ΜΙΧΑΛΗΣ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗΣ

1.000.000 στιγμές

Βορειο δυτικές εκδόσεις

Ο Μιχάλης Φουντουκλής γεννήθηκε στην Αθήνα το 1983. Αποφοίτησε από τη σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών και το 2010 ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό πρόγραμμα στο Ινστιτούτο Προχωρημένης Αρχιτεκτονικής της Καταλονίας, στη Βαρκελώνη. Γράφει παραμύθια από μικρός και έχει συμμετάσχει στην ανθολογία Θρύλοι του Σύμπαντος (εκδ. συμπαντικές διαδρομές).
Το Ένα Εκατομμύριο Στιγμές είναι το πρώτο του μυθιστόρημα.

Ο Μιχάλης διατηρεί ένα ιστολόγιο με το ψευδώνυμο Κύριος Καρπούζης στο http://kkarpoyzhs.wordpress.com/

ΜΙΧΑΛΗΣ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗΣ

1.000.000 στιγμές

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βορειο δυτικές εκδόσεις

Μιχάλης Φουντουκλής, 1.000.000 στιγμές
ISBN (έντυπης έκδοσης): 978-960-99666-0-3
Δεκέμβριος 2010

Κολάζ εξωφύλλου: Εμμανουέλα Καραγιαννάκη
Γραφιστική επιμέλεια: Ελένη Λαμπροπούλου
Διορθώσεις - επιμέλεια: Γιάννης Πλιώτας
Εικονογράφηση: Μιχάλης Φουντουκλής

ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κάνιγγος 16, 45444, Ιωάννινα
2651302783 / 6947328011 / voreiodytikes@gmail.com
http://voreiodytikes.blogspot.com

Άδεια Creative Commons
Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση
Παρόμοια Διανομή 3.0 Μη εισαγόμενο

Με τη σύμφωνη γνώμη εκδότη και συγγραφέα, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή, η παρουσίαση στο κοινό και η τροποποίηση, απόδοση κατά παράφραση ή η διασκευή του, υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου και αν τροποποιήσετε ή δημιουργήσετε περαιτέρω βασισμένοι στο έργο, θα μπορείτε να διανείμετε το έργο που θα προκύψει μόνο με την ίδια ή παρόμοια άδεια.
Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στο:
http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/

Αφιερωμένο στον παππού Γιώργο,
που πάντα πίστευε σε μένα.

Προλογος
_Όταν μια ιστορία ξεκινάει

«Όποιος διατηρεί την ικανότητα να βλέπει την ομορφιά,
δεν γερνάει ποτέ».

_Franz Kafka

ΟΜΟΡΦΙΑ

Ευτυχώς που η ομορφιά δεν είναι αντικειμενική. Απ΄ την άλλη όμως είναι εμπορεύσιμη. Οι άντρες βομβαρδίζονται καθημερινά από ημίγυμνες καλλονές, μαριναρισμένες σε αρώματα και εξωτικά έλαια να κοιτούν πρόστυχα, στημένες σε πόζες που το μόνο που κρύβουν είναι το δρόμο απ΄ όπου προήλθαν. Το χρώμα τους, το μέγεθος και στυλ των μαλλιών τους αλλάζουν τακτικά ακολουθώντας τις αλλαγές του μπούστου τους. Το σύμπαν περιστρέφεται γύρω τους και αυτό αποδεικνύεται με απλή μαθηματική λογική. Ο κόσμος αποτελείται από άντρες και γυναίκες. Οι άντρες περιστρέφονται γύρω απ΄ τις γυναίκες. Μια αιώνια πάλη για την κατάκτηση της γυναικείας καρδιάς. Έτσι κι οι γυναίκες πρέπει να περιστρέφονται κι αυτές γύρω από κάτι. Αυτό το κάτι, έμελλε να είναι η μόδα.

Η τελειοποίηση ενός μοντέλου που τους το έχουν επιβάλει και αυτές το ακολουθούν με τον ίδιο τρόπο που το γαϊδούρι ξεγελιέται και ακολουθεί το καρότο. Και βέβαια ποτέ δεν πρόκειται να το φτάσει, καθώς το νήμα θα ΄ναι πάντα αρκετά μακρύ. Μα αν κάποιος ξέρει να κοιτάζει πέρα από αυτό, το ψεύτικο, το φτιαχτό, το τεχνητό, πέρα από τα πέντε εκατοστά πούδρας και μολυβιού, τα πολύχρωμα κραγιόν και το γεμισμένο με σιλικόνη στήθος, πίσω απ΄ τους υποστυλωμένους πισινούς και τα λιλιπούτεια ρούχα, να κοιτάζει πιο βαθιά εκεί όπου κρύβονται αναλλοίωτα τα ανθρώπινα προσόντα, η πραγματική ομορφιά, αυτή που δεν είναι αλάνθαστη μα ατελής, γήινη όπως την έπλασε η φύση, τότε αυτός είναι ένας άνθρωπος που πάντα θα χαμογελάει. Που θα μείνει για πάντα όμορφος και δεν θα γεράσει ποτέ.

_ΠαΠΑΚΙ

ΞΕΡΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

-Μόνος, ωραίος. Γιατί;
-Έτσι. Αφού...
-Τι αφού;
-Δεν ξέρω ρε μάνα, άσε με.

ΜΗΤΕΡΑ

Η μητέρα του Πέτρου δεν είναι αυτό που θα λέγαμε, πιεστική. Όχι, η κυρα-Στέλλα ήταν σωστός κέρβερος. Οι απαιτήσεις της ήταν σαν στοιβαγμένα βιβλία στο τελευταίο δωμάτιο, του μακρύτερου διαδρόμου, του βαθύτερου υπογείου της πιο σκονισμένης βιβλιοθήκης, να περιμένουν πότε η βαρύτητα και η κακή τοποθέτηση θα τα κάνουν να πέσουν. Τα πράγματα στο κεφάλι της ήταν απλά και

δεν άλλαζαν ποτέ, ο κόσμος να χαλούσε. Είχε ξεκάθαρη άποψη για το πώς ήθελε να είναι ο Πέτρος και είχε φροντίσει να την επιβάλει υπερασπίζοντάς την με νύχια και με δόντια. Ο Πέτρος περνούσε βράδια και βράδια να τρέμει από φόβο, γιατί την επομένη θα έπρεπε να πάει στο σχολείο πάλι ντυμένος σαν παιδί του κατηχητικού και θα έπρεπε ξανά να μαζεύει τα βιβλία του από το πάτωμα, να υπομένει τις φάπες και τα άσχημα πειράγματα και εκείνα τα χαιρέκακα χαμόγελα που θα τον δακτυλοδεικτούσαν σε όλη την ανήλικη ζωή του. Ένας σωστός εφιάλτης για εκείνον και κάθε πιτσιρικά που είχε την ατυχία να έχει τέτοιους γονείς.

Δεν ήταν πως δεν τον αγαπούσαν, απλώς είχαν δεκαετίες που είχαν αφήσει πίσω τα θρανία και αυτή η απόσταση είχε δημιουργήσει μια αποστασιοποίηση, ένα χάσμα που ήταν καταδικασμένο να μην κλείσει ποτέ. Υπάρχει μια χρυσή τομή μεταξύ του τι είναι σωστό για το παιδί και το τι είναι σωστό για τους γονείς, και αυτή τη χρυσή τομή η κυρά-Στέλλα την αγνοούσε πλήρως. Ο Πέτρος ανήμπορος να ακολουθήσει, αποφάσισε να πάρει τη δική του πορεία και μόλις ενηλικιώθηκε έφυγε μακριά και προσπάθησε πολύ για να κρατηθεί εκεί. Τώρα μετά από ήδη εφτά χρόνια φοιτητικής ζωής, θα προσπαθούσε σιγά-σιγά να ξεφύγει, να κάνει το επόμενο βήμα, μα θα ήταν πολύ πιο δύσκολο απ΄ όσο μπορούσε να φανταστεί. Παρ΄ όλα αυτά θα προσπαθούσε. Και ο Σεπτέμβρης είχε σχεδόν φτάσει.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

-Ποιος ήταν;
-Η μάνα μου.
-Και τι ήθελε;
-Ό,τι θέλει πάντα.
-Δηλαδή;
-Τον κόσμο τούρτα κι εμένα κερασάκι.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ
_Ή αλλιώς, το κρίμα στο λαιμό τους

ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΣ

Η νέα χρονιά είχε ξεκινήσει, ο αέρας μύριζε ακόμα άμμο και θαλασσινό νερό, το ίδιο και τα ρούχα του Πέτρου. Είχε μόλις φτάσει στην πόλη και βρισκόταν στο δρόμο για το σπίτι του. Ειρωνικά, η ζέστη δεν φεύγει μαζί με τις διακοπές, παρά σε ταλαιπωρεί και αφού γυρίσεις, λόγω κάποιου κρυφού σαδισμού του καιρού.

Μέσα στο λεωφορείο τα πράγματα ήταν ομολογουμένως πιο υποφερτά. Βλέπετε, τα υπερσύγχρονα λεωφορεία διέθεταν εκτός των άλλων και ερ-κοντίσιον. Ε, μα βέβαια, Ευρώπη... Το γεγονός ότι το λεωφορείο ή ήταν ακριβές αντίγραφο γερμανικού λεωφορείου της δεκαετίας του εβδομήντα ή ήταν το ίδιο το πρωτότυπο, δεν είχε καμιά απολύτως σημασία. Η φωτογραφία του θα μπορούσε άνετα να βρίσκεται στο λεξικό, στο λήμμα «σακαράκα». Εκείνες τις καυτές μέρες όμως, τίποτα από αυτά δεν είχε σημασία μπροστά στην υπερπολυτελή και υπερ-φρουφρού δύναμη του κλιματισμού. Πάνω από τα κεντρικά παράθυρα του οχήματος φιγουράριζε μια κακοσχεδιασμένη εικόνα που έμοιαζε με σόμπα και δίπλα ένα χαμογελαστό ανθρωπάκι δήλωνε με ηλίθια χαρά «Luftzustand!». Μόνο κάποιος με γνώσεις γερμανικής ή με ζωηρή φαντασία θα μπορού-

σε να καταλάβει τι εννοεί.

Στάση Παναγούλα. Ο Πέτρος κατέβαινε σε δύο στάσεις. Το χέρι του είχε αρχίσει να κινείται αργά προς το κόκκινο μπουτόν, ενώ το μυαλό του ακόμα ταξίδευε σε αμμοστόλιστες παραλίες, πολύχρωμα κοκτέιλ με ομπρελίτσες και ημίγυμνες τουρίστριες. Ήταν υποσυνείδητα έτοιμος να εκκινήσει τις διαδικασίες που θα ειδοποιούσαν το θερμόπληκτο οδηγό ότι κάποιος ήθελε να κάνει το λάθος να κατέβει. Εκεί έξω.

Μετά από λίγο το αριστερό του μάτι έπιασε την κόκκινη ταμπέλα με την εξωτική χορεύτρια του κλαμπ Καριόκας. Ήταν η ταμπέλα-κλειδί. Ο εγκέφαλος μόλις δέχθηκε τα απαραίτητα τσιμπήματα στο νευρικό του σύστημα, είδε και αυτός την εξωτική χορεύτρια και έδωσε αυτόματα εντολή, η οποία μεταφέρθηκε μέσω του αριστερού ώμου στο αριστερό χέρι, καταλήγοντας στον αριστερό δείκτη, ενημερώνοντάς τον πως είχε έρθει η ώρα. Ο τελευταίος πάτησε το κόκκινο κουμπί, το οποίο με τη σειρά του μετέφερε ηλεκτρονικά σήματα σε κάτι που ακουγόταν σαν πάπια που είχε καταπιεί μεγάλες ποσότητες μπαγιάτικων τρανζίστορ. Το σήμα δεν σταμάτησε εκεί. Συνέχισε την πορεία του προς τη θέση του οδηγού, ο οποίος βλέποντας στο πολύχρωμο ταμπλό του, την ένδειξη της πίσω πόρτας να κοκκινίζει, χαμογέλασε σατανικά.

Το λεωφορείο σταμάτησε. Ο Πέτρος κατέβηκε αποφασιστικά. Η ζέστη τον κύκλωσε και στα πρώτα εκατό μέτρα το μετάνιωσε και γύρισε να δει μήπως το λεωφορείο ήταν ακόμα εκεί. Μάταια. Οι πρώτες σταγόνες ιδρώτα κύλησαν από το μέτωπο στο πηγούνι του και έπειτα στο πεζοδρόμιο, όταν πήρε και την τελευταία στροφή πριν το σπίτι του. Η συνοικία ήταν τόσο ήσυχη. Λες και είχε εγκαταλειφθεί βιαστικά υπό το φόβο πυρηνικής απειλής. Δεν κουνιόταν φύλλο. Ούτε οι κλασικές σκηνές, με τις μπάλες από ξεραμένους κάκτους να στροβιλίζονται στα άδεια, χωμάτινα δρομάκια της Ντέιζι Τάουν δεν ήταν τόσο επικίνδυνα ήσυχες. Το λιοπύρι είχε τσουρουφλίσει θεούς κι ανθρώπους. Καθώς πέρασε την αυλόπορτα ο

Πέτρος αισθάνθηκε ανακούφιση. Ένιωσε πως τα βάσανά του σύντομα τελείωναν. Πως θα μπορούσε πλέον να ηρεμήσει.

Μα ο νόμος που διατύπωσε ο Μέρφυ το 1949, ακόμα επιβεβαιώνεται με κάθε πιθανή ευκαιρία. Το ίδιο και ο νόμος *του νόμου* του Μέρφυ, όπως είχε πει και ένας φίλος. Ο Πέτρος άνοιξε την εξώπορτα για να έρθει φάτσα-κάρτα με ένα σημείωμα κολλημένο άτσαλα στην πόρτα του ανελκυστήρα και γραμμένο με παχύ, γαλάζιο μαρκαδόρο: «ΤΟ ΑΣΑΣΕΡ ΔΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ. ΠΑΝΕ ΑΠ' ΤΙΣ ΣΚΑΛΕΣ». *Ποιοι πάνε;* αναρωτήθηκε.

Πριν προλάβει να χαρεί με το αστείο του, δύο λέξεις τού ήρθαν σαν ηλεκτρική εκκένωση στο μυαλό: έ β δ ο μ ο ς ό ρ ο φ ο ς. Το χαμόγελο σβήστηκε απότομα από τα χείλη του και κρύος ιδρώτας έλουσε το κοντοκουρεμένο κρανίο του.

Μετά από πολλά γαλόνια άδοξα σκορπισμένου ιδρώτα, δάμασε τις στροβιλιστές σκάλες του διαβόλου, σιχτιρίζοντας το διαχειριστή, τον ηλεκτρολόγο και τις εφτά προηγούμενες γενιές τους, μα σαν πέρασε την πόρτα της οποίας το κουδούνι έγραφε το όνομά του, ήρθε αντιμέτωπος με μία νέα τάξη πραγμάτων. Τους μήνες της απουσίας του ένας νέος οργανισμός, ένα νέο εξελιγμένο είδος, είχε έρθει για να μείνει. Εμφανισιακά θύμιζε κάτι μεταξύ σκουληκιού και της γνωστής οικιακής ψαλίδας, αλλά ήταν λίγο μπλε και με πολλές τρίχες στα φτερά. Και είχε και κάτι στην ουρά που ο Πέτρος ήταν σχεδόν σίγουρος ότι ήταν κεντρί. Το ψυγείο το οποίο είχε αφεθεί γεμάτο με πολλά τρόφιμα, κυρίως φρούτα, για δύο μήνες χωρίς ρεύμα, ήταν ο τόπος απ' όπου είχαν ξεκινήσει όλα. Τα σκουληκοψάλιδα, είχαν περάσει εκεί το καλοκαίρι, πολλαπλασιάζοντας το είδος του ενόψει του χειμώνα. Δεν γνώριζαν την ύπαρξη του υπόλοιπου κόσμου πέρα από αυτού που όριζε το οπτικό τους πεδίο. Όταν ο μέγας δρυΐδης Σκουληκοψαλιδίξ είχε προφητέψει τον επερχόμενο θάνατό τους, τα υπόλοιπα σκουληκοψάλιδα τον κρέμασαν για τσαρλατάνο, αγύρτη και άπιστο. Όμως μετανόησαν λίγες μέρες μετά, όταν μια δεσμίδα φωτός, σταλμένη μάλλον από το Θεό, δια-

τάραξε τη γαλήνη τους. Τότε ήρθε και η καταιγίδα. Η καταιγίδα του θανάτου, όπως θα την ονόμαζαν οι ιστορικοί των σκουληκοψάλιδων, αν είχαν χρόνο να καταγράψουν την καταστροφή τους.

Ο Πέτρος μόλις είχε ολοκληρώσει την πρώτη του γενοκτονία. Και ψυγειοκτονία. Ήταν καιρός να πάρει καινούργιο. Κρατώντας το μπαϊγκόν στα χέρια του μονολόγησε, «λετ δε μπαϊγκόνς μπι μπαϊγκόνς», μειδιώντας ελαφρά, σαν τον Νέρωνα μετά το ολοκαύτωμα της Ρώμης. Ύστερα κάθισε στην αγαπημένη του πολυθρόνα να πάρει ανάσα. Σκεφτόταν πως είναι περιττό να θεωρεί τη συγκεκριμένη πολυθρόνα, "αγαπημένη" του, καθώς ήταν η μοναδική και άρα, αυταπόδεικτα, η αγαπημένη του. Το τηλέφωνο του σπιτιού χτύπησε. Και δεν ήταν ούτε το θυροτηλέφωνο, ούτε το τηλέφωνο του ντους.

«Ναι».

«Έλα».

«Έλα». Πλούσια συζήτηση.

«Έφτασες;» Ανούσια ερώτηση.

«Ναι, πριν λίγο. Το σπίτι είναι σκατά».

«Άστο, το φτιάχνεις μετά, τώρα είπαμε για καφέ με τα παιδιά. Σε μισή ώρα στης Λαμπρινής».

«Οκ, θα ΄μαι εκεί».

Η έννοια της ώρας είναι μια πολύ ρευστή έννοια όταν είσαι φοιτητής. Η μισή με τη μία ώρα δεν έχουν διαφορά. Δεν μπορείς να συλλάβεις τη χρονική σημασία της ώρας, παρά τη βλέπεις μόνο ως ένα σύνολο εξήντα αλληλένδετων λεπτών, τα οποία ανανεώνονται μόλις εκείνη η γραμμούλα φτάσει από το ένα στο δώδεκα. «Κάτι που γυρνάει για να γυρνάει», όπως είχε πει κάποιος σε ένα καφενείο λίγο πριν ρίξει τη ζαριά του. Αυτό πολύ απλά γιατί έχεις άπειρες ώρες στη διάθεσή σου. Είσαι ο άρχοντας του ελεύθερου χρόνου. Είσαι ωραίος. Δεν σε πιάνει κανείς. Το να πεις «σε μισή ώρα θα ΄μαι εκεί», μπορεί εύκολα να μεταφραστεί στο «έχω στις άμεσες προτεραιότητες μου να είμαι εκεί στο εγγύς μέλλον, μα δεν δίνω και καμιά υπόσχεση οπότε, προς Θεού, μην με περιμένετε».

Ο Πέτρος ανήμπορος να παραμερίσει τις τύψεις του, παράκουσε τη φιλική, τηλεφωνική συμβουλή και έστρωσε λίγο την αταξία στο σπίτι. Έδειξε πάλι ποιος είναι ο αρχηγός εκεί μέσα. Τραπέζια, τάπερ, βιβλία, οθόνες, βαλίτσες, χαλιά, μαλλί, στυλ, άποψη και ηθικό όλα συμμαζεύτηκαν και επανατοποθετήθηκαν στην αρχική τους κατάσταση. Έπειτα πήρε το δρόμο για τη Λαμπρινή. Υπολόγιζε πως μετά από δεκαπέντε λεπτά θα έπινε τον καφέ του, αν όλα πήγαιναν καλά. Αυτά όμως υπολόγιζαν να μην πάνε. Θα πήγαιναν από αλλού. Αλλιώτικα. Αλλιώς.

Ο «Τ», Ο «Α» ΚΑΙ ΤΑ «ΣΦ»

Στη Λαμπρινή τον περίμενε η παρέα. Ο Αποστόλης, ο Αλέξανδρος, η Φανή, η Φένια και η Φαίη. Ο Αποστόλης (ή αλλιώς Τόλης ή για τους φίλους Τρόλ) ήταν φίλος του Αλέξανδρου (ή Άλεξ παλιότερα γνωστός και ως Ανέστης και για τους φίλους Αλεξάκης), ο οποίος ήταν συμφοιτητής του Πέτρου. Ο τελευταίος ήταν και ο μικρότερος του αντρικού μέρους της παρέας. Ο Τόλης ήταν στην ίδια σχολή με τον Άλεξ, αλλά με διαφορετική ιδιότητα. Για την ακρίβεια ο Τόλης, ο μεγαλύτερος όλων, έκανε το μεταπτυχιακό του στο τμήμα μηχανολόγων. Εκεί γνώρισε τον Άλεξ, που τότε ήταν γνωστός μόνο ως Ανέστης, ενώ τον επιτηρούσε σε μια εξεταστική.

Ο Άλεξ αντέγραφε από τον Ισίδωρο, το παιδί που καθόταν δίπλα του, ένα αγαθό παιδί, με γυαλιά σαν πατομπούκαλα και εργοστασιακό μαλλί, που είχε μονάχα μια κακή συνήθεια: να ξεροβήχει κάθε φορά που αγχωνόταν. Και ο Ισίδωρος αγχωνόταν πολύ όταν ο Άλεξ αντέγραφε χωρίς ίχνος διακριτικότητας. Έτσι ο Τόλης τού πήρε την κόλα και έγραψε μια αναφορά γι΄ αυτόν, πιο πολύ για να ησυχάσουν τα αυτιά τους από το βήξιμο του Ισίδωρου. Ο Άλεξ δεν τα παράτησε όμως, πήγε και βρήκε τον Τόλη απαιτώντας εξηγήσεις. Ο πληθυντικός έγινε ενικός και μετά απλώς αγενής, παίξανε και μερικές πε-

ταχτές μπουνιές στο προαύλιο και ως σωστά αρσενικά δεθήκαν με αυτόν τον ιδιαίτερα βάρβαρο τρόπο, ξεκινώντας μια φιλία που θα κρατούσε πολύ. Θα έγραφα πως θα κρατούσε για πάντα, αλλά επειδή τίποτα δεν κρατάει για πάντα, θα αρκεστώ στο «πολύ».

Ο Ανέστης είχε γνωρίσει τον Πέτρο την πρώτη μέρα που βρέθηκαν στη σχολή, τέτοια εποχή πριν έξι χρόνια. Ο Πέτρος είχε αργήσει για την εγγραφή του, καθώς τότε έψαχνε ακόμα για σπίτι και έφτασε στο πανεπιστήμιο ένα καυτό πρωινό, που ο ήλιος είχε ανατείλει με άγριες διαθέσεις. Ήταν μια από αυτές τις μέρες που δεν κουνιόταν φύλο. Ούτε κλαδί. Πόσο μάλλον δέντρο. Ο Πέτρος είχε χαθεί. Επίσης ζεσταινόταν. Είχε χαθεί και ζεσταινόταν. *Ή μήπως είχε ζεσταθεί και χανόταν;* Α, είχε και νεύρα. Για αυτό έφταιγε η κυρα-Στέλλα που είχε μόλις τηλεξουζουνίσει αδιάκοπα τα αυτιά τού δύσμοιρου υιού της, κάνοντας άτοπες, άσκοπες και αδιάκοπες ερωτήσεις: Ποιον αριθμό λεωφορείου θα πάρει όταν θα αποφάσιζε να έρθει για επίσκεψη; Αν πλένεται αρκετά; Αν συμφέρει να πάρει το τρένο; Πότε είχε σκοπό να βρει μια καλή κοπέλα; Γιατί το διαμέρισμά του δεν έχει τζάκι; Γιατί δεν πήρε μαζί του την εικόνα της Παναγίας της Εκατονταπυλιανής; Και άλλα τέτοια συναφή και ασυναφή.

«...Δεν μου λες βρε Πέτρο, έχει δυο-τρία κουστούμια ο πατέρας σου εδώ που δεν τα φοράει, να στα πακετάρω να τα στείλω μπας και τα χρειαστείς, ξέρεις για κάνα ραντεβού, να μην πας ντυμένος σαν λέτσος, όχι πως δεν ντύνεσαι καλά παιδάκι μου, αλλά να, ολόκληρος άντρας είσαι τώρα». Κάπως έτσι πήγαινε το τελευταίο κομμάτι της συνομιλίας τους. Μετ..ά ο Πέ..τρος δε..ν είχ..ε πολ..ύ κα.. λό σή..μα και δε..ν τη..ν ά..κου..γε πλ..έ.ον. Και την έκλεισε.

Μια βαθιά, λυτρωτική εκπνοή είχε συνοδεύσει τον τερματισμό της συνομιλίας. Τότε ήταν που άκουσε μια φωνή εξ ευωνύμων του.

«Ποιος ήταν;»

«Η μάνα μου», απάντησε ο Πέτρος.

«Και τι ήθελε;»

«Ό,τι θέλει πάντα».

«Δηλαδή;»

«Τον κόσμο τούρτα κι εμένα κερασάκι».

Σιωπή. Ανταλλαγή βλεμμάτων.

Και οι δύο γέλασαν και δώσανε τα χέρια. Ήταν πλέον φίλοι και ας μην το ήξεραν ακόμα. Από εκείνη τη μέρα δεν είχε βρεθεί κάτι που να τους απομακρύνει. Και ούτε θα βρεθεί.

Τώρα θα με ρωτήσετε πώς κόλλησαν τα 3Φ μαζί τους, η Φαίη, η Φένια και η Φανή. Η Φαίη και η Φανή είναι τρίτες και κάτι ψιλά ξαδέρφες από το σόι των μανάδων τους. Η αδερφή της μητέρας της Φανής είναι δεύτερη ξαδέρφη της αδερφής της μάνας της Φαίης, που είναι παντρεμένη με τον κυρ-Θύμιο. Ωραίο παλικάρι ο κυρ-Θύμιος, και ντόμπρος. Ίσως αν περισσέψει χρόνος να σας διηγηθώ την ιστορία με τον κυρ-Θύμιο και τις χορεύτριες τάνγκο της Σιγκαπούρης. Ίσως και όχι. Στο θέμα μας όμως. Παρ' όλο που η συγγένεια ήταν μακρινή, σχεδόν ανύπαρκτη, όταν τα κορίτσια ανακοίνωσαν τα αποτελέσματα των πανελληνίων στους γονείς τους, εκείνοι αποφάσισαν πως θα ήταν προς το κοινό συμφέρον του πυρήνα της ελληνικής οικογένειας να γνωριστούν. Όταν οι δύο σχεδόν ξαδέρφες έφτασαν στην πόλη των σπουδών τους, γνωρίστηκαν με τη Φένια, ένα καλό κοριτσάκι.

Η Φένια είχε τύχει να γνωρίσει τον Τόλη σε ένα μπαρ. Εκείνος της έκανε καμάκι με μια απαράδεκτη ατάκα του στυλ «μωρό μου μοιάζεις πολύ με την επόμενη μου γκόμενα». Η Φένια ως δυναμικό κορίτσι τού απάντησε «εσύ πάλι μοιάζεις με μαλάκα». Ο Τόλης έγινε κόκκινος σαν πατζάρι και έψαξε από πού να φύγει. Εκείνη ένιωσε άσχημα και έτσι του πρότεινε να πιουν έναν καφέ, έστω σαν φίλοι. Ο Τόλης και η Φένια έγιναν οι ακρογωνιαίοι λίθοι για την ένωση της παρέας. Τότε ήταν που η Φαίη ερωτεύτηκε παράφορα τον Τόλη, δηλαδή πριν δύο χρόνια όταν γνωρίστηκαν. Βέβαια ποτέ δεν τόλμησε να κάνει κανενός είδους κίνηση, ήταν πάντα της άποψης πως τα αγόρια είναι αυτά που πρέπει να παίρνουν πρωτοβουλίες και οι φιλίες να τιμούνται. Α, επίσης η Φανή γουστάρει τον Άλεξ. Αλλά μην

της το πείτε. Θα το αρνηθεί κατηγορηματικά. Δεν το γνωρίζει ακόμα. Έτσι λοιπόν οι δύο έγιναν τρεις και οι τρεις έξι.

Σε λίγα μέτρα ο Πέτρος θα έφτανε στη Λαμπρινή. Ήταν τώρα έξω από εκείνο το μανάβικο που τα φρούτα του έμοιαζαν παλιά και σκονισμένα, σαν κρασιά σε κελάρι μοναστηριού στις Άλπεις. Μπροστά από το μεγάλο καφάσι που εξείχε στο δρόμο, υπήρχε ακόμα η γνωστή τρύπα στο πεζοδρόμιο, όπως με μεγάλη του ευχαρίστηση παρατήρησε. *Ορισμένα πράγματα δεν αλλάζουν,* σκέφτηκε. Την πέρασε με ένα αέρινο σάλτο, σε μια επίδειξη δεξιοτεχνίας, άλμα μετά ζαρζαβατικών εμποδίων. Έκανε μια μικρή στάση σε έναν από τους κίτρινους μεταλλικούς φύλακες αλληλογραφίας, ρίχνοντας μέσα έναν φάκελο συστημένο προς το τμήμα Μηχανολόγων του Πανεπιστημίου, για το περιοδικό «Πα.Π.Α.Κ.Ι».

Προχώρησε ευθεία μέχρι το μαγαζί με τους υπολογιστές και τις ψηφιακές μηχανές. Με την άκρη του ματιού του, τσέκαρε να δει αν εκείνη ήταν ακόμα εκεί. *Ακόμα εδώ, ωραία!* Έκανε μια μικρή στάση να τη θαυμάσει και έπειτα έστριψε το βλέμμα του αποφασιστικά. Κοίταξε δεξιά-αριστερά αν περνούσε αμάξι. Διέσχισε το δρόμο, κάνοντας το δεύτερο καθιερωμένο αλματάκι πάνω από το φρεάτιο του υπονόμου, αποφεύγοντας τα ομιχλώδη νερά που κυλούσαν μέσα του. Η διαδρομή ήταν ίδια εδώ και τρία χρόνια που πήγαινε ανελλιπώς στη Λαμπρινή. Η ίδια διαδρομή, το ίδιο μανάβικο, η ίδια λακκούβα που το ίδιο συνεργείο του δήμου επιδεικτικά απαξιούσε να μπαλώσει, το μαγαζί με τα τεχνολογικά αξεσουάρ, το φρεάτιο, όλα ίδια. Το μόνο που άλλαζε ήταν «εκείνες», οι φωτογραφικές μηχανές. Στην αρχή το φαβορί ήταν μια κατακόκκινη canon. Ήταν από τις πρώτες ψηφιακές που είχαν βγει ποτέ σε έντονα χρώματα και ήταν πανέμορφη. Ένα θαύμα της οπτικής τεχνολογίας. Η Φεράρι της ταχύτητας κλείστρου. Η Πενέλοπε Κρουζ του design. Ο Χάρι Πότερ της φωτοευαισθησίας. Όταν ήρθε όμως εκείνη η πορ-

τοκαλί kodak μετά από τρία χρόνια, όλα άλλαξαν. Εκείνη είχε άποψη, είχε χαρακτήρα. Δεν ήταν απλώς μια διακόσμηση, δεν ήταν μια γλάστρα, ένα μηχάνημα που θα έκανε μόνο τη δουλειά του. Όχι. Για τον Πέτρο ήταν η σύντροφος των ονείρων του. Αυτή που δεν θα γκρίνιαζε για τίποτα, θα κρατούσε στη μνήμη της μόνο τις καλές στιγμές, αυτή που θα ήταν πάντα εκεί γι΄ αυτόν. Τουλάχιστον τα πέντε πρώτα χρόνια που είχε εγγύηση. Τώρα όμως ήταν η χρονιά της μαύρης, μυστηριώδους nikon. Τελευταία λέξη της τεχνολογίας, κάμποσα και βάλε μεγκαπίξελς, εξωτικό design, είχε έρθει αμέσως πριν το καλοκαίρι από τη μακρινή Ιαπωνία για να ταράξει τον κόσμο του. Την είχε δει την τελευταία μέρα πριν φύγει για διακοπές, μα το μυαλό του δεν την ξέχασε. Περίμενε πως και πως να γυρίσει για να την ξαναδεί. Ήταν... υπέροχη. Το σημαντικότερο ήταν ότι διέθετε και επιλογή εγγραφής βίντεο, όπως έγραφε το πλαστικοποιημένο ταμπελάκι από κάτω της. Ό,τι μπορεί να θέλει ένας άντρας από μια μηχανή.

Φέτος επρόκειτο να αλλάξει και κάτι ακόμα στη ζωή του, αλλά δεν θα το μάθαινε μέχρι να πάρει και την τελευταία στροφή. Πέρασε το δρόμο, ανέβηκε στο πεζοδρόμιο και περπάτησε σαν πιγκουΐνος ανάμεσα στις βιαστικά τοποθετημένες, ανισόπεδες πλάκες-οδηγούς που έχει τοποθετήσει ο δήμος για τους τυφλούς. Έριξε μια φευγαλέα ματιά στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων που κρέμονταν, σαν για να στεγνώσουν, από τη στέγη του περιπτέρου.

«ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ, ΚΙ ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ», έγραφε η πρώτη.

«ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΤΟΥΜΠΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΙΣΟΣΤΑΘΜΙΣΗ», διαλαλούσε η δεύτερη.

«Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ 1415/78, ΟΛΑ ΟΣΑ ΔΙΑΚΥΒΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ», εξιστορούσε η τρίτη.

«ΚΟΚΚΙΝΗ ΑΜΑΡΤΙΑ ΜΕ ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟ 78-53 ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ», μαρτυρούσε η τέταρτη.

«ΣΑΛΠΑΡΕ Ο ΓΙΑΣΕΝΦΣΚΙ ΜΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ», λιτάνευε

η πέμπτη.

Χαιρέτησε τον κυρ-Ηλία που είχε το περίπτερο, χαιρέτησε και την κόρη του με την οποία είχε φαντασιώσεις συχνά-πυκνά τα βράδια, μα δεν είχε τολμήσει να της πει τίποτα παραπάνω από ένα ντροπαλό «γεια». Πέρασε το βιβλιοπωλείο «Η Γνώσις» το οποίο το είχε μια τρελή, πρώην καλόγρια, νυν λογοτεχνική προμηθεύτρια καθώς και καθηγήτρια φροντιστηρίου αρχαίων ελληνικών το οποίο στεγαζόταν, όπως και ονομαζόταν, «Άνωθεν». Μερικά μέτρα ακόμα για να φτάσει, πήρε τη στροφή με την ταμπέλα που έγερνε, πέρασε το μαγαζί του «σπαστικού απέναντι», όπως αποκαλούσαν το καφενείο με όνομα «Ο Γερομπισμπίκης», και μετά τα παιδιά, η Λαμπρινή.

Η Λαμπρινή; Πού είναι η Λαμπρινή;

Κλειστή.

Κλειστή;

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

Έχετε νιώσει ποτέ ότι διανύετε μια περίοδο της ζωής σας που η τύχη σάς έχει από κοντά; Σαν η κάθε απόφαση που θα πάρετε εκείνες τις μέρες να έχει ευνοϊκότερο αποτέλεσμα από όποια άλλη στιγμή, σε θέματα ασήμαντα όπως το να βρείτε θέση για παρκάρισμα έξω απ΄ τον προορισμό σας ή να περάσει το λεωφορείο σύντομα, να μπείτε χωρίς εισιτήριο και ο οδηγός να σας πει «δεν πειράζει, κάτσε» ή να δείτε ότι υπάρχει ακόμα στο νούμερό σας εκείνο το παντελόνι που είχατε θελήσει στην αρχή των εκπτώσεων ή να έχει ο φούρνος απ΄ το καλό το ψωμί που φεύγει πρώτο ή να αφήσετε το ποδήλατό σας παρκαρισμένο για μια βδομάδα σε κάποια έρημη, παρακμιακή περιοχή και να μην το πειράξει κανένας. Αλλά και σε πιο σοβαρά θέματα όπως το να σας κάνουν πρόταση για τη δουλειά των ονείρων σας, να σας ενημερώσουν πως το βιβλίο σας θα εκδοθεί, να κερδίσετε το λαχείο ή ακόμα και να γνωρίσετε τη γυ-

ναίκα της ζωής σας. Υπάρχουν τέτοιες, μικρές στιγμές που έχουμε νιώσει απίστευτα τυχεροί. Πολλοί το φιλοσοφούν, μιλώντας για ζώδια, πλανήτες, για οίκους ανάδρομους, παράδρομους, παράταιρους, έτερους, εκάτερους και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Άλλοι προσπαθούν να το ορθολογήσουν, να το τετραγωνίσουν, να το απομυθοποιήσουν, να του φάνε τη μαγεία βρε αδερφέ, λέγοντας πως είναι απλά θέμα πιθανοτήτων και ανατρέχουν σε πίνακες, διαγράμματα και εξισώσεις.

Εγώ; Δεν λέω, προσπαθώ γενικά να βάζω τη λογική στη σκέψη μου, είμαι αρκετά φανατικός οπαδός των μαθηματικών. Όμως εξακολουθώ να πιστεύω πως κάποια πράγματα είναι ανεξήγητα. Ίσως είναι επειδή έχω ωροσκόπο καρκίνο και είμαι πολύ, συναισθηματικός και ρομαντικός. Έτσι όταν ζω εκείνες τις μέρες, που η τύχη μου χαμογελάει, προσπαθώ να της χαμογελάω κι εγώ. Τίποτα παραπάνω. Αν μπορώ να ρισκάρω, θα ρισκάρω. Αν χάσω, έχασα. Όπως είχε πει κι ένας Άγγλος ποιητής, πριν δυόμισι περίπου αιώνες: «Όταν η άγνοια είναι ευδαιμονία, είναι τρελό να είσαι σοφός».

_ΠαΠΑΚΙ

ΤΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΙ ΑΝ ΤΟ ΠΛΕΝΕΙΣ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ ΣΟΥ ΧΑΛΑΣ

Η Λαμπρινή ήταν σφραγισμένη και μια τεράστια επιγραφή κρεμόταν από την ξύλινη πόρτα της. Το μέρος έμοιαζε παρατημένο, γερασμένο. Σκόνη είχε καλύψει τα δρύινα παράθυρα και τους σχιστόλιθους τοίχους, δίνοντας του πιο γκρίζα απόχρωση. Ακριβώς απ' έξω στο πεζοδρόμιο κάθονταν σαν τις άδικες κατάρες ο Τόλης, ο Άλεξ και τα 3Φ. Ιδροκοπημένοι στέκονταν όπως οι συγγενείς στις αίθουσες αναμονής των νοσοκομείων, ελπίζοντας τα καλύτερα, μα περιμένοντας τα χειρότερα.

«Τι έγινε ρε εδώ πέρα;» είπε ευθύς εξ αρχής ο Πέτρος που μό-

λις είχε καταφέρει να θέσει πάλι σε λειτουργία τις αρθρώσεις του σαγονιού του.

«Τι να γίνει, δεν βλέπεις;» πρόλαβε ο Άλεξ.

«Γιατί έκλεισε ρε παιδιά;» ρώτησε ο Τόλης. Είχε ρωτήσει και προηγουμένως, ανεπιτυχώς, μα μιας και είχε προστεθεί νέο μέλος στην παρέα, είπε να ξαναδοκιμάσει. Τίποτα. Δυστυχώς, κανείς δεν έμοιαζε να ξέρει τίποτα.

«Τους κάναν έξωση», ακούστηκε μια δαιμονική φωνή από το υπερπέραν. Βασικά από το υπεραπέναντι. Ο Γερομπισμπίκης είχε βγει έξω και τρεφόταν με τη δυστυχία των άλλων. Μπορούσες να διακρίνεις τα σημάδια ευχαρίστησης που γαργαλούσαν όλο του το σώμα, με κάθε ανάσα του. Ως απάντηση ο Τόλης κορδώθηκε, προσπαθώντας με νόημα να δείξει πως το μπλουζάκι του ούτε είχε μπει στο πλύσιμο, ούτε το είχε από όταν πήγαινε στο δημοτικό, αλλά ήταν κολλητό επειδή ο κάτοχός του είχε περάσει επικίνδυνα πολλές ώρες στο γυμναστήριο. Ο δαίμονας από απέναντι κατάπιε το δηλητήριο του και βρήκε καταφύγιο στην εμπορική σπηλιά του. Είχε πλέον καταλάβει πως η εποχή του είχε περάσει μαζί με του Κόμη Δράκουλα και του Δόκτορος Τζέκιλ.

Ο Τόλης δεν ήταν κακό παιδί. Δεν ήθελε να κλωτσομπουνίζει όποιον έβρισκε μπροστά του, έτσι αναίτια, για την πλάκα του θέματος. Απλώς ήταν ένας άντρας με αρχές. Σύμφωνα με τις αρχές του έπρεπε να υπερασπίζεται τον εγωισμό και την αξιοπρέπεια αυτού και της παρέας. Ένα πολύ επικίνδυνο μονοπάτι.

«Και τώρα; Τι κάνουμε;» ρώτησε η λιγότερο ψύχραιμη από τα 3Φ, η Φανή.

«Πρέπει να βρούμε άλλο στέκι», απάντησε σε πλήρη ηττοπάθεια ο Πέτρος.

«Πού;» Το ερώτημα τούς βασάνιζε όλους, μα μόνο ο Τόλης είχε τολμήσει να εκφράσει.

«Καλά, γάμα το, εγώ πάω σπίτι», είπε η Φένια που είχε παραδοθεί στην απελπισία και τη ζέστη. Κίνησε να φύγει, όμως τη σταμά-

τησε η Φανή: «Περίμενε, έρχομαι κι εγώ». Όπως ήταν φυσικό και επόμενο, η Φαίη σαν σε αυτόματο πιλότο χαιρέτησε τη παρέα και έφυγε και αυτή μαζί με τα 2Φ/3. Οι γυναίκες πάντα ταξιδεύουν σαν τους λύκους. Σε αγέλες. Επίσης έτσι επιτίθενται κιόλας, μα αυτό είναι μία τελείως διαφορετική συζήτηση, μία που θα κάνουμε κάποια άλλη στιγμή σε κάποιο άλλο μέρος.

Ο Πέτρος πέρασε για δεύτερη φορά εκείνο το απόγευμα την αυλόπορτα του σπιτιού του, μα αυτή τη φορά είχε την άνεση και τη σιγουριά της προηγούμενης. Είχε ξεγελάσει την καθαριότητα με ένα επιπόλαιο σκούπισμα και αυτό τον έκανε περήφανο. Ανέβηκε στον έβδομο. Τα πόδια του δεν είχαν προλάβει να λησμονήσουν την προηγούμενη επίσκεψη και να σου πάλι περνούσαν το ίδιο μαρτύριο στο στριφογυριστό κλιμακοστάσιο της κόλασης. Ξεκλείδωσε, παράτησε τα κλειδιά στο χαμηλό ξύλινο τραπεζάκι αριστερά από την είσοδο, έβγαλε τα παπούτσια του και τα πέταξε στο μπαλκόνι να απολυμανθούν. Άραξε στον καναπέ διαβάζοντας την τοπική εφημερίδα, που είχε αγοράσει ως δικαιολογία για να χαζέψει λίγο ακόμα την κόρη του περιπτερά, την Ερμιόνη με το πλούσιο μπούστο.

Ο κεντρικός τίτλος έγραφε «ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ». Ακριβώς από κάτω το άρθρο διασαφήνιζε την κατάσταση: «Μαρτυρίες από κατοίκους της περιοχής του Κάστρου αναφέρουν ότι το βράδυ του Σαββάτου μία γυναίκα εθεάθη στην είσοδο του Κάστρου φορώντας ένα άσπρο φόρεμα και κρατώντας μια σιδερώστρα στο ένα χέρι και έναν κουβά με νερό στο άλλο. Το χρώμα του προσώπου της ήταν εξαιρετ...» *Δεν θα ήθελα να ήμουν μπροστά όταν διαβάσει το άρθρο αυτό ο φεμινιστικός σύλλογος φαντασμάτων,* σκέφτηκε ο Πέτρος και γύρισε σελίδα.

Φορέματα, κοστούμια, τουαλέτες, γυαλιστερά μανικετόκουμπα, αποκαλυπτικές φούστες, ταγιεράκια, ροζ τσαντάκια ασορτί με ροζ γαντάκια, χρυσαφικά, πολλά χρυσαφικά, πολλά αστραφτερά χρυσαφικά, και πολλά αστραφτερά χαμόγελα κοσμούσαν τα επόμενα δέκα με δεκαπέντε γυαλιστερά φύλλα. Ένα -όχι και τόσο- μίνι αφι-

έρωμα στο ελληνικό, «επώνυμο» Σαββατόβραδο. Εικόνες από τοπικούς αστέρες, καθώς αυτοί έκαναν την είσοδό τους στα κοσμικά parties της πόλης.

«Επώνυμοι...» σιγομουρμούρισε ο Πέτρος καθώς γυρνούσε κατά συρροή τα φύλλα, «λες και εμείς δεν έχουμε».

Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είναι δυνατόν να υπάρχει τόσος κόσμος που να ασχολείται με το γιατί το γατάκι της «κυρίας Απ΄ Αυτού» δεν έφαγε σήμερα το φαγητάκι του, και πόσο πολύ έχει στεναχωρήσει αυτό την «κυρία Απ΄ Αυτού» και γιατί το φόρεμα της «κυρίας Απ΄ Εκείνου» δεν άρεσε στην «κυρία Παρακάτω», και πως αυτή το σχολίασε δημόσια, και μετά βγήκε η «κυρία Απ΄ Εκείνου» και ανταπέδωσε το σχόλιο, χαρακτηρίζοντας την «κυρία Παρακάτω», ως «υστερική και ανορεξικιά» και μετά η «κυρία Υστερική και Ανορεξικία» βγήκε σε ένα παράθυρο και είπε δημόσια στην «κυρία Απ΄ Εκείνου» να πάψει να ασχολείται με το τι κάνουν οι άλλοι, και να κοιτάξει τον αποτυχημένο γάμο της με τον «κύριο Από Τούτο», ο οποίος έτυχε να ακούσει τις δηλώσεις και βγήκε και αποκάλεσε την «κυρία Ανορεξικία», «χαζή, ξανθιά και αμόρφωτη», ενώ βασικά «αγάμητη» ήθελε να πει αλλά λογοκρίθηκε, και μετά βγήκε ο σύζυγος της «κυρίας Ανορεξικίας-χαζής-ξανθιάς-και-αμόρφωτης» και είπε κάτι για το παστίτσιο της μανούλας του «κυρίου Από Τούτου» και έγινε χαμός και να σου τα παράθυρα και να σου και οι πόρτες και να σου οι απευθείας συνδέσεις και τα έκτακτα δελτία και τα δελτία καιρού και οι θύελλες. Μετά τα κοσμικά ακολουθούσαν οι μικρές αγγελίες, που μόνο μικρές δεν ήταν κι αυτές πια.

Δέκα φύλλα με ανθρώπους να ζητούν και να προσφέρουν ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Από αγγελίες για υπαλλήλους όλων των ειδικοτήτων, μορφωτικών επιπέδων, ήθους και χαρακτήρα, σε αγγελίες για εξωτικές χορεύτριες, αλλοδαπά θηλυκά με άγριες διαθέσεις και συμβούλους νοικοκυριού, καθαρίστριες ταψιών και κατσαρολών. Ακόμα και αγγελία για κατ΄ οίκον βιασμούς και παιδεραστίες να διάβαζες, δεν θα σου φαινόταν πλέον τραγικό. Μετά τις αγγελίες ακολου-

θούσαν τα αθλητικά. Μηδέν ενδιαφέρον. Ο Πέτρος δεν ήταν αυτό που λέμε «φανατικός των σπορ». Στα μάτια των δύο έτερων αρσενικών της παρέας ήταν ένας ξεπουλημένος. Για αυτό το λόγο κάθε Κυριακή και δεύτερη Τετάρτη ο Πέτρος έκανε ποδοσφαιρικό εθελοντισμό, για να κερδίζει την εύνοια των φίλων του. Γύρισε σελίδα.

«Α, μα βέβαια», μονολόγησε χαμογελαστά. «Πώς το είχα ξεχάσει;» Ήταν η ώρα των ζωδίων. Απ΄ όλα έχει ο μπαξές. Ζυγούς, Σκορπιούς, Τοξότες. Περάστε και πάρτε το ζώδιο της αρεσκείας σας. Καρκίνοι; Α, εσείς είστε πολύ τυχεροί αυτό το μήνα, χωρίς κάποιο λόγο, *έτσι*. Μα γιατί; Ε, αφού επιμένετε, ο ανάδρομος Ερμής είναι στον όγδοο οίκο σας και αυτό απ΄ ό,τι φαίνεται είναι καλό. Να προσμένετε μερικά απρόσμενα κέρδη -αν κάτι τέτοιο είναι γραμματικά δυνατό- αλλά να προσέχετε τις κακές παρέες. Ιχθείς. *Χμ, τι έχουμε εδώ;* Προκλήσεις θα σας περιορίσουν επαγγελματικώς, μα σύμφωνα με τον Κύριο Καρπούζη, αρθρογράφο της εν λόγω στήλης, στα αισθηματικά σας νέες εκπλήξεις περιμένουν ακριβώς μετά την επόμενη στροφή, οπότε έχετε τα μάτια σας δεκατέσσερα. *Όποιος χάνει στα χαρτιά...* σκέφτηκε ο Πέτρος και συνέχισε το διάβασμα: Σκορπιοί, δυσκολίες... Κακοτράχαλο δεκαήμερο... Μην πιέζετε καταστάσεις... *Ναι. Χμ.* Ο Δίας είναι στον τρίτο... *Ενδιαφέρον.* Μία αγάπη από το παρελθόν... *Μάλιστα.* Προσοχή στην οδήγηση! *Προσοχή στην οδήγηση,* μονολόγησε. *Ιδιοφυές!*

Και έτσι χαρούμενος από την πρωτότυπη κατακλείδα του Κύριου Καρπούζη έκλεισε την εφημερίδα, γιατί δεν ήταν σίγουρος αν ο οργανισμός του άντεχε άλλη σαβούρα. Έπιασε ένα περιοδικό που έγραφε το όνομά του στη θέση του συνδρομητή. Ένα σχέδιο κοσμούσε το μισό εξώφυλλο υποδηλώνοντας και το όνομα του περιοδικού. Έδειχνε ένα χαμογελαστό, κίτρινο παπάκι και έγραφε «Το Πα.Π.Α.Κ.Ι κι αν το πλένεις, το σαπούνι σου χαλάς!»

Τότε, χωρίς προφανή λόγο, τη θυμήθηκε. Βασικά δεν την είχε ξεχάσει και ούτε θα την ξεχνούσε. Προσπαθούσε όλη μέρα να την κρύψει κάπου στα βάθη του μυαλού του. Απέτυχε. Παταγωδώς.

Πέμπτη απόγευμα, μόλις οχτώ μέρες πριν. Ο Πέτρος είχε περάσει στο τελευταίο στάδιο της «αποσυμπίεσης». Προσπαθούσε, θέλοντας και μη, να αναδυθεί από τα βαθιά νερά ενός ακούραστου και ξέγνοιαστου καλοκαιριού, για να περπατήσει ξανά στην επιφάνεια. Μια επιφάνεια που στέγαζε σωρεία υποχρεώσεων, κουραστικών μετακινήσεων, εκνευριστικών υπενθυμίσεων, πολύπλοκων εξαρτήσεων και απρόσμενων εκπλήξεων. Το καλοκαίρι είχε περάσει ελάχιστο χρόνο μόνος του. Πλέον ο Πέτρος είχε ανάγκη να επιστρέψει στο παλάτι τ ο υ. Στην πόλη τ ο υ. Στο βασίλειο τ ο υ. Εκεί όπου τους κανόνες τούς έθετε αυτός. Εκεί όπου όλα είχαν το νόημα που ήθελε αυτός να έχουν. Εκεί όπου ένιωθε ελεύθερος. Μα και μόνος. Ουδέν κακό αμιγές καλού, όπως λένε. *Ή μήπως είναι ανάποδα; Ή μήπως και από τις δύο;* Όπως και να έχει η επιστροφή πάντα συνοδευόταν από αισθητή ποσότητα μοναξιάς.

Είχε σκοπό να περάσει τις μέρες που του είχαν απομείνει πριν φύγει, οικογενειακά, ήρεμα. Μάζευε κουράγιο να αντιμετωπίσει τις συμβουλές της κυρα-Στέλλας με στωικότητα, καθώς ήξερε πως κάθε χρόνο τέτοια εποχή αγχωνόταν που ο κανακάρης της θα έφευγε πάλι μακριά και άρχιζε τις συμβουλές περί ανέμων και υδάτων. Μα ήταν τότε που γνώρισε εκείνη και κατάλαβε πως αυτή η χρονιά θα ήταν πολύ διαφορετική από τις άλλες.

Μια μέρα η κυρα-Στέλλα με την υστερία της είχε σηκώσει την πολυκατοικία στο πόδι και για χάρη όλων ο Πέτρος σηκώθηκε να φύγει για να σβήσει τη φωτιά του κεφαλιού του με τεκίλα. Εξάλλου αυτή είναι η μόνη φωτιά που σβήνει με αλκοόλ. Ήταν Πέμπτη και είχε πολλή ζέστη. Αποφάσισε να ντυθεί σαν σκακιέρα και έτσι φόρεσε τα άσπρα παπούτσια, με το μαύρο κοντό παντελονάκι, μια άσπρη κοντομάνικη μπλούζα που πάνω της είχε ένα μαύρο τετράγωνο και το μαύρο του καπέλο με την άσπρη κορδέλα στο γείσο, που στο πλάι είχε ένα ασπρόμαυρο φτερό.

Όταν έφτασε στο μπαρ, ακουγόταν χαλαρή βραζιλιάνικη μουσική. Το μαγαζί είχε τόσα χρώματα που ο Πέτρος ένιωσε άβολα με το ντύσιμό του. Ο Ανέστης, φίλος ήδη κάποια χρόνια τώρα, σπούδαζε μηχανολόγος όχι γιατί το είχε επιλέξει, μα γιατί είχε κάνει το μηχανογραφικό στην τύχη, μεθυσμένος από την προηγούμενη. Σε αντίθεση με τον Πέτρο, ο Ανέστης είχε μεγαλώσει στα Γιάννενα μα τα τελευταία οχτώ χρόνια ζούσε στην πρωτεύουσα ακολουθώντας τη μετάθεση του πατέρα του που ήταν μπάτσος. Στο τηλέφωνο ο Ανέστης τού είχε πει πως προσπαθούσε να ρίξει ένα χαλόνι και χρειαζόταν ενισχύσεις.

Αν και ο πυρετός χτυπάει συνήθως Σαββατόβραδο, ακόμα και τις Πέμπτες βγαίνουν μπόλικα πρεζάκια της διασκέδασης και του αλκοολισμού ώστε να καθιστούν ένα, όχι και τόσο διάσημο μπαράκι, δύσβατο και αποπνικτικό. Παρ΄ όλα αυτά ο Πέτρος ξεχώρισε το μεγαλόσωμο Ανέστη, λίγο ψηλότερα από τα κεφάλια που οριοθετούσαν την ανθρώπινη παρουσία στο χώρο. Έκαναν ο ένας στον άλλο νόημα, σήμα αμοιβαίας αναγνώρισης. Πλησίασε. Χαιρέτησε. Τον σύστησαν σε κόσμο, χαμογέλασε, συστήθηκε κι αυτός. Τότε την είδε. Η πρώτη σκέψη που του πέρασε από το μυαλό ήταν: «ρε συ, αυτή είναι όμορφη» και κάθε στιγμή που περνούσε, η παρουσία της τον τράβαγε ακόμα περισσότερο. Ήταν πολύ όμορφη, παραδέχτηκε από μέσα του, καθώς προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στα άτομα που τον συστήνανε. Ένιωσε ένα σφίξιμο στο στομάχι, έπιανε τον εαυτό του να θέλει να την κοιτάζει συνέχεια. Τελικά αποφάνθηκε πως δεν ήταν απλώς όμορφη. Ήταν κάτι ανώτερο. Είχε ένα από εκείνα τα χαμόγελα που η κυκλοφορία τους θα έπρεπε να απαγορεύεται καθώς, να το θέσω πεζά, σκοτώνουν κόσμο.

«Ναταλία», είπε.

«Πέτρος», αποκρίθηκε.

Του χαμογέλασε. Του φάνηκε πως δεν ήταν ένα απλό χαμόγελο.

«Θέλει κανείς κάτι να πιει;» ρώτησε βιαστικά ο Πέτρος κουνώντας το δείκτη του αριστερά-δεξιά και αφού σε τρία δευτερόλεπτα

δεν πήρε απάντηση, γύρισε απότομα την πλάτη του και χάθηκε στην τρικυμιώδη ανθρώπινη θάλασσα. Έπρεπε να πιει, αν είχε σκοπό να αντιμετωπίσει μια τέτοια βραδιά. Παρήγγειλε μια τεκουίλα «Χοσέ Μπαρμπέιντος, κίτρινη» και την ήπιε με τη μία. Την ώρα που την κατέβαζε μονορούφι, έκανε νόημα για μια δεύτερη. Ο μπάρμαν χαμογέλασε. Του έβαλε άλλη μία, πιο περιποιημένη. Ο Πέτρος σκούπισε το ποτό από τα χείλη του, πέταξε τη φέτα πορτοκάλι της πρώτης στη δεύτερη και πλέον με αυξημένες ποσότητες μυοχαλαρωτικών ουσιών στο σώμα του, επέστρεψε, έτοιμος για συνέχεια.

Πλησίασε τη Ναταλία με την πρώτη ευκαιρία, τάχα γιατί ήταν κοινωνικός τύπος. Η κοινωνικότητα του βέβαια άρχιζε και σταματούσε πάνω της. Εκείνη του έδωσε αμέριστη την προσοχή της. Μίλησαν με τις ώρες, προσέχοντας ελάχιστη τον περίγυρό τους. Ο Ανέστης ένιωθε πως είχε χάσει ένα σύμμαχο και είχε κερδίσει έναν εχθρό. Ο Πέτρος ένιωθε πως η ώρα περπατούσε σε κόκκινο, βελούδινο χαλί. Πως όλο το μπαρ, ήταν εκεί μόνο για να τους συνοδεύει στην κουβέντα τους. Εκείνη έλαμπε. Μελαχρινή. Το πρόσωπό της ένα τέλειο σύνολο αναλογιών, το δέρμα της σαν από πορσελάνη. Η ματιά της από οπάλιο. Τα μαλλιά της από μετάξι. Η φωνή της έπιανε μια τόση ευχάριστα θηλυκή νότα, σαν μια όμορφη, ταξιδιάρικη μελωδία από φυσαρμόνικα. Δεν είχε ίχνος μακιγιάζ επάνω της σαν να προσπαθούσε να σαμποτάρει την εμφάνισή της, μα ήταν τέτοια η ομορφιά της που ήταν καταδικασμένη να αποτυγχάνει. Και ήταν τόσο πιο όμορφος ο κόσμος με κάθε της αποτυχία.

Ο Πέτρος δεν ήταν και τόσο σίγουρος για το πόσο ευχάριστη ήταν η παρέα του, μα περνούσε τέλεια, εξ ου και δεν τον απασχολούσε. Η αλκοόλη είχε κάνει τη δουλειά της. Τον είχε χαλαρώσει, τα βλέφαρά του είχαν κλειδώσει μια θέση πιο κάτω, τα αυτιά του είχαν κοκκινίσει, ο φωτισμός τού φαινόταν επιτηδευμένα χαμηλωμένος και ένιωθε να μεθάει με την απόλυτη ευχαρίστηση. Ένα βράδυ που είχε να ζήσει χρόνια και θα περνούσαν χρόνια πάλι μέχρι να ξαναζήσει.

Κάπως έτσι μέσα σε μερικές ανύποπτες στιγμές, η πρώτη επαφή είχε γίνει. Την ξαναβρήκε την επομένη με τον ίδιο περίγυρο, έχοντας αυτή τη φορά υποσχεθεί στον Ανέστη να του συμπαρασταθεί πιο πολύ. Μα από το πρώτο της χαμόγελο κατάλαβε πως δεν είχε καμία ελπίδα να της αντισταθεί και έτσι πέρασαν και το επόμενο βράδυ μιλώντας για ώρες. Για τα πάντα. Για μικρά και ασήμαντα. Για μεγάλα και εξίσου ασήμαντα. Ο Πέτρος έμαθε ότι σπούδαζαν στην ίδια πόλη και ότι σύχναζαν στα ίδια μαγαζιά, και το πήρε για σημάδι. Μερικές ματιές με ασαφές νόημα που σε κεντρίζει και κάποιες αθώα αγγίγματα, τάχα για αστείο ή πείραγμα, και σιγά-σιγά η απόσταση μεταξύ τους άρχισε να μικραίνει.

Εκεί όμως που όλα έμοιαζαν να πηγαίνουν καλά, ο Πέτρος σκέφτηκε κάτι που δεν του άρεσε καθόλου. *Αφού συχνάζουμε στα ίδια μέρη πώς και δεν την έχω πετύχει πουθενά;* Μια ερώτηση που η απάντηση ερχόταν από τα επόμενά της λόγια. «Να σε ρωτήσω», είπε αυτή ανάμεσα στις κουβέντες τους, «είσαι με κάποια αυτόν τον καιρό;»

«Όχι».

«Εγώ όμως είμαι...» Τα λόγια της καταδικάστηκαν για την ειλικρίνειά τους. Ο Πέτρος προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι να πει. Η καρδιά του ήθελε να αυξήσει τη συγκέντρωση του αίματος και χτυπούσε δυνατότερα. Κάτι έξυπνο. Κάτι πρωτότυπο. Δεν είπε τίποτα γιατί δεν βρήκε κάτι να πει. Η Ναταλία δεν του άφησε και πολύ χρόνο, συνέχισε μονολογώντας μετά από λίγο: «Εδώ και πέντε χρόνια...» Ένα-ένα έσκαγαν βαριά τα χρόνια στο κεφάλι του. Ένιωθε σαν ένας γραφειοκράτης που προσπαθούσε να συγκρατήσει μεγάλες στοίβες από έγγραφα και χαρτιά, ακροβατώντας με όλο του το σώμα, μα κάποιος του έφερνε καινούργιους φακέλους και έφτιαχνε νέες στοίβες, όλο και πιο ψηλές και ακανόνιστες. Τα είχε χάσει. *Πού θέλει να καταλήξει;* Αυτή η σκέψη στροβίλιζε ξανά και ξανά γύρω από το ίδιο σημείο του εγκεφάλου του σαν επίμονο κουνούπι. *Γιατί δέχθηκε να βρεθούμε;*

«...Μα δεν τα πάμε πολύ καλά τελευταία». Ο μονόλογος της άρχισε να εμβαθύνει σε λεπτομέρειες, ανοίγοντας μια χαραμάδα στις συμπληγάδες που του είχε μόλις βάλει. «Η αλήθεια είναι πως το τελευταίο καιρό δεν ήμασταν συνέχεια μαζί. Αυτός ήταν αλλού. Μία μεταπτυχιακά, μία στρατό. Τώρα επέστρεψε». Μια μικρή παύση και συνέχισε. «Θα με ρωτήσεις, και γιατί δεν είμαστε μαζί τώρα;» Ένα εύλογο ερώτημα αλήθεια. «Κοίτα, δεν είναι ότι και εγώ δεν σου έχω δώσει δικαιώματα. Οι ματιές. Τα χαμόγελα. Σου έδωσα λόγους να με πλησιάσεις».

«Όχι, ΄ντάξει, εσύ... Μα κι εγώ, ξέρεις, είμαι αυθόρμητος, ίσως δεν θα ΄πρεπε να... Απ΄ την άλλη...»

«Χαίρομαι που είσαι όπως είσαι!» τον διέκοψε ευγενικά με το μοναδικό τρόπο που είχε. Χαμογέλασε και συνέχισε: «Απλώς, θέλω το χρόνο μου, να μπορέσω να δω τι θέλω. Αν θέλω να είμαι με αυτόν ή όχι. Και δεν θέλω να το κάνω μέσω κάποιου τρίτου, όπως εσύ. Θέλω να είμαι σωστή». Ο Πέτρος συνοφρυώθηκε. *Είναι πολλά τα θέλω για να βγει κάτι καλό,* σκέφτηκε.

Τι είναι χειρότερο από μια κοπέλα, που δεν σου δίνεται; Μια πανέμορφη κοπέλα, που δεν σου δίνεται. Όσον αφορά αυτά περί «θέλω, αλλά είμαι και δεν είμαι με αυτόν», ο Πέτρος είχε ακούσει για παρόμοιες περιπτώσεις. Για αυτές τις περίφημες συμπληγάδες της ελπίδας που καμιά φορά δημιουργούνται από ερωτικές περιπτύξεις υπερβολικά μπλεγμένων ατόμων και ποτέ δεν είχε ακούσει κάτι καλό να βγαίνει από αυτό. Πάντως ποτέ του δεν πήγαινε με τις πιθανότητες.

«Κοίτα...» Έκανε μια μικρή παύση και την κοίταξε στα μάτια, προσπαθώντας να κερδίσει λίγο χρόνο, να βρει κάτι έξυπνο να πει. Κάτι τόσο αναπάντεχο που θα τον έκανε να φανεί απλό και ταυτόχρονα μυστηριώδη και πολύπλοκο. Σαν το μοναχικό καουμπόη που δεν έχει τίποτα να χάσει, τα παίζει όλα για όλα με ένα κομμάτι στάχυ στο στόμα και μόνο επειδή είναι αυτός κερδίζει. Αλλά ο Πέτρος είχε σαστίσει. Είχε χάσει τα λόγια του και ο χρόνος τού γλιστρούσε

σταθερά από τα χέρια, λες και προσπαθούσε να τραβήξει ένα σκοινί αλειμμένο με γράσο. Άφησε άθελα του ένα πνιχτό γέλιο σαν απότομο ξεφύσημα, εμφανές σημάδι της αμηχανίας του. Σε μια απέλπιδα προσπάθεια αντίδρασης αποφάσισε να ακολουθήσει τον παλιό καλό δρόμο της ειλικρίνειας.

«Κοίτα», επανέλαβε, «το καταλαβαίνω πως είναι μπλεγμένη η κατάσταση σου. Εγώ όμως σε θέλω. Μ΄ αρέσεις, και θέλω πολύ να σε γνωρίσω». Μια αμυδρή αντίδραση άλλαξε το ύφος της. Ένα τικ του ματιού, ένα ελαφρύ, ανεπαίσθητο τίναγμα του κεφαλιού της προς τα πίσω. Ένα χαμόγελο που παραλίγο να δραπετεύσει. Σαν να χάρηκε γι΄ αυτό που άκουσε, αλλά να προσπάθησε πολύ να το κρύψει. Ο Πέτρος αντιλήφθηκε αυτή την ελάχιστη ένδειξη και συνέχισε με ενισχυμένη αυτοπεποίθηση. «Δεν σε ξέρω. Μα όπως προείπα, θα ήθελα πολύ να σε γνωρίσω. Από το λίγο που σε έχω γνωρίσει, έχω πιστέψει πως πρέπει να σε γνωρίσω». Τα λόγια του δεν έβγαζαν κανένα νόημα. Είχε ενθουσιαστεί, είχε πεισμώσει, είχε κάψει κάθε ασφάλεια που είχε ο εγκέφαλός του, είχε ξεχάσει τους πάντες και τα πάντα και έψαχνε αυτό που έπρεπε να πει, γιατί ένιωθε πως έπρεπε να πει κάτι βαρύγδουπο. Αλλά στην πραγματικότητα δεν είχε και πολλά να πει.

Αυτή χαμογέλασε. Είχε φανταστεί πολύ διαφορετική την αντίδρασή του. Μα η αλήθεια ήταν μία: δεν τον ήξερε. Ο Πέτρος ανταπέδωσε το χαμόγελο. Ούτε αυτός την ήξερε. Μα σκέφτηκε ότι το να σου πει πως σε θέλει αλλά έχει γκόμενο, είναι καλύτερο από το να σου πει πως δεν σε θέλει. Μέγα λάθος, αλλά ήταν τόσο όμορφη. Έτσι ο Πέτρος γύρισε εκείνο το βράδυ σπίτι του δυσάρεστα χαρούμενος. Είπε στον εαυτό του, «για να δούμε».

Οι επόμενες μέρες για τον Πέτρο είχαν το ομορφότερο ξημέρωμα. Όλα έμοιαζαν ίδια, αλλά με ένα πολύ καλύτερο σερβίρισμα. Ήταν οι μέρες που περιείχαν τα πρώτα μεταξύ τους ηλεκτρονικά μηνύματα, στα οποία παρέθεταν ο καθένας, επιλεκτικά, διάσπαρτα κομμάτια της βιογραφίας του. Έκαναν ανταλλαγή σκέψεων, ονείρων και ιδε-

ών. Ήταν οι πρώτες στιγμές του φλερτ. Οι πιο όμορφες. Ο Πέτρος είχε πάρει φόρα και προχωρούσε με βήματα τολμηρά, αγνοώντας επιδεικτικά όλα τα αρνητικά της τελευταίας τους συνάντησης. Στηριζόταν σε όσα αυτή του έδινε στο άμεσο παρόν. Τα βράδια χαμογελούσε αισιόδοξος λέγοντας στον εαυτό του, «είναι μικρή η ζωή». Για μερικές στιγμές δόξας παλεύουμε όλοι μας.

Την τελευταία μέρα πριν φύγει, της πρότεινε μια βραδινή εξόρμηση στο μέρος που φύλαγε για τις δύσκολες περιπτώσεις, ένα λοφάκι που είχε στα πόδια του όλη την πρωτεύουσα. Λίγο το κρασί, λίγο το φεγγάρι, λίγο τα φώτα της πόλης, κάτι καλό θα έβγαινε. Εκείνη δέχτηκε και όλα πήγαιναν ρολόι. Ο Πέτρος είχε αρχίσει ήδη να διαλέγει τι θα φορέσει, όταν το κινητό του αναβόσβησε.

Το μήνυμα έγραφε πως δεν ήταν έτοιμη για να δώσει τόσα πολλά, τόσο γρήγορα· δεν το άντεχε. Μέχρι τότε, εκείνος είχε πιστέψει ότι είχε κιόλας κερδίσει μια εύκολη μάχη. Εκείνη όμως τρόμαξε. Του ζήτησε συγνώμη, μα έπρεπε να το ακυρώσει· δεν ήταν έτοιμη. Καθισμένος στο κρεβάτι του με το κινητό στο ένα χέρι και το αγαπημένο του εσώρουχο στο άλλο, σκεφτόταν αν έπρεπε να τη μισήσει ή να την ποθήσει περισσότερο. Είχε άλλον. Αυτόν. Τι έκανε με αυτόν; Είχε χρόνια να ερωτευτεί. Της έλειπε εκείνο το συναίσθημα. Μα της έλειπαν και αυτά που ένιωθε γι᾽ αυτόν. Μήπως έπρεπε να περιμένει, να δει αν θα επιστρέψουν τα αισθήματα της, όπως επέστρεψε και εκείνος; Ή το μέλλον της είναι έξω μακριά, αλλού; Ίσως με τον Πέτρο; Μια μίνι σαπουνόπερα έπαιζε στο μυαλό του, καθώς ο Πέτρος είχε μάθει να κάνει δύο πράγματα καλά στη ζωή του. Να ενθουσιάζεται και να σκέφτεται. Και τα δύο ήταν πολύ επικίνδυνα. Ήταν έρμαιο των όψιμων συναισθημάτων του. Ο εγωισμός και οι ανασφάλειές του είχαν μπλοκάρει τις δικλίδες ασφαλείας και ήταν διατεθειμένος να της δικαιολογήσει τα πάντα. Στο μυαλό του, αυτή πολεμούσε μονάχη της ενάντια σε μια ανώτερη δύναμη που την τσάκιζε, ενώ το μόνο που ήθελε ήταν να τρέξει κοντά του.

Κουρέλι. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα όμως. Αυτό ήταν που τον

τρόμαζε και περισσότερο. Πήρε τον Ανέστη τηλέφωνο. Του εξήγησε όλη την κατάσταση, προσπαθώντας υπερβολικά να διατηρήσει τα μελοδραματικά επίπεδα σε χαμηλές τιμές. Δεν ήθελε ο φίλος του να τον πάρει για κάνα μαμόθρευτο, αν και το πόσο απείχε από αυτό ούτε ο ίδιος δεν ήθελε να ξέρει.

Η απάντηση που πήρε από το φίλο του, εκείνον που διάλεξε να του εκμυστηρευτεί τον πόνο της καρδιάς του, το πρόβλημα που τον είχε σκίσει στα δύο, ήταν: «Εμένα ο παππούς μου έλεγε, το παπάκι κι αν το πλένεις, το σαπούνι σου χαλάς».

«Τον αράπη...»

«Ε;»

«Τον αράπη κι αν τον πλένεις...»

«Ποιον αράπη;»

«Άστο...»

«Αυτό που θέλω να πω ρε φίλε είναι, άστην, αν δεν θέλει δικό της πρόβλημα...»

«Όχι, δικό μου πρόβλημα είναι βασικά».

«Σιγά ρε, μην κάτσεις να σκάσεις τώρα για ένα χαλόνι, δηλαδή, γιατί; Χαλόνια παντού, γεμάτος ο κόσμος. Και στο κάτω-κάτω, πότε πρόλαβες να την ερωτευτείς ρε;»

«Ναι, έχεις δίκιο». Δεν έλεγε ψέματα. Όντως είχε δίκιο ο Ανέστης. Μα κι ο ίδιος είχε δίκιο. Και οι δυο τους δίκιο είχαν. Ποιος είχε άδικο λοιπόν; Γιατί έπρεπε να έχει κάποιος άδικο; Δυστυχώς δεν είχε κανένας άδικο. Και αυτό ήταν το χειρότερο. Πολύ αποκαρδιωτικό το συναίσθημα του να μην μπορείς κάποιον να του πεις: «είδες κυρ-Μαλάκα, στα 'λεγα». Ο Πέτρος αποφάσισε πως η όλη ιδέα της εκ τηλεφώνου εξομολόγησης ήταν κακή, έτσι συντόμευσε τη συζήτηση.

«Τέλος πάντων, αδερφέ τα λέμε πάνω, αύριο».

«Α, έρχεσαι; Εντάξει αδερφέ μου θα σε δω αύριο τότε. Να προσέχεις. Και να δεις που μέχρι τότε θα νιώθεις καλύτερα! Αλλιώς να μην με λένε Ανέστη!»

«Και πώς να σε λένε δηλαδή;»

«Ξέρω ΄γω ρε μαλάκα, έχει σημασία; Διάλεξε εσύ».

«Οκ, έγινε». Τα δύο αδέρφια έκλεισαν.

Την επόμενη μέρα ο Πέτρος μάζεψε τα πράγματά του, αποχαιρέτησε τον πραγματικό αδερφό του Φρίξο και τη γάτα του Ρωμίλντα, και πήρε το δρόμο για τα ΚΤΕΛ. Λες και ο οδηγός ήταν συνεννοημένος, είχε βάλει σε επανάληψη το «Ain't no sunshine, when she's gone». Ο Πέτρος μιζέριασε. Μαυρίλα. Σιγά μην την ξεχνούσε...

Εκείνη τη μέρα πολλά περίεργα συνέβησαν. Ήταν η μέρα που ο Πέτρος μίσησε τη φοιτητούπολή του και τη φοιτητική του ιδιότητα. Ήθελε να προχωρήσει, να φύγει, να εξελιχθεί. Ή έστω να κρυφτεί. Εκείνη ήταν η μέρα που συνειδητοποίησε πως πια δεν μπορούσε να κλάψει. Είχε χάσει ένα μεγάλο μέρος της παιδικότητας του, μετά από τόσα χρόνια σε αυτή τη ζωή. Μα και για τη Ναταλία ήταν η μέρα που συνειδητοποίησε ότι δεν τον αγαπάει πια. Ήταν η μέρα που μετάνιωσε για πολλά πράγματα στη ζωή της, μα που ένιωσε περήφανη για τον τρόπο που χειρίστηκε την κατάσταση με τον Πέτρο. Εκείνη ήταν η μέρα που ο Ανέστης μετονομάσθηκε σε Αλέξανδρος. Εκείνη ήταν η μέρα που ο Πέτρος ορκίστηκε πως δεν θα την ξεχάσει ποτέ. Μα το «ποτέ» ήταν, είναι και θα είναι μια πολύ μεγάλη κουβέντα.

ΕΓΓΡΑΦΕΣ: ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΠΤΙΚΗ ΣΕ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΔΕΔΟΜΕΝΟ

Κάθε νέο πανεπιστημιακό εξάμηνο είναι απαραίτητη η ανανέωση της εγγραφής των φοιτητών στη σχολή τους. Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί πως αυτό συμβαίνει μια δεδομένη ημερομηνία. Μια μέρα που, σαν τα σχολικά τα χρόνια, όλα τα φοιτητούδια επιστρέφουν στην πραγματικότητα, τα κεφάλια μέσα, πηγαίνουν στη σχολή τους αποκαρδιωμένοι που το καλοκαίρι τελείωσε, γράφονται στο νέο εξάμηνο με τη θλίψη ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, παίρ-

νουν τα καινούργια τους πάσο (βλ. φοιτητικές ταυτότητες) και το πρόγραμμα του νέου εξαμήνου και αρχίζουν σιγά-σιγά μια νέα χρονιά στο ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ, γεμάτοι όρεξη για μάθηση και παιδεία. Αμ δε. Πριτς. Αυτή η «μέρα» δεν υπάρχει ούτε καν στα πιο τρελά όνειρα του Ιουλίου Βερν. Σε αντίθεση με το ΣΧΟΛΕΙΟ, εδώ η χρονιά ξεκινάει κάποτε, οι φοιτητές γράφονται κάποια μέρα, όταν τα καταφέρουν και ξυπνήσουν νωρίς το πρωί, όπου νωρίς σημαίνει πριν τις έντεκα-δώδεκα το μεσημέρι που κλείνουν οι γραμματείες. Το πρόγραμμα των μαθημάτων του νέου εξαμήνου ούτε κατά διάνοια δεν είναι έτοιμο, ενώ είναι πολύ πιθανό να μην είναι έτοιμο και αφού ξεκινήσουν τα μαθήματα, για τα οποία το εν λόγω πρόγραμμα προοριζόταν να ενημερώνει.

Αυτή η «μέρα» που θυμίζει τη μέρα της μαρμότας, μπορεί να είναι μια οποιαδήποτε μέρα, τέλη Σεπτεμβρίου με αρχές Οκτωβρίου. *Τα κεφάλια μέσα;* Αυτή η έκφραση δεν υπάρχει στο λεξιλόγιο του μέσου Έλληνα φοιτητή. Ο Σεπτέμβρης διαφέρει από τους θερινούς μήνες μόνο στο όνομα. Συνήθως η μέρα που γίνονται οι εγγραφές συμπίπτει με τη μέρα που τα λεωφορεία και οι υπηρεσίες βγάζουν την ανακοίνωση «από την ερχόμενη εβδομάδα δεν θα γίνονται δεκτές οι παλιές φοιτητικές ταυτότητες». Αυτό είναι ίσως ένα από τα μεγαλύτερα κίνητρα, ένα κίνητρο που υποστηρίζει την άποψη πως η ελευθερία είναι το υπέρτατο αγαθό, μα όπως όλα τα αγαθά, πρέπει να καταναλώνεται με μέτρο. Ιδίως στις τρυφερές ηλικίες των δεκαεφτά με εικοσιπέντε που τα φοιτητούδια ανακαλύπτουν τον κόσμο με τα δικά τους μάτια, φορώντας τα γυαλιά των γονιών τους.

Για την παρέα αυτή η μέρα, η μέρα της εγγραφής, ήταν στα ζεστά τέλη του Σεπτέμβρη. Το γοργόν και χάριν έχει. Ή κάπως έτσι. Εντελώς τυχαία ο Ανέστης -που πλέον όλοι φώναζαν Αλέξανδρο- και ο Πέτρος, είχαν αποφασίσει να πάνε να γραφτούν την ίδια μέρα με τις εγγραφές των πρωτοετών. *Γιατί;* Η απάντηση ήταν τόσο απλή. Φρέσκο αίμα. Γυναίκες. Νεαρές, τρομαγμένες φοιτήτριες που θα κοιτούσαν με τα γλυκά τους ματάκια αριστερά και δεξιά, καθώς τώρα

που είχαν βγει από το καβούκι τους όλα έμοιαζαν μεγάλα και άγνωστα. Αυτοί έπρεπε να είναι εκεί, σαν καλοί χριστιανοί να τις ελαφρύνουν από το φορτίο με δωρεάν περιηγήσεις στα μπαρ και στις καφετέριες της πόλης, όπου με κερασμένα σφηνάκια θα δοκίμαζαν τα όρια των αναστολών τους. Πραγματικά απαίσιοι. Φριχτοί εκμεταλλευτές. Αντρικά ινδάλματα. Γουρούνια. Οι ίδιοι ένιωθαν ωραίοι· γιατί όχι άλλωστε;

Για να πείσουν τα 3Φ να έρθουν μαζί τους στις εγγραφές, χρησιμοποίησαν όλες τις γνωστές και άγνωστες προφάσεις, μερικές εκ των οποίων όπως αυτές περί συνειδητοποίησης της πραγματικής ευθύνης που έφεραν απέναντι στον κόσμο, περί ωρίμανσης και περί ζήλου για εσωτερική βελτιστοποίηση, βρήκαν τοίχο. Τελικά το επιχείρημα «ας γίνει να πάει στο διάολο», αν και όχι ιδιαίτερα θεαματικό, έκανε τη δουλειά του. Χρειάζονταν τα 3Φ γιατί ήξεραν πως μια γυναικεία παρουσία θα τρόμαζε λιγότερο τα αθώα κοριτσάκια. Είπαμε, γουρούνια.

Εκείνο το πρωινό τα πράγματα στη γραμματεία της σχολής είχαν πάρει βιβλικές διαστάσεις. Κόσμος παντού, φωνές, παιδιά, ξεσηκωμοί, κλάματα, γονείς να ωρύονται, να ψάχνουν το δίκιο τους. Χαμός, πανικός, ένταση, τσίτες. Σε μια γωνία όσοι δεύτερο-τρίτο-τεταρτοετείς-και βάλε φοιτητές έτυχε να είναι εκεί, είχαν αράξει με ένα φραπέ στο χέρι και απολάμβαναν την παράσταση. Κάθε χρόνο τα ίδια. Τίποτα δεν λειτουργούσε όπως θα έπρεπε. Όλοι οι πρωτοετείς είχαν έρθει την τελευταία μέρα της επίσημης προθεσμίας των εγγραφών, οι υπολογιστές είχαν κολλήσει, το πλήθος είχε συσσωρευτεί μέσα στα ελάχιστα τετραγωνικά της γραμματείας, η ζέστη ήταν αφόρητη, η μόνωση των τοίχων ανύπαρκτη, ο υδράργυρος έκανε μπάντζι-τζάμπινγκ προς τα πάνω και οι δύο παχουλές κυρίες που δούλευαν εκεί, είχαν ξελαρυγγιαστεί αντιδικώντας με τους, εξαγριωμένους με τα πάντα, γονείς.

Ξαφνικά όλα πάγωσαν όταν μία λίγο πιο παχουλή κυρία με ένα ροζ ταγέρ, δεν άντεξε την ένταση και τη ζέστη και λιποθύμησε. Την

έβγαλαν έξω να πάρει αέρα και το πλήθος την ακολούθησε σαν να γινόταν περιφορά του Τιμίου Σταυρού. Όλοι ξέχασαν το άδικο που τους έπνιγε για τις εγγραφές των μονάκριβων παιδιών τους και πήγαν να συμπαρασταθούν στη ροζ κυρία. Αυτή η μικρή χαραμάδα χρόνου κέρδισε λίγο πολύτιμο χρόνο στα παιδιά, που όντας πλέον βετεράνοι της φοιτητικής γραφειοκρατίας, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ξήλωσαν τις φωτογραφίες από τα παλιά τους πάσο, τις γυάλισαν λιγάκι να μοιάζουν καινούργιες, πέρασαν μέσα χαμογελαστοί, καλημέρισαν, «Τι κάνουμε; Πώς είμαστε; Καλά κουράγια!» και άφησαν τις φωτογραφίες. Αυτές χωρίς δισταγμό κολλήθηκαν στα νέα πάσο, ξανασφραγίστηκαν και επισφραγίστηκαν. Ήταν πλέον νέα, επίσημα κυβερνητικά έγγραφα.

Το πύκνωμα των φωνών σηματοδότησε την επιστροφή του πλήθους. Το θέαμα έξω δεν είχε τίποτα παραπάνω να προσφέρει. Ήταν εξάλλου πολύ ροζ για τα γούστα τους. «Είδατε τι έκαναν στην κακομοίρα; Σε ποιο σημείο την έφτασαν με την ανικανότητα τους;» Από πίσω ακούστηκαν μερικά, «ε, μα ναι...», «έτσι, έτσι είναι...» και ένα τρανταχτό «πες τα Χρυσόστομε!» το οποίο είχε πει ο Άλεξ, ο πρώην Ανέστης, σε μια προσπάθεια να συμπάσχει μαζί τους. Οι υπόλοιποι της παρέας τον κοίταξαν απορημένοι. Τα πλήθη πέρασαν πάλι μέσα, καταπατώντας και οχλαγωγώντας σαν παρέα από θεότρελους Γαλάτες. Το γλέντι ξεκίνησε εκ νέου, μα το σκηνικό είχε καταντήσει βαρετό.

Τα παιδιά πήγαν να πιουν ένα καφεδάκι πριν χωρίσουν οι δρόμοι τους. Το φοιτητικό καφεδάκι, γνωστό και ως φραπεδάκι, μια ασχολία που κολλούσε παντού και πάντα. Πριν και μετά από οτιδήποτε. Και κατά τη διάρκεια του πολλές φορές. Μια σύγχρονη ιεροτελεστία στο βωμό της Φοιτητοσύνης. Καθώς απομακρύνονταν νέες συμμετοχές προστίθεντο στον αγώνα, νέα σώματα στο σάρκινο κλοιό που είχε παραφουσκώσει το μικρό προκάτ κτήριο της γραμματείας, εκείνη την ηλιόλουστη Δευτέρα. Πλέον οι φωνές ακούγονταν πιο δυνατές, πιο θαρραλέες, πιο απεγνωσμένες, μα το ίδιο

άσκοπες με πριν. Ο υδράργυρος είχε δώσει ρέστα. Οι ατάκες έδιναν και έπαιρναν. Άλλη μια χρονιά ξεκινούσε με τις καλύτερες προϋποθέσεις.

Ο Σεπτέμβρης ήταν ένας μήνας που, έχοντας πλέον ξεβγάλει την προηγούμενη χρονιά από πάνω σου, έχεις την ηρεμία, το χρόνο και την όρεξη να οραματιστείς. Να οραματιστείς ένα νέο έτος. Ένα έτος που θα σου δώσει όσα δεν σου έδωσε το προηγούμενο. Όλα εκείνα που ζητάς και ελπίζεις. Μα η ελπίδα είναι επικίνδυνη. Και το μέλλον αμήχανα κυλά πάνω στις ίδιες ράγες.

Δυστυχώς οι χρονιές αλλάζουν, σκεφτόταν η Φένια ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, *μα όλα μένουν ίδια.*

Οκτωβρης
_Ή αλλιώς, πού πήγαν τα ροζ μαγιό;

«Ποια είναι η αγαπημένη σου εποχή;»

«Ο χειμώνας».

«Γιατί;»

«Μ' αρέσει το κρύο. Μ' αρέσει το πώς με τσιτώνει. Δεν μπορώ τη ζαβλακομάρα του καλοκαιριού».

«Θα συμφωνήσω».

«Δεν είναι υπέροχη η μυρωδιά απ' τα τζάκια των σπιτιών, να τη μυρίζεις περπατώντας στους δρόμους;»

«Ναι... Απίστευτη...»

Ο χειμώνας είναι μια πολύ παρεξηγημένη εποχή. Κατ' αρχάς, τι πάει να πει χειμώνας; Στη χώρα μας πια τα όρια μεταξύ των εποχών είναι θολά. Μπορεί να έρθει Δεκέμβρης και να έχει ήλιο με είκοσι πέντε βαθμούς. Απ' την άλλη οι δήμοι αρχίζουν τους χριστουγεννιάτικους στολισμούς στα τέλη Οκτωβρίου. Στολίδια, κουμπάκια και λαμπιόνια κοσμούν παντού, τα πάντα. Τα Χριστούγεννα μοιάζουν να είναι πρώτα ξαδέρφια του καλοκαιριού. Ο Γενάρης και ο Φλεβάρης προσπαθούν να κρατήσουν λίγο τους τύπους, μα σαν

μπει ο Μάρτης το καλοκαίρι αρχίζει ξανά να ζωντανεύει. Δεν ξέρω αν φταίει το φαινόμενο του θερμοκηπίου, ο πόλεμος στο Ιράκ, το Στόουνχετζ, η «Area 51», οι καλικάτζαροι, οι τρομοκράτες ή οι τάρανδοι του Αϊ-Βασίλη, μα δεν υπάρχουν πια τέσσερις εποχές. Υπάρχουν δύο. Το καλοκαίρι και ο χειμώνας. Η άνοιξη και το φθινόπωρο είναι πιο πολύ για το ημερολόγιο, δεν έχουν κάτι να πουν. Η εικόνα με τα ξεραμένα φύλλα των δέντρων να πέφτουν σε δρόμους και πλατείες υπάρχει πια μόνο στις ταπετσαρίες των windows και στις ταινίες του Χόλυγουντ. Πλέον τα πρωτομαγιάτικα στεφάνια φτιάχνονται με φύκια και κοχύλια στις παραλίες.

Τον Οκτώβρη αρχίζει η περίοδος των αλλαγών. Ανανέωση. Μια νέα χρονιά απαιτεί νέα στάση ζωής, νέα αντιμετώπιση. Ένα νέο στυλ. Κάτι πρωτότυπο, κάτι απλό που να ανανεώνει το περιβάλλον, το ηθικό και την ψυχολογία γενικότερα. Είναι ο πρώτος μήνας του φοιτητικού, χειμερινού εξαμήνου. Ο πρώτος μήνας που κάνεις όλα αυτά που έχεις να κάνεις από πέρσι το χειμώνα. Κατεβάζεις τα χειμωνιάτικα από τις ντουλάπες, αλλάζεις το φραπέ σε νες, αφήνεις τα καρπούζια και στύβεις πορτοκάλια, χωρίζεις με τα παγωτά και τα φτιάχνεις με τις σοκολάτες. Μάλλον δεν χωρίζεις τα παγωτά, απλώς τα κερατώνεις και τα φτιάχνεις και με τις σοκολάτες. Συναχώνεσαι και αρρωσταίνεις χωρίς να καταλαβαίνεις γιατί, αφού έξω κάνει ακόμα ζέστη, διαπιστώνεις πως τα μισά και βάλε πράγματα που έχεις στο σπίτι σου είναι σαβούρα και τα πετάς, πλένεις τα τζάμια από τις μπαλκονόπορτες, καθώς και τις μπαλκονόπορτες τις ίδιες μιας και έχεις πλήρως αμελήσει να το κάνεις από τον προηγούμενο Οκτώβρη. Γενικότερα καθαρίζεις σημεία του σπιτιού με τα οποία δεν ασχολείσαι το υπόλοιπο έτος, όπως κάτω από τους καναπέδες και πάνω από τις ντουλάπες και τα ράφια της βιβλιοθήκης.Στρώνεις σιγά-σιγά τα χαλιά στο σαλόνι, μαζεύεις τα καλοκαιρινά πουκαμισάκια, τα μαγιό, τις πετσέτες θαλάσσης, τα βατραχοπέδιλα και τα κοχύλια, ενώ προσπαθείς να συμμαζέψεις και τη διάθεση σου η οποία τριγυρνά αλαφιασμένη σε αμμουδιές και ηλιο-

βασιλέματα. Γυρνώντας το ρολόι πίσω μία ώρα, χάνεις μία ώρα από τη μέρα σου και τη δίνεις στη νύχτα. Αρχίζεις να μελαγχολείς. Βάφεις το σπίτι με πιο ζωντανά χρώματα για να σου ανεβάσει τη διάθεση, ψωνίζεις και γεμίζεις το ψυγείο σου με ένα σωρό σαβούρες που αποφάσισες να δοκιμάσεις για πρώτη και τελευταία φορά. Δίνεις βαρυσήμαντες υποσχέσεις για βαρυσήμαντα θέματα και τις πιστεύεις... τα βράδια τουλάχιστον. Τα πρωινά τις ξεχνάς. Αρχίζεις να βγαίνεις στα χειμωνιάτικα στέκια αποχαιρετώντας τα καλοκαιρινά. Παρ' όλο που δεν ισχύει, νιώθεις σαν να πηγαίνεις εκεί για πρώτη φορά. Όλα σου μοιάζουν καινούργια, λαμπερά, φρέσκα ακόμα κι αν είναι πράγματα που έχεις δει και έχεις κάνει αμέτρητες φορές, όλους τους προηγούμενους χειμώνες. Νιώθεις τα Χριστούγεννα να έρχονται και χαίρεσαι γιατί κάτι τόσο όμορφο και γιορτινό πλησιάζει. Η Φαίη είχε έναν έξτρα λόγο. Είχαν φτάσει τα γενέθλιά της.

Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ «ΧΑΛΑΛΙ»

«Όσα κι αν χρόνια πέρασαν,
Μονάχα στην καρδιά σου,
Αγάπη να σου φέρνουνε,
Να σφίγγουνε κοντά σου.
Όσα ποτέ αγάπησες
Κι όσα έχεις ποθήσει,
Όσα με χαμόγελο έχεις αντικρίσει.
Όλα αυτά πάντα μαζί σου να 'ναι,
Σε όσα κύματα μαζεύονται,
Αφρίζουν και περνάνε».

Πολύς κόσμος πιστεύει ότι «τα γενέθλια» είναι μια ξεχωριστή μέρα του χρόνου. Είναι αδιαμφισβήτητα μια μέρα που σηματοδοτεί τη

γέννησή σου πριν από χ χρόνια. Πέρα από αυτό όμως, τι; Από πολλούς η συγκεκριμένη ημέρα αντιμετωπίζεται με υποψία. Γενέθλια. Η μέρα που έχει να κάνει με σένα. Μια μέρα που σου ανήκει, γιατί εσύ και μόνο εσύ έχεις γεννηθεί εκείνη τη μέρα. Είναι η μέρα που ο ήλιος λάμπει για σένα. Που τα πουλάκια του δρόμου εξυμνούν τους άθλους της ζωής σου, που οι περαστικοί νιώθουν τον αέρα γύρω σου ηλεκτρισμένο. Είναι η μέρα που ο Θεός ο ίδιος σε χαζεύει. Μόνο εσένα. Όλη μέρα. Όλο εσένα. Εσένα και καμιά δεκαπενταριά ακόμα εκατομμύρια ανθρώπους, οι οποίοι «αυτοί και μόνοι αυτοί» έχουν γενέθλια εκείνη τη «μοναδική» μέρα.

Είναι μια μέρα που πρέπει να σε θυμούνται όλοι που δεν σε έχουν θυμηθεί εδώ και ένα χρόνο. Είναι η μέρα που το κινητό σου βουίζει πολυφωνικά και αδιάκοπα, ενώ τα εισερχόμενα μηνύματα ξεχειλίζουν από ηλεκτρονικής μορφής ευχετήρια γράμματα, που κάνουν πασαρέλα κοντράροντας το ένα το άλλο. Άλλα σατιρικά, άλλα σοβαρά, άλλα ρομαντικά, άλλα τυπικά, άλλα ίδια με πέρσι ή πρόπερσι, άλλα με λάθος όνομα παραλήπτη, άλλα συγκρατημένα, άλλα με υπερβολικό ενθουσιασμό, άλλα χαζά μα αστεία, άλλα χαζά σκέτο, άλλα με ψαγμένες πρωτότυπες και εναλλακτικές ευχές και άλλα στεγνά χωρίς ίχνος φαντασίας, όλα προσπαθούν να διεκδικήσουν μια θέση στο βάθρο του νικητή, καθώς όλοι όσοι σου εύχονται προσπαθούν να σκεφτούν κάτι που να μην στο έχει γράψει κανένας. Όλοι θέλουν να είναι ξεχωριστοί. Είναι η μέρα που όλοι οι συγγενείς σου θα τηλεφωνήσουν μια βάναυσα πρωινή ώρα να σου ευχηθούν χρόνια πολλά, βρίσκοντας έτσι την ευκαιρία να εκφράσουν και τα παράπονά τους. «Χρόνια πολλά και άντε με το καλό το πτυχίο», «Χρόνια πολλά και άντε να σε δούμε και γαμπρό», «Χρόνια πολλά και να μας θυμάσαι πού και πού ε;»

Είναι η μέρα που κάθε φορά που χτυπάει το τηλέφωνο εσύ θα φορέσεις το ίδιο χαζό χαμόγελο και θα λες «ευχαριστώ» τουλάχιστον πέντε-έξι απανωτές φορές, σε απόσταση μερικών δευτερολέπτων μεταξύ τους. Έτσι ώστε και ένας τυχαίος περαστικός θα μπο-

ρεί από αυτό να καταλάβει πως γιορτάζεις. Και εσύ θα συνεχίσεις να λες «ευχαριστώ», χωρίς απαραίτητα να θυμάσαι σε ποιον μιλάς, διστακτικά θα λες αυτά που έλεγες και στον προηγούμενο. Και αυτός θα το καταλαβαίνει, γιατί το έχει κάνει στα δικά του γενέθλια, μα δεν θα τον νοιάζει.

Είναι η μέρα που πρέπει να είσαι ευγενικός με όλους. Η μέρα που δεν θα πεις κακή κουβέντα στον ταξιτζή που σου έφαγε τα δεκαπέντε λεπτά απ΄ τη σημαία των δύο και ογδόντα πέντε, όταν εσύ του έδωσες τρία ακριβώς. Ούτε θα γκρινιάξεις στον οδηγό του λεωφορείου που ξέχασε να σταματήσει στη στάση που ήθελες και επιμένει ότι εσύ φταις που δεν πάτησες το μπουτόν για να κατέβεις, παρ΄ όλο που εσύ το είχες πατήσει δύο φορές και μία τρίτη πιο μετά για να είσαι σίγουρος. Η μέρα που δεν θα πεις κουβέντα στον περιπτερά ο οποίος δεν σου πουλάει εισιτήρια γιατί δεν έχεις ψιλά, ούτε θα τσαντιστείς υποσυνείδητα με τις τράπεζες που δεν δίνουν μικρής αξίας χαρτονομίσματα και δυσκολεύουν τη ζωή σου χωρίς λόγο. Όχι. Θα προσποιηθείς ότι όλα αυτά δεν πειράζουν, θα πεις «χαλάλι». Είναι και η μέρα που οι φίλοι σου πρέπει να σου μιλάνε ευχάριστα, να μην σου πηγαίνουν κόντρα, να σου κάνουν τα χατίρια, και το βασικότερο: να σε μεθύσουν.

Μα μετά από εκείνη τη μέρα, τέλος όλα. Οι τυχαίοι που σε θυμήθηκαν χτες, σήμερα σε έχουν κιόλας ξεχάσει. Το πρωί κάποιοι, ενώ πλένουν τα δόντια τους προσπαθώντας να ξεβγάλουν τη χτεσινή δυσωδία, μπορεί και να σε μισήσουν. Όλοι χαμένοι στην καθημερινότητα τους, στη ρουτίνα τους. Για τους περισσότερους έγινες πάλι ένας αριθμός στο κινητό τους. Μπήκες πάλι στη θέση που είχες. Μια ανάμνηση. Αυτή η ακατανίκητη ανάγκη να επικοινωνήσουν μαζί σου χτες, σήμερα είναι old news, όπως και εσύ ο ίδιος. Όλοι πήραν αυτό που ήθελαν από σένα, όλοι κάλυψαν την υποχρέωση γιατί όλα έγιναν για αυτήν την υποχρέωση και όχι για σένα. Εσύ δεν έχεις τόσο σημασία. Μήπως δεν είχες ποτέ; Μήπως η χτεσινή ημέρα δεν ήταν για σένα, μα γι΄ αυτούς; Μα δεν έχει σημασία γιατί

τελικά όλοι πήραν αυτό που ήθελαν.

Κάποιοι που πραγματικά νοιάζονταν για σένα, σου ευχήθηκαν γιατί το πίστευαν. Κάποιοι που ήθελαν να είναι σωστοί σύμφωνα με τους τύπους και να βγάλουν την υποχρέωση από πάνω τους, την έβγαλαν και ησύχασαν. Κάποιοι που ήθελαν απλώς να καλεστούν στο βραδινό κέρασμα, ευχήθηκαν, καλέστηκαν και ησύχασαν και αυτοί. Αυτοί που επιζητούσαν ένα διπλωματικό τρόπο να πουν τα παράπονά τους, τα είπαν και ησύχασαν. Αυτοί που απλώς έψαχναν μια νέα αιτία για να μεθύσουν, γιατί αυτή που είχαν χτες και προχτές έχει γίνει κοινότοπη και δεν γέμιζε πια με ασφάλεια τις βαρετές ζωές τους, τη βρήκαν και αυτοί. Και ήπιαν για ακόμα μια μέρα. Και ησύχασαν και αυτοί. Εσύ; Μα και εσύ πάνω απ΄ όλους ένιωσες όλα όσα ήθελες ποτέ να νιώσεις ταυτόχρονα: χαρά, φιλία, αγάπη, προστασία, οικογένεια. Και ησύχασες και εσύ. Αν όχι, τότε...

_ΠαΠΑΚΙ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ ΦΑΙΗΣ

Στους δρόμους παιδιά. Μάλλον από σχολεία. Με σάκες, βιβλία και χαμόγελα. Α, και τύμπανα. Πρόβες. Για την εικοστή ογδόη. Παρελάσεις, μια από τις καλύτερες δικαιολογίες για κοπάνα απ΄ το σχολείο. Τα σχολεία ανέκαθεν είχαν άτυπο ανταγωνισμό για το ποιο θα κάνει την καλύτερη παρέλαση. Ποιος από τους διευθυντές θα χαμογελάει στα μούτρα του άλλου, όταν τα παιδιά του -τα δικά του τα παιδιά- κλέψουν τις εντυπώσεις με την αθωότητα που χτυπούν τα τύμπανα και την ξεγνοιασιά των αστραφτερών τους χαμόγελων.

Ο Πέτρος με τον Άλεξ είχαν βγει να αγοράσουν προμήθειες για το σουπλάιζ πάρτι που θα έκαναν την ερχόμενη Παρασκευή στη Φαίη για τα γενέθλια της. Τα γενέθλια της κανονικά έπεφταν Τρίτη, μα το πάρτι κανονίστηκε για Παρασκευή ώστε να είναι άνετο το ωρά-

ριο για όλους. Δηλαδή για τον Τόλη, καθώς αυτός ήταν ο μόνος που είχε κάτι να κάνει τα πρωινά. Κάτι σημαντικό τουλάχιστον. Εξάλλου όλη αυτή η μηχανορραφία ήταν μια καλή ευκαιρία να κάνουν πλάκα στη Φαίη, η οποία θα βούρκωνε απελπισμένη καθώς οι μέρες θα περνούσαν και οι φίλοι της θα φαινόταν πως την έχουν ξεχάσει.

Ο Πέτρος και ο Άλεξ μπήκαν στον Καβάντζα, το τοπικό μπακάλικο της γειτονιάς. Το «Καβάντζας» δεν ήταν το επίσημο όνομα του μαγαζιού, ούτε του ιδιοκτήτη, παρά ένας τίτλος που είχαν δώσει τα παιδιά στο γέρο που είχε το μαγαζί. Αυτό, γιατί ήταν πάντα ανοιχτός. Πάντα. Κάθε μέρα. Τα ωράρια των καταστημάτων, οι αργίες, οι γιορτές, οι εθνικές εορτές, Κυριακές, όλα αυτά δεν είχαν κάτι να πουν στον Καβάντζα. Αυτός ήταν πάντα εκεί και τα έφτυνε στη μάπα όλα αυτά. Η πόρτα τις Κυριακές μισάνοιχτη γιατί υπήρχαν και κάποια νομικά θέματα για τα οποία θα έπρεπε να παίρνει τα μέτρα του. Στα μάτια των παιδιών είχε γίνει ίνδαλμα, ένας τοπικός ήρωας που πολεμούσε ενάντια σε κάθε εμπόδιο που του έστηναν τα κακόβουλα εμπορικά συνδικάτα και η διαολεμένη εφορία, για να είναι πάντα εκεί για σένα. Το μόνο ελάττωμα του ήταν πως ήταν κομματάκι ακριβός και ότι ξεχνούσε να κόβει αποδείξεις. Απ΄ ό,τι φαίνεται και η ανιδιοτέλεια έχει την τιμή της.

«Καλησπέρα, τι κάνουμε;» χαιρέτησε ο Άλεξ και προχώρησε χωρίς να περιμένει απάντηση. Όπως όταν βλέπεις έναν παλιό γνωστό στο δρόμο και τον χαιρετάς, «Επ! Όλα καλά;». Μα σου είναι παντελώς αδιάφορο αν θα απαντήσει ναι ή όχι. Είναι τυπικό. Ακόμα και «σκατά» να σου απαντήσει, εσύ θα προχωρήσεις τη συζήτηση χωρίς δεύτερη σκέψη με το «κι εγώ καλά».

Ο παππούς σούφρωσε τα μάτια του και με ένα άκρως ανακριτικό βλέμμα προσπάθησε να καταλάβει αν ήταν τίποτα μασκαρεμένοι εφοριακοί.

«Καλημέρα, καλημέρα», πρόσθεσε ο Πέτρος κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Καθώς γύρισε τον τρόμαξε το ύφος του παππούλη, που καθισμένος κρατώντας μια γκλίτσα έμοιαζε με βοσκό που φυ-

λάει πρόβατα. Ήταν ένας γεράκος ζαρωμένος, με τα κλασικά γκριζοκαφέ ρούχα που φοράνε όλοι της ηλικίας του. Τα χνώτα του βρωμούσαν τσιγάρο. Ο Πέτρος χαμογέλασε και ο Καβάντζας πρέμπσε. Άφησε την γκλίτσα και καταπιάστηκε με ένα πακέτο τσιγάρα. Ο Πέτρος είπε να προσφέρει βοήθεια, μα το μετάνιωσε. Ο Άλεξ απ΄ την άλλη, γυρνούσε παλινδρομικά σε αλλεπάλληλους, στενόμακρους διαδρόμους. Ζυμαρικά. Τα προσπέρασε με χάρη και έστριψε δεξιά στα είδη υγιεινής. Μετά μια γρήγορη δεξιά στις κονσέρβες και τσουπ! Μπροστά του τα ποτά. Οι επιλογές ήταν περιορισμένες και κατά συνέπεια και ο χρόνος διαλογής.

«Τι άλλο θέλουμε;» ρώτησε ο Άλεξ μετά από μερικές σπαστές κινήσεις. Καθώς γύρισε προς το μέρος του Πέτρου, το οπτικό του πεδίο ήταν μειωμένο από έναν ανισόρροπο λόφο με μπουκάλια που αναπαύονταν στην αγκαλιά του.

«Τι έχεις πάρει;»

«Έξι μπουκάλια τεκίλα και ένα μπουκάλι τζιν για ξεκάρφωμα. Α, και μερικούς χυμούς».

«Ουίσκι;»

«Τι ουίσκι μωρέ; Τι είμαστε, ξεμωραμένα μπαρμπάδια ή τίποτα μεθύστακες Εγγλέζοι να πίνουμε αυτές τις απδίες;»

«Σωστά. Ξυροκάρπια και φάσεις;»

«Πού τα ΄χει τώρα ο παππούς καταχωνιασμένα;» Ο Άλεξ έκανε ένα βήμα και το κεφάλι του ξεπρόβαλε κατά μήκος του διαδρόμου. Ένα μπουκάλι πήγε να γλιστρήσει εξαιτίας της κλίσης του σώματός του, μα το έσωσε στο παρά πέντε με ένα γρήγορο βήμα μπροστά. Στο τέρμα ο παππούς σαν σε αργή κίνηση προσπαθούσε ακόμα να ανοίξει το πακέτο τσιγάρα με απώτερο σκοπό, μάλλον, να το καπνίσει.

«Παππού, πού έχεις τα ψιψιψόνια;»

«Τιιι;»

«Λέω, πού έχεις τα στραγαλοκαρυδοφίστικα;»

«Τα ποια;»

«Φι-στί-κια! Έχεις φιστίκια;»

«Ναι».

«Ε, πού;»

«Πίσω». Κανείς δεν κατάλαβε.

«Πού πίσω;» Μια εύλογη απορία ζωγραφίστηκε τόσο στις λέξεις όσο και στην έκφραση του Άλεξ.

«Πιο πίσω». Ο Άλεξ κοίταξε πίσω του μα ήταν το τέλος του διαδρόμου. Είχε αρχίσει να απελπίζεται. Το βάρος των μπουκαλιών είχε αρχίσει να εξαντλεί τα ελάχιστα αποθέματα υπομονής που διέθετε, ως αντιδραστικός που ήταν εκ γενετής.

«Ρε παππού, θα μας τρελάνεις; Δεν πάει άλλο!»

Ο παππούς έκανε να κινήσει απειλητικά, μα το καλοσκέφτηκε και είπε να κάτσει στα αυγά του. Αντ' αυτού είπε δείχνοντας μια γκάμα κατευθύνσεων από βορειοανατολικά μέχρι βορειοδυτικά: «Όχι εκεί, από 'δω». Μία ακόμα σοφή απάντηση.

«Ρε συ, δεν βγάζω άκρη», εκνευρίστηκε ο Άλεξ, «ο παππούς έχει τζαζάρει, παίζει να βλέπει εικόνες, αγίους και οράματα. Πάμε να την κάνουμε θα πάρουμε απ' αλλού».

«Και άμα δεν βρούμε;»

«Θα βρούμε».

Η ημέρα του πάρτι είχε φτάσει και όλοι το γνώριζαν εκτός από τη Φαίη, η οποία όπως ήταν αναμενόμενο είχε πέσει σε μελαγχολία. Όλοι προσποιούνταν τους ανήξερους, ενώ πίσω απ' την πλάτη της συνωμοτούσαν σαν προδότες για τη στρατηγική που θα ακολουθούσαν ώστε να μην υποψιαστεί τίποτα. Το πλάνο ήταν να την πάει ο Τόλης μια βόλτα με τη μηχανή μέχρι εκείνοι να ετοιμάσουν το σπίτι. Έτσι και έγινε. Ο Τόλης πήρε τη Φαίη και πήγαν μέχρι την παραλία όπου έπρεπε να την απασχολήσει μέχρι να του κάνουν αναπάντητη. Πίσω στο σπίτι οι κοπέλες με ταχύτητα αστραπής ξερνοβολούσαν ποτήρια και ποτά στα τραπέζια, φιστίκια αράπικα και Αιγίνης μαζί

με πασατέμπο και αμύγδαλα στα μπολάκια. Πατατάκια στις γαβάθες, μία με μπάρμπεκιου και μία ρίγανη. Ο Άλεξ είχε αναλάβει τη μουσική, μουρμουρίζοντας γιατί δεν του είχαν αγοράσει τα αγαπημένα του πατατάκια, ξύδι με αλάτι. Ο Πέτρος είχε αναλάβει τη διαρρύθμιση του χώρου, μα το μόνο που κατάφερνε ήταν να ενοχλεί τους πάντες με τις συνεχείς αλλαγές, καναπές πίσω τραπέζι μπρος όχι-όχι πάμε πάλι, ντουλάπα δεξιά τραπέζι αριστερά, μμμ, όχι ακόμα κάτι του λείπει, ώσπου στο τέλος τον έστειλαν να αγοράσει τα κεράκια για την τούρτα αφού τα είχαν ξεχάσει.

Πίσω στην παραλία το ηλιοβασίλεμα προφήτευε μια καθαρή έναστρη νύχτα σαν αυτές του Αυγούστου.

«Εσύ ρε Φαίη, τι θα κάνεις άμα τελειώσεις;»

«Θέλω να φύγω έξω. Γαλλία. Είναι μια θεία μου εκεί».

«Για μεταπτυχιακό;»

«Ναι. Όχι. Βασικά, είναι μπερδεμένη ιστορία. Το θέμα είναι ότι, βασικά...», μια παύση και η Φαίη ντράπηκε να συνεχίσει το ξεδίπλωμα των ονείρων της. Ο Τόλης την κοίταξε, μα δεν είπε τίποτα. Την άφησε μόνη της να αποφασίσει αν θα συνεχίσει ή όχι.

«Κοίτα, εγώ θέλω να γίνω χορεύτρια». Τα λόγια της ακούστηκαν αναπάντεχα, σπάζοντας τον ήχο των κυμάτων. Αποφάσισε να δώσει περαιτέρω εξηγήσεις: «Από μικρή λάτρευα το χορό, τις χορεύτριες, το πώς τις έβαφαν, τα χαμόγελά τους, τις στολές τους, όλα. Αλλά εκεί που μεγάλωσα δεν δέχονται τέτοιες απόψεις». Η Φαίη ένιωθε παράξενα που έσκαβε τόσο βαθιά τόσο γρήγορα.

«Οι γονείς σου;»

«Ο πατέρας μου. Κέρβερος. Από μικρή με προόριζε για δικηγόρο. Έλεγε κάποιος από την οικογένεια πρέπει να είναι σε νομική θέση να πολεμήσει τα κοράκια που θέλουν να του φάνε την περιουσία. Και με τα κοράκια εννοούσε τους θείους μου». Έκανε μια ακόμα παύση περισυλλογής. Έπρεπε να αποφασίσει αν ήθελε να εκθέσει με τέτοιο τρόπο τον πατέρα της. Έπειτα από λίγο συνέχισε: «Ο πατέρας μου έχει υστερία με τα λεφτά του. Νομίζει πως όλοι

θέλουν να του τα φάνε. Όλοι εκτός από μένα. Τους φοβάται, ακόμα και τη μητέρα μου. Η ειρωνεία όμως είναι ότι ο μόνος που του τα τρώει είμαι εγώ. Εδώ με τα νοίκια και τους λογαριασμούς και τα μηνιάτικα».

«Ε, εντάξει όμως εσύ είσαι η κόρη του. Μοναχοπαίδι κιόλας, για σένα τα μαζεύει».

«Ναι, για μένα, αλλά για να κάνω αυτά που θέλει αυτός. Να μ' έχει του χεριού του, μαριονέτα».

Ο Τόλης σκέφτηκε να προσθέσει κάτι ακόμα προς υπεράσπιση του πατέρα της, μα δεν το έκανε. Συνειδητοποίησε πως ούτε καν τον ήξερε. Μπορεί να ήταν ακριβώς όπως του τον περιέγραφε. Η Φαίη συνέχισε:

«Κοίτα εγώ τον καταλαβαίνω εν μέρει. Με αγαπάει θέλει να με προστατέψει, εντάξει. Αλλά κάποια στιγμή πρέπει να με αφήσει να κάνω τη ζωή μου. Τις επιλογές μου».

Ο Τόλης χάζεψε λίγο προς το ηλιοβασίλεμα.

«Έμενα ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Εδώ και δεκαεφτά χρόνια».

Η Φαίη το ήξερε μα το είχε ξεχάσει.

«Το ξέρω. Λυπάμαι, δεν ήθελα να...»

«Όχι, δεν χρειάζεται. Ήμουν πιο μικρός και ευτυχώς πια δεν θυμάμαι πολλά». Ο Τόλης έλεγε ψέματα. Και η Φαίη το ήξερε.

«Η αδερφή σου πόσο είναι τώρα;»

«Δεκαεφτά. Την ίδια χρονιά έγινε».

«Δεν τον γνώρισε ποτέ δηλαδή ε;»

«Εκείνη λέει πως τον θυμάται. Δύο λαμπερά μάτια και μια παχουλή φάτσα να την κοιτάνε από ψηλά, μέσα σε ένα εκτυφλωτικό φως. Θυμάται λέει το χαμόγελό του και το παχύ του μουστάκι. Μα ο πατέρας μου πέθανε τρεις μέρες προτού γεννηθεί η Λένα».

«Κρίμα».

«Το αστείο είναι πως ο πατέρας μου είχε εκείνο το παχύ μουστάκι μόνο τους μήνες που ήταν έγκυος η μάνα μου με τη Λένα. Έλεγε θα το ξυρίσει μόλις γεννηθεί το παιδί. Μα δεν πρόλαβε...»

Κανείς δεν μίλησε για τα επόμενα λεπτά. Ήταν ένα διάλειμμα για να συμμαζέψουν τις σκέψεις και τα συναισθήματά τους αργά-αργά όπως απαιτούσε η περίσταση. Μετά από λίγο ο Τόλης σηκώθηκε.

«Πάμε πίσω;»

«Μπα, όχι, καλά είμαι. Ας κάτσουμε. Πίσω τι μας περιμένει; Τα ίδια και τα ίδια».

«Πάμε πίσω».

Το πάρτι έκπληξη είχε ακριβώς την επίδραση που υπονοεί το όνομά του. Η Φαίη ούτε που το είδε να έρχεται. Εξεπλάγην.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ

Καθώς το δεύτερο δεκαήμερο του Οκτωβρίου είχε ήδη έρθει, έφερε μαζί του και την ώρα να αποσαφηνιστούν ορισμένα θέματα. Ο Πέτρος ήδη διένυε τον έβδομο χρόνο του σε αυτή την πόλη. Ένιωθε πως δεν ήταν πλέον ο έφηβος που είχε έρθει εδώ στα δεκαεφτά του. Οι γονείς του τον βοηθούσαν, μα κάθε τους κατάθεση τον έκανε να νιώθει όλο και πιο υπόλογο στις απαιτήσεις τους. Το διατραπεζικό κομπόδεμα που δεχόταν ανελλιπώς σε μηναία βάση, τού κάλυπτε πέρα από το νοίκι και τις βασικές του ανάγκες. Τότε. Πριν εφτά χρόνια. Πριν τη νέα χιλιετία. Πριν τη μεγάλη νομισματική οικογένεια. Πριν ο ουρανός σκοτεινιάσει ξανά πάνω από τη Βαγδάτη, πριν το «Impossible is nothing» γίνει το νέο μπλε λογότυπο της Εθνικής ποδοσφαίρου. Πριν από πολλά. Πριν. Τότε.

Τότε λοιπόν, δεν είναι τώρα. Το τώρα κοστίζει. Χρήματα. Πέσος. Ρούβλια. Μάρκα. Λιρέτες. Ντόλαρς. Γεν. Ρουπίες. Πανικός. Κάποια παρέμειναν, κάποια αντικαταστάθηκαν από το κλωνοποιημένο έουρο. Τότε πήγαινες σινεμά και σκεφτόσουν αν θα κάνεις την υπερβολή να πάρεις ποπ-κορν και κόκα κόλα. Τώρα, το να πας σινεμά είναι η υπερβολή. Μέσα στα τελευταία έξι χρόνια οι τιμές τετραπλασιάστηκαν, ενώ το ηλεκτρονικό χρήμα έφτανε ίδιο και απα-

ράλλαχτο στις τσέπες του Πέτρου. Έτσι λοιπόν τώρα, και όχι τότε, έπρεπε να βρει μια ημιαπασχόληση. Που να προσφέρει μια ημιανακούφιση στην τσέπη του. Μια ημισανίδα ημισωτηρίας. Να ημισωθεί. Το καλό με αυτή τη φοιτητούπολη είναι πως το να ημιαπασχοληθεί κανείς είναι πιο εύκολο και από το να κλέψεις παιδάκια που λένε τα κάλαντα.

Ο Πέτρος από όλους τους πιθανούς κλάδους ημιαπασχόλησης, ξεχώρισε τα κέντρα προώθησης ροφημάτων, αναψυκτικών, ποτών, εδεσμάτων, ανταλλαγής απόψεων και μουσικής ψυχαγωγίας, αλλιώς γνωστά και ως καφέ-μπαρ. Ήταν το πιο βολικό γι' αυτόν καθώς μπορούσε να δουλεύει νύχτα μερικές μέρες την εβδομάδα και να έχει ελεύθερη τη μέρα του για λοιπές υποχρεώσεις. Πριν το καλοκαίρι είχε σκεφτεί να πήγαινε στη Λαμπρινή, μα τώρα έπρεπε να διαλέξει νέο μαγαζί. Όπως και η παρέα νέο στέκι. Είχε το βάρος στις πλάτες του.

Μια μέρα, καθώς περπατούσε στο δρόμο, μια πανέμορφη κοπέλα τού μοίρασε ένα φυλλάδιο για ένα νέο καφέ-μπαρ που είχε εγκαίνια. Το ίδιο βράδυ ο Πέτρος πήγε εκεί με σκοπό να βρει την πανέμορφη κοπέλα, μα τελικά βρήκε την καινούργια του δουλειά. Και το καινούργιο στέκι της παρέας. Ένα σχετικά ήσυχο μέρος, μικρό, με σκούρα χρώματα, ευθείες γραμμές, καθαρά σχήματα, μινιμαλιστικά έπιπλα, ενώ απ' τα ηχεία θα άκουγες από Johnny Cash και Bob Dylan, μέχρι Astrix, Nine inch Nails και άλλα παρόμοια συγκροτήματα πειραματικής ηλεκτρονικής μουσικής. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι σε πολλούς διαφορετικούς τόνους γκρι, εκτός από έναν που ξεχώριζε και ήταν βαμμένος σκούρος κόκκινος με κλίση προς το μωβ. Όλα έδειχναν πως φέτος θα ήταν η χρονιά του καφέ-μπαρ «FRATERNITY POST ELECTRONICA» ή όπως ο ίδιος και πολλοί άλλοι το αποκαλούσαν για συντομία: «fra.p.e». Ο ιδιοκτήτης ήταν ένας τριανταπεντάρης, μαζεμένος τύπος, με καραφλίτσα και τετράγωνα, μαύρα γυαλιά μυωπίας. Δεν μιλούσε πολύ, αλλά έμοιαζε ότι σκεφτόταν αρκετά. Το τι σκεφτόταν, ήταν άλλο θέμα.

Ο Πέτρος συμφώνησε να δουλεύει εκεί το που-σου-κού, γνωστό και ως Παρασκευοσαββατοκύριακο. Θα δούλευε κάτι μεταξύ μπάρμαν και σερβιτόρου. Έτσι το είχε θέσει το νέο του αφεντικό, που από εδώ και στο εξής θα αποκαλούμε «Φρανς», χάριν της ομοιότητας του με τον τραγουδιστή Franz Ferdinand. Αυτό που πραγματικά εννοούσε λοιπόν ο Φρανς, ήταν ότι ο Πέτρος θα δούλευε *και* μπάρμαν *και* σερβιτόρος. Ποιος ο λόγος να πάρεις δύο υπαλλήλους όταν μπορείς να φορτώσεις όλη τη δουλειά σε έναν; Επίσης στο πρόγραμμα αργοτέρως προστέθηκε και η Πέμπτη καθώς και μερικές Τρίτες, όποτε έπαιρνε ρεπό ο λαντζιέρης. Αυτό είναι το πνεύμα της εποχής που όλοι οφείλουν να μισούν και όλοι ακολουθούν πιστά.

Ο Πέτρος σέρβιρε τον πρώτο του καφέ, ένα φραπέ μέτριο χωρίς γάλα, υπό τη μουσική υπόκρουση του «Political World» του Bob Dylan. Καθώς το δεύτερο δεκαήμερο του Οκτωβρίου περνούσε και τα δέντρα στους δρόμους είχαν αρχίσει να μαζεύονται, τα πρώτα σύννεφα και οι πρώτες αναπάντεχες βροχές χαλούσαν τις εκδρομές του σου-κού. Η ντομάτα έφευγε από το μενού στις σαλάτες εποχής, τα πρώτα φυλλάδια πολιτιστικών εκδηλώσεων έκαναν την εμφάνισή τους μαρτυρώντας ολόκληρο το πρόγραμμα της χειμερινής σεζόν και τα αδέσποτα και οι άστεγοι στους δρόμους είχαν αρχίσει να μαζεύουν χάρτινες κούτες από τα σκουπίδια για να τις ενσωματώσουν στα καταφύγια τους εν όψει χειμώνα. Τα πάντα είχαν αρχίσει να παίρνουν μια γκρι νότα.

Στο τέλος της πρώτης του μέρας, ο Πέτρος κάθισε σε ένα σκαμπό κοντά στην είσοδο και σκεφτόταν αν όντως όλα γίνονται για κάποιο λόγο. Πάντως την κοπέλα που του μοίρασε το φυλλάδιο τη μέρα των εγκαινίων του fra.p.e. δεν την ξαναείδε ποτέ όσο κι αν το ήθελε.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΙΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

Σάββατο απόγευμα στο fra.p.e, ο Πέτρος σέρβιρε καφέ, σνακ και κουλουράκια στους χαλαρωμένους θαμώνες. Έξω το θερμόμετρο έχει κατέβει σε ανύποπτες για την εποχή θερμοκρασίες. Στους δεκαπέντε βαθμούς ο υδράργυρος και οι πρώτες γρίπες παραμόνευαν όσους κατηγορηματικά αρνούνταν να φορέσουν ένα μακρυμάνικο, ζώντας εν γνώσει τους την αυταπάτη πως ακόμα είναι καλοκαίρι.

Η παρέα ήταν εκεί κοιτώντας με καχυποψία το νέο στέκι. Αφού στάθηκαν μετέωροι για μερικά λεπτά, αποφάνθηκαν ότι το μαγαζί άξιζε μια ευκαιρία. Πρώτο βήμα η επιλογή τραπεζιού. Ποιο θα ήταν το τραπέζι που θα τους φιλοξενούσε αυτή τη σεζόν; Θέμα μείζονος σημασίας. Πρέπει να μην βρίσκεται σε κεντρικό σημείο ώστε να είναι πάντα διαθέσιμο και παράλληλα να είναι στρατηγικά τοποθετημένο σε περίοπτη θέση, για να έχει την εποπτεία του υπόλοιπου μαγαζιού, ώστε το χάζι να δίνει και να παίρνει τις ώρες που η παρέα παρέμενε σιωπηλή ελλείψει θέματος για συζήτηση ή για εκείνες τις ώρες περισυλλογής και οπτικής αποχαύνωσης. Εντόπισαν ένα τραπέζι για τέσσερις που ήταν χωμένο πίσω από τον καλόγερο. Αυτόν για τα παλτά, όχι τον άλλο. Είχε μόνο ένα άλλο τραπέζι δίπλα του, μα είχε καλές οπτικές φυγές προς όλο το μαγαζί και την είσοδο. Δεν ήταν ιδανικό, αλλά θα έκανε τη δουλειά του.

Δεύτερο βήμα η γνωριμία με το αφεντικό. Ο πατρόνας προσκαλέστηκε από την παρέα στο τραπέζι για να γίνει η αρχική επαφή ή αλλιώς, το σπάσιμο του πάγου. Τον κάθισαν στρατηγικά ανάμεσα στα ΣΦ να νιώθει... άνετα.

(Σε αυτό το σημείο να ανοίξουμε μια παρένθεση, εξηγώντας πως είναι φυσικώς αδύνατο να χωρέσεις ένα ζωντανό, αρτιμελή άνθρωπο ανάμεσα σε τρία άλλα, εξίσου ζωντανά και αρτιμελή άτομα, χωρίς να σκοτωθεί τουλάχιστον ένας. Παρ' όλα αυτά η έκφραση «... τον κάθισαν στρατηγικά ανάμεσα στα ΣΦ...» αποδίδει σωστά την εικόνα, με τον Φρανς ζουπιγμένο σε ένα στενό διθέσιο καναπέ με

τρία κορίτσια, να αναψοκοκκινίζει πότε από τη ζέστη και πότε από ντροπή.)

Ο Πέτρος ως ο συνδετικός κρίκος ανέλαβε τις απαραίτητες συστάσεις: «Από δω ο Ιεροκλής». Με τα λόγια αυτά τον έδειξε με μια ελαφριά κίνηση του χεριού. Έπειτα γύρισε το βλέμμα του τυχαία προς μία απ' τις κοπέλες της παρέας και άρχισε να συστήνει με τη φορά του ρολογιού. «Η Φένια, η Φαίη, ο Τόλης, ο Ανέστης που πλέον λέγεται Αλέξανδρος ή Άλεξ -Αλεξάκης για τους φίλους- και τέλος η Φανή».

«Εσύ πάντως για Έλληνας δεν μοιάζεις αδερφάκι μου». Αυτό σκέφτηκαν όλοι, μα κανείς δεν ρώτησε. Ο Φρανς συνηθισμένος στο να διαβάζει την ίδια ενδόμυχη απορία σε πολλά βλέμματα, αποφάσισε να δώσει εξηγήσεις.

«Eimai miso Ellhnas. Apo pateras mou. H mana mou einai apo Wisconsin. Ap' ta States!» Έγιναν οι απαραίτητες χειραψίες, δείγματα καλής διαγωγής, μέσα σε χαμογελαστό κλίμα και όλοι πλέον ήταν φίλοι. Κάπως έτσι. Ο Φρανς σκέφτηκε να ρωτήσει γιατί ο νούμερο τέσσερα είχε δύο ονόματα, αλλά είχε ήδη ξεχάσει ποια ήταν αυτά τα δύο και δεν ένιωθε αρκετά άνετος για λάθη, οπότε σιώπησε. Όπως και όλοι οι άλλοι. Επικράτησε η σιγή της αναμενόμενης αμηχανίας. Ο Άλεξ σκέφτηκε να πει κάτι. Και το είπε.

«Αδερφέ, πολλή φάση το μαγαζί σου».

«Thanx!» απάντησε το αφεντικό, χωρίς να είναι σίγουρος τι σήμαινε αυτό που άκουσε. Περιεργαζόταν απ' την κορυφή ως τα νύχια το συνομιλητή του προσπαθώντας να τον ψυχολογήσει. Τζιν αγνώστου πατρός, από αυτά που αγοράζεις καινούργια και μοιάζουν παλιά και ξεφτισμένα. Μαύρες δερμάτινες αρβύλες συνόδευαν το μαύρο και εξίσου δερμάτινο, ρετρό, τζάκετ του Άλεξ, ενώ στη σχισμή που άφηνε ανοιχτή διαφαινόταν ένα επίσης μαύρο, πιθανότατα κοντομάνικο, μπλουζάκι. Για να σπάσει τη μαυρίλα, υπήρχε μια αλυσίδα με έναν ασημένιο δράκο να κρέμεται συμμετρικά, ανάμεσα στο δεξί

και αριστερό πνευμόνι του. Τα γένια του τον έκαναν να μοιάζει αρκετά μεγαλύτερο και πολύ πιο βλοσυρό απ΄ ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Το μαλλί που το είχε πιασμένο σε κοτσίδα, έφτανε περίπου μέχρι την πλάτη, ενώ τα γένια του εξείχαν ομοιόμορφα δύο πόντους από το δέρμα του. Πάνω από το αριστερό φρύδι είχε ένα μικρό λακκάκι που θα μπορούσε να είναι και πολύ παλιά ουλή. Όσοι τον έχουν δει χωρίς το δερμάτινο μπουφάν του, το οποίο το έβγαζε μόνο κατά τη διάρκεια καύσωνα στο κατακαλόκαιρο, έχουν παρατηρήσει το τατουάζ με τη φάτσα του Jim Morrison συνοδευόμενο από την ημερομηνία θανάτου του, ενώ στο περίγραμμα σαν ατάκα έγραφε από πάνω, «people are strange», για να καταλήξει στο κάτω μέρος, «when you're a stranger», όπως πολύ σοφά έθετε το ομώνυμο τραγούδι.

«Και για πες μας ρε Στολτίδη», συνέχισε ο Άλεξ κάνοντας μια αναφορά στον ποδοσφαιριστή που ο Φρανς δεν είχε καμία πιθανότητα να ξέρει, «πώς και ήρθες στα μέρη μας απ΄ τα Ηνωμένα Εστάτα;»

Ο Φρανς απάντησε σε αυτή, και όλες τις υπόλοιπες ερωτήσεις του Άλεξ, συγκρατημένος και με μετρημένες λέξεις. Ένιωθε εμφανώς άβολα και τον τρόμαζε τόσο το τι έλεγε, που σχεδόν ποτέ δεν καταλάβαινε, αλλά και το πώς το έλεγε. Δεν μπορούσε να κατανοήσει γιατί κάποιος μπορεί να μιλάει έτσι. Ο ίδιος είχε μεγαλώσει με μίκυ μάους, γάλα με μέλι το βράδυ και μητέρα φιλόλογο. Είχε μάθει να λέει «παρακαλώ» μετά το «ευχαριστώ» και να κοιτάει κάτω όταν ένιωθε άσχημα ή αμήχανα.

Ο Αλεξάκης έριξε λίγο τους τόνους, γιατί κι αυτός με τη σειρά του ένιωθε παράξενα δίπλα στον Φρανς. Ούτε αυτός μπορούσε να καταλάβει γιατί κάποιος εξακολουθούσε να ντύνεται όπως τον έντυνε η μαμά του και να φοράει εκείνα τα γυαλιά, που ανέκαθεν προορίζονταν για γυναίκες. Ο Άλεξ είχε μεγαλώσει με πίτσα, ποδόσφαιρο και πατέρα μπάτσο. Είχε μάθει να μην δακρύζει όταν πονάει, να περπατάει με το κεφάλι ψηλά και να χαμογελά κάθε που ερ-

χόταν Κυριακή.

Το χάσμα ήταν πολύ μεγαλύτερο απ΄ όσο μπορούσαν να γεφυρώσουν τόσο σύντομα. Έτσι ανέλαβαν τα 3Φ. «Ιεροκλή», μίλησε η Φένια ως ναυαρχίδα του γυναικείου στόλου, «Μ΄ αρέσει πολύ το βιομηχανικό ύφος του μαγαζιού σου. Μου θυμίζει τα μαγαζιά στο εξωτερικό, ιδίως της Γερμανίας». Ένα χαμόγελο απροκάλυπτα γεννήθηκε στο πρόσωπό αυτού για τον οποίο προορίζονταν τα λόγια αυτά.

«Ayto akrivws htan o stoxos mou!» απάντησε με ανεβασμένη αυτοπεποίθηση ο μποέμ ιδιοκτήτης, νιώθοντας πως είχε βρει κάποιον που να μιλάει τη γλώσσα του. Χωρίς να ξέρει απαραίτητα πια γλώσσα είναι αυτή. Έπειτα συνέχισε: «Ithela to magazi na thymizei Germania. Spoudaza ekei xronia kai me kanei na niwthw home, understand?»

Ο Πέτρος άκουγε τα λόγια του αφεντικού του, ενώ παρέδιδε στους φίλους του τα απαραίτητα φραπεδάκια σε ποτήρια που απεικόνιζαν έργα του Andy Warhol. *Γίναμε Ευρωπελλάδα,* σκέφτηκε. *Σε λίγο θα σερβίρουν και φαγητό σε σουβέρ με τη Μόνα Λίζα, για να αποκτάει το φαγητό σου χαρακτήρα και άποψη. Μετά βέβαια μπορεί να μην θες να το φας.* Γέλασε σαν χαζός μόνος του με τις σκέψεις του. Καθώς άφηνε και τον τελευταίο φραπέ στο τραπέζι, συνειδητοποίησε πως λογικά ήδη θα σερβίρουν φαγητό σε σουβέρ της Μόνα Λίζα. Και είχε για ακόμα μια φορά μπερδέψει τα "σουπλά" με τα "σουβέρ". Ένα λάθος που πίστευε πως ποτέ δεν θα ξεπεράσει.

Η συζήτηση μεταξύ του Φρανς και της Φένιας είχε περάσει σε cult επίπεδα. «Nai, to alitheia einai pws hlektronikh mousikh einai parekshghmenh. Kosmos pisteyeis oti epeidh den exei live instruments kai hxous, einai kati...easy!» τοποθετήθηκε ο Φρανς.

«Ναι, είναι τόσο αλήθεια αυτό». Η Φένια ένιωσε πως είχε έρθει η ώρα να αναπτύξει εκείνο το κρυμμένο κομμάτι του εαυτού της. Πήρε μια βιαστική ανάσα για να μην της κλέψει κάποιος τη σειρά στη συζήτηση και αλλάξει θέμα. Άρχισε να μιλάει: «Πρέπει να βιώσεις την electronica σαν ένα ταξίδι στα βάθη της ψυχής σου. Να

νιώσεις τα λόγια που προσπαθεί να σου πει μέσα απ' τους απόκοσμους ήχους της».

«Na mpeis sto nirvana tou tempo», τη συμπλήρωσε ο Ιέρο.

«Να απελευθερωθείς από όποιο ταμπού σε δεσμεύει και ν' ανοίξεις τα φτερά σου», τον ακομπάνιαρε με τη σειρά της.

«Just like flying!» σόλαρε αυτός.

«Και να μην πέφτεις ποτέ», είπε για το φινάλε εκείνη.

Ήταν και οι δύο τους πολύ χαρούμενοι. Ήταν οι μόνοι που ήταν χαρούμενοι. Οι υπόλοιποι στο τραπέζι είχαν αδρανήσει. Ο Τόλης κοιτούσε επίμονα το κινητό του. Σκεφτόταν μια μικρή, τη Ράνια, που είχε γνωρίσει την ημέρα των εγγραφών. Την είδε όταν περίμενε στην ουρά για καφέ, την επεξεργάστηκε απ' την κορυφή ως τα νύχια. Αφού πήραν τους φρέντο τους, προσφέρθηκε να της «κανελώσει το αφρόγαλα» και εκείνη δεν έδειξε να πτοείται από την ατάκα. Του πάσαρε τον αριθμό της και του έκλεισε το μάτι. Ο Τόλης ένιωθε πως τα είχε καταφέρει αρκετά καλά. Μα τώρα είχε μείνει να κοιτάει την οθόνη του κινητού του με τόσο εμφανή νευρικότητα, που σχεδόν είχε αρχίσει να τη μεταδίδει στους άλλους. Ανυπόμονα ροκάνιζε το χρόνο όπως και τα νύχια του. Κάθε τι που κουδούνιζε τον έκανε να κοιτάει νευρικά προς την οθόνη. *Γιατί δεν απαντάει;*

Η Φανή από την άλλη, «τσέκαρε» πολύ διακριτικά ένα παλικάρι το οποίο καθόταν απέναντι. Έπαιζε στριφογυρνώντας ρυθμικά μια τούφα από το κόκκινο μαλλί της, ενώ ταυτόχρονα είχε στρίψει λίγο ώστε να φαίνεται ότι μιλάει με τη Φάιη. *Γιατί;* Έτσι για τους τύπους. Γιατί είναι γυναίκα και οι γυναίκες πάντα προφασίζονται κάτι για να μπορούν να κάνουν κάτι άλλο, ακόμα κι αν αυτό το άλλο είναι εμφανές. Ομολογουμένως το πρόσωπό της ήταν πολύ γοητευτικό, όπως και το υπόλοιπο σώμα της, αναμφισβήτητα όμως το μαλλί της ήταν αυτό που έκλεβε την παράσταση. Ήταν ολόισιο λες και κάποιος είχε κρεμάσει μικρά, αόρατα βαράκια στις μύτες του. Τώρα το είχε κουρεμένο καρέ, ενώ είχε διατηρήσει δύο μακριές τούφες στο μπροστινό μέρος του κεφαλιού της, τούφες που περνούσαν σε

απόλυτη συμμετρία με τη μύτη της, μπροστά από τις άκρες των ματιών της. Το κόκκινο του μαλλιού της το συνδύαζε πάντα με κάτι ακόμα κόκκινο, είτε με παπούτσια, τσάντα ή ζώνη. Πάντα ένα όμως, ποτέ δύο. Σήμερα ήταν μια κόκκινη ζώνη με κούμπωμα μια τεράστια πασχαλίτσα.

Η Φανή ήταν αυτό που κάθε άντρας θα ονόμαζε «γυναίκα-παγίδα». Αυτή που θα σου τραβήξει το βλέμμα εξ αρχής, χάρη στο έντονο μαλλί και τα προκλητικά ρούχα, που προσέβαλαν κάθε τι πρέπον και αγαθό μέσα σου. Αυτή που θα ξεχωρίσει σε ένα πλήθος γυναικών. Εντυπωσιακό μπούστο που πάντα έστεκε αγέρωχο, με τα δύο τρίτα του ακάλυπτα χάρη στο βαθύ ντεκολτέ. Καλοσχηματισμένο κορμί το οποίο δικαιολογούσε την παρουσία ρούχων, που οι σχεδιαστές τους τα είχαν οραματιστεί έτσι ώστε να προκαλούν οσίους κι αμαρτωλούς. Βλέμμα που μαρτυρούσε τους πόθους και τις επιθυμίες μιας γυναίκας με ορέξεις, που μπορεί να σε απογειώσει. Ματιές που ακόμα κι αν δεν απευθύνονται σε εσένα, έχουν τρόπο να σε κάνουν να πιστέψεις πως είναι μόνο για σένα και για κανέναν άλλον. Στις τάξεις των αντρών αυτές οι γυναίκες είναι οι πιο επικίνδυνες, αλλά και αυτές που τους τραβάνε σαν μύγες. Γυναίκες που μπορούν να καταφέρουν τα πάντα γιατί ξέρουν τον τρόπο. Θα σε κάνουν του χεριού τους, θα το ξέρεις και παρ΄ όλα αυτά, επιδεικτικά, θα ζητάς κι άλλο.

Το παλικάρι στο απέναντι τραπέζι δεν την είχε τρελάνει, αλλά η Φανή έψαχνε κάτι να ασχολείται γιατί η συζήτηση περί γερμανικής βιομηχανίας και electronica δεν την συνέπαιρνε. Θα προτιμούσε η κουβέντα να κινούνταν γύρω από το σεξ και τις σχέσεις, λάτρευε τις πικάντικες συζητήσεις. Ήταν η ώρα που ο καθένας άδειαζε από την ψυχή του ό,τι τον απασχολούσε, υπό μορφή υποθετικών ερωτήσεων τρίτου προσώπου όπως «αν η κοπέλα σου ήθελε να πάει για ένα ποτό με τον πρώην, επειδή ένιωθε τύψεις για το πώς τον άφησε, και κάπου στη μέση της βραδιάς σε έπαιρνε τηλέφωνο να σου πει καληνύχτα και ότι το κινητό της θα κλείσει από μπαταρία, τι θα

έκανες;»

Στη διπλανή θέση, η Φαίη κοιτούσε με μισό μάτι τον Τόλη, ο οποίος κοιτούσε και με τα δύο του μάτια ορθάνοιχτα το κινητό του, το οποίο με τη σειρά του κοιτούσε με το ψηφιακό του μάτι, το γκρίζο μπετόν στο ταβάνι της καφετέριας. Η Φαίη μέτρησε τρεις φορές που ο Τόλης κοίταξε το κινητό του μέσα σε ένα λεπτό. Έπειτα ξέσπασε.

«Ρε Τρολ, άστο το ρημάδι μας έχεις σπάσει τα νεύρα. Αφού δεν πρόκειται να σου στείλει η ξενέρωτη, μην γίνεσαι μαλάκας».

«Δεν γίνομαι μαλάκας, αυτή το παίζει ιστορία». Ο Τόλης απάντησε βγάζοντας τις σκέψεις που εκείνη τη στιγμή στριφογυρνούσαν μανιασμένα στο κεφάλι του. «Εσείς οι γυναίκες είστε γιούχου, σας στέλνουν ένα μήνυμα και πρέπει να απαντήσετε μετά από δεκαπέντε ώρες, έχοντας την αυταπάτη πως ψήνετε τον άλλον στα κάρβουνα τόση ώρα». Τα είπε, ξέσπασε. Ηρέμησε.

«Γιατί, εσύ πού ψήνεσαι τόση ώρα; Στο γκριλ;» Η Φαίη ξεπέρασε λίγο τα όρια που είχε θέσει μόνη της, καθώς ένιωθε πως έχανε κάτι που στην πραγματικότητα όμως δεν είχε ποτέ. Παρ' όλα αυτά το σχόλιο προκάλεσε γέλια, ο αυθορμητισμός του το έκανε πετυχημένο. Ο Τόλης πήρε ένα ξενέρωτο ύφος σέρνοντας, ερμητικά κλειστά, τα χείλια του από τη μια πλευρά και λίγο προς τα πάνω, ζωγραφίζοντας ένα χαζά ειρωνικό χαμόγελο. Έπειτα τα επανέφερε στην κανονική τους θέση.

«Μίλησε και η default γκόμενα τώρα».

«Έλα, άντε ξεκολλάτε», χώθηκε ο Άλεξ, ο οποίος προσπαθούσε να παρακολουθήσει την άλλη συζήτηση στο τραπέζι και που του έμοιαζε πολύ πιο ώριμη και ευρωπαϊκή απ' ό,τι ο ellhnikos kaugas. Τους αγριοκοίταξε και τους δύο, αυτοί αλληλοκοιτάχτηκαν και από αντίδραση κοίταξαν κάπου τυχαία, ο καθένας στο δικό του άπειρο. Κάπως έτσι κηρύχθηκε ανακωχή. Ήπιαν μια γουλιά καφέ να ηρεμήσουν. Ο Τόλης έπινε φραπέ μέτριο με γάλα. Η Φαίη επίσης.

«An mporousa na apanthsw apolytws, tha elega o Dylan Thomas. Ta poihmata tou me afhnoun gymno, san na einai akoma vrefos. Sthn koilia ths manas mou, you know?»

«Σε καταλαβαίνω απόλυτα Ιεροκλή. Το ίδιο είχα πάθει και εγώ με τον Πόε. Η πρόδηλη στροφή του προς τη θλίψη, αυτό το διηνεκές μαρτύριο, πιλατεύει το κορμί μου και τους ανομολόγητους φόβους μου».

Ο Άλεξ κουνούσε απογοητευμένα το κεφάλι του. Δεν καταλάβαινε τίποτα. Μόνο κάτι για κάποιον Dylan έπιασε και είπε να το σχολιάσει.

«Κι εγώ λατρεύω τα ποιήματα του Bob Dylan».

«Άλλος ο Bob Dylan κι άλλος ο Dylan Tomas», του απάντησαν με ένα στόμα μια φωνή, σαν τη φιλαρμονική. Ο Άλεξ τραβήχτηκε νιώθοντας γυμνός και απροστάτευτος. Σε πολιτιστικό επίπεδο. *Και ο Bob Dylan για ποιητής μού κάνει εμένα πάντως,* σκέφτηκε με παράπονο.

Ξαφνικά κάτι το αναπάντεχο συνέβη. Ένα ηλεκτρονικό αόρατο περιστέρι μετέφερε ένα ηλεκτρονικό και εμφανέστατα ορατό μήνυμα στο κινητό του Τόλη. Ήταν αυτή που περίμενε. Αυτή που τον έψηνε στα κάρβουνα. Όλοι το κατάλαβαν από το χαμόγελο που στιγμιαία έλαμψε στο πρόσωπό του.

Είχε δεχθεί την πρόσκληση για το ραντεβού, μα όχι την προτεινόμενη ημέρα, μία άλλη, θα του έλεγε αυτή πότε. Το ψηστήρι συνεχιζόταν. Εν όψει των νέων εξελίξεων όλες οι υπόλοιπες συζητήσεις αναβλήθηκαν επ΄ αόριστον. Ο Πέτρος παράτησε βιαστικά το δίσκο του πάνω στο μπαρ. Αγνόησε μερικά τυχαία χέρια που σηκώθηκαν καθώς διέσχιζε το μαγαζί και έκατσε στο μπράτσο της καρέκλας της Φαίης. Όλοι έστρεψαν το ενδιαφέρον τους στο παιδί με τα νέα. Εκείνος άρχισε να διαβάζει το μήνυμα δυνατά.

«Δηλαδή, πότε θα βγείτε;» ρώτησε πρώτος και βιαστικός ο Πέτρος, διακόπτοντας την απαγγελία.

«Περίμενε ρε μαλάκα να τελειώσω το μήνυμα. Τι βιάζεσαι;» απά-

ντησε αγανακτισμένα ο Τόλης.

«Περίμενε ρε μαλάκα να τελειώσει το μήνυμα, τι βιάζεσαι;» παπαγάλισε με την ίδια αγανάκτηση ο Άλεξ.

Ο Πέτρος τούς μοίρασε από ένα γρήγορο βλέμμα και έσκυψε να κρυφτεί από τους ανυπόμονους πελάτες του fra.p.e.

«Σήμερα είναι ψιλοάρρωστη λέει, θα μου πει όταν νιώσει καλά».

«Καλάθια πες της. Καλάθια και πεπόνια. Τώρα, μπορείς. Τότε, όχι», είπε ο Άλεξ αράζοντας πίσω στην καρέκλα του. Τέντωσε και σταύρωσε τα πόδια του, ενώ ταυτόχρονα έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών πίσω από το κεφάλι για στήριξη.

«Γιατί δεν μπορώ; Τι θα έχω καλύτερο να κάνω;» ρώτησε με απορία ο Τόλης.

«Θα έχεις να δεις μπάλα, θα έχεις να πλέξεις, να δεις τους φίλους σου, να κοιμηθείς για να πας σχολή νωρίς, δεν ξέρω τι θα έχεις να κάνεις, πάντως κάτι θα έχεις. Τι δηλαδή, όποτε θέλει αυτή εμείς θα είμαστε ελεύθεροι; Γάμα τες».

«Κάτσε μωρέ! Η κοπέλα απλά δεν μπορεί σήμερα. Είναι άρρωστη. Τι να κάνουμε, να την κάψουμε στην πυρά; Αφού είναι άρρωστη, να, το γράφει εδώ!» αντέταξε επιχειρήματα ο Τόλης, που δεν μπορούσε να δεχθεί πως μια γυναίκα ενδεχομένως τον έπαιζε.

«Σιγά μην έπαθε και πράσινη πανώλη. Σε παίζει αγόρι μου. Αρρώστησε καλοκαιριάτικα λέει...»

«Κλασικός άντρας», είπε η Φένια αποφασισμένη να μπει ενεργά στη συζήτηση, αφού η δική της τερματίστηκε απότομα. «Μια ζωή τα ξέρετε όλα. Απόλυτοι».

«Δεν είμαι απόλυτος. Εσείς είστε γυναίκες», απάντησε ο Αλεξάκης ο διαλλακτικός.

«Αμήν, πες τα αδερφέ!» πρόσθεσε ο Πέτρος σφίγγοντας την αντρική γροθιά. Όμως τους έλλειπε τουλάχιστον ένας τρίτος. Ο Τόλης είχε χαθεί κάπου μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας. Ανάμεσα στο ψηφιακό και στο ρομαντικό. Προσπαθούσε να σκεφτεί ποια θα ήταν η σωστή απάντηση σε μια τέτοια γυναικεία πρόκληση και

ταυτόχρονα να βγάλει από το μυαλό του την εικόνα της που τον αποσυντόνιζε. Εκείνη η μικρή φωνούλα στριφογύριζε στο ένα του αυτί.

«Πες και εσύ κάτι ρε μαλακά!» τον παρότρυνε ο Πέτρος, κρατώντας το δίσκο για ασπίδα απέναντι στα λοξά βλέμματα των κοριτσιών.

«Άντε να σερβίρεις κάνα απεριτίφ ρε φλόκο!» είπε με διοικητικό ύφος η Φανή. Η Φένια και η Φαίη γέλασαν, συσπειρώνοντας τη γυναικεία γροθιά στο μέγιστο. Οι άντρες έμπαζαν. Ο Τόλης ήταν σε άλλο διαπλανητικό σύστημα, ο Φρανς ήθελε να επανέλθει στις συζητήσεις περί βιομηχανικής επανάστασης και sound systems. Το φυλετικό μπραντεφέρ χανόταν. Τακτική υποχώρηση. Καθένας για την πάρτη του. Ο σώζων εαυτόν σωθήτω. Ο Πέτρος ξεπάρκαρε αμήχανα το δίσκο του και πήγε να συναντήσει εκείνα τα χέρια που ακόμα έστεκαν τρεμάμενα στον αέρα. Ο Αλεξάκης χαμογέλασε με ύφος «μπορεί να κερδίσατε τη μάχη, μα όχι το πόλεμο» και έστριψε ένα τσιγάρο. Ο Φρανς αδιαφόρησε πλήρως για το χαμένο αγώνα και συνέχισε να κοιτάει τη Φένια η οποία στα μάτια του έλαμπε ολόκληρη.

Ο Τόλης βγήκε από το λήθαργο. Σηκώθηκε και είπε «πάω να πάρω λίγο αέρα». Βγήκε και από το μαγαζί. Έξω φυσούσε οπότε θα έπαιρνε μπόλικο. Η Φαίη κοίταξε με νόημα τη Φένια. Εκείνη της ανταπέδωσε με ένα βλέμμα-απάντηση. Της ήρθε ένα βλέμμα-απορία από την πρώτη. Μπήκε ξαφνικά με ένα τρίτο βλέμμα-πείτε-μου-και-μένα η Φανή. Της έριξαν δύο βλέμματα. Κατάλαβε. Μετά αυτή με τη σειρά της κοίταξε με ένα βλέμμα-πρόταση τη Φαίη, εκείνη ανταπέδωσε ένα διστακτικό γουρλώνοντας τα μάτια, μα ήρθε το βλέμμα-διαταγή της Φένιας και έδωσε τη λύση. Η Φαίη κοντοστάθηκε για λίγο. Μετά σηκώθηκε αποφασισμένη και βγήκε έξω. Ο Φρανς δεν κατάλαβε τίποτα. Νόμιζε ότι έψαχναν για την τουαλέτα. Σηκώθηκε και αυτός και πήγε να δει αν όλα δουλεύουν ρολόι στο μαγαζί, που είχε ενσυνείδητα λησμονήσει τόση ώρα. Έτσι στο τραπέζι έμειναν ο Άλεξ, η Φένια και η Φανή.

«Καλά τι ΄παθαν όλοι και την πούλεψαν;» ρώτησε ο Αλεξάκης με μπλαζέ ύφος, μόλις ολοκλήρωσε την ιεροτελεστία του στριψίματος.

«Εσείς οι άντρες ρε παιδί μου, δεν αντιλαμβάνεστε τίποτα! Μηδέν επαφή με τον κόσμο γύρω σας», είπε η Φένια και ήπιε μια γερή γουλιά από τον καφέ της που είχε γίνει πλέον νεροζούμι.

«Ε;» απάντησε ανύποπτος ο Άλεξ. «Ή μάλλον "ουάτ;" που θα έλεγε και ο Φρανς».

Η Φένια αποθαρρύνθηκε, μα δεν της έκανε έκπληξη η αντίδραση του Άλεξ. Σηκώθηκε και πήγε να δει αν μπορούσε να ψήσει τον κλειδοκράτορα του ήχου να βάλει ένα από τα αγαπημένα της τραγούδια. Η Φανή απείχε. Γενικότερα. Κοιτούσε το νεαρό απέναντι, ο οποίος είχε πάρει «γραμμή» τόση ώρα και έριχνε πού και πού μερικές κλεφτές ματιές, ανάμεσα στις τριάρες και τα ντόρτια. Ο Αλεξάκης άναψε το τσιγάρο με το zippo του. Μετά από λίγο από τα ηχεία άρχιζε να ακούγεται το «Dreaming of you» των Coral, προς τιμήν της ψηλής κοπέλας με τις αφέλειες.

Οι καρέκλες άλλαζαν αναβάτες σε όλα τα τραπέζια, εκτός από ένα, εκείνο το κρυμμένο κάτω από τον καλόγερο. Ο Πέτρος χαμένος κάπου μεταξύ του να αλλάζει τασάκια, να σερβίρει καφέδες, νερά, αναψυκτικά, βάφλες με παγωτό σοκολάτα και να παίζει με το ανοιχτήρι των μπουκαλιών, όσο σκεφτόταν την καινούργια γυναίκα της ζωής του, τη Ναταλία. Το πόσο περίπλοκη ήταν και το πόσο θα μπορούσε να την ξεμπλέξει. Ο Άλεξ μαστούρικα ανέπνεε τον καπνό του με σήμα τον ελέφαντα και η Φανή αδιάφορα χαμένη ανάμεσα στο πλακωτό και στις πόρτες.

Νοεμβριος
_Ή αλλιώς, το τέλος της αθωότητας

ΤΟ ΠΑ.Π.Α.Κ.Ι.

Οι πρώτες έντονες βροχές έφεραν μαζί τους τις μυρωδιές του κόσμου. Οι σταγόνες συγκρούονταν βίαια με τις κεραίες της τηλεόρασης στις ταράτσες, τα καπό των αυτοκινήτων και τις ομπρέλες των πεζών, αφήνοντας την τελευταία τους πνοή στην ανάγλυφη, πότε κινούμενη, πότε στατική, επιφάνεια της πόλης. Είχαν περάσει αρκετές μέρες από την τελευταία φορά που ο ήλιος είχε σταθεί να δώσει λίγο χρώμα, η γκρίζα όψη των πολυκατοικιών γινόταν όλο και πιο αποπνικτική, η θερμοκρασία πεισματικά αρνούνταν να πέσει. Αν δεν υπήρχε η απειλή μιας ξαφνικής μπόρας, ο κόσμος μπορεί να κυκλοφορούσε φορώντας ακόμα τα καλοκαιρινά του. Στα ραδιόφωνα έπαιζε το νέο αγαπημένο κομμάτι των μουσικών παραγωγών από τους Killers, το «Mr. Brightside».

Ήταν απόγευμα και όλοι ήταν μαζεμένοι στο σπίτι της Φαίης μιας και ήταν το μεγαλύτερο. Ένα τριάρι πενήντα πέντε τετραγωνικών, ακριβώς πάνω από τη μαρίνα. Από το μπαλκόνι ένας γεροδεμένος ψαράς θα μπορούσε να αμολήσει παραγάδι -τόσο κοντά στο νερό ήταν-, ενώ η θέα από τα παράθυρα ήταν σαν μια γεύση παραδείσου.

Η οικογένεια της Φαίης ήταν, ας το πούμε, «οικονομικά προικισμένη». Ο πατέρας της, ιδιοκτήτης των περισσοτέρων ακινήτων της μικρής πόλης στην οποία ζούσε, θεωρούσε υποχρέωσή του να παρέχει το καλύτερο στην κόρη του. Εκείνη δεν ήταν εξαρτημένη από τον πλούτο, μα είχε μάθει να τον δέχεται με ευχαρίστηση. Η Φαίη ήταν η μικρότερη της παρέας, με μερικούς μόνο μήνες διαφορά από την προτελευταία Φανή. Σπούδαζε Διακοσμητική στο Τ.Ε.Ι. και ήταν ήδη στο τρίτο έτος.

Αν και δεν ήταν όνειρο ζωής, είχε περάσει στη σχολή κατ΄ επιλογή και το σπίτι της έγινε χώρος πρακτικής και πειραματισμών. Λάτρευε να συνδυάζει τα χρώματα, τα υλικά, τα σχήματα και τις χρήσεις των αντικειμένων. Τα δωμάτια ήταν ασφυκτικά γεμισμένα με χιλιάδες κρεμαστά φωτάκια, αυτοσχέδια φωτιστικά, πίνακες, αφίσες, πρωτοποριακά χαλιά και φλοκάτες, χρώματα και υφάσματα ανάμεσα από τις πόρτες, χριστουγεννιάτικα λαμπάκια, χειροποίητα ράφια, παλιές ντουλάπες, έναν τεράστιο κατακόκκινο καναπέ και πολλές-πολλές καρδιές. Καρδιές καρέκλες, καρδιές πουφ, καρδιές διακοσμητικές, καρδιές φωτιστικά, ακόμα και το ψυγείο της ήταν μια μεγάλη καρδιά. Μόνο η δική της καρδιά έλειπε. Ήταν με τον Τόλη.

Η Φαίη ήταν άτομο που μετρούσε τη ζωή της ανάμεσα στο τι είναι άξιο να λατρέψει και τι όχι. Δεν είχε πολλές ασχολίες, δεν θα καταπιανόταν με πολλά, δεν της άρεσαν οι απότομες αλλαγές. Ήθελε ένα ή δύο πράγματα, που τα αγαπούσε με τόση ισχύ ώστε γινόταν συνυφασμένη μαζί τους. Της άρεσαν πολύ τα ανοιχτά και καθαρά χρώματα. Είχε μια συλλογή με μπλουζάκια στα χρώματα του ουράνιου τόξου, τα οποία και άλλαζε ανάλογα με τη διάθεσή της. Τα μαλλιά της σχεδόν πάντα τα είχε πιασμένα σε αλογοουρά μέχρι τη μέση της. Μια υπερβολικά αδύνατη κοπέλα με σώμα αθλήτριας και χωρίς ίχνος πλαδαρότητας. Η Φανή και η Φένια ζήλευαν τα πόδια της που δεν είχαν ίχνος κυτταρίτιδας. Πολύς κόσμος τής έλεγε πως έπρεπε να γίνει δασκάλα, επειδή μιλούσε πολύ γλυκά και

απαλά, ενώ είχε παιδική ψυχή και ένα αστραφτερό χαμόγελο για να το αποδεικνύει.

Ο Πέτρος καθόταν στον υπολογιστή της και έγραφε το νέο κείμενο για τη στήλη του, που ονομαζόταν «1.000.000 στιγμές». Ήταν μια στήλη που έγραφε για το περιοδικό «Πα.Π.Α.Κ.Ι» ή αλλιώς Πανεπιστημιακό Περιοδικό Άνευ Κομματικής Ιδεολογίας, ένα εβδομαδιαίο περιοδικό που κυκλοφορούσε εδώ και αρκετά χρόνια δωρεάν στο πανεπιστήμιο και τελευταία είχε μεγάλη απήχηση στο φοιτητικό κοινό. Τα θέματα τα οποία κάλυπτε ήταν ποικίλα, μα ποτέ δεν σφύριζαν νότες πολιτικές. Υπεύθυνος έκδοσης του περιοδικού ήταν ο Απόστολος Θεοτοκόπουλος ή αλλιώς Τόλης, γνωστός και ως Τρολ. *Ναι, ο ίδιος.* Χάρη σε αυτή την ευτυχή συγκύρια, ο Πέτρος είχε αναλάβει μια στήλη στην οποία αρχικά είχε συμφωνηθεί ότι θα έγραφε αστείες ιστορίες από την πανεπιστημιακή ζωή. Στην πορεία όμως ο Πέτρος άλλαξε τη θεματολογία, ώστε να ταιριάζει με τη διάθεσή του. Και ήταν ένας πολύ κυκλοθυμικός άνθρωπος.

Στην άλλη μεριά του σαλονιού ο Άλεξ με τη Φένια και τη Φανή έπαιζαν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι πάνω στην κόκκινη φλοκάτη. Περνούσαν την ώρα τους με κάστρα, ιππότες, μάγιστρους, έμπορους, κλέφτες, δράκους και όμορφες πριγκίπισσες, ακούγοντας παράλληλα Calexico. Η Φαίη μαγείρευε μια γιγαντιαία ποσότητα μακαρονάδας με κόκκινη σάλτσα κονσέρβας. Ο Τόλης έλειπε.

«Πού είναι ο Τόλης;» ακούστηκε μια ύποπτα αδιάφορη φωνή από την κουζίνα.

«Ραντεβού», απάντησε μονολεκτικά ο Αλεξάκης, αφοσιωμένος στις επιτραπέζιες τακτικές του. Προσπαθούσε να παγιδέψει τη Φένια να επανδρώσει με πολλούς ιππότες το κάστρο της, ώστε μετά να της το ανατινάξει και να μπορέσει να βάλει απροκάλυπτα χέρι στην επαρχία της.

«Σιγά το ραντεβού», είπε η Φένια ενώ με μαεστρία ξεγέλασε έναν αγρότη του Άλεξ, παγιδεύοντάς τον ανάμεσα στα τείχη του πύργου της, μακριά από το αγρόκτημα και την οικογένεια του. Η Φένια χα-

μογέλασε χαιρέκακα και έπειτα πρόσθεσε: «Ό,τι θέλει τον κάνει, και αυτός συμπεριφέρεται σαν να ΄ναι πάλι δεκαοχτώ χρονών παιδάκι». Ακούστηκε ήχος από κουτάλα που αφήνεται άγαρμπα στον ξύλινο πάγκο της κουζίνας και η θιγμένη Φαίη ξεπρόβαλλε κατά το ένα τρίτο από την πόρτα. «Δεκαοχτώ χρονών δεν είσαι παιδάκι πια, είσαι ενήλικας», δήλωσε, φορώντας την ποδιά και το φακιόλι για επιβεβαίωση.

«Αυτά τα λένε οι πολιτικοί για να βρίσκουν ψήφους. Δεκαοχτώ χρονών καλά-καλά δεν έχεις φύγει απ΄ το σπίτι σου, μια χαρά νιάνιαρο είσαι».

«Μμμ...» έσκουξε περιφρονητικά σαν μικρή αγελάδα η Φαίη. «Ενώ εσύ είσαι μεγάλη και ώριμη τώρα, να υποθέσω;»

«Έχει μεγάλη διαφορά να είσαι είκοσι τέσσερα και να είσαι δεκαοχτώ. Πίστεψέ με».

«Πίστευε και μη ερεύνα!» πρόσθεσε ο Άλεξ με ειρωνικό χαμόγελο, ενώ κουνούσε έναν ακόμα ιππότη του προς τα τείχη του, υπό κατασκευή, κάστρου της Φένιας. Ήθελε και αυτός μερίδιο στην εξουσία εκείνου του μικρού πριγκιπάτου που ξεπηδούσε κοντά στις αγροικίες του. Άλεξ, Φανή και Φένια συνομιλούσαν με τη Φαίη χωρίς να παίρνουν τα μάτια τους από το παιχνίδι.

«Σημασία δεν έχει τι ηλικία γράφει η ταυτότητα σου, αλλά τι ηλικία νιώθεις ότι είσαι», δήλωσε φιλοσοφικά η Φαίη, έχοντας πλέον πάρει το θέμα προσωπικά, παρ΄ όλο που ποτέ δεν την αφορούσε άμεσα.

«Και εσύ; Πόσο χρονών νιώθεις, Φαίη μου;» απάντησε περιπαιχτικά η Φένια κουνώντας το κομμάτι-δυναμίτη πιο κοντά στο κάστρο του Άλεξ. Λίγο ακόμα και το κάστρο θα περνούσε στην ιστορία.

«Ρε, δεν μπορείτε να παίζετε χωρίς να τρώγεστε; Προσπαθώ να γράψω!» φώναξε απότομα από την άλλη μεριά του δωματίου ο Πέτρος, πλήρως απορροφημένος, με το βλέμμα του καρφωμένο στην οθόνη του υπολογιστή.

«Τι γράφεις αυτή τη βδομάδα ρε;» πρόλαβε να ρωτήσει ο Άλεξ

αυτό που όλοι είχαν μόλις σκεφτεί.

«Ό,τι και την προηγούμενη. Μπούρδες».

«Δηλαδή; Διαφώτισέ μας».

«Κάτσε να σου διαβάσω ένα κομμάτι να καταλάβεις».

«Δεν μπορώ να έχω την περίληψη;» ζήτησε ο Άλεξ που χανόταν στις μακρόσυρτες αφηγήσεις.

Ο Πέτρος, που το μάτι του είχε πέσει πάνω σε κάτι ορθογραφικά, δεν έφερε αντίρρηση. «Γράφω για τους δεκαοχτάχρονους "παιδάκια"», είπε κοιτώντας με νόημα τη Φένια, «που δεν ξέρουν τι τους περιμένει και μπαίνουν σε όποια σχολή μπορέσουν, έτσι για να πουν ότι μπήκαν κι αυτοί στο πανεπιστήμιο, να νιώσουν και αυτοί μέρος του συστήματος. Και πως όλοι αυτοί μετά αποφοιτούν και πιάνουν μια δουλειά που δεν τους αρέσει και ζουν μια ζωή που δεν τους αρέσει και τα τραβάμε εμείς μετά, όταν τυχαίνει να μας εξυπηρετήσουν σε κάτι. Και ούτε εμάς μας αρέσει».

«Σε ποιον αρέσει δηλαδή;» ρώτησε η Φανή με ενδιαφέρον να δει προς τα πού πάει ο συνειρμός του. Παράλληλα έκανε μια καίρια κίνηση στο ταμπλό, την οποία δεν πήρε χαμπάρι κανείς.

«Αρέσει στους πατεράδες και στις μανάδες τους, που μπορούν να κομπάσουν στο γείτονα ότι το παιδί τους είναι πλέον φοιτητής στο πανεπιστήμιο, αναβαθμίζοντας ΕΤΣΙ την αξία τους ως γονείς. Στον πρωθυπουργό που μπορεί να αναγγείλει με εξίσου υπερήφανο ύφος τα θετικά ποσοστά των εισακτέων, ώστε να δείξει ΕΤΣΙ πόσο καλός ηγέτης είναι. Στους ιδιοκτήτες των κέντρων διασκέδασης που θα έχουν πολλούς υποψήφιους πελάτες οι οποίοι θα κατακλύζουν καθημερινά τα μαγαζιά τους προσπαθώντας να περάσουν την ώρα τους μακριά απ΄ τις σχολές που δεν τους αρέσουν, βγάζοντας ΕΤΣΙ πολλά-πολλά πολύχρωμα χαρτονομίσματα. Αλλά και στα ίδια τα παιδιά. Που νιώθουν πως περνώντας στο πανεπιστήμιο έκαναν περήφανους τους γονείς τους, τους πολιτικούς και τους νταβατζήδες της διασκέδασης, μετρώντας ΕΤΣΙ πόσο καλά παιδιά ήταν».

«Εσύ;» Η Φένια αποφάσισε να θέσει ένα ακόμα ερώτημα. «Εσύ

είσαι ευχαριστημένος με την επιλογή σου; Ή είσαι κι εσύ ΕΤΣΙ;» Όση ώρα μιλούσε βέβαια η προσοχή της ήταν στραμμένη στο παιχνίδι και σε έναν και μόνο έναν σκοπό: τη νίκη.

«Εγώ;» Ο Πέτρος το σκέφτηκε ειλικρινά για μια στιγμή. «Εγώ... δεν έχω ιδέα».

«Εγώ πάντως είμαι πολύ ευχαριστημένη με την επιλογή μου! Αν και...» ακούστηκε η ίδια γνώριμη φωνή από την κουζίνα, μα τη διακόψανε πριν προλάβει να ολοκληρώσει.

«Ναι, το έχουμε καταλάβει Φαίη...!» απάντησε περιπαιχτικά ο Αλεξάκης κάνοντας παράλληλα νόημα στη Φένια να ολοκληρώσει την κίνησή της. Έπειτα αποφάσισε να πάρει και αυτός μέρος στην ψυχανάλυση. «Εγώ, τι να σας πω ρε παιδιά, ήθελα τόσο πολύ να φύγω απ΄ το σπίτι μου, που δεν με ένοιαζε σε πια σχολή θα περάσω. Αλήθεια».

«Τόση πίεση δεχόσουν;» τον συμπόνεσε δόλια η Φανή, προσπαθώντας να τον αποσπάσει από το παιχνίδι.

«Ξέρεις τι είναι να ακούς τον πατέρα σου να σου λέει ότι είσαι ένα ρεμάλι και μισό, και πως ποτέ δεν πρόκειται να καταφέρεις τίποτα στη ζωή σου; Κι όλα αυτά επειδή ντυνόμουν έτσι -έδειξε τον εαυτό του- και άκουγα μια μουσική που δεν μπορούσαν ούτε να καταλάβουν, ούτε να αποδεχθούν. Επειδή εγώ δεν φτιαχνόμουν με την ιδέα ότι μεγάλωνα στην πρωτεύουσα και έπρεπε να ακολουθώ ό,τι κάνουν όλοι οι χλεχλέδες και οι φλούφλιδες εκεί. Απ΄ την άλλη να έχω τους φίλους μου να με λυπούνται και να με κλάνουν γιατί είχα πατέρα μπάτσο. Λες και μου έπεφτε λόγος».

«Τι κλαίγεσαι ρε;» είπε η Φένια μπαίνοντας στη συζήτηση που αυτή είχε εν μέρει ξεκινήσει. «Εγώ μεγάλωσα σε χωριό και είχα καθημερινά να αποδείξω τον εαυτό μου στον πατέρα και στα δύο μου αδέρφια. Πως παρ΄ όλο που είμαι γυναίκα μπορούσα να ανταποκριθώ στις δυσκολίες της υπαίθρου. Αυτοί ήθελαν να με προξενέψουν απ΄ τα δεκατέσσερα μου με τον Παντουλίδη το γείτονα και μεγαλοκτήμονα, που ο πατέρας μου τόσο τυφλά θαύμαζε απλώς

και μόνο επειδή είχε πέντε στρέμματα μπαμπάκι παραπάνω. Χρόνο με το χρόνο έπρεπε όλο και περισσότερο να παλεύω για να κερδίσω το δικαίωμα να κάνω αυτά που όλοι σας είχατε δεδομένα. Δύο χρόνια επανάσταση έκανα για να πάω στο πανεπιστήμιο».

Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν θα μάντευες ότι η Φένια είχε μεγαλώσει σε αγρόκτημα έξω από ένα χωριό. Δεν υπήρχε ούτε ένα σημάδι στον τρόπο που μιλούσε, στον τρόπο που ντυνόταν, ούτε καν στα χέρια της. Τίποτα δεν μαρτυρούσε κάτι το τόσο γήινο. Θα έλεγες εκ πρώτης όψεως πως είχε μεγαλώσει σε μεγαλούπολη και μάλιστα σε κυριλέ περιοχή. Ψηλή και λεπτεπίλεπτη, με ρούχα χυτά, όμορφα που θα ταίριαζαν σε γαλαξοαίματη. Το μαλλί της περιποιημένο μακρύ με αφέλειες, καστανό όπως και τα μάτια της. Γενικά όποιος ζούσε καιρό τη Φένια ήξερε πως αγαπούσε το άσπρο χρώμα, ιδίως στα ρούχα, το χουχούλιασμα στον καναπέ και τα ρόδια.

«Δεν χρειάζεται να αποδείξεις, τίποτα και σε κανέναν», είπε με στόμφο η Φανή δίνοντας άλλο ένα χαστούκι στη συζήτηση, η οποία είχε ξεφύγει πλέον τελείως από εκεί απ΄ όπου είχε ξεκινήσει. Έπειτα έπαιξε τη σειρά της και ολοκληρώνοντας είπε: «είσαι όπως είσαι και σε όποιον αρέσεις. Οι άλλοι...» έκανε μια αργή κίνηση τοποθετώντας το τελευταίο κομμάτι του παιχνιδιού, «...οι άλλοι να σκάσουν απ΄ το κακό τους».

Στο «σκάσουν» το κομμάτι μπήκε στη θέση του. Ο Άλεξ έχασε δύο μικρούς πύργους από την έκρηξη και η Φένια έχασε το μεγάλο κάστρο και όλους τους ιππότες της. Η Φανή είχε καταφέρει αφ΄ ενός να σαμποτάρει την ολοκλήρωση του παλατιού, που από κοινού έχτιζαν με τον Άλεξ, και αφ΄ ετέρου να πάρει τους αγρότες με το μέρος της. Το πρώτο δυνατό χτύπημα του προλεταριάτου είχε δοθεί. Η εξέγερση ήταν θέμα χρόνου πια. Η εργατική τάξη είχε κερδίσει. Το ίδιο και η Φανή.

«Τελείωσα. Να σας το διαβάσω;» αναφώνησε ανακουφισμένος ο Πέτρος. Ο Αλεξάκης αυτή τη φορά το χάρηκε γιατί έκανε τη Φανή να διακόψει προσωρινά τους πανηγυρισμούς της. Όλοι πήραν θέ-

σεις, το μόνο που έλειπε από το ακροατήριο ήταν τα ποπ-κορν και η κόκα κόλα. Α, και ο Τόλης. Δεν άργησε όμως να κάνει την εμφάνισή του. Δεν έπρεπε να είχε διαβάσει δύο σειρές ο Πέτρος -και να είχε χασμουρηθεί δύο φορές ο Άλεξ- όταν το θυροτηλέφωνο έκρουσε ανυπόμονα. Η αφήγηση πέρασε σε δεύτερη μοίρα, παραδίδοντας το σκήπτρο στο κουτσομπολιό. Τα ποπ-κορν και η κόκα κόλα έδωσαν τη θέση τους σε καπνούς και αλκοόλ. Ο Τόλης πέρασε την πόρτα και κοντοστάθηκε κάτω από την κάσα που χώριζε το σαλόνι από το χολ της εισόδου. Ο πορτοκαλί τοίχος του καθιστικού επέβλεπε ακούραστος την ανυπόμονη παρέα. Ο Τόλης είχε ένα κενό βλέμμα και ένα χαμόγελο ζωγραφιστό στο πρόσωπό του. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει αν χαμογελούσε γι΄ αυτό που έβλεπε τώρα ή γι΄ αυτό που έβλεπε πριν. Ούτε αν το πρόσωπό του ήταν κόκκινο σε μια προσπάθεια να προσαρμοστεί στις νέες θερμοκρασιακές τιμές ή από κάποιο ερωτικό εξάνθημα. Το λόγο πήρε πρώτη η Φανή που πέθαινε για love stories.

«Έλα πες, πώς ήταν;»

«Όμορφα. Πήγαμε για φαγητό. Μετά για ποτό. Μετά περπατήσαμε λίγο μέχρι το λιμάνι. Κάπου εδώ από κάτω κάτσαμε». Με τα τελευταία του λόγια έδειξε το δυτικό παράθυρο που έβλεπε στη μαρίνα.

«Έλα ρε! Έπρεπε να ενημερώσεις να βγαίναμε να σας κάναμε χάζι!» Η Φανή είχε εκστασιαστεί με τη μυρωδιά του φρέσκου φλερτ. Δεν θα μπορούσα να ειπωθεί το ίδιο και για τη Φαίη, η οποία κρυφάκουγε νόμιμα από την κουζίνα, καθώς έπλενε τα πιάτα όλο και πιο νευρικά. Είχε κάτσει εκεί και δεν είχε σκοπό να εμφανιστεί πριν τελειώσει η αφήγηση της ιστορίας, που όσο προσπαθούσε να αποφύγει, τόσο την έτρωγε και η περιέργεια να μάθει. Η Φένια το αντιλήφθηκε, καθώς η συζήτηση δεν την είχε απορροφήσει αρκετά για να μην παρατηρήσει τη βιαιότητα με την οποία τα πιάτα έρχονταν σε επαφή με τον πάγκο της κουζίνας. Σηκώθηκε και πήγε προς την κουζίνα. Οι άντρες δεν ανάλωσαν τη λιγοστή και πολύτιμη φαιά ουσία που τους είχε απομείνει, σε αυτόν τον ελιγμό· το εν-

διαφέρον τους επικεντρωνόταν αλλού. Με την αποχώρηση της Φένιας, η γυναικεία διαίσθηση -πράγμα άγνωστο ως προς το πώς λειτουργεί- κουδούνισε εκκωφαντικά στα αυτιά της Φανής. Γούρλωσε τα μάτια και πήγε και αυτή με τη σειρά της προς την κουζίνα. Τσάκισε όμως τη σελίδα στο μυαλό της, ώστε να συνεχίσει κάποια άλλη στιγμή. Αυτό που ακολούθησε ήταν μια σκηνή από άλλη δεκαετία, καθώς οι άντρες χυμένοι πάνω στον καναπέ συζητούσαν για γυναίκες, ενώ οι γυναίκες έπλεναν τα πιάτα στη κουζίνα, κουτσομπολεύοντας τους άρχοντες του καθιστικού.

Ο Τόλης άναψε ένα τσιγάρο, πήρε μια γερή δόση καπνού και ξεφυσώντας συνέχισε την αφήγηση, πλέον σε απόλυτη ησυχία. Ο Άλεξ που είχε κάνει σόλο κατάληψη στον τριθέσιο καναπέ παρακολουθούσε σχεδόν υπνωτισμένος, χαϊδεύοντας πότε την τριχωτή κοιλιά του και πότε ένα βελούδινο μαξιλάρι σε σχήμα καρδιάς.

«Ε, και μετά, της είπα: "Μου φαίνεται έχω ξεχάσει το κινητό στο κομοδίνο σου". Και αυτή μου απαντάει: "Μα δεν έχεις έρθει ποτέ σπίτι μου!" Και τότε της λέω: "Ναι, έχεις δίκιο. Βιάστηκα λίγο, αυτό θα το πω αύριο το πρωί"».

«Τι; Αυτό ήταν; Ρε, είσαι σοβαρός, επιστήμονας εσύ τώρα; Ρε Πητ, πες εδώ του κυρ-Μαλάκα πως είναι ξεφτίλας! Ρε πας για διδακτορικό εσύ; Με τέτοιες ατάκες; Πάω στοίχημα πως σου έκλεισε την πόρτα στη μούρη!»

«Καλά εσύ Αλεξάκη, πρόσεχε τι στοιχήματα βάζεις, γιατί σε βλέπω να αλλάζεις πάλι όνομα! Όσο για το χαλόνι όλα είναι άντερ κοντρόλ που θα ΄λεγε και ο Φρανς. Ο Τρόλ είναι σαν τον Τσακ Νόρρις. Δεν κοιμάται. Απλώς περιμένει!» Καταλήγοντας ο αφηγητής άναψε πάλι το τσιγάρο του, που είχε σβήσει, δίνοντας μια γκρίζα σκληροτράχηλη νότα στα ήδη σκυθρωπά πνευμόνια του. Ένιωθε ωραίος. Ένιωθε πως την είχε καταφέρει. Γι΄ αυτόν η φούσκα μέσα στην οποία ζούσε είχε ήδη ανθίσει.

«Μετά;» Ο Πέτρος, σε μια στιγμή διαύγειας, αποφάσισε να προσθέσει ένα ακόμα ερωτηματικό στη συζήτηση. «Μετά, τι είπε;»

«Τίποτα! Αυτό ήταν το ποιο ωραίο φίλε. Χαμογέλασε και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Σαν ναζιάρα γάτα που κάνει τα σκερτσάκια της».

«Το ‘πα! Το ‘πα ή δεν το ‘πα; Όχι, το ‘πα! Δεν το ‘πα; Το ‘πα ρε πούστη μου!» Ο Άλεξ εκστασιάστηκε. «Το ‘χασες το χαλόνι κυρ-Μαλάκα, γιατί κάθεσαι και λες ένα μάτσο μπούρδες!»

Ο Τόλης του έριξε μια ματιά και τηλεπαθητικά υπενθύμισε στον Άλεξ πως δεν ήταν λίγες αυτές που είχε καταφέρει με αυτές τις, ομολογουμένως απαράδεκτες, ατάκες.

«Τέλος πάντων για πες, είναι όμορφη τουλάχιστον; Από σώμα; Δώμα ή πτώμα;»

«Καλά, ντυμένες όλες καλές μοιάζουν!» αναφώνησε το κεφάλι χωρίς σώμα που ξεπρόβαλε χαμογελαστό απ’ την πόρτα της κουζίνας. Αν και η Φανή ήξερε πως αυτό που είπε δεν ήταν ακριβές, υπέθεσε πως οι φίλοι της ως άντρες, καταλάβαιναν τι εννοούσε. Ο Άλεξ συμφώνησε με την κοκκινομαλλούσα: «Πλέον η μόδα τις αβαντάρει συνεχώς. Το καλοκαίρι έχουμε τα μίνι. Για το χειμώνα η μόδα μας προμήθευσε με χαμηλοκάβαλα τζιν και χοντρά αυτόνομα καλσόν! Τις βλέπεις ντυμένες και παθαίνει το μάτι σου! Μετά τις βλέπεις γυμνές και λες: καλά πώς χώρεσε αυτό μέσα στο καλσόν;»

Γέλια ξέσπασαν στην παρέα, με κουβέντες που είχαν ξαναειπωθεί και παλιότερα και ήταν σίγουρο πως θα ξαναειπωθούν στο μέλλον. Παρ’ όλα αυτά η ευχαρίστηση του να τις ακούν, ήταν αναντικατάστατη. Μια κουβέντα χωρίς νοητικές απαιτήσεις. Το σενάριο άλλαζε, οι ατάκες ήταν ίδιες, δεν υπήρχαν αντεπιχειρήματα και άρα δεν υπήρχε λόγος για αντιπαραθέσεις και συζητήσεις επί συζητήσεων. Γυναίκες στο στόχαστρο των αντρών. Αυτή η συζήτηση ήταν ένας τρόπος να επιβεβαιώνουν, κομμάτι-κομμάτι, πως γνωρίζουν τον κόσμο καλύτερα. Πως έχουν αρχίσει και αποκρυπτογραφούν τα μυστήρια του και πως σύντομα δεν θα υπάρχει τίποτα άλυτο. Επίσης δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο να συζητήσουν, έτσι τάιζαν τη συζήτηση με μασημένη τροφή ώστε να παχύνει και να μεγαλώσει, γε-

μίζοντας ασφυκτικά ένα ακόμα βράδυ.

Ο Άλεξ άρχισε να στρίβει κι άλλο τσιγάρο. Μια διαδικασία που του επέτρεπε να μιλάει τραβώντας την προσοχή του ακροατηρίου, καθώς ο τρόπος που έστριβε τα τσιγάρα είχε κάτι που τον έκανε να μοιάζει πολλά κιλά σοφότερος απ΄ ό,τι πραγματικά ήταν. «Εσύ;» είπε κοιτώντας προς το μέρος του Πέτρου, ενώ παράλληλα ρόλαρε το χαρτί με τον καπνό. «Τι έγινε με τη δικιά σου;» Μια τελευταία πινελιά από σάλιο και ένα ακόμα τσιγάρο ήταν έτοιμο, στριμμένο με μαθηματική ακρίβεια.

«Τίποτα. Και ούτε πρόκειται. Η κοπέλα είναι αλλού. Αυτό το αλλού μην με ρωτήσετε πού είναι, δεν έχω απάντηση».

«Πού πας και τις βρίσκεις ρε παιδάκι μου!» Η παρατήρηση του Τόλη, αν και χωρίς κανένα είδους τακτ, ήταν αρκετά εύστοχη, καθώς κατά μια διαολεμένη σύμπτωση ο Πέτρος πάντα τύχαινε να κυνηγάει κοπέλες που ήταν πιο μπερδεμένες και από κουβάρι κλωστών σε τυφώνα. Αυτό που δεν είχε ακόμα καταλάβει ήταν πως δεν επρόκειτο περί σύμπτωσης.

«Έλα ντε...»

«Είναι μαζί με τον πρώην της τώρα δηλαδή;» ρώτησε ο Άλεξ.

«Δεν ξέρω».

«Είναι με ΄σένα τώρα δηλαδή;» ακούστηκε μια κοκκινομαλλούσα φωνή.

«Δεν ξέρω».

«Σε γουστάρει;» είπε να ρισκάρει ο Τόλης.

«Δεν ξέρω. Υποθέτω».

«Σε έχει πιάσει απ΄ το γάντζο;» είπε να καταλήξει μια φωνή, που μάλλον ήταν της Φένιας, μέσα απ΄ τις σαπουνάδες της κουζίνας.

«Ούτε καν. Έχω αρχίσει ήδη και τη βαριέμαι».

«Τώρα λες ό,τι να ΄ναι;» η τελευταία και καταϊδρωμένη φωνή ρώτησε το αυτονόητο.

«Μάλλον».

«Μαλακίες». Κανείς δεν το είπε, μα όλοι το σκεφτήκανε.

Είχε έρθει η ώρα της σιωπής. Της περισυλλογής. Της ανασκόπησης. Ή της τηλεόρασης. Οι κοπέλες τελείωσαν με την κουζίνα, όλα ήταν καθαρά εκτός απ΄ το μυαλό της Φανής. Η παρέα επανασυναρμολογήθηκε και απόλαυσε σύσσωμη ένα επεισόδιο από τις «Περιπέτειες στο ημίφως», με πρωταγωνιστή τον Αποστολόπουλο, ιδιωτικό ντετέκτιβ νοτίων προαστίων.

Τέσσερις μέρες μετά, ο Τόλης ξαναβγήκε με τη Ράνια, τη νέα του κοπέλα. Την πήγε σινεμά να δουν μια ταινία που διάλεξε εκείνη. Ήταν από αυτές τις ταινίες που ο Τόλης βαριόταν, μα την υπόμεινε. Έπειτα την πήγε σπίτι του, ήπιαν λίγο κρασί και μετά από την ατάκα «η ματιά σου φλόγες βγάζει, λες να είναι πετρογκάζι;» η Ράνια απελπίστηκε και του δόθηκε, χωρίς ποτέ να επιβεβαιωθεί αν το έκανε από πόθο, από οίκτο ή απλώς για να τον κάνει να σωπάσει. Όπως και να είχε, μετά από εκείνο το βράδυ η Ράνια πέρασε στην ιστορία ως μια ακόμα κατάκτηση του Τρολ, με τον ίδιο τρόπο που είχαν περάσει και πολλές ακόμα.

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Η ημέρα εορτασμού του Πολυτεχνείου είναι μια σημαντική ημέρα στη φοιτητική κοινότητα. Είναι μια μέρα που οι φοιτητές σύσσωμοι κομπιάζουν για πράγματα που έχουν κάνει κάποιοι άλλοι όταν ήταν στη θέση τους. Πορείες και διαδηλώσεις, καταλήψεις και ιδεολογικές ομιλίες γεμίζουν τους ήχους της πόλης με τα συνθήματα της εποχής εκείνης. Όλοι μιλούν με τιμητικά λόγια για τους αγωνιστές, ενώ στην πραγματικότητα νομίζουν πως με αυτόν τον τρόπο δίνουν μεγαλύτερη αξία στους εαυτούς τους, θέτοντας τον τίτλο του «συνεχιστή» ως μια λογική, αλλά όχι και ρεαλιστική, απόρροια του χρόνου. Επίσης είναι και μια μέρα που αφού οι σχολές είναι κλειστές,

όσοι δεν έχουν ιδιαίτερη κάψα για διαδηλώσεις και ζητωκραυγές, γεμίζουν χωρίς ενοχές τα φραπετζίδικα. Ο Πέτρος ήταν ένας από αυτούς που είχαν αναλάβει το δύσκολο έργο τού να σερβίρουν τους ενσυνείδητα ασυνείδητους. Κατά το μεσημεράκι που η κίνηση είχε κοπάσει στο fra.p.e, από την πόρτα ξεπρόβαλαν η Φαίη με τον Τόλη και τη Φένια. Το τραπεζάκι τους ήταν αναμενόμενα άδειο.

«Άντε ρε πού είστε, έχει γίνει πανικός εδώ απ΄ το πρωί».

«Τι γιορτάζουμε;» ρώτησε ο Τόλης.

«Την εφεύρεση του φραπέ», απάντησε ο Πητ εύθυμα αγανακτισμένος. «Να φέρω τα κλασικά;»

Τρία καταφατικά και αρκετά αγουροξυπνημένα νεύματα τον έκαναν να γυρίσει προς το πόστο του. Στα μισά του δρόμου, γύρισε και ρώτησε: «Οι άλλοι δύο;»

«Στην πορεία», απάντησε η Φένια φανερώνοντας την αποδοκιμασία της.

Μετά από περίπου δυόμισι ώρες, όταν ο Τόλης έπινε την τελευταία γουλιά του φραπέ του, τον οποίο είχε ανανεώσει με νερό αρκετές φορές, έγινε κάτι το αναπάντεχα αναμενόμενο. Από τα ηχεία ακουγόταν η φωνή της Shirley Manson, να δηλώνει πως είναι χαρούμενη μόνο όταν βρέχει, ενώ ο Πέτρος χτυπούσε καρτερικά το γάλα με πάγο στη μηχανή, μέχρι να σχηματιστεί η αφράτη πεμπτουσία που κοσμεί το πάνω μέρος ενός φρέντο.

Η πόρτα άνοιξε και στο μαγαζί πέρασε ο Λύκος, γεγονός που δεν ξάφνιασε κανέναν, καθώς σε μια πόλη που οι φοιτητές αποτελούν το ένα τρίτο της και τα στέκια ήταν λίγα, πόσο μπορεί να κρυφτεί κανείς απ΄ την κακή του τύχη;

«Λύκος» ήταν ψευδώνυμο που είχε δώσει η παρέα στη Ναταλία, για να μπορεί να συζητάει το θέμα με τον Πέτρο όταν βρίσκονταν έξω, χωρίς να είναι εκτεθειμένοι σε περίεργα αυτιά που τυχόν τη γνώριζαν.

Ο Πέτρος την έπιασε με την άκρη του ματιού να βαδίζει προς το μέρος του, καθώς στο ένα χέρι κρατούσε το δοχείο με την κρέμα

και στο άλλο το πάνω μέρος του μίξερ. Χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του να τη δει, ήταν σίγουρος πως ήταν εκείνη. Η καρδιά του άρχισε απροειδοποίητα να χτυπάει σε ανεβασμένους ρυθμούς, που σιγοντάριζαν το μπιτ του τραγουδιού της Shirley.

«Γεια!» Μια χαμογελαστή φωνή τον ανάγκασε να αντιμετωπίσει την κατάσταση απ' την οποία τόσο ήθελε να κρυφτεί.

«Γεια σου. Τι κάνεις;»

«Καλά! Εσύ; Καιρό έχω να σε δω...»

«Ναι, αλήθεια είναι». Πάνω που ο Πέτρος ετοιμάστηκε να συνεχίσει εξηγώντας πως το χρόνο του απορροφούσε η δουλειά εκεί και η σχολή, ο Λύκος τον διέκοψε προλαβαίνοντάς τον με μια ερώτηση: «Έπιασες δουλειά εδώ; Δεν το ήξερα! Έρχομαι αρκετά συχνά εδώ!»

«Ναι ε;» εκδήλωσε απορία το μικρό γουρουνάκι. «Δεν θα έτυχε να έρθεις μέρα που δουλεύω».

«Ναι, όντως!»

Ο Πέτρος ένιωθε το χαμόγελό της να τον ζαλίζει. Τού φαινόταν δέκα φορές ποιο όμορφη από πριν. Έβγαλε το σείκερ από τη μηχανή, μιας και η κρέμα είχε σχεδόν γίνει γιαούρτι. Περιέλουσε τα φρεντάκια, προσθέτοντας πόντους στην εμφάνισή τους και για κερασάκι τα πασπάλισε με σοκολάτα, κάνοντάς τα έως και δέκα τοις εκατό πιο ποθητά από πριν.

«Πώς περνάς το χρόνο σου;» τη ρώτησε με ύφος αδιάφορο.

«Καλά. Ξέρεις τώρα, με το μεταπτυχιακό με έχουν πεθάνει. Δεν είναι εύκολα τα πράγματα». Στο τέλος κάθε πρότασής της, τον κοίταζε με βλέμμα που τον πάγωνε.

«Ναι, έχω αρκετούς φίλους που κάνουν μεταπτυχιακά εδώ και μου λένε ακριβώς τα ίδια. Και... τι κάνει το αγόρι σου;» πρόσθεσε με ύφος ακόμα πιο αδιάφορο.

Ο Λύκος έδειξε χαμογελαστά τα δόντια του και πισωπατώντας έφυγε για κάποιο ελεύθερο τραπέζι. Το τρίο στο γνωστό τραπέζι είχε ήδη ανοίξει ραντάρ και υπερηχητικά σόναρ, και τα σχόλια έδι-

ναν κι έπαιρναν. Γέλια και χαχανητά μαρτυρούσαν στον αλαφιασμένο Πητ πως η παρέα τούς είχε στο στόχαστρο. Τον Πέτρο και το Λύκο.

Μετά από λίγο ένας τύπος με κυριλέ ντύσιμο και τριμαρισμένο μουσάκι μπήκε στο μαγαζί. Έδειχνε σοβαρός. Για την ακρίβεια έδειχνε ο τύπος που κάνει μόνο σοβαρά πράγματα. Πρωταθλητής τουρνουά σκάκι στα εφτά του, πρώτος στο σχολικό πρωτάθλημα ελληνορωμαϊκής πάλης στα δώδεκα, αρχηγός της ομάδας ποδοσφαίρου του λυκείου, έντεκα λεπτά άπνοια σε ελεύθερη κατάδυση, κάμπριο αμάξι, πτυχίο ιατρικής στα τεσσεράμισι χρόνια, πέντε ξένες γλώσσες, έξι μήνες backpacking στο Βιετνάμ, δύο χρόνια εθελοντισμό στη Σομαλία και εφτά χρόνια στο Θιβέτ για διαλογισμό και ευθυγράμμιση του τσάκρα του. Πλησίασε τη Ναταλία. Της χαμογέλασε. Έδειχνε να έχει θάρρος μαζί της. Ο Πέτρος είχε μόλις ετοιμάσει το χυμό της, μπανάνα-βύσσινο. Λοξοκοίταξε τον τύπο περιμένοντας να αναγνωρίσει την ιδιότητα του, απ' τον τρόπο που θα τη χαιρετούσε. Χειραψία ή σκέτος λεκτικός χαιρετισμός, θα σήμαινε συνάδελφος από τη σχολή. Φιλί στο μάγουλο θα σήμαινε φίλος, και φιλί στα χείλη θα σήμαινε εχθρός. Μια κάστα Βουδιστών μοναχών υποστηρίζουν ότι ένα αρσενικό μπορεί να αντιληφθεί το αντίπαλο αρσενικό από την αύρα που κουβαλάει. Το δικαιολογούν με διάφορες αναφορές στις ενέργειες που εκπέμπουν, καθώς και στις κοσμικές ακτίνες που ανακλούνται στο Γιν και στο Γιαν μέσα από το κάρμα, άυλες σαν την αστρική σκόνη, καταλήγοντας σε κάτι που ονομάζουν Συντελεσμένο Μέλλον. Ή κάπως έτσι τέλος πάντων. Ο Πέτρος ήταν σίγουρος από την αρχή που τον αντίκρισε ότι ήταν *εκείνος.* Παρ' όλο που ο τύπος δεν τη φίλησε, παρά μόνο της χάιδεψε το χέρι βιαστικά, ήταν σίγουρα *εκείνος*.

«Αυτός είναι;» ρώτησε η Φένια καθώς στάθμευε το κορμί της στην άκρη του μπαρ, με πρόφαση ένα άδειο ποτήρι νερό που κρατούσε στα χέρια. Ο Πέτρος πήρε το ποτήρι και άρχισε να το γεμίζει από ένα μπουκάλι πάνω στο οποίο πόζαρε ένα παιδάκι από την

Κένυα.

«Δεν ξέρω. Ναι, έτσι πιστεύω. Δεν ξέρω». Ήταν εμφανώς ενοχλημένος και δεν πάλευε καθόλου να το κρύψει.

«Τι παρήγγειλε;»

«Αυτός;»

«Αυτή».

«Χυμό μπανάνα-βύσσινο».

«Ξενέρωτη είναι μην χαλιέσαι!» Η Φένια πήρε το ποτήρι που κρεμόταν μετέωρο απ΄ τα χέρια του Πέτρου χωρίς να του δίνει σημασία κανένας, σήκωσε άγκυρα και σάλπαρε για το ταξίδι της επιστροφής. Η φωνή του Πέτρου, την έκανε να γυρίσει. Είχε σηκώσει το μπουκάλι με το νερό, και μονολογούσε.

«Εδώ άλλοι πεινάνε και εμείς χαλιόμαστε για μια γκόμενα». Δεν ήξερε πόσο πολύ ακούστηκε αυτό που είπε, μα δεν τον ένοιαζε. Ούτως ή άλλως δεν συμφωνούσε με αυτό που είπε.

«Έτσι είναι Πετράκο. Ο καθένας κρίνει τη ζωή του σύμφωνα με αυτά που έχει. Αυτός που δεν έχει να πιεί νερό θα ζητάει νερό και αυτός που έχει θα ζητάει ανθρακούχο. Έτσι είναι ο κόσμος και ο κόσμος δύσκολα αλλάζει».

«Και αυτός που έχει ανθρακούχο; Τι ζητάει αυτός;»

«Ένα κάμπριο, εξοχικό, μια δουλειά στο δημόσιο και μια ξανθιά να του κρατάει τις παντόφλες στο σπίτι ζεστές».

Ο Πέτρος χαμογέλασε. Κατέβασε το βλέμμα του, μόνο για να το ξανανεβάσει αμέσως.

«Αλήθεια, και εσύ χυμό μπανάνα- βύσσινο δεν πίνεις;» Η Φένια δεν απάντησε, παρά μόνο τού έκλεισε το μάτι και επέστρεψε στο τραπέζι.

Ο Νοέμβρης πλησίαζε στο τέλος του. Το κρύο παραμόνευε ακόμα σαν το φόβο για κάτι που θα έρθει, μα δεν έχει έρθει ακόμα. Η παρέα ήταν σπίτι της Φαίης, εκτός από τον Τόλη ο οποίος ξημε-

ροβραδιαζόταν στο πανεπιστήμιο. Όχι όμως στο γραφείο του. Στο φωτοτυπάδικο γιατί εκεί δούλευε η Βασούλα, μια καλή κοπέλα της οποίας το γυμνό σώμα ήθελε να εξερευνήσει. Εκείνο το απόγευμα πριν το κλείσιμο, την περίμενε έξω από το μαγαζί με το σχέδιο μιας μεγάλης καρδιάς. Είχε σκοπό να της πει: «μπορείς σε παρακαλώ να φωτοτυπήσεις την καρδιά μου, γιατί κάθε φορά που σ' αντικρίζω νιώθω πως τη χάνω». Πίσω στο βασίλειο της χαράς όμως.

Ο Άλεξ και η Φανή είχαν κατεβάσει μια ταινία και χασκογελούσαν με τους πρωταγωνιστές που ο ένας έκοβε τα χέρια του άλλου σε μια μάχη για το ποιος θα παραμείνει ζωντανός. Η υπόθεση ήταν επιτηδευμένα ασαφής. Σε γενικές γραμμές κάποιος είχε μαζέψει ένα μάτσο Κινεζόπουλα κατευθείαν απ' το σχολείο, τα είχε αμολήσει σε ένα νησί μοιράζοντάς τους πιστόλια, μαχαίρια, χατζάρες, μπαλτάδες, αξίνες, τσεκούρια μονά και διπλά, μπαζούκες, πολυβόλα, καλάσνικοφ, και τα είχε αφήσει να αλληλοσκοτωθούν υποσχόμενος στο νικητή τη ζωή του. Το αδιάκοπο σπλάτερ της ταινίας προξενούσε αλλεργικό γέλιο στο δίδυμο με τα δερμάτινα, που είχε κάνει κατάληψη του καναπέ τρώγοντας μεγάλες ποσότητες μερέντας με φυστικοβούτυρο πασαλειμμένο σε κρακεράκια. Ο Πέτρος είχε πάρει το λάπτοπ και έγραφε στο μέσα δωμάτιο για το Πα.Π.Α.Κ.Ι. ακούγοντας Clint Mansell, με απώτερο σκοπό το καταναγκαστικό ψυχοπλάκωμα.

Η Φένια με τη Φαίη είχαν βγει για ψώνια και είχαν μόλις γυρίσει. Τώρα πρόβαραν τα ρούχα τους στο μέσα δωμάτιο προσποιημένες ότι πόζαραν για περιοδικά μόδας. Οι γείτονες από την απέναντι πολυκατοικία τις είχαν πάρει πρέφα και είχαν συσσωρευτεί στα μπαλκόνια σφυρίζοντας και πετώντας εξυπνακίστικες ατάκες σαν γαρύφαλλα σε μπουζουξίδικο.

Στο σαλόνι η, άνευ ιδιαιτέρων διαλόγων και υπόθεσης, ταινία προωθούσε την παράλληλη ομιλία των θεατών.

«Ρε συ, χάσαμε το Λύκο. Είχε πάει στο fra.p.e». Ένα αρσενικό κρακεράκι βουτήχτηκε στη μερέντα.

«Έλα ρε! Γαμώ, τα καλύτερα χάνουμε πάντα. Η μαλάκω η Φένια δεν μου είπε τίποτα. Ούτε η άλλη η τσούπρα». Ένα θηλυκό κρακεράκι βουτήχτηκε στο φυστικοβούτυρο.

«Το καλύτερο δεν στο είπα ακόμα. Ήταν και αυτός εκεί. Ο "έτσι". Ο μαλάκας». Το αρσενικό κρακεράκι προτάχθηκε αναμένοντας το θηλυκό.

«Έλα ρε! Πωω! Τα χάσαμε! Ο Πητ πώς ήταν; Κομμάτια, ε;» Το θηλυκό κρακεράκι καβάλησε το αρσενικό και η μερέντα έγινε ένα με το φυστικοβούτυρο.

«Αφού είναι μαλάκας. Κάθεται και κολλάει με γκόμενες. Σόρυ κιόλας, αλλά δεν αξίζετε. Αυτό είναι δικό μου, εσύ έφαγες το προηγούμενο». Τα ερωτευμένα κρακεράκια ταξίδεψαν προς τον Αλεξάκη, ο οποίος τα καταβρόχθισε με μια μπουκιά. Τουλάχιστον έφυγαν αγκαλιασμένα και ευτυχισμένα.

«Τώρα λες μαλακίες και το ξέρεις. Επειδή το παιδί είναι γκαντέμης και δεν μπορεί να γνωρίσει μια σοβαρή κοπέλα, δεν θα μηδενίσουμε το φύλο μας τώρα». Θηλυκό κρακεράκι βουτήχτηκε στη μερέντα.

Ένας Κινέζος που κατουρούσε στην άκρη ενός λόφου, απέσπασε την προσοχή τους. Ξάφνου ένας δεύτερος Κινέζος πετάχτηκε πίσω από ένα δέντρο, κρατώντας έναν τεράστιο διπλό πέλεκυ σαν αυτόν του Μινώταυρου. Αράδιασε αλαφιασμένα ένα χείμαρρο από συγκεχυμένα σύμφωνα και φωνήεντα τραβηγμένα στο τέλος τους, τα οποία μεταφράστηκαν στο: «Θα πεθάνεις ρε!» και άρχισε να τρέχει καταπάνω στον άτυχο κατουρόντα. Το θηλυκό κρακεράκι ασφυκτιούσε μέσα στο γυάλινο δοχείο με το φυστικοβούτυρο και ξεψυχισμένα παρακαλούσε να του χαρίσουν μια ανάσα. Μάταια. Ο Κινέζος με το τσεκούρι, από τη μανία του να αποκεφαλίσει βάναυσα τον κακομοίρη που μέχρι πρότινος έλεγαν αστεία στα διαλείμματα, δεν παρατήρησε μια τεράστια κοτρώνα που καθόταν αμέριμνη στη μέση της απόστασής τους και σκόνταψε πάνω της. Το τσεκούρι τού έφυγε από τα χέρια και καρφώθηκε στο μάτι του άτυχου

πρώην φίλου του και αίμα άρχισε να ψεκάζεται από το συνεργείο ειδικών εφέ σε όλο το σκηνικό. Ο δεύτερος Κινέζος ολοκληρώνοντας την τρελή πορεία του, κατέληξε πάνω στον πρώτο Κινέζο και οι δύο μαζί έφυγαν κάτω στο γκρεμό μέσα σε μια θύελλα κραυγών και ουρλιαχτών. Έπειτα, το θηλυκό κρακεράκι πήρε την ανάσα που τόσο απελπισμένα αποζητούσε.

«Τι μου λες τώρα ρε Φανή! Αφού και εσύ και όλες τα ίδια κάνετε. Και εμείς τα ίδια θα κάναμε αν είχαμε την ίδια επιρροή που έχετε εσείς σ' εμάς. Ο άνθρωπος είναι το μόνο εγωιστικό ζώο. Όταν πρόκειται για τις σχέσεις αντρών-γυναικών όλοι είμαστε εγωιστές. Όταν μας παίρνει θα βγάλουμε το λάδι στον άλλο, γιατί απλά μπορούμε. Ο έρωτας είναι ένας μύθος που επιζεί εξαιτίας τυχαίων συγκυριών». Ένα αντρικό κρακεράκι βουτήχτηκε στο φυστικοβούτυρο. «Όσοι πιστεύουν κάτι παραπάνω είναι ονειροπόλοι. Και εγώ δεν είμαι ένας απ' αυτούς».

Το θηλυκό κρακεράκι στάθηκε μετέωρο στον αέρα. «Αφού έτσι είναι ο έρωτας. Ένα παιχνίδι. Στα παιχνίδια υπάρχουν νικητές και χαμένοι. Δεν γίνεται να κερδίζουν όλοι. Δεν υπάρχει fair play, που λέτε κι εσείς οι ποδοσφαιρόφιλοι».

«Φανή, μη μου αρχίζεις τις ατάκες του στυλ "ο ένας κερδίζει, ο άλλος χάνει" και "ένα παιχνίδι είναι ο έρωτας", γιατί αυτά είναι πίπες. Όταν ένας άντρας κυνηγάει μια κοπέλα, αυτή και να τον γουστάρει πάλι θα του κάνει τη ζωή δύσκολη. Γιατί; Θα σου πω εγώ γιατί. Γιατί εσείς δεν διακινδυνεύετε τίποτα. Εμείς είμαστε που τα ρισκάρουμε όλα. Εμείς τρέχουμε πίσω σας, κάνουμε δηλώσεις, υποσχέσεις, δώρα και εσείς το μόνο που κάνετε είναι να κάθεστε και να εξετάζετε τις επιλογές σας. Παίζετε λίγο με τον έναν, κάνετε ένα τεστ ντράιβ τον άλλον, ρίχνετε λίγο κλάσιμο στον τρίτο και βλέπετε. Υποσχέσεις; Ποτέ! Τους κρατάτε όλους από κοντά και λίγο από δω λίγο από κει, τη βολεύετε. Μέχρι που έρχεται κάποιος που δεν σας έχει ανάγκη και κολλάτε μαζί του. Αυτός σας φτύνει για μια άλλη, που δεν είναι ανώτερης σεξουαλικής κάστας από εσάς, απλώς του

κάνει τα ίδια που κάνετε στους άλλους, και πέφτει και αυτός θύμα. Και ο ατέρμονος κύκλος της ανωμαλίας συνεχίζεται». Το αρσενικό κρακεράκι καβάλησε το θηλυκό και να σου πάλι ένας νέος έρωτας ξεκίνησε. «Και αυτό ξέρεις τι είναι Φανούλα; Η γαμημένη τροφική αλυσίδα του έρωτα, αυτό είναι. Και μάντεψε ποιοι είναι στον πάτο».

«Ο Πέτρος σίγουρα! Δικό μου αυτό, δώσ' το!» Το νέο ζευγάρι κρακερακίων πήρε παράταση ζωής καθώς ο Άλεξ και η Φανή γελούσαν με το πόσο κάφροι μπορούσαν ξαφνικά να γίνουν.

Δίπλα, στο δωμάτιο της φωτογράφισης, τα μοντέλα ακόμα δοκίμαζαν τα ρούχα τους, ενώ πετούσαν καμιά ατάκα στους απέναντι, έτσι για να νιώσουν λίγο ευχάριστα. Οι απέναντι είχαν βάλει τα δυνατά τους για να τις κάνουν να γελάσουν. Καμιά φορά μπέρδευαν το πόθο τους για τις γυναίκες με την έμφυτη ψευδαίσθηση ανωτερότητας που είχαν ως αρσενικά και τις κορόιδευαν γελώντας μεταξύ τους. Μόλις αυτές όμως τους γυρνούσαν την πλάτη, τσουπ, το κυνήγι ξεκινούσε πάλι με συγγνώμες, ντρίπλες και μπόλικες δόσεις χαριτωμένης διπλωματίας.

Κάποια στιγμή το αντρικό κοινό πήγε για ύπνο και η Φαίη με τη Φένια έπιασαν τις συζητήσεις περί χορού. Ήταν και οι δύο γραμμένες στην ίδια σχολή και παρακολουθούσαν μαθήματα σύγχρονου. Πριν περάσουν στο σαλόνι να βρουν τους άλλους, υποσχέθηκαν πως θα είναι πιο συνεπείς στις πρόβες και πως αν η μία βαριέται πρέπει αναγκαστικά η άλλη να μην την αφήσει να χάσει μάθημα, για να μην επιτρέψουν στη γνωστή φοιτητική αδράνεια να τους σταθεί εμπόδιο στα όνειρα.

Μέσα στις επόμενες ημέρες ο καιρός άνοιξε πάλι και χαμόγελα κρεμάστηκαν στα πρόσωπα των φοιτητών, οι οποίοι έβλεπαν στη συγκυρία έναν οιωνό για να ξεχυθούν στις εξοχές. Ορισμένοι τολμηροί προσπάθησαν να οργανώσουν πάρτι σε παραλίες, μα κατέληξαν μόνοι τους αγκαλιά με ένα ωραίο κρυοπάγημα και χιλιάδες

αναμνηστικά κοκκινάδια απ' τις σκνίπες. Ο καλός καιρός είχε ως αποτέλεσμα να ελαττωθεί η πελατεία στο fra.p.e, πράγμα που ευχαριστούσε ιδιαίτερα τον Πέτρο, μα όχι τόσο το αφεντικό Φρανς. Εκείνες τις μέρες που η δουλειά μειώθηκε, ο Πέτρος σκεφτόταν τη Ναταλία όλο και περισσότερο. Το μυαλό του σκεφτόταν και σκεφτόταν και σκεφτόταν, ώσπου άρχισε να πονάει από την πολλή σκέψη και σκέφτηκε να τη σταματήσει. Αποφάσισε να πάει επίσκεψη στο σπίτι της Ναταλίας, χωρίς λόγο και αιτία. Έγραψε ένα ποίημα πέντε αράδες σε ένα παλιόχαρτο από αυτά που χρησιμοποιούσε για να παίρνει παραγγελίες, για να έχει έστω ένα χαρτί στο μανίκι του. Και πήγε.

«Θέλεις να περάσεις λίγο πάνω;» Αυτή την ερώτηση δεν την περίμενε και σίγουρα δεν πίστευε πως το ποίημα που έγραψε ήταν δα και τόσο καλό. Υπήρχαν ελάχιστα αντισώματα μέσα του και έτσι κάμφθηκε εύκολα, παρ' όλο που το σκηνικό έμοιαζε για καλοστημένη παγίδα. Ότι ήταν ένα βράδυ που κάποια συγκυρία τους έφερε κοντά και τίποτα παραπάνω, όσο κι αν ο Πέτρος ήθελε να πιστέψει κάτι διαφορετικό.

Δεν του πήρε ώρα να υποκύψει. Πέρασαν το περισσότερο βράδυ μιλώντας περί ανέμων και υδάτων. Ο Πέτρος τής εξήγησε ότι μεγάλωσε στην πρωτεύουσα και της είπε για το μεγαλύτερο αδερφό του τον Φριτζ, που βγαίνει απ' το Φρίξος, απλοποιημένο σε Φριξ και παραφθαρμένο στην ελληνική, από το αγγλικό fridge-ψυγείο, ως ένα κακόβουλο αστείο που του είχαν κολλήσει στο σχολείο για να τον πειράζουν που ήταν παχουλός. Της είπε πως αργότερα βέβαια ο Φριτζ έγινε μούμια, σκελετός, κοκκαλιάρης τελείως, πιθανόν σαν από αντίδραση ή κάποιο ψυχολογικό νευροκαβαλίκεμα που του άφησαν οι συμμαθητές του για ενθύμιο. Της είπε για το πώς ο Φριτζ τελείωσε μηχανικός υπολογιστών στο Πολυτεχνείο και τελικά το έριξε στο κάψιμο και στα ναρκωτικά. Καλλιεργούσε φυτεί-

ες μαριχουάνας στην ντουλάπα του και το πτυχίο το αξιοποίησε για να βελτιώσει τις λάμπες που χρειαζόταν για να τα φωτίζει. Μετά ο Πέτρος τής είπε για την παρέα του. Για τον Άλεξ, ή πρώην Ανέστη ή Αλεξάκη για τους φίλους, και το πάθος του για τη ροκ και τους Doors. Για τον Αποστόλη, ή αλλιώς Τόλη ή Τρολ, όνομα που του κόλλησε η παρέα για να του επισημαίνει περιπαικτικά το μίσος του για τις ταινίες φαντασίας. Για τα 3Φ που πάντα είναι ενωμένα και λειτουργούν σαν ένα, όσο κι αν είναι εντελώς διαφορετικές η μία από την άλλη. Έπειτα του μίλησε εκείνη.

Του είπε για το πώς μεγάλωσε στην επαρχία. Για το πώς τελείωσε τη σχολή της ως χημικός και ότι τώρα έκανε το μεταπτυχιακό της στη φαρμακευτική. Του είπε για τους φίλους της που έχασε, καθώς αυτοί έφυγαν να συνεχίσουν τη ζωή τους και για τον πόνο και τη μοναξιά που της προκάλεσε αυτό. Για τη σχέση της με το παιδί και πως αυτός ήταν ο πρώτος και μόνος ερωτάς της μέχρι τώρα. Σε εκείνο το σημείο κοντοστάθηκε.

«Μέχρι που γνώρισα εσένα», και ξάφνου κάτι έλαμψε μέσα του. «Αν και δεν νιώθω ερωτευμένη μαζί σου...» και έσβησε, «...ακόμα τουλάχιστον», και να σου το πάλι. Ο Πέτρος την κοίταξε. Εκείνες οι αυτοκαταστροφικές τάσεις τον είχαν κατακτήσει πάλι. Ήταν έτοιμος να ενδώσει στο «ή ταν ή επί τας» σύνδρομο από το οποίο έπασχε τον τελευταίο καιρό. Αυτή η χαραμάδα φωτός τον είχε τυφλώσει. Την κοίταξε στα μάτια προσπαθώντας να διακρίνει τον πόθο, που ήξερε πως κάπου εκεί μέσα υπήρχε.

«Θες να σε φιλήσω;»

Μια ανήσυχη στιγμή αμηχανίας έμεινε στο χώρο και το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος από τον υπολογιστή, που έπαιζε μελαγχολικά τραγούδια του Anouar Brahem. Εκείνη δεν αποκρίθηκε, μα μέσα σε δυο στιγμές έκανε ένα βήμα και τον φίλησε. Και έμειναν έτσι να φιλιούνται στο καναπέ της για μια στιγμή που ξεχώρισε στο χρόνο.

Μόλις βγήκε από το μπάνιο συνειδητοποίησε πως είχε ήδη αργήσει. Περίπου μισή ώρα. Θεώρησε πρέπον αρχικά να την πιάσουν τύψεις και να βιαστεί. Όμως όχι. *Σκασίλα μου,* σκέφτηκε, *αν γουστάρει να περιμένει.* Σκέψεις τις οποίες δεν ομολόγησε ούτε στον εαυτό της, ώστε όταν έρθει η ώρα και η στιγμή που θα πρέπει να υπερασπιστεί τη γυναικεία συνέπεια και ειλικρίνεια να μην υπάρχουν αμφιβολίες που ενδεχομένως να φανερωθούν στον αρσενικό της αντίπαλο.

Η Φανή πέρασε στο δωμάτιο με την ντουλάπα και τον καθρέφτη, δηλαδή το υπνοδωμάτιο, και πέταξε τη βρεγμένη πετσέτα στο κρεβάτι. Δεν ήταν τόσο αναίσθητη όσο πιθανόν ήθελε να πιστεύει και ομολογουμένως την είχε πιάσει ένα άγχος. Άρχισε να παραμερίζει τις κρεμάστρες που βαστούσαν τα μπλουζάκια, τα τζιν και τα φουστάνια της, προσπαθώντας να βρει μια θεματολογία πάνω στην οποία θα βασιζόταν η σημερινή της εμφάνιση. Θα ντυνόταν casual προσπαθώντας να δείξει πως είναι μια συνηθισμένη κοπέλα; Ή μήπως κάτι λίγο πιο διεγερτικό στο μάτι; Μήπως ένα κοντό μπλουζάκι με ένα χαμηλοκάβαλο -αν όχι χαμηλοτάβανο- τζιν; Να φανεί και η μέση που τη θεωρούσε από τα μεγαλύτερα ατού της. *Έχει κρύο όμως, μην ξεπαγιάσω και για το μαλάκα,* είπε από μέσα της, καθώς προσπερνούσε το αγαπημένο κόκκινο καλοκαιρινό μπλουζάκι της. Ένα τσιγάρο πότε στο χέρι και πότε στο στόμα έκανε τη δουλειά πιο δύσκολη και αργή.

«Αυτό είναι!» αναφώνησε η Φανή με ικανοποίηση, έχοντας λύσει για ακόμα μια φορά το γρίφο. Θα φορούσε το μαύρο της τζιν, με το μαύρο κολλητό μπουστάκι. Μια κόκκινη ζώνη για να σπάσει το μαύρο και για φινίρισμα το ασημένιο μενταγιόν με τη διακριτική αράχνη που τόσο αγαπούσε. «Αυτό...», μονολόγησε κοιτώντας τη μικρή της αράχνη, «θα το δεις μαζί με όλους τους άλλους εκεί που θα με πάμε». Παύση. «Και αυτά...» συνέχισε το μονόλογο συμμαζεύοντας το μπούστο της, «θα τα δεις, μόνο αν το αποφασίσω εγώ».

Έκλεισε την πόρτα της ντουλάπας χαμογελαστή. Ένιωθε ακριβώς όπως πρέπει να ένιωσε ο Σούπερμαν, όταν ανακάλυψε για πρώτη φορά ότι έχει τη δύναμη να πετάει και να μασάει σίδερα. Πέρασε στο μπάνιο όπου πρόσθεσε λίγο μάσκαρα στο μάτι, λίγη, πολύ λίγη πούδρα ώστε να καλύψει τους μαύρους κύκλους από τις μπίρες και τα ξενύχτια και μαζί όποια άλλη ατέλεια υπήρχε. Τόσο λίγη όμως ώστε να μην την περάσει και για καμία μπουζουξού που παστώνεται κάθε φορά που βγαίνει από το σπίτι, είτε αυτό είναι για να πάει ραντεβού είτε στο μπακάλικο του κυρ-Ανδρέα Μπρόκολου. Το μαλλί ήταν το μόνο εύκολο για τη Φανή, ποτέ δεν χάλαγε. Ήταν εξωπραγματικό. Το πρωί που ξυπνούσε ήταν ακριβώς όπως το είχε αφήσει και ακριβώς ίδιο με πάντα. Καρέ ίσιο και κόκκινο, χωρίς τρίχα να πετάει, χωρίς ψαλίδα, ούτε λαδερό, τίποτα. Πήρε τα απαραίτητα, κλειδιά, κινητό, πορτοφόλι, τα πέταξε σε μια τσάντα με όλα τα μη απαραίτητα που ανέκαθεν κουβαλούσε μαζί της από τότε που το σύμπαν δημιουργήθηκε και πλέον ήταν έτοιμη να βγει στην πιάτσα. Των ταξί.

Το ραντεβού της με τον τύπο-που-έπαιζε-τάβλι-και-δεν-θυμάμαι-το-όνομα-του, ήταν για τις δέκα και μισή, στην κεντρική πλατεία κάτω από τα σιντριβάνια. Μια λογική ώρα, αν ληφθεί υπόψη πως ήταν Σάββατο βράδυ, το ίδιο Σάββατο βράδυ που ο Πέτρος αποφάσισε να κάνει εκείνη τη μικρή επίσκεψη στο Λύκο. Τελικά η Φανή έφτασε στα σιντριβάνια στις δώδεκα παρά τέταρτο. Σε όλη τη διαδρομή σκεφτόταν το πώς θα κατάφερνε να μάθει το όνομα του τύπου, ή στη χειρότερη να αποφύγει την ανάγκη να το χρησιμοποιήσει. Ούτως ή άλλως δεν το είχε και σίγουρο ότι θα ήθελε να τον ξαναδεί.

Τα πρώτα της βήματα στο πλακόστρωτο της πλατείας ήταν νευρικά. Είχε αρχίσει να μπαίνει στο ρόλο του «έχω αργήσει και έχω φρικάρει, δεν παίρνεις χαμπάρι τι μού έτυχε». Ο κακομοίρης δεν είχε κουνήσει ρούπι από τη θέση του. Είχε σχεδόν γίνει ένα με τα αγάλματα του σιντριβανιού. Το πρώτο της χαμόγελο έσκασε στα

τέσσερα μέτρα απόσταση.

«Γεια!» του πέταξε με τη χάρη χιλίων καρδιναλίων. «Συγνώμη που άργησα, γινόταν πανικός στο σπίτι!» Γενικότητες: η διπλωματία του εικοστού πρώτου αιώνα.

«Σιγά, δεν πειράζει, δεν περίμενα πολύ!» Ψέματα. Βεβαίως και πείραξε, βεβαίως και περίμενε πολύ -δυο ώρες για την ακρίβεια- γιατί είχε σκεφτεί να πάει λίγο νωρίτερα, να δείξει συνεπής και σοβαρός. Αλλά δεν είχε σκοπό να το κάνει θέμα εκείνη τη στιγμή, εν ώρα κυνηγιού.

«Πού πάμε;» ρώτησε η Φανή.

«Στο 84 έλεγα, το ξέρεις;»

«Ναι, ωραία είναι εκεί, πάμε».

Το 84 ήταν ένα μαγαζάκι που το ήξεραν λίγοι και πήγαιναν ακόμα λιγότεροι. Η Φανή δεν ήταν ένας από αυτούς. Όπως έμαθε αργότερα, το μαγαζί ήταν σε ένα παλιό αρχοντικό. Μερικά βράδια της εβδομάδας, όπως και το σημερινό, διοργάνωνε λάτιν και τζαζ βραδιές όπου έσκαγαν μύτη χορευτές από τις σχολές χορού της πόλης και έκαναν κάποια «μαθήματα χορού», αν μπορεί κανείς να αποκαλέσει *έτσι* αυτό που στα μάτια οποιουδήποτε θα έμοιαζε με θρασύ καμάκι. Το μαγαζί είχε πολύ όμορφη ατμόσφαιρα με ένα πορτοκαλοκίτρινο χρώμα να κυριαρχεί, δένοντας τη Φανή γερά με το περιβάλλον. Αρκετά κομψό, αλλά όχι πολύ κυριλέ. Ο κόσμος ευχάριστος και ζωντανός, μα όχι του σαματά. Ο τύπος έμοιαζε να έχει οργανώσει καλά την έξοδο, ήταν διαβασμένος. Της Φανής τής άρεσαν οι διαβασμένοι. Συγκεκριμένα της άρεσε η έκφραση στα πρόσωπά τους όταν τελικά δεν κέρδιζαν αυτό για το οποίο είχαν καταστρώσει το, υποθετικά, αψεγάδιαστο σχέδιο τους. Η ίδια δεν είχε πρόβλημα να κοιμηθεί με κάποιον από το πρώτο ραντεβού. Ίσα-ίσα πολλές φορές το επιζητούσε, για να σπάσει η μονοτονία, όπως έλεγε. Είχε όμως μάτι με τους άντρες. Αν κάποιος της έμοιαζε να ξέρει καλά τι κάνει και αν τα είχε όλα σχεδιασμένα στην εντέλεια, τότε αυτομάτως μια τέτοια κατάληξη στο πρώτο ραντεβού αποκλειόταν. Και

στα επόμενα τρία-τέσσερα επίσης. Έτσι για σιγουριά. Τους αντιπαθούσε και παράλληλα τους φοβόταν αυτούς τους σίγουρους με τον εαυτό τους, τύπους. Ήταν φυσικά και θέμα εγωισμού. Δεν ήθελε να κοιμηθεί μαζί τους και την άλλη μέρα να μιλάνε γι΄ αυτήν στους φίλους τους, λέγοντας πόσο εύκολη ήταν, κατατάσσοντας την αυτόματα με όλες τις άλλες. Όχι. Αυτή θα τους έβραζε πρώτα στο ζουμί τους. Θα τους αποπροσανατόλιζε και θα τους έκανε να χάσουν τη γη κάτω από τα πόδια τους, διασκεδάζοντας καθώς θα τους έβλεπε να τρώνε την ίδια τους τη σιγουριά, στα μούτρα. Τότε και μόνο τότε, όταν είχαν φτάσει στο χαμηλότερο σημείο, τότε πέρναγε στην αντεπίθεση. Τους άρπαζε αυτή, σαν αράχνη που έχει αφήσει το θήραμα της ανήμπορο στον ιστό, πρώτα να χάσει όλες τις δυνάμεις του και μετά το κουκουλώνει και το τρώει. Μεταφορικά μιλώντας, η Φανή ήξερε από «φάγωμα». Όσοι άντρες είχαν πάει μαζί της, είχαν να το λένε. Είχε την ικανότητα να διαβάζει καλά το σώμα του άλλου. Το τι ήθελε και το τι όχι. Αυτό, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι δεν βασανιζόταν από ταμπού στο σεξ, την έκαναν μια ακαταμάχητη αράχνη. Μετά από την επίθεση της κανένας δεν έλεγε τίποτα γι΄ αυτήν σε κάποιο φίλο του. Τους δηλητηρίαζε όλους και μετά αυτοί, εθισμένοι στο δηλητήριο της, ήθελαν κι άλλο και μετά κι άλλο, ώσπου αυτή βαριόταν και τους παράταγε ξεζουμισμένους. Η Φανή έβγαλε το πανωφόρι της.

«Ωραία αράχνη», σχολίασε με νόημα ο τύπος.

«Σ΄ αρέσει ε;» του απάντησε, ενώ μέσα της είχε αρχίσει ήδη να γελάει. «Και πού να δεις, τι κρύβει», συνέχισε κλείνοντας του πονηρά το μάτι. Πολλές σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του κακομοίρη Νο 25 εκείνη τη στιγμή. Σκέψεις που ζωντάνεψαν από τα λόγια της. Μα όπως είχε πει και ο Νο 17, «Καμία από αυτές τις σκέψεις δεν είχε ελπίδα να αντικατοπτρίσει το τι θα επακολουθούσε στην πραγματικότητα». Το δόλωμα είχε τσιμπήσει. Η αράχνη είχε εξασφαλίσει στον εαυτό της ένα ακόμα εύκολο γεύμα. Το εικοστό πέμπτο για το τρέχον έτος.

Δεκεμβρης
_Ή αλλιώς, πώς να σπάσετε τον πάγο

Ο Δεκέμβρης ήρθε αργά για την εποχή του φέτος. Ήρθε μόνος του. Ούτε βροχές, ούτε χιόνια, ούτε κρύο. Όλα αυτά έμειναν στις αποσκευές του, οι οποίες επιβιβάστηκαν σε λάθος πτήση και θα αργούσαν να φτάσουν απ΄ ό,τι φαινόταν. Η πόλη ακόμα ζούσε με το όνειρο του καλοκαιριού να εξανεμίζεται βασανιστικά αργά. Η πλατεία Γ., η κεντρική πλατεία της πόλης, τελούσε υπό ανακατασκευή. Ο νέος δήμαρχος είχε παραδώσει στο κοινό μια τεράστια ταμπέλα με το όραμά του, η οποία δέσποζε επιβλητικά σε περίοπτη θέση, κάπου στο πάνω μέρος της πλατείας. Στο κάτω μέρος της ταμπέλας αναγράφονταν η τιμή του ονείρου του. Είχε πολλά περισσότερα ψηφία από τον αριθμό των ψηφοφόρων του. Με τα μαγαζιά στις παραλίες να έχουν περάσει οριστικά λουκέτο, πλέον όλο το παιχνίδι παιζόταν στο κέντρο που έμοιαζε όλο και πιο γκρίζο. Τα έργα της πλατείας είχαν προκαλέσει σοβαρό κυκλοφοριακό πρόβλημα και όλοι απεγνωσμένα ρωτούσαν τους εργάτες, «πότε θα τελειώσουν;» Αυτοί, όσοι από αυτούς ήξεραν ελληνικά δηλαδή, απαντούσαν βαργεστημένα, «και πού να ξέρω εγώ ρε φίλε, σου μοιάζω να με νοιάζει;» ενώ το χαμόγελό τους, μαυρισμένο από την απουσία δοντιών, τούς έκανε να δείχνουν ότι το διασκεδάζουν.

Ο Δεκέμβρης αναμενόταν να είναι ένας έντονος μήνας. Μήνας αλλαγών. Το εκπαιδευτικό σύστημα στο στόχαστρο του κυβερνητικού επιτελείου, ο υπουργός παιδείας αναμαλλιασμένος από τους κακούς ύπνους, προσπαθούσε να προωθήσει το νέο μεταρρυθμιστικό πλαίσιο που του πρότεινε η Ευρωπαϊκή Ένωση και που αυτός παρουσίαζε ως δικό του. Σύσσωμοι, ή σχεδόν σύσσωμοι, οι φοιτητικοί σύλλογοι άρχισαν να βρυχώνται και η μάχη έμοιαζε πως θα λάβει χώρα σε δρόμους, έδρανα και τηλεοράσεις. Παρ' όλα αυτά, υπουργός και φοιτητικοί εκπρόσωποι αποφάσισαν από κοινού να δοθεί διπλωματική εκεχειρία ενός μηνός, μάλλον εν όψει εορτών. Κανείς δεν ήθελε να στερηθεί τις απολαύσεις του Χριστουγεννιάτικου τραπεζιού. Έτσι μετά από παραθυροσυζητήσεις με έντονες αψιμαχίες, θαρραλέες προκλήσεις και απειλές, οι δύο πλευρές θηκάρωσαν τα ξίφη τους και ανανέωσαν το ραντεβού για το νέο έτος, όπου οι πιο συγκαταβατικοί ήλπιζαν πως με την πολλή γαλοπούλα, την αυξημένη βρώση κουραμπιέδων-μελομακάρονων και την κατάποση αλκοόλης, θα έπεφτε λίγο η τεστοστερόνη των δύο αντίπαλων κοκοροστρατοπέδων.

ΟΙ ΑΝΑΜΠΟΥΜΠΟΥΛΕΣ, ΤΟ COLUMBIA, Η ΑΝΤΖΕΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΕΥΡΩ

Η παρέα το Δεκέμβρη περνούσε και αυτή τις δικές τις αναμπουμπούλες. Ο Τόλης είχε μαλώσει με τη Φένια και τη Φανή χωρίς να ξέρει γιατί, δηλαδή το πραγματικό γιατί τουλάχιστον. Οι τελευταίες νευρίασαν που ο πρώτος πήρε τηλέφωνο τη Φαίη για να ζητήσει ψυχανάλυση, αφού είχε μόλις κοιμηθεί με μια φοιτήτριά του και ένιωθε κενός, είπε, καθώς και άγευστος. Η Φαίη όσο κι αν ήθελε να του πει ένα «άντε γαμήσου» και να του το κλείσει στα μούτρα, ντράπηκε, με αποτέλεσμα να γίνει αυτή κουρέλι από την τρίωρη συζήτηση. Μόλις τα άλλα δύο θηλυκά το έμαθαν έγιναν έξω φρε-

νών και ο πόλεμος ξεκίνησε. Ο Τόλης ένιωσε προδομένος από τους αρσενικούς, που όπως πίστεψε δεν του στάθηκαν, οπότε από εκεί προέκυψε ένα νέο κύμα συζητήσεων που έφερε όλους σε αψιμαχίες με όλους. Κάπως σαν την κυβέρνηση με τους φοιτητές.

Μια Δευτέρα ο Τόλης, που απέφευγε ευγενικά το σπίτι της Φαίης, πέρασε από ένα ίντερνετ καφέ να τσεκάρει τα mail του. Η ευγενική φοιτήτρια που δούλευε εκεί του παρέδωσε με χαμόγελο το μαγνητικό κλειδί για έναν από τους δεκάδες υπολογιστές. Εκείνος αφού πρώτα τη χαιρέτησε με μια φτηνή απομίμηση του Σβαρτζενέγκερ στο «άιλ μπι μπακ», άρχισε να μπλέκει στον ιστό της διαδικτυακής αράχνης.

Δίπλα του καθόταν ένας τύπος, γύρω στα σαράντα πέντε με πενήντα. Με μια γρήγορη ματιά που έριξε ο Τόλης καθώς βολευόταν στη θέση του, τού φάνηκε αρκετά σοβαρός τύπος. Γι΄ αυτό παραξενεύτηκε όταν τον είδε να έχει ανοίξει δεκάδες ηλεκτρονικά παράθυρα από άσχετες, μεταξύ τους, σελίδες στο ίντερνετ και να πατάει ασυνάρτητα κουμπιά στο πληκτρολόγιο. Λέω «ασυνάρτητα», γιατί αυτά που πληκτρολογούσε είχαν ελάχιστη -έως και μηδενική- πιθανότητα να σχηματίσουν λέξεις, πόσο μάλλον προτάσεις. Έκτος κι αν πληκτρολογούσε σε κάποια γλώσσα από τον πλανήτη των Κλάιγκον. Παρά ταύτα ο τύπος δεν έμοιαζε να αποθαρρύνεται. Πατούσε όλο και με περισσότερη μανία τα πλήκτρα επαναλαμβάνοντας στον εαυτό του τη φράση, «πάμε χακερά μου». Ο Τόλης μειδίασε. Έπειτα έστρεψε το βλέμμα του στην οθόνη του, αν και η προσοχή του ήταν ακόμα δίπλα. Ο τύπος μετά από λίγο έκανε μια παύση μισού δευτερολέπτου, έγειρε προς τα πίσω και αμέσως μετά απλώνοντας το χέρι του, πάτησε θριαμβευτικά το enter. Η απόλαυσή του διαχύθηκε στο χώρο, καθώς αυτός γύρισε προς τη μεριά του Τόλη. Ο Τόλης τον κοίταξε απορημένος.

«Εντάξει, το ΄ριξα το Columbia», είπε ο τύπος με κομπασμό, λες

και κάποιος του το είχε ζητήσει. Ο Τόλης ετοιμάστηκε να ρωτήσει πώς έριξε ένα διαστημόπλοιο που είχε πέσει πριν κάμποσα χρόνια, μα τελικά δεν το έκανε, το βρήκε τόσο μάταιο.

«Δέκα εκατομμύρια ζημιά το Columbia, και δέκα εκατομμύρια οι δέκα αστροναύτες -από ένα εκατομμύριο ο καθένας- και δέκα χρόνια να το ξαναφτιάξουν, τριάντα εκατομμύρια ζημιά. Α, ρε Άντζελα...»

Πλέον το μισό ίντερνετ καφέ είχε γυρίσει και κοιτούσε τον τρομοκράτη του Columbia καθώς εκείνος ξανάρχιζε με μανία να πληκτρολογεί. Ο Τόλης αναρωτήθηκε τι τρομερό εγχείρημα είχε αναλάβει τώρα. Κάποια άλλη ετεροχρονισμένη τρομοκρατική ενέργεια; Τους δίδυμους πύργους; Τον πύργο της Βαβέλ; Το στρουμφοχωριό; Και ποιο ήταν αυτή η Άντζελα; Και πώς στο διάολο είχε αθροίσει τα χρήματα με τους αστροναύτες και τα χρόνια;

Το enter ακούστηκε θριαμβευτικά για δεύτερη φορά, καθώς ο τύπος γυρνούσε πάλι προς το μέρος του Τόλη. «Ωραία. Μετέφερα δεκαπέντε χιλιάδες ευρώ στο λογαριασμό μου από τη Ντούρομπανκ...» Παύση. «Α, ρε Άντζελα, όλα για σένα τα κάνω...» Νέα παύση. «Είναι κι εκείνη η επιταγή που τρέχει...»

Τα σχόλια και τα διακριτικά γέλια δεν πτόησαν το μαχητή της δικτυακής αράχνης, ο οποίος συνέχισε ακάθεκτος να πληκτρολογεί ασύστολα ψέματα στην οθόνη του. Μετά από λίγο ο Τόλης αποφάσισε να αφήσει τον τρελό στην τρέλα του και να επιστρέψει στην κοπέλα του. Ή στη σύντομα-θα-γίνει κοπέλα του, η οποία δούλευε στο ταμείο. Σηκώθηκε και πήγε προς τα εκεί.

«Γεια σου και πάλι», της είπε με φωνή και ύφος Δον Ζουάν, ακουμπώντας τον αγκώνα του στο ταμείο. Έκανε και εκείνο το τικ τινάζοντας δυο φορές τα φρύδια του πάνω. Η κοπέλα δεν κρατήθηκε και άρχισε να γελάει, με το χέρι μπροστά απ΄ το στόμα, μια απέλπιδα προσπάθεια αυτοσυγκράτησης.

«Καλά ντε, δεν ήταν και η καλύτερη μου είσοδος... Τόλης». Με το τελευταίο προέκτεινε το χέρι του εν όψει γνωριμίας.

«Τόλης ε; Απ΄ το Αποστόλης;»

«Όχι, απ΄ το Πιστόλης!» είπε με στόμφο και το χέρι που ανέμενε τη γνωριμία άλλαξε σχήμα και από ανοιχτή παλάμη έφερε το δείκτη μπροστά, τον αντίχειρα προς τα πάνω και τ΄ άλλα μαζεμένα. Η κοπέλα γέλασε κι άλλο. Έπειτα χαμογέλασε και, ναι, ο Τόλης ήταν πάλι μέσα στο παιχνίδι. Μην με ρωτήσετε γιατί.

ΤΣΑΚΩΜΟΙ

Είναι τραγικό το πώς μια απλή παρεξήγηση μπορεί, αν αφεθεί, να πάρει διαστάσεις τραγωδίας. Οι άνθρωποι είναι περίπλοκα όντα. Μα μέσα στην περιπλοκότητα τους κρύβονται ανασφάλειες, εγωισμός και πολλά-πολλά κόμπλεξ. Ο τρόπος που το ανθρώπινο μυαλό αντιλαμβάνεται, μεταφράζει και ενεργεί σε κάποιες καταστάσεις μπορεί να αγγίξει τα όρια της τρέλας. Πολλές φορές ζηλεύω τις πρωτόγονες κοινωνίες, όπου αν κάποιος είχε πρόβλημα μαζί σου, ερχόταν και σου τράβαγε μία με το ρόπαλο στο κεφάλι και τελείωνε εκεί το θέμα. Τώρα αυτό θεωρείται βάρβαρο. Τώρα έχουμε τα πηγαδάκια. Ένας έχει πρόβλημα με τον άλλον; Ο ένας παίρνει τους φίλους του και φτιάχνει την υπεράσπισή του, όπως αντίστοιχα και ο άλλος.

Αν τώρα όλοι αυτοί ανήκουν στην ίδια παρέα, ξαφνικά από εκεί που ήταν μια παρεξήγηση, αναβαθμίζεται σε «θέμα». Πλέον «έχουμε θέμα». Ένα θέμα ικανό να διαλύσει μια ολόκληρη παρέα, ή έστω να απομονώσει έναν από αυτήν, πολύ απλά γιατί έχουν ξαφνικά εμπλακεί οι απόψεις μαζί με τις ανασφάλειες, τον εγωισμό και τα κόμπλεξ πολλών ανθρώπων που προσπαθούν να τα βρουν. Πράγμα εκ φύσεως σχεδόν αδύνατο.

Ας το φιλοσοφήσουμε. Γιατί δημιουργείται μια παρεξήγηση; Γιατί εσύ, ο «Α» ας πούμε, δέχτηκες μια ενέργεια από τον «Β», η οποία σε πείραξε. Δηλαδή έθιξε εσένα και τον εγωισμό σου. Γι΄ αυτό λοι-

πόν, δεν θα βιαστείς να το λύσεις. Δεν θα δώσεις τόπο στην οργή. Δεν θα ψάξεις την εύκολη λύση, όχι. Από το «τόσο» θα το κάνεις «τ ό σ ο» και θα το συζητάς και θα το αναλύεις όσο το έχεις ανάγκη. Έτσι θα έχεις κάτι διαφορετικό να ασχολείσαι και να σε ανανεώνει. Γιατί οι έντονες στιγμές στη ζωή μας είναι που τη ζωντανεύουν. Αν δεν έχουμε, πρέπει να φτιάξουμε μερικές. Αφού λοιπόν δεν ήταν ο έρωτας, ούτε μια καλοτυχία, αλλά ένας τσακωμός αυτό που θα σε κάνει να βγεις απ΄ τη μιζέρια της καθημερινότητας σου, τότε αυτό θα είναι.

Θυμάμαι στο σχολείο ως έφηβοι, οι παρεξηγήσεις και οι έρωτες ήταν οι φιάλες οξυγόνου μας. Για να μην ασφυκτιούμε από τη βαρετή ρουτίνα του οχταώρου, είτε ερωτευόμασταν, είτε τσακωνόμασταν. Οι έρωτες δε, είχαν ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα απ΄ τους τσακωμούς. Όποιος ερωτευόταν, έλυνε το δικό του πρόβλημα και απομακρυνόταν απ΄ τους υπόλοιπους. Στους τσακωμούς όμως δεν υπήρχε η απομάκρυνση, μα αντίθετα υπήρχε συσπείρωση. Ένας πυρήνας γύρω από τον «Α», ένας γύρω από τον «Β» και δώσ΄ του τα μπούρου-μπούρου, τα «ο τάδε μου είπε αυτό» και «είστε μαλάκες» και «δεν σας μιλάμε» και «το κουβαδάκι σας και σε άλλη παραλία» ή «εμείς θα βγαίνουμε μόνοι μας» και στην τελική «σάλτα και κοιμήσου» και τα ρέστα. Ώσπου όλο αυτό, απλά πέθαινε γιατί ήταν βασισμένο σε μια φούσκα, όπως ότι ο «Α» έφαγε μια μπουκιά απ΄ το κρουασάν του «Β» στο διάλειμμα ή ο «Β» γέλασε με μια πλάκα που κάνανε στον «Α» και κάτι τέτοιοι καθυστερημένοι λόγοι. Βέβαια είναι κοινά αποδεκτό πως ο άνθρωπος όσο μεγαλώνει, αποκτά γνώσεις, εμπειρίες, σοφία και δεν κάνει τα ίδια χαζά πράγματα που έκανε μικρός. Μέγα λάθος. Ο άνθρωπος κάνει ακριβώς τα ίδια, πάλι και πάλι και πάλι. Μόνο που αλλάζει το αντικείμενο. Πρώτα είναι το κρουασάν, μετά η γκόμενα και μετά η δουλειά, μετά τα χρήματα, το πετρέλαιο και η παγκόσμια κυριαρχία.

Το κακό δε, με όλες αυτές τις παρεξηγήσεις, είναι ότι όσο μεγαλώνεις αντί να τις επιλύνεις πιο γρήγορα και πιο μεθοδικά, γίνε-

ται το αντίθετο. Γιατί όσο μεγαλώνεις τόσο μαθαίνεις να είσαι πιο εγωιστής και να μην κάνεις πίσω για κανέναν και να υπερασπίζεσαι μέχρι τελικής πτώσεως την άποψη, που σύμφωνα με σένα σου έχει βγει σωστή πάντα στη ζωή σου και δεν είναι απλώς μια άποψη, αλλά τρόπος ζωής. Έτσι οι παρεξηγήσεις γίνονται όλο και πιο σημαντικές στα μυαλά των ανθρώπων ακόμα κι αν είναι το ίδιο ασήμαντες στην πραγματικότητα. Αφ΄ ενός, και αφ΄ ετέρου μην ξεχνάμε και τα όπλα.

_ΠαΠΑΚΙ

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ 2: Ο ΤΖΙΜΗΣ ΚΑΙ Η ΚΑΝΝΑΒΗ

Ο Αλεξάκης ήταν ωραίος. Ήταν άνετος. Είχε μια βδομάδα τώρα που έγραφε τραγούδια από το πρωί ως το βράδυ. Όλο αυτό το σκηνικό με τις παρεξηγήσεις, τον είχε οδηγήσει σε μια γλυκιά απομόνωση, που αν εξαιρέσεις τις ώρες που περνούσε με τη Φανή, δεν υπήρχε τίποτα άλλο στη νέα μίνι καθημερινότητα του. Περνούσε ώρες στο μικροσκοπικό, μακρόστενο μπαλκόνι του, παρέα με ένα μάτσο χαρτιά κάτω από βότσαλα που τα συγκρατούσαν από τον αέρα.

Ο Αλεξάκης είχε τις δικές του παραξενιές. Όταν έγραφε μουσική δεν έδινε σημείο ζωής σε κανέναν. Κλεινόταν στο σπίτι για μέρες. Δεν μαγείρευε, δεν καθάριζε, δεν πλενόταν, γενικά δεν έκανε τίποτα άλλο απ΄ το να γράφει ή να προσπαθεί. Σχεδόν τίποτα τέλος πάντων. Κατά τη διάρκεια των ημερών έμπνευσης επιστράτευε τη βοήθεια μερικών ιερών πραγμάτων, τα γούρια του. Το πρώτο ήταν το «The end» των Doors. Ένα τραγούδι με το οποίο άνοιγε και έκλεινε κάθε μία από εκείνες τις μέρες. Το δεύτερο ήταν το τηλέφωνο του Μπάμπη του σουβλατζή, του μόνου ανθρώπου που έβλεπε εκείνες τις μέρες τον Άλεξ. Η κριτική σκέψη του Μπάμπη, ιδιοκτήτη-ντελιβερά σουβλατζίδικου, ήταν ανεκτίμητης αξίας. Είτε

το θέμα ήταν οι γυναίκες, είτε η παγκοσμιοποίηση ή ο Σιλασιέ, ο Αλιέντε και τα άσπρα κελιά, ο λόγος του Μπάμπη ήταν χρυσός και ο Άλεξ ένιωθε τυχερός γιατί έμοιαζε να είναι ο μόνος στον κόσμο που το ήξερε αυτό. Το τρίτο ήταν ένα μικρό ξύλινο κουτάκι. Ένα κουτάκι που περιείχε ινδική κάνναβη. Συγκεκριμένα ήταν χασίσι από τη Μεσσηνία, μα του άρεσε να την αποκαλεί έτσι, γιατί «ακουγόταν πιο σωστό», όπως τόνιζε. Ο Άλεξ θα έστριβε ένα τσιγάρο πριν από κάθε νέο τραγούδι που θα επιχειρούσε να γράψει. Πρώτα θα κάπνιζε το τσιγάρο, γυμνός, καθισμένος στη βεράντα του, ανεξάρτητα από τις καιρικές συνθήκες που επικρατούσαν. Έπειτα θα ξεκινούσε τη συνθετική οδύσσεια παρέα με το τέταρτο και τελευταίο γούρι του. Το τατουάζ του. Ο λόγος που το είχε κάνει στο αριστερό του χέρι ήταν γιατί ο ίδιος ήταν αριστερόχειρας. Κάθε φορά που κολλούσε με ένα τραγούδι, κοιτούσε το πρόσωπο του Jim Morrison για έμπνευση.

Όταν τελείωνε το στιχουργικό μέρος περνούσε ώρες να προβάρει τη μουσική στην κιθάρα του. Προσπαθούσε να χρησιμοποιεί λίγες και απλές συγχορδίες επαναλαμβανόμενες, ώστε να δίνουν αισθητά το ρυθμό ή αλλιώς το μέτρο πάνω στο οποίο θα γράψουν τα υπόλοιπα όργανα. Έπαιζε με μια ηλεκτροακουστική fender του ΄61, την οποία είχε αγοράσει από ένα μαγαζί μεταχειρισμένων στο Άμστερνταμ πριν οχτώ χρόνια. Η συγκεκριμένη πόλη της χώρας των Νέδερ, ήταν και η μόνη που είχε επισκεφτεί εκτός συνόρων. Αυτό το ταξίδι τον είχε σημαδέψει και το σκεφτόταν πάντα όταν κοιτούσε το μέλλον του, ένα μέλλον που δεν είχε μπορέσει να αποσαφηνίσει ακόμα. Όσο για τα χαρτιά με τα τραγούδια του, έμοιαζαν με σημειώσεις ψυχοπαθούς δολοφόνου, καθώς ήταν τόσο πυκνογραμμένα με χιλιάδες διορθώσεις, μουτζούρες και σκίτσα από σκοτεινές φιγούρες, βωμολοχίες και σκισίματα. Όσα δεν γίνονταν μπάλες καλαθοσφαίρισης, έφταναν σε αρκετά σεμνή κατάσταση στα υπ᾽ όψιν.

Τα «υπ᾽ όψιν» ήταν τραγούδια που ο Άλεξ έκρινε αρκετά άξια για να τα παρουσιάσει στην μπάντα του, τους «Άκληρους Δέκα», που

ούτε δέκα ήταν, ούτε άκληροι, αλλά είχαν ονομαστεί έτσι αφ΄ ενός γιατί το δέκα τους άρεσε σαν νούμερο και αφ΄ ετέρου γιατί όλων τους οι γονείς τούς είχαν απειλήσει ότι θα τους αποκληρώσουν. Με την μπάντα πάντα μαζεύονταν νύχτα στο Παράρτημα, ένα χώρο τον οποίο η φοιτητική κοινότητα είχε οικειοποιηθεί χωρίς τις απαραίτητες εγκρίσεις και άδειες, με το έτσι θέλω δηλαδή, πριν από αρκετά χρόνια όταν οι αναμνήσεις του Πολυτεχνείου ήταν ακόμα νωπές. Στο Παράρτημα στεγάζονταν πολλές αυτοοργανωμένου τύπου εκδηλώσεις, ενώ υπήρχαν αρκετοί χώροι ώστε κάποιοι από αυτούς να δίνονται σε γκρουπ, θεατρικές ή χορευτικές ομάδες και ζογκλέρ ή σαλτιμπάγκους για να κάνουν τις πρόβες τους. Ένας από την μπάντα του Άλεξ, ένα φιλοσοφημένο παλικάρι ονόματι Ρίνγκο, είχε κονέ με τους παλιούς του χώρου και είχε εξασφαλίσει μια μικρή αίθουσα για τις πρόβες των Άκληρων Δέκα.

Ο Άλεξ πέρασε όλο το πρώτο δεκαήμερο του Δεκέμβρη σπίτι του, να γράφει και να μαστουρώνει μανιωδώς, υπό την πνευματική καθοδήγηση του Τζίμη και της Κάνναβης. Το δεύτερο δεκαήμερο τον βρήκε τρία κιλά βαρύτερο, εξαιτίας των θρεπτικών εδεσμάτων του Μπάμπη, να προβάρει καθημερινά τα τέσσερα νέα τραγούδια που μπόρεσε να συνθέσει. Από τα τέσσερα, τα δύο τα πήρε ο άνεμος ένα βράδυ που είχε αέρα και από τα άλλα δύο το ένα το έκανε σαΐτα και το πέταξε από το παράθυρο σε μια έξαρση αυτοκριτικής.

Ο Άλεξ είχε αποφασίσει να περάσει και φέτος τις γιορτές με τους γονείς του, σαν ένα καθώς πρέπει παιδί. Παρ΄ όλο που ήξερε πως μέχρι να πουν τα «καλά Χριστούγεννα» θα είχαν βριστεί μέχρι αηδίας ανά δύο· πρώτα αυτός με τον πατέρα του, μετά ο πατέρας του με τη μάνα του και μετά αυτός και με τους δυο. Μέχρι να σερβιριστεί η γαλοπούλα, ο Αλεξάκης θα είχε πάρει τους δρόμους, τρομάζοντας τους περαστικούς με τις κραυγές του. Μετά το πέρας του χρόνου, θα επέστρεφε σπίτι ως ο άσωτος υιός, για να ειπωθούν οι απαραίτητες διπλωματικές συγγνώμες απουσία αλκοόλ και να μπορέσει αυτός να επιστρέψει με ελαφρά την καρδία στη φοιτητούπολη για

μια νέα χρονιά. «Γιατί;» θα με ρωτήσετε. Γιατί ήταν οι γονείς του και τους αγαπούσε.

ΚΡΥΜΜΕΝΕΣ ΦΩΝΕΣ

Πίσω στο σπίτι της Φαίης τα πράγματα ήταν ήσυχα. Η Φένια περνούσε πού και πού για καφέ ή για να πάρει τη Φαίη να πάνε χορό. Τον αγαπούσαν πολύ το χορό, ίσως ήταν το μοναδικό πράγμα που τις ένωνε. Απόδειξη αυτού ήταν πως όταν έπιναν οι δυο τους καφέ, το μόνο που είχαν να συζητήσουν, πέρα από τα τυπικά, ήταν ο χορός.

(Σε αυτό το σημείο ας ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση για την ερμηνεία της φράσης «πίνω καφέ» ή αλλιώς «πάμε για καφέ». Η έκφραση αυτή, λεξιλογικά μπορεί να έχει διάφορες ερμηνείες, όμως φοιτητικά περιλαμβάνει μια καφετέρια και κάτι να πιείς. Αυτό το «κάτι» δεν είναι απαραίτητο να είναι καφές. Για την ακρίβεια δεν χρειάζεται καν να είναι υποπροϊόν του. Μπορεί κάλλιστα να είναι ένας χυμός, ένα ανθρακούχο νερό, ένα πράσινο τσάι, μια ζεστή σοκολάτα ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να σκαρφιστούν οι υποχθόνιοι ιδιοκτήτες καφετέριας να πουλήσουν, ΕΚΤΟΣ από αλκοόλ. Εκεί η έκφραση «πάμε για καφέ», παύει να ισχύει. Όταν η ενέργεια προϋποθέτει κατάποση αλκοόλ, τότε η έκφραση μεταλλάσσεται στο: «πίνω μπίρα» και αντίστοιχα στο: «πάμε για μπίρα». Όπου και σε αυτή την περίπτωση είναι μηδαμινής σημασίας το αν θα πιείτε μπύρες τελικά ή ουίσκι ή τεκίλα ή βότκα ή φράουλες. Όχι, όχι φράουλες. Οι φράουλες θα ήταν στην πρώτη κατηγορία. Ξέρω είναι λίγο μπέρδεμα στην αρχή, μα μόλις το συνηθίσεις σου βγαίνει αυτόματα.)

Η Φένια δεν έτρεφε πολύ σεβασμό στο πρόσωπο της Φαίης. Τη θεωρούσε μια εντάξει κοπελίτσα, που δυστυχώς συνέβαλε με την

πραότητα και την αφέλεια της στην υποβάθμιση του γυναικείου φίλου. Κατέτασσε τη Φαίη ως την τυπική κοπέλα που ψάχνει να βρει έναν αξιόπιστο και δυνατό αντρικό ώμο να πέσει πάνω και να μην ξεκουνήσει ποτέ. Αυτό ήταν το ύψιστο αμάρτημα που θα μπορούσε να διαπράξει, σύμφωνα πάντα με τις απόψεις της Φένιας. Παρ' όλα αυτά το κοινό πάθος τους για το χορό, έκανε τη Φένια να μαλακώνει απέναντι στη Φαίη. Έβλεπε τη σπίθα στα μάτια της να φουντώνει κάθε φορά που μιλούσε για χορό, για κινήσεις που κατάφερε να κάνει, για κάποια φιγούρα που είδε στο ίντερνετ ή ακόμα και για τα πιο απόκρυφα όνειρα της. Εκεί ήταν που, κάπου μέσα της, τής τα συγχωρούσε όλα και την αγαπούσε πάλι από την αρχή. Η Φαίη βίωνε μια παιδική έπαρση όταν μιλούσε για το πάθος της. Ήταν πολύ καλή και η Φένια πίστευε πως θα μπορούσε άνετα να γίνει επαγγελματίας. Όμως δεν την είχε ικανή να το τολμήσει και τα χρόνια δεν βοηθούν. Έτσι μια μέρα, κάπου στο δεύτερο δεκαήμερο του Δεκέμβρη, μιας και η παρέα είχε πάρει άδεια και οι δυο τους είχαν αρκετό χρόνο μαζί τις τελευταίες ημέρες, η Φένια αποφάσισε να της μιλήσει. Για το καλό της, όπως είχε σκεφτεί το προηγούμενο βράδυ.

«Ρε Φαίη, αυτά τα όνειρα για τα οποία μιλάς με τόσο ενθουσιασμό», έκανε μια μικρή παύση να πιάσει τις πρώτες αντιδράσεις στο πρόσωπο της Φαίης, «έχεις σκοπό να τα πραγματοποιήσεις κιόλας, ή θα μείνουν εκεί στο ράφι να τα λες στα παιδιά και στα εγγόνια σου;»

«Θέλω...» απάντησε η Φαίη διστακτικά, «αλλά...»

«Αλλά τι ρε συ; Δεν υπάρχει αλλά».

«Ε, οι γονείς μου».

«Τι με τους γονείς σου; Για τα δικά σου όνειρα μιλάμε τώρα, όχι για τα δικά τους».

«Μωρέ...»

«Φαίη, άκουσε με λίγο. Μπορεί να βρίσκεις ενδιαφέρουσα τη διακοσμητική. Και είσαι ένα άτομο που γενικά ό,τι κάνει, το κάνει να

είναι και ενδιαφέρον και αυτό είναι υπέρ σου. Αλλά δεν είναι αυτό που θες. Είσαι μικρή ακόμα, μα όχι και τόσο μικρή για κάποιες αποφάσεις. Άμα πιάσεις τα είκοσι πέντε και αρχίσεις να μετράς αντίστροφα προς τα τριάντα, δεν θα έχεις την ίδια άνεση να προγραμματίζεις πολύχρονα και πολυέξοδα όνειρα, γιατί όλοι θα θέλουν από σένα να τελειώσεις. Να τελειώσεις με ό,τι κάνεις, με τις σπουδές, τα όνειρα τους πόθους σου. "Φτάνουν παιδάκι μου όλα αυτά, τώρα πρέπει να σοβαρευτείς", έτσι θα σου πουν. "Να βρεις μια δουλειά και ένα καλό παιδί". Και εσύ θα νιώθεις πως ο χρόνος τρέχει και χάνεις πόρτες και ευκαιρίες. Γι΄ αυτό σου λέω πρέπει να κάνεις την κίνησή σου τ ώ ρ α. Τώρα που έχεις τους γονείς σου στο χέρι. Όσο είσαι μακριά τους και σπουδάζεις. Άμα πας πίσω, στο λέω, δεν θα γίνει τίποτα».

«Πού το ξέρεις;»

«Ε, τι πού το ξέρω ρε συ. Κοίτα, ο καθένας έχει τα δυνατά του σημεία. Και η επανάσταση δεν είναι το δικό σου. Εσύ έχεις άλλα χαρίσματα. Όπως το να δίνεσαι σε αυτό που κάνεις εκατό τοις εκατό. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, μόνο όμως αν κάνεις αυτό που αξίζεις και θες. Και αυτή σχολή δεν είναι για σένα.

«Και τι να κάνω, να αρχίσω να δηλώνω αριστερά και δεξιά ότι θα φύγω και θα πάω να σπουδάσω χορεύτρια; Ξέρεις τι θα κάνουν όλοι; Θα το ρίξουν στα γέλια. Και δίκιο θα ΄χουν μεταξύ μας».

Κάπου εκεί η Φένια κατάλαβε πως δεν είχε ελπίδα να επηρεάσει άλλο το μυαλό της φίλης της. Η Φαίη ήταν πολύ αδύναμη σε χαρακτήρα και φοβόταν, ίσως και με το δίκιο της. Εκείνο το βράδυ η Φένια στεναχωρέθηκε πολύ για το μέλλον της Φαίης. Λυπήθηκε και νευρίασε με το Θεό που έδωσε το νταηλίκι σε ανθρώπους με λάθος όνειρα. Παρ΄ όλα αυτά της είπε μια τελευταία κουβέντα.

«Δεν χρειάζεται να δηλώσεις κάτι, για να είσαι. Αρκεί να το κάνεις και να το αγαπάς. Ό,τι δεν το χάνεις, δεν σε χάνει. Και ό,τι χάνεις, το χάνεις για πάντα».

ΜΠΑΝΑΝΑ-ΒΥΣΣΙΝΟ

Το τέλος του Δεκέμβρη σηματοδοτούσε τις αρχές των χριστουγεννιάτικων διακοπών, αλλά έφερνε μαζί και τα πρώτα αγχωτικά μηνύματα της εξεταστικής που θα ακολουθούσε. Οι σχολές ήταν έτοιμες να κλείσουν για διακοπές την Παρασκευή που ερχόταν. Ο Πέτρος δούλευε πυρετωδώς, καθώς το χριστουγεννιάτικο κλίμα είχε κάνει τον κόσμο να διψάσει, τόσο για ποτά όσο και για δώρα. Τα πολύχρωμα λαμπιόνια που έστεκαν πάνω από κάθε δρόμο και σοκάκι και τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια που ηχούσαν απ΄ τα γκρίζα ηχεία του δήμου, έδιναν την εντύπωση πως η πόλη τελούσε υπό δικτατορία ξωτικών και καλικάτζαρων.

Η Φένια καθόταν μόνη στο μπαρ και έπινε ένα χυμό μπανάνα-βύσσινο. Ο Πέτρος γυρόφερνε το μπαρ, καθώς το αφεντικό τον είχε αφήσει υπεύθυνο μέχρι να πεταχτεί να ψωνίσει τα απαραίτητα δώρα. Είχε περάσει και μια άσπρη πετσέτα στον ώμο και ένιωθε ο άρχοντας του καπηλειού. Στο μαγαζί ο ντιτζέι έπαιζε το «One more cup of coffee before I go» του Bob Dylan, προσπαθώντας μάλλον να περάσει υπόγεια μηνύματα.

«Πότε φεύγεις;» ρώτησε η Φένια καθώς πιπιλομασούλαγε το καλαμάκι της.

«Δεν θα φύγω. Θα μείνω εδώ τις γιορτές. Θα δουλεύω».

«Γιατί; Δεν θες να πας να δεις τους δικούς σου;»

«Καλά δεν τρελαίνομαι κιόλας. Η κυρα-Στέλλα γίνεται αφόρητη τις γιορτές. Αν δεν φας εκατόν ένα μελομακάρονα δεν σ΄ αφήνει σε ησυχία. Την τελευταία φορά πήρα πέντε κιλά μόνο απ΄ αυτά. Άσε που θα μαζέψω και λεφτά. Δεν μπορώ να αφήσω και τον Φρανς μόνο του, θα πελαγώσει. Ήδη έχουν φύγει τρεις για τα σπίτια τους».

«Ποιοι;»

«Η Μελίνα, η κοπέλα που δουλεύει τα Σάββατα έξω μαζί μου;» Η Φένια έγνεψε καταφατικά. «Ο Τάσος, το παιδί που είναι στη λάντζα

και ο Γιάννης, ο φίλος του dj που δουλεύει τα σαββατοκύριακα».

«Εγώ λέω να φύγω Παρασκευή βράδυ ή Σάββατο πρωί».

«Κάτσε ρε Φένια να το γιορτάσουμε όλοι μαζί την Παρασκευή. Τι βιάζεσαι, δύο βδομάδες θα λείπεις!»

«Ποιοι να το γιορτάσουμε ρε Πητ; Μας έφαγε η μαρμάγκα με τις μαλακίες τους».

«Ε, ήταν αναμενόμενο ότι θα γίνει. Όταν υπάρχει έρωτας στη μέση όλα στραβώνουν. Φιλίες. Παρέες. Διαθέσεις. Ακόμα και οι διακοπές. Είχαμε πει με τον Τόλη, να πάμε φέτος τα Χριστούγεννα Βουλγαρία μία βδομάδα για snowboard, σε ένα ξενοδοχείο που μέχρι κι ο σεΐχης του Ντουμπάι θα ζήλευε. Αλλά μ΄ αυτά και μ΄ αυτά ούτε που μιλάμε πια. Βλακείες».

«Όλα αυτά χωρίς λόγο τώρα ρε. Καλά, γιατί δεν μιλάτε εσείς; Δεν το καταλαβαίνω. Ό,τι ζήτημα υπάρχει είναι μεταξύ Τρολ, εμένα και Φανής».

«Ο ψηλός παρεξηγήθηκε που δεν του σταθήκαμε όπως λέει. Νομίζει ότι πήραμε το μέρος της Φαίης. Ρε συ Φένια, πραγματικά δεν τα καταλαβαίνω αυτά τα πράματα». Ένας πελάτης έκανε νόημα να πληρώσει και έτσι ο Πέτρος αναγκάστηκε να κάνει μια παύση. Μόλις επέστρεψε συνέχισε, ρίχνοντας τα ρέστα στην ταμιακή. «Δεν μπορώ να καταλάβω πως είναι δυνατόν μια φιλία τόσων ατόμων, να χαλάει τώρα για χάρη του εγωισμού του καθενός. Δηλαδή είναι γελοία η κατάστασή μας. Θα μας ακούσει κάνας σοβαρός άνθρωπος και θα βάλει τα γέλια».

«Οι σοβαροί μας τελείωσαν», είπε η Φένια χαμογελώντας και ύστερα συνέχισε: «Έλα μωρέ θα δεις, όλα θα φτιάξουν. Δεν είμαστε εμείς για να είμαστε χώρια». Ο Πέτρος δεν το σχολίασε.

Μια κοπέλα μπήκε στην καφετέρια. Προχώρησε ψάχνοντας την παρέα της ανάμεσα στα κοκκινισμένα, από τη θέρμανση, κεφάλια των πελατών. Ένα χέρι σηκώθηκε ξεχωρίζοντας από το ανθρώπινο στρώμα κεφαλιών, εκείνη το είδε, αναγνώρισε τον κάτοχό του και κινήθηκε με χαμόγελο προς τα εκεί. Ο Πέτρος την κοιτούσε επίμο-

να στο ντεκολτέ. Ήταν ομολογουμένως αρκετά πλούσιο. Και αρκετά γυμνό. Η Φένια χαμογέλασε.

«Τι έγινε με τη δικιά σου, το Λύκο;»

«Τίποτα, τι θες να ‘γινε;» Ο Πέτρος δεν είχε αποφασίσει αν έπρεπε να μιλήσει στους υπόλοιπους για το βράδυ που είχε περάσει μαζί της.

«Την ξαναείδες από τότε;» επέμεινε η Φένια.

«Από πότε;» προσπάθησε να κερδίσει χρόνο ο Πέτρος.

«Από τότε που ήμασταν και εμείς εδώ». Μια παρέα του έκανε νόημα, βγάζοντας τον απ΄ τη δύσκολη θέση. Μα όταν γύρισε, δεν είχε άλλα περιθώρια υπεκφυγών.

«Κοιμηθήκαμε μαζί», είπε αδιάφορα την ώρα που έβαζε καφέ σ΄ ένα ψηλό ποτήρι, προσπαθώντας να μειώσει τη σημασία αυτών που έλεγε.

«Τι;! Πότε; Ε; Πού; Γιατί; Ε;» Το γούρλωμα της Φένιας πρόδιδε ακριβώς το μέγεθος της έκπληξής της.

«Πριν κάνα μήνα. Πάνω κάτω...» Το σκέφτηκε λίγο. «Μερικές μέρες μετά απ΄ το σκηνικό εδώ».

«Και;»

«Και τι;»

«Και τι τι;»

«Και τι τι τι;» Κανείς δεν έκανε πίσω.

«Και τι είπατε;»

«Δεν είπαμε. Το πρωί που ξυπνήσαμε εγώ ήμουν μες στις γλύκες και τις καλημέρες. Αυτή έμοιαζε φρικαρισμένη. Ε, μετά έφυγα».

«Δεν είπατε τίποτα;»

Ο Πέτρος είχε ετοιμάσει τους καφέδες μιας αντροπαρέας, οι οποίοι πλέον έστεκαν μπροστά στο μπαρ, περιμένοντας κάποιον να τους παραδώσει. Έμοιαζαν ίδιοι, μα δεν ήταν. Ο ένας ήταν μέτριος και οι άλλοι τρεις γλυκοί. Ένας εκ των οποίων είχε ζαχαρίνη. Η οποία είναι σαν την ασπιρίνη, αλλά σε ζάχαρη. Καταλάβατε;

«Μου είπε σε κάποια φάση πως αυτό που έγινε δεν αλλάζει τίπο-

τα. Αυτό». Ο Πέτρος δεν άντεχε να ακούει τα λόγια του. Πήρε τους καφέδες και τους πήγε. Μετά γύρισε και κάθισε στο σκαμπό του. Πήρε έναν χρωματιστό αναδευτήρα και άρχισε να τον μασουλάει. Ήταν πορτοκαλί. Και είχε και μια φράουλα στο πάνω μέρος του. Μια πορτοκαλί φράουλα. Κοιτούσε κάπου στο υπερπέραν.

«Δεν αξίζει», είπε η Φένια αφήνοντας την ανάσα που κρατούσε μέσα της τα τελευταία δευτερόλεπτα.

«Όλα αξίζουν...» είπε ο Πέτρος κρύβοντας στο ρυθμό του μια υπόνοια πως θα συνεχίσει την πρότασή του, «...μέχρι να μην αξίζουν πια». Η πόρτα του fra.p.e. άνοιξε. Ήταν ο βασιλιάς του ροκ, ο Άλεξ. Ο Πέτρος σηκώθηκε, πήρε την μπασκέτα με τα άπλυτα ποτήρια και την έχωσε στο πλυντήριο.

«Το θέμα είναι πότε είναι αυτό το πια», είπε η Φένια.

«Ποιο πια;» χώθηκε στη συζήτηση ο περίεργος Αλ.

«Πια ποιο;» λογόπαιξε ο Πέτρος.

«Ποιο ποιο;» έδωσε συνέχεια η Φένια.

«Πια πια;» χαριέντισε ο Πητ.

«Ποιο πια πιάτα σπάνε, και τα αρχίδια μου κουνάνε. Θα μιλήσετε σαν άνθρωποι ρε;»

Ο Πέτρος χαμογέλασε και τους κέρασε από τα στρογγυλά μπισκοτάκια σοκολάτας που κι οι δύο τόσο λαχταρούσαν.

«Ο Τζίζας δεν δωροδοκείται ρε! Για το Λύκο λέτε;»

«Μάγος είσαι;» είπε χαμογελαστά ο Πέτρος.

«Όχι, ξωτικό εξήντα πέντε level», απάντησε το ίδιο χαμογελαστά ο Αλεξάκης.

«Τα ξωτικά είναι φυλή ρε», διόρθωσε ο πρώτος.

«Γιατί οι μάγοι τι είναι;» απόρησε ο δεύτερος.

«Τσιράκια του Σάουρον», αινιγμάτισε ο πρώτος.

«Άσ' τον αυτόν, έχασε το δαχτυλίδι του κι από τότε δεν τον ξαναείδε κανείς. Με τα δικά σου να δούμε τι θα κάνουμε. Το είπε ο Κύριος Καρπούζης στα ζώδια της εβδομάδας: Προδοσίες και ίντριγκες στο στενό φιλικό και ερωτικό σας κύκλο. Προσπαθήστε να κρατή-

σετε τις ισορροπίες». Ο Άλεξ εμφάνισε και το περί ου ο λόγος τεύχος μέσα από το μπουφάν του.

«Τίποτα άλλο που να επισημαίνει ο αστραφέντης;»

«Να, λέει εδώ, στον εργασιακό χώρο είναι ώρα να κάνετε ένα μικρό διάλειμμα για να ανανεωθείτε και να προετοιμαστείτε για το νέο έτος που προμηνύεται προκλητικό».

«Τώρα μάλιστα. Τίποτα άλλο;»

«Γράφει επίσης ότι θα χάσετε το ντέρμπυ της Κυριακής».

«Βρε, που να του...»

Η ΓΑΤΟΥΛΑ

Ο Πέτρος σκούπιζε τον πάγκο στο μπαρ. Ήταν δώδεκα και τέταρτο τα ξημερώματα. Καταλάβατε έτσι; Το βράδυ αργά, δεν είχε ήλιο τίποτα, για αυτές τις δώδεκα και τέταρτο μιλάω. Το fra.p.e. ήταν στα κλεισίματα, δύο παρέες είχαν μείνει και αυτές είχε σκοπό να τις ξεφορτωθεί γρήγορα. Ήθελε να γυρίσει σπίτι του, νύσταζε και είχε ήδη αρκετά να κάνει. Το άρθρο για το τεύχος Ιανουαρίου έπρεπε να παραδοθεί νωρίτερα αυτό το μήνα στα κεντρικά του «Πα.Π.Α.Κ.Ιου», εν όψει εορτών. Εκτός αυτού είχε αναλάβει να στέλνει και σε μια τοπική φυλλάδα, μία στήλη με προτάσεις για θέατρο, κινηματογράφο και λογοτεχνία. Δεν είχε ιδέα καν τι θα πρότεινε. Δεν είχε δει καμία παράσταση, κανένα έργο και δεν είχε διαβάσει κανένα βιβλίο τον τελευταίο καιρό, παρ΄ όλα αυτά έπρεπε να σκαρφιστεί κάτι για να βγάλει τον εαυτό του από τη δύσκολη θέση.

Είχε ήδη χαμηλώσει τα φώτα στους τοίχους και είχε κλείσει αυτά του μπαρ, αφήνοντας μόνο τα μικρά σποτάκια από πάνω του. Τις μέρες που έχει πολύ κόσμο, το μαγαζί λειτουργούσε αργά περισσότερο σαν κλαμπ, με τα άσπρα φώτα του και δυνατή, ηλεκτρονική μουσική. Καθημερινές όμως, το αφεντικό είχε δώσει το ελεύθερο στο προσωπικό να δίνει ό,τι χαρακτήρα θέλει, σε μουσικό και

ατμοσφαιρικό επίπεδο.

Αφού ο Πέτρος τελείωσε και με τον πάγκο, καθάρισε τη μηχανή του εσπρέσο, τοποθέτησε όλα τα καθαρά ποτήρια στα ράφια τους και διόρθωσε όλες τις καρέκλες του μαγαζιού, ώστε να βρίσκονται συμμετρικά ανά άξονα, σε κάθε τραπέζι. Μια κοπέλα, από τη μεγαλύτερη παρέα που είχε ξεμείνει στο μαγαζί, τον παρατηρούσε. Η κοπέλα σκεφτόταν ότι ήταν γλυκούλης και μετάφρασε τις κινήσεις του ως μια ευγενική υπόδειξη να ξεκουμπιστούν, έτσι είπε στην παρέα της να φύγουν και σηκώθηκε να ζητήσει λογαριασμό. Ο Πέτρος, αντιθέτως, δεν ταχτοποιούσε τις καρέκλες για να τους διώξει. Παρ΄ όλο που ήθελε να τους διώξει. Και το πέτυχε.

«Σου την έχουμε σπάσει ε;» είπε η μικρή αναρωτούσα.

«Όχι, σιγά! Καθίστε όσο θέλετε, γι΄ αυτό είμαι εγώ εδώ».

«Έλα, δεν το πιστεύεις αυτό!»

«Καλά, εντάξει, δεν το πιστεύω. Μην κάτσετε ό σ ο θέλετε! Αλλά δεν υπάρχει πρόβλημα, έχετε χρόνο».

Ο Πέτρος χαμογέλασε και άρχισε να παίζει με τα μαλλιά του, σημάδι ότι η εν λόγω γάτα του άρεσε.

«Καλά, εγώ πάντως τους είπα να φύγουν», είπε κάνοντας ένα νεύμα προς την παρέα της. «...να φύγουμε!» διόρθωσε μόνη της αμέσως. Κοκκίνισε εμφανώς από το λάθος της.

«Αφού είναι και οι άλλοι», είπε ο Πέτρος δείχνοντας διακριτικά ένα ζευγάρι, πιθανότατα παράνομο, που είχε κρυφτεί στο πιο απόμακρο τραπέζι του μαγαζιού. «Μείνετε τουλάχιστον μέχρι να φύγουν αυτοί. Δεν θα αντέξω να τους χαζεύω να χαμουρεύονται για πολύ ακόμα!»

Η Γατούλα γέλασε χαριτωμένα. Ήταν αρκετά όμορφη. Ξανθούλα με κοντό καρέ μαλλί και ζαχαρί δέρμα. Το μάτια της ήταν καστανά και είχε μερικές ανεπαίσθητες φακίδες γύρω από τη μύτη. Ήταν ντυμένη με τζιν και κοντή μπλούζα χρώματος κόκκινου, που έγραφε με μεγάλα γράμματα «I΄m with stupid», ενώ από δίπλα υπήρχε ένα βέλος που έδειχνε τον εκάστοτε κακομοίρη που στεκόταν στα

αριστερά της. Ο Πέτρος έκανε ένα βήμα πιο κει, να μην τον δείχνει το βέλος. Η παρέα της Γατούλας άρχισε να σηκώνεται, ενώ ένας ψηλός τύπος τής έκανε νόημα να δει τι γίνεται με το λογαριασμό.

«Είστε είκοσι δύο ευρώ», είπε ο Πέτρος προσπαθώντας να δείξει πως είχε πιάσει το νόημα. Γενικότερα.

Η Γατούλα πήγε στο ταπέζι, διαβουλεύτηκε με τους φίλους της, πήρε το παλτό της, ένα σκούρο καφέ μοντγκόμερι, και ένα σκούφο πλεκτό σε κόκκινο χρώμα, όπως και μια χούφτα κέρματα. Ξαναπλησίασε.

«Ήθελες δεν ήθελες μας σήκωσες!» είπε, ενώ άπλωσε το χέρι της που λαμπύριζε από ψεύτικο χρυσό και ασήμι. Απομιμήσεις παλιών, ξεχασμένων καιρών.

«Αλλά μιας κι εγώ φταίω που θα ΄σαι μόνος σου τώρα, να κάνεις χάζι τους δύο ξενέρωτους, θα μείνω να σου κάνω παρέα μέχρι να φύγουν! Τι λες;»

Ο Πέτρος σκέφτηκε να πει «όχι» από ευγένεια, αλλά μετά σκέφτηκε πως η ευγένεια είναι για τους παντρεμένους, τους Άγγλους και τους μαλάκες, και συμφώνησε. Έτσι η Γατούλα έμεινε και ο Πέτρος την κέρασε ένα σφηνάκι τεκίλα με πορτοκάλι και καφέ εσπρέσο από πάνω, μια από τις μυστικές συνταγές του για καλό καμάκι τα καλοκαίρια. Άραξαν στον πάγκο του μπαρ, να κουτσομπολεύουν το μάλλον παράνομο ζευγάρι της γωνίας. Τελικά αποδείχτηκε πως όντως κάτι έκρυβαν, η κοπέλα ήταν γνωστή της Γατούλας και τα είχε με ένα παιδί που ήταν τώρα φαντάρος. Την ημέρα δήλωνε «ερωτευμένη Πηνελόπη» και το βράδυ δήλωνε σκέτο «Πηνελόπη» και αντί να υφαίνει τον αργαλειό, ύφαινε τα δίχτυα της γύρω από διάφορους μνηστήρες, πάντα του στυλ «είμαι ωραίος, έχω και μηχανή μα όχι απ΄ αυτή που κουρεύει το γκαζόν», με τους οποίους ερωτοτροπούσε σε ξενοδοχεία, πλαζ και χιονοδρομικά. Όποτε προέκυπτε να τους κυκλοφορήσει και στην πόλη, το έκανε σε μέρη που ήξερε ότι μαζεύονταν μόνο φοιτητές από άλλες πόλεις και όχι ντόπιοι, ώστε να προστατεύεται από τα αδιάκριτα βλέμματα των φί-

λων του Οδυσσέα. Μετά από περίπου δύο ώρες κουτσομπολιού, το παράνομο ζευγάρι αποφάσισε να φύγει για κάποιον ερημικότερο προορισμό. Ο μνηστήρ έβαλε το μπουφάν με τα προστατευτικά και το λογότυπο της yamaha. Η Πηνελόπη έβαλε το παλτό της, τα γυαλιά ηλίου, ακόμα και το κράνος της μηχανής, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να μην την αναγνωρίζει ούτε η μάνα της και ακολούθησε με το κεφάλι ψηλά. Ο τύπος καθώς περνούσε μπροστά από τον Πέτρο τού έκανε νόημα πως «τα λεφτά είναι στο τραπέζι, συν το κατιτίς σου». Ο Πέτρος σκέφτηκε να τον μουντζώσει και το έκανε, μα από μέσα του, παίρνοντας έτσι την ηθική ικανοποίηση της πράξης και αποφεύγοντας παράλληλα πιθανές άσχημες συνέπειες. Ο τύπος κρατούσε από το χέρι την ερωμένη του, καθώς εκείνη, σχεδόν τυφλή με όσα είχε φορέσει στο κεφάλι της, κινδύνευε να στουκάρει σε τοίχους, κολώνες, τραπέζια και καρέκλες.

«Λοιπόν, να φεύγω κι εγώ», είπε παιχνιδιάρικα η Γατούλα, σε μια διπλωματική προσπάθεια να μείνει.

«Κάτσε λίγο, να κλείσω και φεύγουμε μαζί αν είναι».

«Καλά», του απάντησε ευχαριστημένη. Ήταν Γατούλα. Νιαρ!

«Σου άφησε φιλοδώρημα ο τύπος;» τον ρώτησε αφηρημένα ενώ παρατηρούσε τον πίνακα που δέσποζε στο διαχωριστικό τοίχο της τουαλέτας. Είχε τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού της και προσπαθούσε να καταλάβει αν αυτό που έβλεπε ήταν σκύλος με γλάστρα για κεφάλι ή απλώς μια γλάστρα με αλογοουρά ή ένα άλογο που είχε πάρει δώρο ένα φυτό στο σκύλο του. Δεν ήξερε αν της άρεσε. Θα ήθελε όμως να ήταν κάποιος εκεί να της πει αν έπρεπε να της αρέσει. Για τον πίνακα μιλώντας πάντα· ο Πέτρος τής άρεσε σίγουρα.

«Είκοσι λεπτά, ο τσίπης», αποκρίθηκε η φωνή του Πέτρου από κάπου χαμηλά μέσα στο μπαρ. Σηκώθηκε κοκκινισμένος έχοντας βγάλει όλα τα απαραίτητα βύσματα. Έπειτα πήρε το παλτό και το τσαντάκι του, έκλεισε τα φώτα και οδήγησε τη νέα του συντροφιά προς την πιάτσα των ταξί.

«Δεν μου είπες το όνομά σου», τη ρώτησε καθώς της άνοιγε την πόρτα.

«Ναι, όντως. Δεν στο είπα», αποκρίθηκε εκείνη με νάζι.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ 2

-Ρε Μπάμπη. Πες καμιά ομοιοκαταληξία με το «θαμπό».
-Ζαμπό.
-Ζαμπό; Όπως;
-Όπως ζαμπό και μπέικο.
-Άμε γεια σου.

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΙ

Οι γιορτές είχαν έρθει για τα καλά πλέον, η πόλη ήταν στολισμένη με χιλιάδες πολύχρωμα λαμπιόνια. Από παντού κρέμονταν φιγούρες αγγέλων, ξωτικών και καλικατζάρων, δομημένες με μερικά ακόμα λαμπιόνια. Η κατανάλωση ενέργειας πρωτοφανής, συνέχιζε να σπάει κάθε χρόνο το ατομικό της ρεκόρ. Η πόλη έσφυζε από ζωή, όλοι ψώνιζαν δώρα σαν δαιμονισμένοι ώστε κανένα ανιψάκι να μην μείνει παραπονεμένο. Οι εργασίες του δήμου είχαν παγώσει και τα έργα δημιουργούσαν ακόμα μεγαλύτερο κομφούζιο στους οδηγούς, που είχαν αρχίσει να καταριούνται ακόμα και τον Άι-Βασίλη. Το λιμάνι είχε στολιστεί και φωταγωγηθεί πιο λαμπρά από ποτέ και μια μεγαλοπρεπής σκηνή είχε στηθεί για το πολιτιστικό πρόγραμμα των εορτών. Αυτή η τολμηρή κίνηση του νέου δημάρχου, δεν είχε κανένα θετικό αποτέλεσμα πέρα από το να γλιτώσει μερικά έξοδα απ΄ τη λειτουργία του φάρου, που πλέον ήταν αχρείαστος. Τα κύματα, που κανείς δεν είχε προσκαλέσει, έσκασαν ακάλεστα στο ρεβεγιόν των Χριστουγέννων, κάνοντας τη γιορτή

αξέχαστη τόσο για τους κουστουμάτους πολιτικούς και τους μουσικούς της μπάντας του δήμου, αλλά και για τους υπόλοιπους εν δυνάμει ψηφοφόρους. Το ρεβεγιόν ναυάγησε και βυθίστηκε μαζί με την παλίρροια.

Η τελευταία μέρα του Δεκέμβρη, βρήκε την παρέα μοιρασμένη σε όλα τα μήκη και πλάτη της χώρας. Η Φαίη ήταν πίσω στην οικογένεια, όπου μαζί με τη μαμά και τον μπαμπά παρευρίσκοντο σε ένα κοσμικό ρεβεγιόν στη μέση του πουθενά. Ένα ρεβεγιόν που προσπαθούσε να μοιάσει σε αυτά της πρωτεύουσας, που η τηλεόραση προωθεί τόσο κοπιαστικά, και που τόσο ζήλευαν ο κος και η κα Πετρόπουλου. Η Φαίη ανάμεσα στα χαμόγελα που μοίραζε στους φίλους του μπαμπά, συλλογιζόταν τα λόγια της Φένιας και κατά πόσο θα έπρεπε να τα αφήσει να την επηρεάσουν. Ανάμεσα στα καναπεδάκια και στο γκουακαμόλε, σκεφτόταν πως δεν είναι σαν τους γονείς της. Πως ό,τι και να της έλεγαν, ό,τι και να την έκαναν να πιστεύει μετά από τόσα χρόνια γαλούχησης, το μυαλό της είχε πάρει το δρόμο του. Την ώρα που γυρνούσε βαργεστημένη τους διαδρόμους του υπερπολυτελούς σπιτιού-κάστρου, σκεφτόταν πως δεν ήθελε να επιστρέψει πίσω στο πατρικό της. Της έλειπε... μα και όχι. Την ώρα που έμεινε σε ένα μπαλκόνι, έχοντας ήδη πιεί αρκετά, σκεφτόταν τον Τόλη. Κατά τις τρεις τα ξημερώματα το μόνο που σκεφτόταν ήταν το κρεβάτι της.

Η Φανή γύρισε στην πρωτεύουσα μαζί με τον Άλεξ ,αφού ούτως ή άλλως ήταν και γειτονόπουλα. Πριν φύγουν κανόνισαν να περάσουν μαζί το βράδυ της Πρωτοχρονιάς πίνοντας μπύρες σε ένα λόφο κοντά στη γειτονιά τους. Αποφάσισαν πως όταν αλλάξει ο χρόνος θα γδυθούν και θα τρέξουν στους δρόμους μπουγελώνοντας τους περαστικούς με φτηνή "σαμπάνια" που θα είχαν κερδίσει στη σκοποβολή του λούνα-παρκ. Τελικά το σχέδιο είχε μια μικρή απόκλιση. Η "σαμπάνια" πάντως παρέμεινε και παρέα με τις μπύρες δημιούργησε έναν εκρηκτικό συνδυασμό με τον οποίο είχαν μια μεγάλη φιλοσοφική συζήτηση γύρω από το σύμπαν, τις γιορτές και

τους Sex Pistols.

Ο Τόλης εξαφανίστηκε και κανένας δεν έμαθε τι και πού και πώς πέρασε τις διακοπές του. Κανείς δεν είχε νέα του για τις δύο εκείνες βδομάδες, το κινητό του άλλες φορές τους παρακαλούσε για προώθηση και άλλες ενημέρωνε πως ο χρήστης βρισκόταν εκτός δικτύου, πιθανόν σε κάποια από τις κατακόμβες που είχαν σκάψει οι νάνοι στη Μόρια. Η τελευταία που έφυγε για το σπίτι της ήταν η Φένια.

Μετά την αναχώρησή τους, ο Πέτρος είχε ξεμείνει πίσω στην πόλη, μόνος, χωρίς γνωστούς. Η δουλειά ήταν αφόρητη, ο κόσμος μέσα στην ψεύτικη ευτυχία των γιορτών και ο Πέτρος ήθελε να εκραγεί σε χιλιάδες, μικροσκοπικά, πολύχρωμα μυγάκια τα οποία θα τρύπωναν στα αυτιά και τα ρουθούνια όλων των υπερβολικά αισιόδοξων πελατών του fra.p.e. και θα ζουζούνιζαν τα κάλαντα σε λα ύφεση, χτυπώντας χύτρες με μεταλλικές κουτάλες αντί για τρίγωνα. Κάπου στην εικόνα είχε ενταχθεί και ο Άι-Βασίλης ντυμένος μόνο με κόκκινες ζαρτιέρες να παίζει ρουλέτα με τους καφέδες των πελατών, μπερδεύοντάς τους ώσπου ο τύπος που έπινε το φραπέ γλυκό να κατέληγε με το σκέτο και ο τύπος με το φυσικό χυμό να κατέληγε με τη σοκολάτα βιενουά.

Η μάχη ήταν σκληρή, όσο και η δουλειά, μα οι μέρες πέρασαν και ο Πέτρος και η παράνοια του δεν πέρασαν καθόλου άσχημα. Τα βράδια ξεφυσούσαν τον ίδιο πνιχτό αέρα και τα πρωινά γυρνούσαν ανόρεχτα τις σελίδες στο ημερολόγιο. Μα αυτό δεν ήταν το ζητούμενο. Κάπου μακριά σε κάποια άλλη χώρα, τα παιδιά πεινούσαν, όπως ενημέρωναν διαφημίσεις σε μπουκάλια νερού, αλλά αυτό επίσης δεν ήταν κανενός το ζητούμενο. Το βράδυ της πρωτοχρονιάς άλλαξαν πολλά περισσότερα από το τελευταίο ψηφίο της χρονιάς. Αλλά κανείς δεν θα μάθαινε τίποτα για αρκετούς μήνες μετά. Το τραγούδι που διάλεξε ο ντιτζέι για να κλείσει τη χρονιά ήταν ένα μπιτάτο ρεμίξ του «It's a wonderful world».

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
_Ή αλλιώς, κέρδισα το φλουρί πατέρα!

ΜΙΚΡΕΣ ΑΠΟΧΕΣ, ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΠΟΧΕΣ

Ίσως η φετινή χρονιά να μην είναι δίσεκτη, μα δεν σημαίνει πως δεν θα είναι και δυσοίωνη. Ο κύριος υπουργός παιδείας ανακοίνωσε με στόμφο τις νέες ρυθμίσεις. Προώθησε τα απροώθητα. Τουλάχιστον για κάποιους. Αλλαγές έρχονταν και μαζί τους κινητοποιήσεις. Ο κόσμος στους δρόμους και όχι μόνο για τις εκπτώσεις. Μια λέξη διαδιδόταν ψιθυριστά, δειλά, από στόμα σε στόμα, ανάμεσα στα ταραγμένα χείλη των φοιτητών. Καταλήψεις. Με έναν απλό αναγραμματισμό του όγδοου και ένατου γράμματος της λέξης αυτής, φανερώνονταν και οι υπεύθυνοι. Καταληψίες.

Υπάρχουν τρία είδη φοιτητών. Οι συνειδητοποιημένοι φοιτητές, οι αραχτοί-και-light φοιτητές και εκείνοι. Οι άνετοι. Οι αεράτοι. Αυτοί που θεωρούν ότι η ζωή τους διέπεται από ανατρεπτικούς κανόνες. Κανόνες που βρίσκουν όλους τους άλλους ανάποδα. Και οι άλλοι έχουν λάθος, γιατί εκείνοι με το χύμα στυλάκι, τη χύμα ομιλία και το γενικό σταρχιδισμό που τους διέπει, δηλώνουν επαναστάτες. Λες και ο επαναστάτης είναι επάγγελμα. Δεν είναι ευχαριστημένοι με τίποτα, όλοι και όλα τους φταίνε και τίποτα δεν πάει καλά. Εκεί-

νοι που θα είναι οι πρώτοι οι οποίοι θα αντιδράσουν στις αλλαγές στα πανεπιστήμια και οι τελευταίοι που θα αποσυρθούν, ενώ παράλληλα είναι οι πρώτοι που θα την κοπανήσουν από τα μαθήματα και οι τελευταίοι που θα πάνε. Εκείνοι που ζητούν από τον υπουργό να παραμείνουν δωρεάν τα βιβλία στα πανεπιστήμια, ενώ ήδη έχουν κάνει τα δικά τους συγγράμματα, κομοδίνα και τραπεζάκια για την τηλεόραση. Εκείνοι που θα ξεσηκωθούν, που θα τους πνίξει το δίκιο και θα πάρουν τους δρόμους οργανώνοντας συλλαλητήρια και ομιλίες όπου θα μιλήσουν θαρραλέα και βαρύγδουπα με λέξεις όπως κατεστημένο, κλουβί, αντίδραση, χούντα, εποπτεία, αστυνόμευση της ψυχής, ενότητα, εκμετάλλευση, τίμιος αγώνας, κάνοντας και μια τιμητική νύξη στη χρονιά του Πολυτεχνείου λες και κάτι τέτοιο θα τους δώσει επιπλέον κύρος ή θα κάνει ιερότερο τον αγώνα τους.

Εν τέλει η λύση είναι πάντα ίδια. Κατάληψη. Αγώνας στους δρόμους. Με ύφος «θα τους δείξουμε τώρα», «θα δούνε τι θα πάθουνε» και «δεν παίρνουν τα χαμπάρια τους, χαμός θα γίνει». Εκείνοι που θα αντιδράσουν στα ιδιωτικά πανεπιστήμια γιατί κάποιος τους έχει πει πως ό,τι έχει μέσα τις λέξεις ιδιωτικό, επιχείρηση, κυβέρνηση, νόμος, ξένος/η/ο είναι απλά λάθος και ό,τι σχετίζεται με αυτά είναι επίσης λάθος και ό,τι και να πουν αυτοί που το υποστηρίζουν έχουν και πάλι λάθος. Είναι οι ίδιοι που δεν δέχονται κάποιος να τους περιορίζει στα πόσα χρόνια θα τελειώσουν τη σχολή τους, βρίσκοντας λογική στους σαραντάρηδες επί πτυχίω. Αυτοί που παραμυθιάζονται ότι αγωνίζονται για κάτι ιδανικό, για ένα καλύτερο αύριο, για έναν κόσμο που ούτε ο πιο σαχλορομαντικός σεναριογράφος του Χόλυγουντ δεν θα τολμούσε να επινοήσει.

Μα ο αγώνας τους δεν είναι τίποτα παραπάνω από νεανικές εκρήξεις θυμού στους δρόμους. Δύο ωρίτσες πορεία και μετά βουρ στις καφετέριες για τάβλι. Νιώθουν πως ήρθε η ώρα για επανάσταση και ακόμα κι αν αυτή δεν είναι απαραίτητη θα την κάνουν να είναι. Κάτι τελευταίο. Πριν έρθει η κριτική και η επανάσταση, ας γίνει

η αυτοκριτική. Έπειτα η σκέψη. Η κατανόηση και η επεξεργασία. Φιλτράρισμα. Ανοιχτά μυαλά. Και βγάλτε πια αυτά τα βιβλία πριν χάσουν την ισορροπία τους οι τηλεοράσεις σας.

_ΠαΠΑΚΙ

Η ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΡΟΥΝΙΟΥ

Ο Πέτρος μπήκε στο σπίτι του. Εξαθλιωμένος. Οι διακοπές τελείωσαν και είχε έρθει η ώρα να ξεκουραστεί. Άνοιξε την τιβί και προσπάθησε να κεντράρει σε κάτι πριν τον πάρει ο ύπνος. Μάταια, ο Ορφέας τον σκέπασε σχεδόν αμέσως. Γλυκές νότες κάλυψαν τα όνειρά του, ενώ εκείνος ταξίδευε σε χώρες μακρινές, γνώριζε βελούδινες γυναίκες και έφερνε εις πέρας τρανά και σπουδαία πράγματα. Ξύπνησε από το διαπεραστικό ήχο του κουδουνιού της εξώπορτας. Μόνο που δεν ήταν της δικής του. Ήταν του Αποστολόπουλου. Του ιδιωτικού ντετέκτιβ, ο οποίος είχε αναλάβει την υπόθεση της κας Μαρουλάτου, χωρίς όμως να γνωρίζει τι τον περίμενε. Όταν άνοιξε την εξώπορτα, ένας ύπουλος πυροβολισμός τον άφησε στον τόπο. Ο κουκουλοφόρος που τον είχε ξεγελάσει, ικανοποιημένος από την ιδιοφυή ιδέα που είχε να περιμένει με το πιστόλι πίσω από την πόρτα, γελούσε χαιρέκακα πάνω απ΄ το πτώμα του νεκρού ντετέκτιβ. Το γέλιο του ήταν τόσο σατανικό που τον παρέσυρε να κλείσει τα μάτια του, ανήμπορος να αντικρίσει την τρανή σατανικότητα του εαυτού του. Έτσι δεν πρόσεξε το σώμα του νεκρού ντετέκτιβ να σαλεύει. Δεν ήταν και τόσο νεκρός τελικά. Ο Πέτρος έτριψε τα μάτια του μέχρι να ξετσούξουν, όταν άκουσε και δεύτερο πυροβολισμό. Αυτή τη φορά ήταν απ΄ τον ίδιο τον Αποστολόπουλο. Ο δράστης έπεσε νεκρός, φαινομενικά, μα ο Αποστολόπουλος δεν ήταν το ίδιο αφελής. Λίγο επιδειξίας μόνο. Έβγαλε το σακάκι του, αποκαλύπτοντας το αλεξίσφαιρο γιλέκο του.

«Ήσουν πολύ λίγος...» Έκανε ένα βήμα προς το δράστη τραβώντας την κουκούλα-γυναικείο καλτσόν που φορούσε στο κεφάλι. Καθώς την έβγαζε συνέχισε την πρότασή του, «...Μαρκόπουλε», δείχνοντας έτσι στο φανατισμένο κοινό του, πως ήδη ήξερε ποιος ήταν ο, παραλίγο, δολοφόνος του, και ο μόνος λόγος που αφαίρεσε την κουκούλα ήταν για την τηλεοπτική επιβεβαίωση του πόσο καλός ήταν. Ναι, ήταν πολύ καλός. Πήγε πίσω στην καρέκλα του. Έκατσε. Έβγαλε ένα πούρο. Το άναψε. Πήρε το ουίσκι απ΄ το συρτάρι όπου το είχε φυλαγμένο για τέτοιες ηρωικές στιγμές και ανέβασε τα πόδια, σταυρωτά, στο γραφείο. Ξεφύσησε το βαρύ καπνό του πούρου κυκλικά στον αέρα και έπειτα σήκωσε το ακουστικό να ενημερώσει και τους regular μπάτσους, ότι ήταν πολύ καλός. Ο Πέτρος πάτησε το μπουτόν και η συσσώρευση των σκηνοθετικών, σκηνογραφικών, σεναριακών και υποκριτικών κλισέ σταμάτησε βίαια. Ευχάριστα βίαια όμως. Επιτέλους ησυχία.

Ο Πέτρος κοίταξε το ρολόι του. Ήταν απόγευμα. *Ποιας μέρας όμως;* Κινήθηκε προς την κουζίνα μηχανικά να βάλει λίγο γάλα με δημητριακά. Πρώτα έβαλε τα δημητριακά. Μετά είδε ότι το γάλα έχει χαλάσει. Έφαγε τα δημητριακά σκέτα, σιχτιρίζοντας το ήδη χιλιοσιχτίριστο συνήθειο του να βάζει πρώτα τα δημητριακά στο μπολ και έπειτα το γάλα. Έκανε ένα γρήγορο μπάνιο. Μετά ξετύλιξε για ακόμα μια φορά την τηλεοπτική συσκευασία, ελπίζοντας να βρει κάτι άλλο μέσα. Και αυτή φιλοξενούσε χαλασμένο γάλα. Έβαλε ειδήσεις. Πρώτο θέμα, καταλήψεις στα πανεπιστήμια. *Καλά πότε έγινε αυτό;* αναρωτήθηκε. Κοίταξε το ρολόι του, αλλά αυτή τη φορά πάτησε κι ένα κουμπάκι. *Τετάρτη;* Η φρίκη ήταν όχι όση θα περίμενε να ήταν, όταν συνειδητοποίησε πως κοιμόταν για δύο μέρες. *Δεν θα έπρεπε να πεινάω πολύ;* σκέφτηκε και πείνασε πολύ.

Η τιβί έπαιζε το σόλο της και στα παράθυρα είχαν ήδη κάνει την εμφάνισή τους οι πρώτοι μονομάχοι. Φοιτητές απ΄ τη μια. Πολιτικοί απ΄ την άλλη. Τα πνεύματα ήταν ήρεμα. Χρονιάρες μέρες ακόμα, όλοι κόσμιοι και βαρυστομαχιασμένοι. Ο Πέτρος δεν παρακολου-

θούσε. Ένας γνώριμα σύντομος ήχος τον ειδοποίησε ότι είχε μία αναπάντητη κλήση. Κοίταξε το κινητό του. Είχε τριάντα πέντε αναπάντητες κλήσεις τελικά. Οι πρώτες τριάντα ήταν απ΄ τη μάνα του. Δύο απ΄ τον Τόλη, δύο απ΄ τον Άλεξ και μία απ΄ τον Φριτζ. Ο αδερφός του Πέτρου δούλευε ως σχεδιαστής προγραμμάτων και λογισμικού σε μια πόλη αρκετά μακριά, κάπου. Σίγουρα εντός συνόρων.

Ο Φριτζ τα πήγαινε αρκετά καλά, μέχρι που άρχισε να φουμάρει διάφορες ουσίες αγνώστου πατρός, με παρέες αγνώστου μητρώου. Μετά πέρασε σε αυτό που οι ιατροδικαστές ονομάζουν, «προχωρημένη σήψη», μεταφορικά. Πάντως ζούσε ακόμα και αυτό ήταν ένα από τα δυνατά επιχειρήματα που έδινε στον εαυτό του για να συνεχίσει.

Ο Πέτρος αποφάσισε να πάρει πρώτα τηλέφωνο τη μάνα του και μετά τον Τόλη. Έτσι πάει. Πρώτα η δουλειά και μετά η διασκέδαση.

«Ναι; Πέτρο;»

«Έλα μάνα».

«Πού είσαι παιδάκι μου, έχω φάει τον κόσμο να σε βρω!» Η μάνα του σαν καλοφορτισμένη θερμάστρα άρχισε να πυρώνει το χώρο.

«Ελπίζω να μην σου έπεσε βαρύς».

«Τι; Δεν σ΄ ακούω παιδί μου, για πάρε το μηδέν!» Ο Πέτρος ξεβράχνιασε το βραχνιασμένο, απ΄ τα τσιγάρα, λαιμό του.

«ΤΙ λες ρε μάνα, ποιο μηδέν; Έχουμε περάσει το 2000, έχεις πάρει χαμπάρι;» Άναψε τσιγάρο. Και ξαναβράχνιασε.

«Πέτρο, πάλι καπνίζεις;» Είναι απίστευτό το πώς οι μάνες ακούν και βλέπουν πάντα αυτά που πρέπει να δουν και να ακούσουν. Πάντα. Ακόμα και όταν είκοσι εννιά νόμοι της φυσικής συνιστούν το αντίθετο.

«Όχι». Ο Πέτρος πήγε να αποφύγει την αλήθεια. Είχε ήδη αρχίσει να παίζει με τη φράντζα στο πλάι του κεφαλιού του, μία απ΄ τις μικρές λεπτομέρειες που μόνο κάποιος που τον ήξερε καλά, το αναγνώριζε ως σημάδι ψεύδους.

«Τι όχι, αφού άκουσα αναπτήρα». Η κυρα-Στέλλα δεν είχε σκο-

πό να παραιτηθεί. Αφού είχε ακούσει αναπτήρα. Και ήξερε τι είχε ακούσει.

«Άναψα το γκαζάκι να κάνω έναν καφέ», είπε με σχετική απάθεια ο Πέτρος τραβώντας άλλη μια τζούρα.

«Τι καφέ παιδί μου τέτοια ώρα, δεν θα σε παίρνει ο ύπνος μετά». Η κυρα-Στέλλα άλλαξε θέμα σε ανύποπτο χρόνο, καθώς άκουσε κάτι που δεν της κόλλαγε στη συζήτηση, μα είχε κάθε πρόθεση να επιστρέψει στο προηγούμενο θέμα λίαν συντόμως.

«Τώρα τι σχέση έχει αυτό ρε μάνα;»

«Πώς δεν έχει σχέση; Αφού δύο μέρες σε ψάχνω και δεν σε βρίσκω πουθενά». Να το, το έκανε πάλι. «Αποφεύγεις και την ίδια σου τη μάνα τώρα; Μόνο εκείνες τις ξεβράκωτες που πας και τσιλημπουρδίζεις, μόνο αυτές θυμάσαι! Και άρχισες και το κάπνισμα πάλι... και...»

Η κυρα-Στέλλα είχε πάρει φόρα. Ο Πέτρος ήξερε πως είχε έρθει η ώρα να αφήσει το ακουστικό στο μπράτσο της πολυθρόνας και να βάλει τα μακαρόνια για βράσιμο. Ούτως ή άλλως και να ήθελε δεν θα μπορούσε να απαντήσει σε καμιά απ΄ τις ερωτήσεις της. Από το τηλέφωνο αδιευκρίνιστοι θόρυβοι έκαναν δεύτερη φωνή σε αυτούς της τηλεόρασης. Ο Πέτρος προσπαθούσε να καταλάβει αν η μάνα του μιλούσε για το σύστημα παιδείας και ο κύριος Πουριτανόπουλος για τα κεφτεδάκια που χάλασαν εκτός ψυγείου πριν ένα χρόνο ή ανάποδα. Τελικά αποφάσισε να λύσει την απορία του και σήκωσε το ακουστικό.

«Μάνα». Η φωνή στην άλλη γραμμή πήρε ανάσα. «Λυπήσου με δηλαδή. Δουλεύω κάθε βράδυ εδώ και τρεις εβδομάδες, είμαι κομμάτια, σταμάτα να φωνάζεις να χαρείς».

«Από λεφτά πώς πας;» Η μαμά μαλάκωσε.

«Καλά είμαι. Ο μπαμπάς τι κάνει;» Ο Πέτρος ταυτόχρονα κοιτούσε την κοιλιά του. Του φάνηκε πιο μεγάλη απ΄ όσο ήθελε και έτσι αποφάσισε να παίξει λίγο με τις τρίχες στον αφαλό για να ξεχαστεί.

«Τα ίδια παιδί μου, τρέχει με τις δουλειές, τα λεφτά, ξέρεις πως

πάνε».

«Καλά σ΄ αφήνω τώρα γιατί...» κάπου εδώ έμπαινε μια τυχαία φράση από το βιβλίο των πρόχειρων δικαιολογιών, «...θα μπω να κάνω ένα μπάνιο». Σωστή επιλογή. Και αυτό γιατί περιείχε μία από τις πιο θετικά προδιατεθειμένες πράξεις στο βιβλίο. Να κάνει μπάνιο το παιδί. Να μην βρωμίσει. Να μην γίνω ΕΓΩ η αιτία να βρωμίσει.

«Καλά παιδί μου, να προσέχεις. Άμα μιλήσεις με τον αδερφό σου, να του πεις να με πάρει, και αυτόν τον ψάχνω μέρες».

«Καλά, φιλιά τώρα».

«Α! Και να κοιτάς πού και πού και την εικόνα της Παναγίτσας της Εκαντοπυλιανής που σου ΄χω φέρει. Πες και κάνα λογάκι παιδάκι μου αν σου ΄ρθει, ακούγει αυτή, μεγάλη η χάρη της».

«Τώρα αυτό πού... Καλά θα την κοιτάω. Άντε γεια».

Το γεγονός ότι ο Φριτζ δεν είχε δώσει σημεία ζωής δεν τον ανησυχούσε καθόλου. Ο Φρίξος έμοιαζε σε πολλά με τον Πέτρο. Μόνο που του έλειπε και η λιγοστή μπέσα που είχε, όσον αφορά τη μάνα τους. Μια φορά ο Φριτζ δεν της είχε απαντήσει στο τηλέφωνο για δύο ολόκληρους μήνες. Η γυναίκα κόντεψε να πάθει συγκοπή και όλοι γύρω της νευρικό κλονισμό. Είχε τηλεφωνήσει σε όλους, αστυνομίες, νοσοκομεία, πυροσβεστικές, στο 11888 του ΟΤΕ, στο 11880 των άλλων, στο Χασαρδέλα, στο Μάκη, στην Πίτσα Μητέρα, στη Λιοπύρη, ακόμα και στη Μητρόπολη σκέφτηκε να τηλεφωνήσει, μα ευτυχώς κάποιος τη σταμάτησε.

Ο Πέτρος πήρε τον Φρίξο να τον ψήσει να της το σηκώσει το ρημάδι. Λυπόταν τον κακομοίρη τον πατέρα του, που θα γύριζε πτώμα από τη δουλειά και θα είχε να υποστεί και τις φωνές και τα μοιρολόγια της κυρα-Στέλλας. Ο Φρίξος δεν το σήκωνε. Ούτε αυτό ήταν ιδιαιτέρως περίεργο. Μάλλον συνηθισμένο. Τέλος, ο Τόλης.

«Έλα ρε φάντασμα, πού είσαι; Ζεις;» ακούστηκε η τρολοφωνή στο άλλο άκρο.

«Ναι μωρέ. Έλιωσα. Πέθανα. Πήγα άκλαυτος. Και ξαναγύρισα.

Εσύ; Τι κάνεις;»

«Εγώ ακόμα να ξαναγυρίσω».

«Απ΄ το πανεπιστήμιο;»

«Ναι».

«Είσαι;»

«Είμαι».

«Άρα πάμε;»

«Πάμε».

«Μπορεί να μην τα καταφέρουμε».

«Μπορεί...»

«Αλλά αξίζει να προσπαθήσουμε».

Μετά από μια αδιευκρίνιστη μερίδα χρόνου βρέθηκαν στο fra.p.e. Το μαγαζί, μονάχα με έναν εκ των υπαλλήλων του παρόντα, ανάρρωνε από το καθιερωμένο πρωτοχρονιάτικο ξεφάντωμα. Πέτρος και Τόλης έκατσαν. Τους σέρβιρε ο Πέτρος. Τα ήπιανε μαζί. Ο υπάλληλος έπαιζε πόρτες με τον εαυτό του. Κι έχανε.

«Πώς ήταν εδώ με τις γιορτές;»

«Πώς να ήταν; Τραγωδία».

«Δεκτό».

«Εκεί;»

«Πού;»

«Εκεί που ήσουν και δεν ξέρω πού».

«Πανεπιστήμιο». Ο Πέτρος στο άκουσμα της καταραμένης αυτής λέξης, που στα αυτιά του ηχούσε σαν νεκρομαντικό ξόρκι, άσπρισε. Το στόμα του παρέμεινε ανοιχτό και το βλέμμα του χάθηκε κάπου στην άβυσσο.

«Κλείσ΄ το στόμα Πητ, θα σου μπει καμιά μύγα. Οι άλλοι;»

«Αύριο έρχεται ο Άλεξ και η Φένια. Μεθαύριο η Φαίη. Η Φανή πρέπει να ΄χει έρθει ήδη. Είπαμε μεθαύριο πάρτι εδώ, να γιορτάσουμε τη νέα χρονιά. Και να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους

γιατί χωρίσαμε για διακοπές σαν μαλακισμένα».

«Ναι, μωρέ. Μου λείψατε».

«Τι έγινε, έγινες γκέι ρε; Σου λείψαμε;» Ο Πέτρος άρχισε να γελάει, ώσπου μια σφαλιάρα στο πίσω μέρος του κεφαλιού τού έκοψε τη φόρα. Χαιρόταν που ξαναέβλεπε τον ψηλό, πράσινο και άσχημο φίλο του.

Ο dj άλλαξε ύφος και από εκεί που έπαιζε ένα χαλαρό, ροκ κομματάκι, έβαλε κάτι σαν τραγούδι. Από μία κάτι σαν τραγουδίστρια. Η οποία έλεγε κάτι ότι ήθελε να γλύψει. Κάτι αντρικό. Και μετά να το βάλει στο κάτι της. Ή στο μάτι της. Αυτό δεν ήταν μουσική. Ήταν κάτι άλλο. Ο Πέτρος και ο Τόλης κοιταχτήκαν με νόημα. Έπειτα κοίταξαν τον dj. Εκείνος είχε κλείσει τα μάτια του, είχε σφίξει τα χείλια του δαγκώνοντας ελαφρά το κάτω και κουνούσε το κεφάλι του αριστερά-δεξιά με το ρυθμό.

«Καινούργιος;» ρώτησε απορημένος ο Τ.

«Εντελώς», απάντησε ο Π.

«Θετικός. Έχει ταλέντο. Θα πιάσει», παρατήρησε ο Τ.

«Και χορεύει και ωραία. Πρέπει να είναι μπαλαρίνα», αποφάνθηκε ο Π.

«Να τον στείλουμε σε κάνα ριάλιτι. Θα κάνει θραύση», βγήκε η ετυμηγορία.

ΟΛΑ ΚΑΛΑ ΜΑΝΑ, ΑΠΛΩΣ ΜΑΤΩΝΩ

Ο Αλεξάκης καθόταν μόνος σπίτι του. Είχε στρίψει ένα μεγάλο, μεγάλο, πολύ μεγάλο τσιγάρο. Είχε βάλει μέσα και μερικά ιχνοστοιχεία. Και μεταλλικά άλατα. Και φούντα. Βασικά φούντα. Άραζε. Καθόταν. Καθόταν αραχτός. Και αραζόταν, κάπνιζε και άκουγε. Στο σιντιπλέιερ έπαιζε ένα τραγούδι του Bob Dylan. Ο Αλεξάκης είχε μαστουρώσει και είχε αφεθεί στη μαστούρα του πλήρως. Πρώτη μέρα πίσω στην πόλη πάντα αυτό έκανε. Την είχε ονομάσει «ημέρα απο-

συμπίεσης», κλέβοντας τον όρο από τον Πέτρο. Η πρώτη μέρα μετά από κάθε διάστημα απουσίας του, μια μέρα που ήταν αφιερωμένη στην ψυχική του κατάσταση. Η ησυχία έντεινε το συναίσθημα που μετέδιδε το τραγούδι. Το ίδιο και η μαστούρα του. Τα λόγια του «Ιάκωβου» ηχούσαν καθαρά σαν κρύσταλλο στα αυτιά του. Προσπαθούσε να μην συγκεντρώνεται σε αυτά που λέει το τραγούδι. Ήθελε να πιάσει μόνο την ατμόσφαιρα και το φίλινγκ. Όμως όσο το έλεγε στον εαυτό του, τόσο περισσότερο ασυναίσθητα παρακολουθούσε τα λόγια, ώσπου δεν άκουγε τη μουσική, παρά μόνο σιγοτραγουδούσε τους στίχους.

«That he not busy being born, is busy dying».

Δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό που τόσο του άρεσε στον στίχο. Είχε λέξεις παράξενα διαλεγμένες και δημιουργούσε ένα λογοπαίγνιο άξιο προσοχής, αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Ίσως ήταν οι αναθυμιάσεις, ίσως η κατάθλιψη της επιστροφής στην πόλη, αλλά ένιωθε κάτι να τον ανατριχιάζει βαθιά όταν άκουγε αυτά τα λόγια. Χαμογέλασε στο άκουσμα μιας φράσης που ακολουθούσε:

«And it's alright ma' , I can make it».

Σκέφτηκε πόσο δυνατό όπλο είναι η μουσική. Πόσο εύκολα μπορεί να σε κάνει να κλάψεις. Ή να γελάσεις. Ή πρώτα το ένα και μετά το άλλο. Και μετά πάλι το πρώτο. Και τούμπαλιν. *Ήθελα να ξέρα ποιος μάγκας ανακάλυψε τη μουσική,* σκέφτηκε ο Άλεξ καθώς ένα κύμα καπνού κατέβαινε τον οισοφάγο του.

Χτύπησε το κουδούνι. Ήταν κάποιος. Δεν τον ενδιέφερε. Ξανά. Και πάλι. Τέταρτη φορά που ακούστηκε το κελάιδισμα και ο Άλεξ κατέβηκε τα σκαλιά από το πατάρι του σιχτιρίζοντας τον απρόσκλητο επισκέπτη. Ήταν ο Πέτρος.

«Έλα ρε μαλακά, τι κάνεις τόση ώρα;»

«Γαμιέμαι», απάντησε ο Άλεξ και σωριάστηκε στον καναπέ.

«Πάλι; Όπως και την άλλη φορά, μόνος σου; Ωραία πρέπει να ‘ναι. Χωρίς άγχος. Χωρίς κρεβατομουρμούρα».

«Σχεδόν αστείο», σχολίασε κακομουτσιασμένα ο Άλεξ.

«Προσπάθησα», απολογήθηκε ο Πέτρος χαμογελώντας.

«Τι έγινε, επέστρεψαν όλοι;» ρώτησε ο Άλεξ τραβώντας ακόμα μια τζούρα απ’ το πράμα που κάπνιζε. Ή έπινε. Ή όπως αλλιώς θέλετε. Έτρωγε.

«Ναι, ήρθαν όλοι. Ήρθα να σε πάρω. Πάμε στη Φαίη».

«Οκ. Μέχρι να ετοιμαστώ, άκου αυτό. Θα σε βοηθήσει πιστεύω». Ο Άλεξ μάζεψε τα κομμάτια του από τον καναπέ και άρχισε να μετακινείται αργά-αργά προς την ντουλάπα. Άρχισε να ψάχνει για τα κλασικά του ρούχα, τα οποία είχε σε αναρίθμητα αντίτυπα, κρεμασμένα το ένα δίπλα στο άλλο. Ο Πέτρος είχε μείνει με την απορία του τι ήταν αυτό που έπρεπε να ακούσει. Ο Άλεξ έφαγε μια αναλαμπή -τσικούμ!- και επέστρεψε, πάτησε το No 7 στο σιντιπλέιερ και έδωσε φωνή στο φουλ. Δεν παρέλειψε να βγει και από πάνω όμως, επισημαίνοντας: «Έλα ρε μαλάκα, όλα μόνος μου θα τα κάνω;»

Στην αρχή ακούστηκε μια κιθάρα. Έπειτα μια φυσαρμόνικα. Ο Πέτρος άραξε να κάνει ένα τσιγάρο κι αυτός με τη σειρά του. Κανονικό τσιγάρο. Όχι ότι τα άλλα είναι ακανόνιστα. Ξέρετε τι θέλω να πω.

«Πώς λέγεται το τραγούδι;»

«She’s your lover now. Σου πάει γάντι». Ο Πέτρος χαμογέλασε και άρχισε να ακούει, καθώς ο Μπομπ άφηνε το εισαγωγικό του σόλο και ετοιμαζόταν να τραγουδήσει. Ο πρώτος στίχος που του κόλλησε στο μυαλό ήταν στο αρχικό τετράστιχο.

«Pain sure brings out the best in people, doesn’t it?»

Το ζύγισε. *Μεγάλη αλήθεια είπες τώρα Μπομπ,* σκέφτηκε ο Πέτρος. Ο άνθρωπος όταν πονάει, όταν στεναχωριέται, όταν ζορίζεται, όταν τα βρίσκει σκούρα, όταν βλέπει πως μπροστά του υπάρ-

χει ένας γκρεμός, ένας τούβλινος τοίχος, μια καταιγίδα έτοιμη να τον κατασπαράξει, τότε είναι που μεταμορφώνεται. Κανείς δεν ξέρει ακριβώς ποια χημική αντίδραση γίνεται μέσα του και τι ενεργοποιεί, αλλά ένα είναι σίγουρο. Πως όταν πονάμε βγάζουμε τον καλύτερο εαυτό μας. Όταν έχουμε φτάσει στον πάτο και νιώθουμε ότι δεν πάει παρακάτω, τότε κάποιου είδους τοξίνη εκκρίνεται από τον οργανισμό μας -ας την ονομάσουμε για χάρη της ιστορίας «καλυτερίνη»- και μας κάνει απλά καλύτερους. Σε όλα. Παντού. Στις σχέσεις μας, στον τρόπο που αντιμετωπίζουμε τους γύρω μας. Φεύγει ο εγωισμός μας, πέφτουν οι μάσκες, τα τείχη. Είναι η περίοδος που ενεργοποιείται έντονα η έμφυτη ανάγκη για έκφραση. Για αγάπη. Αγαπάμε. Νοιαζόμαστε. Είναι η πιο όμορφη περίοδος, παρ' όλο που δεν της φαίνεται. Είναι αυτές οι καταστάσεις που μας ωριμάζουν.

Ο Αλεξάκης είχε περάσει στο μπάνιο να κάνει ένα γρήγορο ντους μπας και ανακτήσει τις αισθήσεις του στο φουλ. Είχε ξεχάσει πως μόλις ντύθηκε και έτσι αναγκάστηκε να ξεντυθεί πάλι. Κάπου τότε, το αυτί του έπιασε έναν ακόμα ενδιαφέροντα στίχο.

«Yes, you, you just sit around and ask for ashtrays,
can't you reach?»

Χαμογέλασε κι εκείνος. Του φάνηκε αστείο. Και τραγικό. Συνειρμικά ο στίχος τού θύμισε μια παλιά του γνωριμία. Τον Καρμοίρη. Τον Στέλιο όπως τον λέγανε, αλλά η παρέα τον φώναζε «Καρμοίρη». Η τότε παρέα του, πίσω στο πρώτο έτος.

Ο Στέλιος λοιπόν είχε μια κοπέλα, την Άννα. Η Άννα καλή και χρυσή κοπέλα, αλλά... μάλλον όχι. Δεν ήταν ούτε καλή ούτε χρυσή. Η Άννα ήταν απαράδεκτη. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν η πάρτη της, τίποτα άλλο. Θα χρησιμοποιούσε ό,τι μέσο διέθετε για να πετύχει αυτό που ήθελε. Πώς γίνεται τώρα και κάθε φορά που μια τέτοια κοπέλα ψάχνει για ένα υποχείριο, πάντα βρίσκεται κάποιος

πρόθυμος. Ένας προσωπικός σκλάβος τής χτυπάει την πόρτα. Το θύμα. Ο τελευταίος του πάτου. Ο μηδέν. Αυτός που θα της πραγματοποιήσει κάθε επιθυμία. Αυτός ήταν ο Στέλιος για την Άννα. Ό,τι ζήταγε λοιπόν η Άννα, ο Στέλιος εκεί. Παγωτό η Άννα; Παγωτό. Κι ας ήταν πέντε το πρωί στο κλαμπ και χόρευαν. Κι ας ήταν το κοντινότερο περίπτερο στα δεκαπέντε χιλιόμετρα. Κι ας χιόνιζε έξω. Έπρεπε να πάει σπίτι η Άννα γιατί κουράστηκε; Σπίτι η Αννούλα. Κι ας ήταν ο Στέλιος στο πανεπιστήμιο σε σύσκεψη με τον επιτηρητή του. Θα τα παράταγε όλα και θα έτρεχε για να μην πάρει το λεωφορείο η Αννούλα που δεν θα είχε θέση και θα έπρεπε να σταθεί όρθια. Όταν δε η Αννούλα είχε περίοδο... Α, τότε ήταν το καλύτερο. Τότε ήταν η αποκορύφωση. Ποιος την έπιανε την Αννούλα τότε. Ο Πέτρος αναπόλησε την τελευταία φορά που η Αννούλα είχε ζητήσει κάτι απ΄ τον Στέλιο. Ή μάλλον το προτελευταίο.

Ήταν σε φιλικό σπίτι και έπαιζαν χαρτιά. Έπιναν τα κρασάκια τους, γελούσαν, χαριεντιζόντουσαν, όταν ξάφνου κάτι απερίγραπτο συνέβη. Η Αννούλα ανακάλυψε ότι βαρέθηκε. Και ήθελε να πάει σπίτι. Η Αννούλα δεν ήταν όμως σαν τα άλλα κορίτσια. Φυσικά δεν θα έκανε υπομονή και ούτε θα έβαζε σε κίνηση τους γυναικείους πλεονασμούς που διέθετε σε μπούστο και νάζι, για να πείσει τον αγαπητικό της να φύγουν. Όχι. Η Αννούλα είχε απαιτήσεις. Είχε ύφος. Είχε αποφασίσει. Γύρισε επί τόπου στον Στέλιο λέγοντας: «Πάμε να φύγουμε, βαρέθηκα». Ο Στελάρας ο απλός, δεν ήξερε τι να απαντήσει. Το «όχι» δεν πέρασε ιδιαίτερα απ΄ το μυαλό του. Ούτε το: «Ρε τι λες τώρα, σοβαρέψου». Να μην γίνει καν λόγος για κάτι ποιο ακραίο, του στυλ: «Πάρε ταξί και παράτα με εδώ που είμαι με την παρέα και γουστάρω, γιατί δεν παίζει να σηκωθώ να φύγω επειδή εσύ ξαφνικά βαρέθηκες ω! μέγα κέντρο του κόσμου». Όχι. Ο Στελίνιο είπε κατά λέξη -και ήταν μία μόλις η λέξη- «τώρα;». Ο μέγας αρσενικός. Ο κυνηγός. Ο άντρας των σπηλαίων. Ο Χουλκ. Ο Μπίγκφουτ. Το Γέτι. Το καλύτερο που κατέβασε το κεφάλι του ήταν το «τώρα;».

Προφανώς η Αννούλα απάντησε: «Ναι, τώρα», έπειτα ζούληξε

και μια δικαιολογία στην πρόταση, «Γιατί είμαι πολύ κουρασμένη και πρέπει να ξυπνήσω νωρίς», και αυτό γιατί δεν ήθελε να χάσει την αξιοπιστία της με τους υπόλοιπους της παρέας. Λες και την είχε ποτέ. Ο Στελάρας σηκώθηκε σαν βρεγμένη γάτα, αποχαιρέτησε γενικεύοντας τη δικαιολογία της Αννούλας σε πρώτο πληθυντικό, «Εμείς θα την κάνουμε γιατί είμαστε πτώματα και έχουμε να σηκωθούμε νωρίς το πρωί», πάνω στο σκεπτικό του «και ενώθηκαν εις σάρκα μιαν», έβαλε το παλτό του και για πότε έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, κανείς δεν κατάλαβε.

Οι υπόλοιποι είχαν μείνει με ανοιχτό το στόμα. Το μόνο που ειπώθηκε επί του θέματος ήταν ένα αόριστο, «τι έγινε τώρα ρε μαλάκες;» Αξίζει να σημειωθεί πως το σπίτι όπου βρίσκονταν ήταν σε ορεινή περιοχή. Έξω έβρεχε. Ο Στελάρας έπαιζε χαρτιά, μα η Αννούλα ήταν αυτή που είχε ρέντα. Τον έβαλε να πάει μέχρι εκεί που είχαν αφήσει το αμάξι και να το φέρει μπροστά της για να μην βραχεί. Μόλις έφτασε το αμάξι με τον βρεγμένο-εις-διπλούν-καιδιμπλούμ Στέλιο, η Αννούλα δεν κουνήθηκε. Περίμενε να της ανοίξει την πόρτα και να της παράσχει μια αυτοσχέδια ομπρέλα σηκώνοντας το παλτό του, αφού δεν είχαν φέρει δική τους επειδή εκείνη το είχε βρει περιττό.

Στη διαδρομή, αφού του τα έχωσε που δεν είχε πάρει ομπρέλα, με την αιτιολογία ότι αυτός θα έπρεπε να ήξερε καλύτερα για τον καιρό εδώ πάνω αφού σε φίλο του είχαν πάει στο κάτω-κάτω, μετά γενίκευσε το κράξιμο με ατάκες του στυλ, «τι σόι άντρας είσαι εσύ;» και «πώς θα με προστατεύεις, αν ούτε μια ομπρέλα δεν σκέφτεσαι να φέρεις;» Ο Στέλιος ζητούσε συγνώμη για ό,τι πιθανό και απίθανο παράπτωμα μπορούσε να σκεφτεί εκείνη τη στιγμή ότι θα του καταλογίσει η Αννούλα. Όλα αυτά σύμφωνα με όσα έμαθε ο Πέτρος από μια φίλη της Αννούλας, με την οποία κάποια χρόνια αργότερα ο Πέτρος φασώθηκε (βλ. ήρθε σε σεξουαλικού είδους επαφή) σε ένα πάρτι μεθυσμένος. *Αχ, η Ασπασία.* Ωραίος κώλος, καλή φωνή, μέτριο βυζί αλλά μούρη κανάτα. Έτσι την είχε χαρακτηρίσει ο Άλεξ,

προκαλώντας τη δυσαρέσκεια, αλλά και το γέλιο του φίλου του.

Πού είχαμε μείνει όμως; Α, ναι, είχαμε μείνει στην Αννούλα. Και στο Στέλιο. Και στο λάστιχο. Που και αυτό έμεινε. Ο Στέλιος το άλλαξε μόνος του προφανώς, «και γρήγορα, σε παρακαλώ», γιατί «βιαζόντουσαν» και «κρύωναν» παρ΄ όλη τη θέρμανση. Ο Στελάρας ο ήρωας άλλαξε και το λάστιχο, ζήτησε και συγνώμη για τα νερά που έσταξε πάνω στην αγαπημένη του καθώς επέστρεψε στο αμάξι. Εκείνη δεν του το συγχώρεσε ποτέ. Όταν έφτασαν σπίτι της κατέβηκε και του είπε -ή μάλλον τον ενημέρωσε- πως θα μείνει μόνη της εκείνο το βράδυ και του έκλεισε την πόρτα στη μάπα. Τις πόρτες μάλλον. Και του αυτοκινήτου και την εξώπορτα.

Ο Στελάρας ο άφωνος δεν έκανε κίνηση να βάλει μπρος, προσπαθώντας να βρει ένα σημάδι αξιοπρέπειας μέσα του. Μάταια όμως. Η Αννούλα, απ΄ την άλλη, άνοιξε το παράθυρο του σπιτιού μετά από δέκα δευτερόλεπτα και του φώναξε: «Α! Και πού ΄σαι. Μην με ξαναπάρεις τηλέφωνο. Χωρίζουμε. Μαλάκα!» κλείνοντας έτσι τον κύκλο των πραγμάτων που ζήτησε η Αννούλα από τον Στελάρα το μαλάκα.

Το επόμενο πρωί η Αννούλα είχε ήδη ξυπνήσει με άλλον άντρα. Το συμπέρασμα στο οποίο είχε καταλήξει ο Πέτρος, ήταν πως αυτές οι γυναίκες τραβάνε αυτού του είδους τους άντρες σαν μαγνήτες. Αλλά ακόμα και αυτοί δεν μπορούν να κορέσουν τη δίψα του «θέλω». Αργά ή γρήγορα τους βαριούνται και τους πετάνε. Αυτούς που έκαναν τα πάντα στο όνομα του έρωτα. Έρωτα... Αυτός δεν ήταν έρωτας. Ήταν, είναι και θα είναι καθαρός μαζοχισμός. Το τραγικό της υπόθεσης είναι ότι η Αννούλα βρήκε άλλον Στελάρα και ο Στέλιος βρήκε άλλη Αννούλα. Και ο κύκλος της ζωής συνεχιζόταν αρμονικά με το λιοντάρι να πηδάει το λαγό.

Το τραγούδι είχε ήδη τελειώσει μέχρι ο Πέτρος να επιστρέψει απ΄ το εθιστικό φλας μπακ. Πρόλαβε μόνο ν΄ ακούσει τον τελευταίο στίχο, καθώς ο Άλεξ πάταγε το στοπ.

«But it's all right Ma' it's life and life only»

ΤΑ ΦΕΜΙΝΟΒΑΜΠΙΡ ΚΑΙ ΤΟ ΦΛΟΥΡΕΙ

Δώδεκα και τέταρτο τα ξημερώματα, η παρέα έσκασε μύτη στο fra.p.e. Είχε προηγηθεί ένα μικρό meeting στο σπίτι της Φαίης, όπου όλοι άφησαν παρέα στον παλιό το χρόνο τις έχθρες και τις παρεξηγήσεις τους και αποφάσισαν να το γιορτάσουν πιο κοσμικά. Η Φανή με τη Φαίη είχαν φτιάξει μια βασιλόπιτα για το νέο έτος. Ξέρετε έτσι για το γούρι. Για φλουρί είχαν κρύψει μέσα ένα χαρτάκι που έγραφε: «φλουρεί». Το αστείο το καταλάβαιναν μόνο αυτές, που καθώς έψηναν την πίτα συζητούσαν για τα ανορθόγραφα σημειώματα των μεταναστών, που ζητούσαν οικονομική βοήθεια. Η μόδα που ξεκίνησε από αυτούς, είχε εξαπλωθεί σε όλους τους ζητιάνους καθώς πίστευαν πως με αυτό τον τρόπο θα προκαλούσαν την αμέριστη συμπάθεια του κόσμου. Έτσι έβλεπες πλέον όλους τους άμοιρους, άπορους, κουφούς, κουλούς, κουτσούς, τρελούς, ναρκομανείς, να κρατούν ανορθόγραφα σημειώματα.

Το μαγαζί είχε πολύ κόσμο. Ήταν και Σάββατο βράδυ μία εβδομάδα σχεδόν μετά το ρεβεγιόν, ο κόσμος σαν κοσμοπολίτικο βαμπίρ είχε αρχίσει να ξαναδιψάει για ξενύχτι, ποτό και σεξ. Ο dj έπαιζε ένα γνωστό κομμάτι των Suede και τα φωτορυθμικά που είχαν εγκατασταθεί με το νέο έτος, έδιναν στο μαγαζί μια πολύ bistro εμφάνιση. Όπως ακριβώς έπρεπε.

«Τι είναι αυτά ρε μαλάκα;» είπε ο Άλεξ απευθυνόμενος προς το φίλο και υπάλληλο Πέτρο. «Λες κι έχω έρθει σε πάρτι με πυγολαμπίδες νιώθω».

«Ωραία είναι», παρατήρησε η Φένια που γενικότερα της άρεσαν τέτοιου είδους παρεμβάσεις.

«Σαν ντίσκο είναι!» έδωσε το στίγμα της η Φαίη καθώς πήγαινε να βρει τρόπο να κόψουν και να σερβίρουν τη βασιλόπιτά τους, κοι-

νώς πιάτα, πιρούνια και μαχαίρια. Είχε ήδη φροντίσει όμως ο μισοαμερικάνος πατρόνας του μαγαζιού και ερχόταν με ένα τραπεζάκι παραμάσχαλα και ασημικά για να καλωσορίσει την παρέα. Τη Φένια βασικά ήθελε να καλωσορίσει. Αλλά και την παρέα κατ΄ επέκταση. Του είχε λείψει η παρουσία της στο χώρο και στο χρόνο, αφού ένιωθε ότι δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με κανέναν άλλον σε αυτή την παράξενη πατρίδα.

Ως αντάλλαγμα για την εξυπηρέτηση, τα παιδιά αποφάσισαν να του παραχωρήσουν τη θέση του Χριστού στη βασιλόπιτα. Ούτως ή άλλως του Σπιτιού, του Θεού, της Παναγίας και των Αγίων και μπλαμπλαμπλα τα είχαν από καιρό καταργήσει, γιατί τους μείωναν τις πιθανότητες για την υπέρτατη νίκη του φλουριού. Παρά την έκτακτη συμμετοχή του outsider Φρανς, εκπλήξεις στη διεκδίκηση του τούρτινου τίτλου δεν υπήρξαν. Το κέρδισε ο Πέτρος. Για πολλοστή φορά. Βέβαια όταν ο Πέτρος σήκωσε αυτό που, και καλά, έπρεπε να είναι στρογγυλό και μεταλλικό, απόρησε. Ο Αλεξάκης έπεσε από πάνω του να δει τι είναι, ως αυθεντικός περίεργος. Ο Πέτρος άνοιξε το χαρτάκι και γέλασε, ενώ ο Άλεξ ρώτησε προς τις "μαγείρισσες": «Ποιος φλουρεί ρε παιδιά; Και τι φλουρεί δηλαδή; Το φλούριο;» Η παρέα γέλασε. Η παρέα ήπιε. Μετά γέλασε λίγο ακόμα. Μετά ξαναήπιε. Μετά γέλαγε συνέχεια.

«Πότε θα ξαναδούμε το Λύκο;» ρώτησε ο Άλεξ με ανυπομονησία.

«Γιατί, σου ΄λειψε;» απάντησε ο Πέτρος προσπαθώντας να χαμογελάσει, ενώ ταυτόχρονα κατέβαζε μια γουλιά μπίρας.

«Μας έχει λείψει η φάτσα σου όταν τον βλέπεις», απάντησε για λογαριασμό του Άλεξ η Φανή, την ώρα που με το δικό της μπουκάλι μπίρας τσούγκρισε ελαφρώς το αιωρούμενο μπουκάλι του Πέτρου, σε μια φιλική προσπάθεια να τον κάνει να πανικοβληθεί.

«Ακούσατε τα νέα για το πανεπιστημιακό μας μέλλον;» πετάχτηκε στο άκυρο η Φαίη, αλλάζοντας άποψη στη συζήτηση. Τα ερωτηματικά νεύματα, ακολουθούμενα με μερικά «τι;» αποτέλεσαν το σύνολο των απαντήσεων προς την ερώτηση. Η Φαίη συνέχισε: «Εμείς

αύριο έχουμε συνέλευση και όλα δείχνουν ότι θα το κλείσουμε».

«Ναι κι εμείς», είπε ο Πέτρος. Από τα πρόσωπα των υπολοίπων φαινόταν πως πάνω-κάτω όλοι γνώριζαν το ίδιο για τις σχολές τους. Ο Τόλης είχε κρεμάσει μια γκριμάτσα, χαρακτηριστική των απόψεων του περί καταλήψεων.

«Γιατί κοιτάς έτσι ρε στριμμένε!» αναφώνησε επιδεικτικά ο Άλεξ. Το χαμόγελο του τόνιζε την ελαφρότητα του σχολίου του.

«Γιατί οι καταλήψεις είναι ένα θέμα. Οι καταληψίες ένα άλλο. Το παίζουν όλοι τους ιστορία. Καλά, ας κάνουν ό,τι θέλουν, εμένα γιατί δεν μ΄ αφήνουν να μπω στο γραφείο μου; Τι τους φταίω εγώ δηλαδή;»

«Όχι εσύ, αλλά αυτοί για τους οποίους δουλεύεις», απάντησε συνωμοτικά η Φανή.

«Και αυτοί για τους οποίους δουλεύουν αυτοί, για τους οποίους δουλεύεις εσύ», πρόσθεσε δύο φορές πιο συνωμοτικά ο Άλεξ.

«Και γιατί δεν πάνε σε εκείνους τότε και τα σκοτίζουν σε ΄μένα; Να πάνε στον υπουργό να του χτίσουν με τούβλα το γραφείο. Γιατί το δικό μου;» Τον Τόλη τον έπνιγε το δίκιο του. Και με το δίκιο του.

«Γιατί εκεί δεν μπορούν να πάνε, δεν τους παίρνει, θα τους μπαγλαρώσουν όλους. Ενώ σ΄ εσένα μπορούν. Και το κάνουν», εξήγησε η Φένια μπαίνοντας ενεργά στη συζήτηση. Είχε απόψεις και είχε σκοπό να τις καταθέσει.

«Κατάλαβα. Κόμπλεξ κατωτερότητας». Έλυσε το μυστήριο ο Τόλης.

«Κάπως έτσι», είπε ένας απ΄ όλους. «Ο καθένας όπου μπορεί», είπε ένας απ΄ τους υπόλοιπους, «κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί», συνέχισε ένας ακόμα, «για να σπάσει τα νεύρα», ο προτελευταίος, «σε όσους περισσότερους μπορεί», ο τελευταίος και καταϊδρωμένος.

«Το καλύτερο το κάνει ο υπουργός όμως. Τη σπάει σε μισό εκατομμύριο φοιτητές και βάλε».

«Ε, ναι, είναι ο καλύτερος. Γι΄ αυτό είναι και υπουργός. Δεν είναι

κάνας τυχαίος! Έχει ταλέντο».

Ακολούθησε ένα από τα κλασικά ελληνικά τσουγκρίσματα, geia mas, opa!, Ellada, mouzaka, tsatsiki, mpouzoukia, για να νιώσουν όλοι καλά και όλοι Έλληνες.

«Μυρίζομαι φασαρίες δηλαδή;» είπε ο Πέτρος μετά το τσούγκρισμα, κοιτώντας προς τη μεριά του Τόλη.

«Άμα αρχίσουν πάλι τα "δεν σ' αφήνω να περάσεις ρε κωλοδεξιέ", εννοείται ότι θα έχουν φασαρίες. Άσε που τη θυμάμαι τη φάτσα εκείνου του μαλάκα από πέρσι. Φέτος δεν ξέρει τι ξύλο έχει να μαζέψει, χαμός θα γίνει».

«Δεν παίρνει τα χαμπάρια του!» πρόσθεσε ο Άλεξ πατριωτικά.

«Γι' αυτό πας γυμναστήριο όλο το χρόνο ρε; Για να παίζεις ξύλο στις καταλήψεις;» απόρησε, χωρίς πραγματικά να απορήσει, η Φένια.

«Το γυμναστήριο, είναι θέμα πειθαρχίας, εκγύμνασης και καλής φυσικής και πνευματικής κατάστασης», επεξήγησε ο Τόλης με το πλέον εμβριθές ύφος που διέθετε.

«Νους υγιείς, εν σώματι υγιή», πρόσθεσε η Φανή.

«Υγιές», διόρθωσε η Φένια.

«Υγιή, είπαμε», ξαναδιόρθωσε η Φανή.

«Υγιές. Νους υγιείς, εν σώματι υγιές», την ξανα-ματα-διόρθωσε η Φένια, προσθέτοντας ολόκληρη τη φράση ως ηχητική επιβεβαίωση του γνωμικού της.

«ΥΓΙΗ, κοπέλα μου. Χώνεψε το! Υ – ΓΙ – Η», στράβωσε η Φανή.

«Αφού δεν την παλεύετε με τις αρχαιοελληνικές εκφράσεις, γιατί τις χρησιμοποιείτε; Νομίζετε ότι σας κάνουν πιο έξυπνες; Το ίδιο χαζές είστε», αποφάσισε να χωθεί σαν σφήνα ο Άλεξ στον κοριτσοκαυγά. Μέγα λάθος.

«Τι θες κι εσύ ρε; Άξεστε τύπε!» αντιγύρισε μια φράση η Φένια.

«Άξεστε σωβινιστή τύπε», πρόσθεσε τα μπαχάρια η Φανή.

«Βρε, δεν πάτε κι οι δύο στο διάολο», τις διαολόστειλε ο Άλεξ.

«Ωραίο επιχείρημα ρε! Ωραίο λεξιλόγιο. Χωριάτη!» απάντησαν η

Φενιο-Φανή.

«Α, μου θες επιχείρημα; Οκ. Αντί να τσακώνεστε για το πώς ακριβώς το είπε ένας μαλάκας ονόματι Αρχιομήδης ή Περσιανθαγόρας ή Φρικαλεοκλής, πριν τρεις χιλιάδες χρόνια που δεν είχε ανακαλυφτεί ούτε ο φραπές, δεν κοιτάτε αυτό που είπε και να αρχίσετε να γυμνάζεστε λίγο, που έχουν αρχίσει και κρέμονται τα πατσοκοίλια απ΄ τα κοντά μπλουζάκια που φοράτε; Πώς σου φαίνεται αυτό για επιχείρημα;» Η Φένια κοκκίνισε. Ο Άλεξ κατάλαβε ότι είχε χτυπήσει φλέβα και συνέχισε:

«Και μην μου αρχίσετε τώρα τα "εμείς πάμε χορό" και μαλακίες, γιατί αυτά είναι γκέι. Χορός και κουραφέξαλα. Πάτε εκεί φτιαγμένες και μακιγιαρισμένες λες και έχετε πάει για πασαρέλα και δεν χύνετε ούτε μια σταγόνα ιδρώτα. Κουνάτε τα ποδαράκια σας πάνω-κάτω σαν να είστε τίποτα μη-μου-άπτου κούκλες από πορσελάνη. Και μετά νομίζετε ότι γυμναστήκατε!»

Το θέμα του χορού έκανε τη Φαίη να μπει και αυτή στη συζήτηση, συσπειρώνοντας τη γυναικεία γροθιά απέναντι στον κατακτητή.

«Καλά, αυτό που λες Αλεξάκη είναι χοντρή μαλακία. Ο χορός σε πεθαίνει και πάω και στοίχημα πως ούτε τρία λεπτά δεν θ΄ άντεχες εκεί μέσα».

«Τρία λεπτά κάνετε μόνο να δέσετε τα πουέντ σας!» απάντησε με υφάκι ο Άλεξ.

«Οι πουέντ είναι στο μπαλέτο ρε ανίδεε!» τον διόρθωσε η Φένια, παίρνοντας μια ανάσα από την πολιορκία.

«Κλασικό μπαλέτο, σύγχρονος, υπερσύγχρονος, υπερσυντέλικος, τζαζ, στριτ τζαζ, στριπ τζαζ, άντερ δε στριτ τζαζ, όβερ δε μπριτζ τζαζ και τζατζίκια. Έχουν βγάλει μερικοί έξυπνοι σαράντα διαφορετικά ήδη χορού -που βασικά μπορούν όλα να συμμαζευτούν σε ένα ή δύο- και σας παίρνουν τα λεφτάκια σας κανονικά, για να μπορείτε εσείς να κάνετε κόντρες μεταξύ σας για το ποια κάνει το χορό με το πιο εφετζίδικο όνομα». Ο Αλεξάκης ένιωθε να τις έχει του χεριού του. Άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο και συνέχισε: «Για να

μην πιάσω τα περί λάτιν και Κούβα και Φιντέλ και κόκκινα φορέματα και τα αρχίδια μου κουνιούνται. Πάτε και δίνετε μια περιουσία για ανούσια πράγματα που δεν θα σας χρησιμέψουν σε τίποτα».

«Ε, όχι και ανούσια!» ακούστηκε το 3Φ σύσσωμο, βγαίνοντας από τα ρούχα του. Μεταφορικά μιλώντας, πονηρέ αναγνώστη. Ο Άλεξ είχε πετάξει επίτηδες εκείνη τη σπόντα για να τις τσιτώσει. Του άρεσε να τις τσιτώνει. Το αγαπούσε. Το απολάμβανε. Δεν είχε σημασία αν πίστευε αυτά που έλεγε ή τα έλεγε έτσι. Τελείωσε το στρίψιμο του τσιγάρου του.

«Γιατί ρε κορίτσια, για πείτε μου. Αύριο, μεθαύριο που θα τελειώσετε τις σχολές σας και θα πάτε να παντρευτείτε και να ανοίξετε σπίτι, τι θα τις κάνετε τις πιλάτες; Ή μήπως είναι η πιλάτες; Ή το πιλάτες; Ένας Θεός ξέρει. Ή το χοροθέατρο και το άφροντανς ή τα σεμινάρια έκφρασης που με τόση περηφάνια ανακοινώνετε πως συμμετέχετε! Θα χορεύετε παρέα με τη σκούπα σας σαν τους Παπούα;»

(Εδώ ας ανοίξουμε μια παρένθεση. Τέτοιου είδους λόγια σε κοπέλες που είναι στην ηλικία των είκοσι-κάτι, είναι μεγάλη παγίδα. Παγίδα για θύελλες αντιδράσεων, φωνών, ξεσπασμάτων, λιγοθυμιών και τα ρέστα. Μόλις ένας άντρας ξεστομίσει προς μια μερίδα γυναικών τις λέξεις παντρειά, κουζίνα, σκούπα, φαράσι, νοικοκυρά, σπιτικό, ποδιά και σύζυγος, ή εκφράσεις που είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τις παραπάνω, όπως: «τράβα στην κουζίνα σου», «σπιτόγατα», «μάπα σκουπόξυλο», κατά πάσα πιθανότητα θα προκαλέσει το θάνατό του. Ό,τι φεμινιστικό δεσοξιριβονουκλεοτίδιο έχει μέσα το dna τους, αρχίζει να φουσκώνει, να πυρώνει, να βαμπιρίζει και να ζητάει αίμα. Αίμα για την τιμή της αφέντρας του. Πρέπει να είναι κάποιο σύνδρομο αντρικού σωβινισμού και καταπίεσης, αλλά αν πεις σε γυναίκα ότι μια μέρα θα πιάσει το φαράσι, θα αντιδράσει λες και της είπες ότι μόλις κατακρεούργησες τη μάνα και τον πατέρα της με πριόνι.

Για να μην ξεσηκωθούν οι γυναίκες που πιθανόν διαβάζουν αυτές τις γραμμές, το κείμενο που κρατάτε στα χέρια σας δεν προωθεί φαλλοκρατικές απόψεις, ούτε θα παραθέσει ανέκδοτα του στυλ «Πώς δίνεις μεγαλύτερη ελευθερία σε μια γυναίκα;» τα οποία, αν και πετυχημένα, μπορεί να έχουν ολέθριες επιπτώσεις στη διάρκεια ζωής του βιβλίου και πιθανόν του ίδιου του συγγραφέως.

Το οξύμωρο όμως της υπόθεσης είναι πως πολλές από τις γυναίκες, που στα είκοσι πέντε βγάζουν αφρούς από το στόμα εξαιτίας της λεκτικής καταπίεσης που δεχθήκαν, στα τριάντα πέντε έχουν παντρευτεί και κάνουν ακριβώς αυτό το πράγμα: τις νοικοκυρές. Έχουν κρεμάσει τα πτυχία και τις ιδεολογίες τους στον τοίχο πλάι στο τζάκι, για να τα κοιτούν την ώρα που ψήνουν κάστανα, έχοντας συμβιβαστεί και αυτές με μια νοοτροπία που εκλείπει για να εκλείπει από τη σημερινή κοινωνία. Είναι τρελό πως αυτή η ηλικία των μεταεφηβικών χρόνων μεταδίδει μια αγριότητα και μια επιθετικότητα στα άτομα που τη διανύουν, ενάντια σε ό,τι θεωρείται κλισέ, ή μεγαλίστικο. Στα είκοσι πέντε κανείς δεν σκέφτεται πως και αυτός θα ανοίξει σπίτι και θα παντρευτεί. Ότι θα είναι σε ένα γραφείο και θα κάνει την ίδια ή παρόμοια βαρετή δουλειά που κάνουν οι γονείς του. Ότι θα κάνει στα παιδιά του τα ίδια που τού έκαναν οι γονείς του και που αυτός τόσο μισούσε. Όχι. Όλοι έχουν "όνειρα". Και λέω "όνειρα" και όχι όνειρα, γιατί έχουν διαφορά τα "όνειρα" αυτών με τα άλλα. Αυτών δεν είναι όνειρα, είναι ουτοπικές πεποιθήσεις πως αυτοί θα είναι καλύτεροι. Πως δεν θα κάνουν ό,τι έκαναν οι γονείς τους. Οι προηγούμενοι. Κρίνουν το παρελθόν και "ξέρουν" για το μέλλον. Μα βέβαια κάποιος που έχει την ικανότητα να παρατηρεί προσεκτικά, μπορεί να διακρίνει ένα άτομο που όντως πιστεύει αυτά που λέει ως όνειρα, από εκείνο το άτομο που απλώς αντιδρά χωρίς λογική. Όπως αντιδράει το κάλιο με το νάτριο. Χημικά.)

Με αυτό το παρατηρητικό μάτι κοιτούσε ο Άλεξ τα πρόσωπα των τριών κοπελιών που είχε μπροστά του, προσπαθώντας να δει ποια

από τις τρεις απλώς αντιδρά και ποια έχει ελπίδες. Μόνο μία φαινόταν να ξέρει. Μόνο μία δεν ωρυόταν και δεν είχε αφρίσει σαν διψασμένο φεμινοβαμπίρ. Μόνο μία δεν είχε την ανάγκη να εξηγήσει το μέλλον της, υπό την απειλή μιας πρότασης-πριζώματος. Μία δεν έβλεπε το μέλλον της σε κάτι που ήταν σίγουρο, μα σε κάτι που θα ήταν τέλειο αν συνέβαινε. Κάτι που είχε μια δόση ελπίδας να γίνει, ένα πραγματικό όνειρο. Μόνο μία ξεχώριζε σε αυτή την αργή κίνηση που επέβαλε στο οπτικό του νεύρο ο Άλεξ, καθώς έβλεπε δύο αναμαλλιασμένα πρόσωπα να τον κοιτούν με μίσος και κακία που τους καταπατούσε τα "όνειρά" τους. Ένα πρόσωπο στο βάθος, να χαμογελάει απορρίπτοντας. Χαμογέλασε και αυτός και μετά πάτησε το mute και τις άφησε να φωνάζουν με τις ώρες, ζαλίζοντας τους γύρω, που στην τελική δεν έφταιγαν και σε τίποτα.

Τα φεμινοβαμπίρ βλέποντας ότι δεν ανταποκρίνεται το θύμα τους, στραφήκαν στους άλλους δύο άντρες, οι οποίοι παρακολουθούσαν με ανοιχτό το στόμα, καθώς δύο κοπέλες τούς σιχτίριζαν με βαριές κατάρες και αυτούς και όλους τους εκπροσώπους του φύλου τους, οι οποίοι δεν ήταν καν, στην πλειονότητά τους, παρόντες. Έτσι ο Πέτρος και ο Τόλης τα άκουσαν για όλο τον αντρικό πληθυσμό χωρίς να πουν κουβέντα.

Μετά από ώρα άρχισε να ξημερώνει. Και τα φεμινοβαμπίρ, όπως και τα μακρινά ξαδέρφια τους, τα βαμπίρ, είναι γνωστό πως έπρεπε να πάνε για ύπνο. Όπως και όλοι οι υπόλοιποι. Η επόμενη μέρα ήταν μέρα αποφάσεων και όλοι χρειάζονταν έναν καλό τετράωρο ύπνο για να έχουν καθαρό μυαλό και να αποφασίσουν για το μέλλον των σχολών τους. Όσο οξύμωρο κι αν ακούγεται αυτό.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΕΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ήρθε η μέρα. Εκείνη η μέρα. Ξέρετε. Όχι η άλλη. Εκείνη. Εκείνη που κάποιοι καθαρίζουν από το πρωί το λαιμό τους κάνοντας γαρ-

γάρες με ζαχαρόνερο και κρόκους αυγών. Άλλοι έκαναν ατελείωτες πρόβες σε αυτά που είχαν να πουν, για να τα πουν πειστικά, σχεδόν σαν να τα είχαν γράψει οι ίδιοι. Άλλοι έπιναν καφέ. Άλλοι κοιμούνταν. Ήταν πρωί βλέπετε. Κανονικό πρωί, όχι φοιτητικό. Σιγά-σιγά τα λεωφορεία για το πανεπιστήμιο γέμισαν με κάτι άλλο, εκτός από βρώμα και δυσωδία. Φοιτητές. Φοιτητούδια. Λαμπρά μυαλά. Χτενισμένα μαλλιά. Κραγιόν. Μάσκαρα. Τακούνι. Όλο το σετ. Αν έξω δεν είχε φως κάποιος θα μπορούσε με ευκολία να υποθέσει πως το λεωφορείο είχε προορισμό τα μπουζούκια, όχι το πανεπιστήμιο. Αλλά ήταν πρωί όπως είπαμε. Πολύ πρωί. Οπότε θα μπορούσε κάλλιστα το λεωφορείο να γυρνούσε απ΄ τα μπουζούκια.

Οι αίθουσες γέμισαν με άτομα και κατ΄ επέκταση πολλή φασαρία. Οχλαγωγία, καφέδες και τσιγάρα. Ο κόσμος είχε αρχίσει ήδη να ψιθυρίζει ανήσυχος για το τι θα επακολουθούσε. Φήμες εξαπλώνονταν στα αμφιθέατρα για πούλμαν με δεξιούς και κλούβες με αριστερούς, ονόματα, διευθύνσεις, κατορθώματα. Ο Άλεξ ήταν εκεί μαζί με τη Φανή. Ήπιαν το καφέ τους μαζί, φραπέ και οι δύο, και μετά ο καθείς το δρόμο του. Ο ένας στο μαθηματικό και ο άλλος στην ιατρική. Η Φανούλα η γιατρός. Έπρεπε να περπατήσει αρκετά μέχρι να φτάσει στο καταχωνιασμένο τμήμα της ιατρικής. Αλλά άξιζε το κόπο. Εκεί είχαν πρώτης τάξης θέρμανση, όχι σαν τους δευτεροκλασάτους του μαθηματικού.

Κατά το μεσημεράκι, οι συζητήσεις επί συζητήσεων ήταν έτοιμες να αρχίσουν. Τα debates λοιπόν. Ή ντιμπέιτς ελληνιστί. Οι εκπρόσωποι των πολιτικών παρατάξεων είχαν αγκυροβολήσει σε περίοπτη θέση ντυμένοι με περίοπτα ρούχα και ήταν έτοιμοι για περίοπτες καταστάσεις. Ο καθένας με χρωματικές αποχρώσεις του συλλόγου που εκπροσωπούσε. Μπλε σακάκια, πράσινα ταγεράκια, κόκκινα κοντομάνικα και ροζ ελέφαντες. Το κοινό έτρεμε από την αγωνία. Ή από το κρύο, τουλάχιστον στο μαθηματικό. Οι ομιλίες που ακολούθησαν έχουν ελάχιστη, αν όχι μηδενική σημασία. Ίσως παρατεθεί κάποιο απόσπασμα αργότερα, εντελώς ενδεικτικά. Αν

και αμφιβάλω. Πιθανότατα να κρατηθούν κρυφές από το αναγνωστικό κοινό, επειδή δυσχεραίνουν την εγκεφαλική λειτουργία και υποβαθμίζουν το ανθρώπινο είδος. Ο Άλεξ είχε βουτήξει στην υποβάθμιση τού είναι του. Σαν αντίδραση άρχισε να αφαιρείται. Άρχισε να σκέφτεται. Οι σκέψεις του καταπιάστηκαν από ένα μήνυμα στο κινητό που του έστειλε η Φανή, η οποία παράλληλα είχε βγάλει το μπλοκάκι της και ζωγράφιζε ένα πορτρέτο του πρωθυπουργού ντυμένου με ζαρτιέρες.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΗΛΟ ΠΕΦΤΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠ΄ ΤΗ ΜΗΛΙΑ

Σε αυτήν εδώ τη χώρα, όλοι παραπονιούνται για το σύστημα. Για τη διαφθορά. Που ο καθένας κοιτάει την πάρτη του. Όλοι γκρινιάζουν -γρίνια, γρίνια, γρίνια- για τους πολιτικούς που υπόσχονται και δεν κάνουν, που κλέβουν και που παραπλανούν τον κοσμάκη, «ε ρε, σε τι κράτος ζούμε» και «μας έχουνε ρουφήξει το αίμα» και «παρ΄ τον έναν και χτύπα τον άλλον». Κλιμακωτά η γρίνια ανεβαίνει, γραπώνοντας τους από πάνω. Σειρά έχουν οι τράπεζες, που είναι «πίσω απ΄ τους πολιτικούς», τα «ισχυρά κεφάλαια», αυτοί που «κινούν τα νήματα», οι «κουστουμάτοι πατρόνες». Αν δε, φουντώσει για τα καλά το πανηγύρι των ευθυνών, τα σκαλοπάτια οδηγούν στους Αμερικάνους και καταλήγουν στους Εβραίους «που είναι πίσω απ΄ όλα». Και κάτω-κάτω ποιος είναι; Ο κοσμάκης. Οι μπατίρηδες. Οι δύσμοιροι. Ο απλός λαός. Οι αθώοι. Οι «νίπτω τας χείρας μου». Η εργαζόμενη τάξη. Που όλα τα κάνει καλά και κατά έναν ειρωνικό τρόπο πάλι στα σκατά επιπλέει. Πάντα. Και οι ευθύνες πάνε όπως οι εξυπηρετούμενοι στις δημόσιες υπηρεσίες: από τον έναν στον άλλον. Και δώσ΄ του μετά οι συζητήσεις στα ταβερνάκια με κρασάκι, και «ρε Μητσάρα πότε θα αλλάξει η Ελλαδίτσα μας;» «ποτέ ρε Παύλο, αφού πάντα μας καπελώνουν» και «γεια μας, να πάνε κάτω τα φαρμάκια» και «ψιτ, παλικάρι φέρε ακόμα μισό ρετσίνα, γιατί

στερέψαμε και που ΄σαι, απ΄ τη δική σου έτσι, όχι ξένη» και «ρε συ, μια ζωή τα ίδια, όλο εμείς πληρώνουμε τα καπρίτσια των άλλων» και δώσε τα τζατζίκια στα μουστάκια και δώσε οι τυροκαυτερές να τυροκαίνε τα στομάχια και οι ποικιλίες να ακολουθούνται από ζαντάκ και μετά επιστροφή με λίγες μπριτζιόλες και κοψίδια και τα παϊδια και μας σκοτίσατε τα...

Όλα αυτά όμως είναι γνωστά και τα έχουν πει κι άλλοι και είναι μέρος του ίδιου φαύλου κύκλου. Το πρόβλημα είναι ότι θα περίμενε κανείς η νεολαία, η εξαίρετη, ιδιάζουσα, νεολαία, που τα ζει αυτά απ΄ έξω χρόνια τώρα, τα σπουδαγμένα αυτά παιδιά που ακούνε τις μανάδες και τους πατεράδες τους να λένε το ίδιο ποιηματάκι χρόνια τώρα σαν την προσευχή, να τα έχουν σιχαθεί. Τα παιδιά αυτά για τα οποία η Κατοχή και η Χούντα είναι ιστορίες που λένε ο παππούς με τον μπαμπά την ώρα που η γιαγιά με τη μαμά ψήνουν κάστανα στη φωτιά, αυτά τα παιδιά που μεγάλωσαν σε μια περίοδο όπου όλα ήταν ευνοϊκά, ή έστω ευνοϊκότερα για συστηματοποιημένη παιδεία και πολύπλευρη μόρφωση, θα έπρεπε να είχαν απαλλαχτεί από τα χιλιάδες κόμπλεξ που κουβαλούσαν οι προηγούμενοι. Ούτε καταπίεση, ούτε απαγορεύσεις, ούτε «τη ζούμε στα στενά», ούτε τίποτα. Υπολογιστές, κινητά τηλέφωνα, πίτσα και σουβλάκια. Όλα μια χαρά. Σινεμαδάκι τα σαββατοκύριακα, αθλητισμός, ευκαιρίες μόρφωσης, γερό χαρτζιλίκι, τι άλλο θα μπορούσε να ζητήσει κανείς; Αυτά τα παιδιά δεν βρώμισαν το σπίτι τους. Το βρήκαν ήδη βρώμικο.

Και τι κάνανε; Μαγνητοφώνησαν τους πολιτικούς. Μαγνητοφώνησαν τον μπαμπά και τη μαμά, τον παππού και τη γιαγιά και άρχισαν να μιλάνε σαν αυτούς. Να καπνίζουν σαν αυτούς. Να βρίζουν σαν αυτούς. Να ξενοπηδάνε σαν αυτούς. Να κάνουν τις ίδιες μαλακίες με αυτούς. Καρμπόν. Και ποιος φταίει γι΄ αυτό; Μπορούμε να αρχίσουνε να ανεβαίνουμε τα σκαλιά πάλι, από τους γονείς, στους καθηγητές και θα καταλήξουμε στους Εβραίους και στο ότι «εμένα

μου φταίει ο Bob Dylan που ψηφίζω αυτόν που μου κλείνει το σπίτι». Κάποιος, αν όχι πολλοί, έχουν κατά καιρούς πρωτοπεί πως «σε ένα πρόβλημα ποτέ δεν φταίει μόνο η μια πλευρά». Ίσως πρέπει να αρχίσουμε να κοιτάμε στον καθρέφτη καλύτερα.

Πίσω στο ντιμπέιτ, ο πρώτος «κύριος συμφοιτητής σας», τελείωνε την ομιλία του. Τα κύρια σημεία του ήταν, «για πόσο πια θα μας υποβαθμίζουν;» «πού θα πάει επιτέλους αυτή η ιστορία;» «πρέπει να τους δείξουμε ότι δεν είμαστε χάνοι», «επανάσταση», «αυτοδυναμία», «υπεράσπιση της τιμής του ΄71», «μαγκιά, κλανιά και ξύλο», «κατάληψη». Ακούστηκαν άλφα χειροκροτήματα. Ο Άλεξ ήταν έτοιμος να παρατήσει τα ιδανικά και τα πιστεύω που διαμόρφωσαν το βίο του, για μια γρήγορη λύτρωση προς την κοντινότερη καφετέρια. Έπιασε το κινητό του και έστειλε ένα ες εμ ες στη Φανή. «Ρε πάμε να φύγουμε; Δεν αντέχω άλλο. Λες και ακούω τους άλλους στην τηλεόραση είναι. Ολόιδιοι. Έχουν ακόμα και τις ίδιες χειρονομίες και το ίδιο λεξιλόγιο. Για όνομα». Η απάντηση ήρθε άμεσα, αν και δεν τον ευχαρίστησε καθόλου: «Κάτσε ρε συ, τώρα θα μιλήσει το μαναράκι απ΄ τη ΖΑΠ».

Η Φανή, άφησε το κινητό της δίπλα, έπιασε και δάγκωσε το στυλό με τα δόντια της και γλυκοκοίταξε το μαναράκι. Αυτός δεν την είχε προσέξει καν. Τώρα ζούσε τα δικά του δεκαπέντε λεπτά δημοσιότητας. Μάλλον μια ώρα και δεκαπέντε δηλαδή. Το ντιμπείτ είχε γίνει ντι-γουέιτ. Ο Αλεξάκης σηκώθηκε, ενημέρωσε στριμμένος την κοκκινομαλλούσα, μέσω της υπηρεσίας σύντομων μηνυμάτων, «Θα ΄μαι στο πάρκο για φραπέ», και αποχώρησε με ιδεολογία και τιμή ακέραιη. Καθώς απομακρυνόταν από τους «κύριους συμφοιτητές μας» ένας μαλλιάς που έξυνε με το μολύβι τη μύτη του, τον αγριοκοίταξε. Ο Άλεξ μειδίασε. «Πώς πάνε οι ανασκαφές;» ρώτησε εύθυμα. Ο μαλλιάς έσμιξε τα φρύδια του και γρύλισε.

Η Φανή έβαζε τα δυνατά της να παρακολουθήσει τη συζήτηση. Ο

όμορφος ξεκίνησε την ομιλία του: «Αγαπητοί κύριοι συμφοιτητές και συμφοιτήτριες, αυτά που ανέφερε προηγουμένως (δύο ώρες προηγουμένως) ο συνάδελφος εκπρόσωπος της ΤΡΑΣΠ, είναι μια καλοστημένη προσπάθεια να ρίξει τις ευθύνες... καθώς αυτοί είναι που... αλλά εμείς ουδεμία σχέση έχουμε... δεν μπορούμε να παραθέσουμε κάτι που ανάγεται σε προϊστορικές εποχές... η αντίδραση πρέπει να είναι συλλογική... χωρίς υπερβολές και βιασύνες... αντίδραση σημαίνει διάλογος... ας επανεξετάσουμε το πλαίσιο του νόμου... μήπως... μπορεί να... αναλογιστείτε... (χασμουρητά)... δεν είναι ότι εμείς δεν θέλουμε το καλό της φοιτητικής κοινότητας... (το μπούστο της Φανής ξεφούσκωσε)... θα σας φέρω τώρα το παράδειγμα του ΄99... ο διάλογος είχε σαν αποτέλεσμα την επανεξέταση... (το μαλλί άρχισε να ζαρώνει)... δεν είχε όλα τα επιθυμητά αποτελέσματα θα μου πείτε... από την άλλη όμως... επανεξετάστε... φανταστείτε... συνοχή... ένωση... διάλογος... αγαπητοί... εμείς δεν, οι άλλοι μεν... δεν πουλάμε φύκια και μεταξωτές κορδέλες... (το μολύβι έπιασε δουλειά πάλι, αυτή τη φορά ζωγράφιζε τον όμορφο της ΖΑΠ) μπορεί να έχει τελειώσει ο χρόνος μου προ πολλού, αλλά πιστεύω... ελπίζω... θα αγωνιστώ... σας υπόσχομαι...»

Ένας απηυδισμένος από τη γαλαρία του αμφιθεάτρου, ρώτησε βαριεστημένα «αργούμε;» Μερικοί ακόμα σηκώθηκαν και έφυγαν. Ένας άλλος είχε πιάσει κουβεντούλα με μερικές κοπελίτσες, ετών δεκαοχτώ, που μόλις είχαν περάσει στο πανεπιστήμιο και ένιωθαν πως έπρεπε να είναι σωστές απέναντι στην κοινωνία και στους κύκλους της, τώρα που είχαν αυτομολήσει από το σπίτι τους. Τελικά τις έψησε να πιούνε κάνα κρασάκι, σε μαγαζί που θα τους πήγαινε αυτός, «ένα παλιό καπηλειό από τα ψαγμένα, που δεν το ξέρουν πολλοί». Η αριστερή πτέρυγα του αμφιθεάτρου ήταν αφιερωμένη στους «ό,τι λες είναι λάθος, αφού δεν είσαι ένας από μας». Κανείς δεν πλησίαζε εκεί γιατί υπήρχε κίνδυνος να κουφαθείς από τις αγριοφωνάρες και τα ξελαρυγγιάσματα. Θα μπορούσε να σε απειλήσει ακόμα και κάποιο τραύμα από τα αντικείμενα που εκσφενδό-

νιζαν κατά καιρούς, αν ο δράστης είχε ασχοληθεί με την καλαθοσφαίριση ή τη σκοποβολή.

Ο Άλεξ είχε αράξει σε ένα τραπεζάκι και δυσανασχετούσε με το φραπεδάκι του, έχοντας ρίξει τα μούτρα στο πάτωμα. *Δυόμιση ευρώ ο καφές;* σκεφτόταν. *Δυόμιση ευρώ ο καφές;* παραμίλαγε ρητορικά, με αρκετή ένταση.

«Γεια σου! Ο Ανέστης δεν είσαι; Ο ξάδερφος της Μαιρούλας;» μια ανύποπτη φωνή εκ δεξιών, προσπάθησε να ταράξει τους συλλογισμούς του. Η κοπελίτσα που είχε μιλήσει έκατσε ακάλεστη και αποφάσισε να δώσει μερικές εξηγήσεις που της φάνηκαν τόσο απαραίτητες όσο και επαρκείς: «Είμαι η Βίρμα, είχαμε γνωριστεί τα Χριστούγεννα στο πάρτι του πατέρα της Μαίρης, θυμάσαι;»

«Δυόμιση ευρώ ο φραπές;» Φωνή εξοργισμένη. Ο Άλεξ δεν τη θυμόταν.

«Τι;»

«Δυόμιση ευρώ ο γαμημένος ο φραπές; Στο πανεπιστήμιο είμαστε ρε πούστη μου!»

«Μήπως να σ΄ αφήσω;» ρώτησε φρικαρισμένη η κοπέλα της οποίας το όνομα άλλαζε στο μυαλό του Άλεξ κάθε τόσο. Τώρα έμοιαζε να την έλεγαν Βιρμανία.

«Στο ΠΑ – ΝΕ – ΠΙ – ΣΤΗ – ΜΙ – Ο!»

Η Μπούρμα έκανε να φύγει. Ο Άλεξ σαν σύγχρονος Ράμπο τη σταμάτησε. «Κάτσε. Σόρυ». Ήταν λιγομίλητος. Και ωραίος. Ήταν ο Ράμπο. Εκείνη έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα σε μέγεθος αναπτήρα, πήρε από μέσα ένα τσιγάρο σε μέγεθος οδοντογλυφίδας και τίναξε τα πλατινέ μαλλιά της πίσω καθώς περίμενε να την ανάψουν. Ο Άλεξ ήταν ήδη αναμμένος. Από το φραπέ. Μες το συλλογιστικό του παραλήρημα το μόνο που θυμόταν ήταν μια Μαίρη και κάτι για ένα βλήμα.

«Τι κάνει το Μαράκι λοιπόν;» αποφάσισε να ψαρέψει ανακόντα

στον ποταμό Σιττάνγκ».

«Εεε, αυτό ήθελα να μάθω κι εγώ, νόμιζα ότι μπορεί να είχες νέα της εσύ...» Η κοπελίτσα ένιωθε άβολα και είχε αρχίσει ήδη να μετανιώνει που είχε καθίσει.

«Εγώ; Γιατί να ξέρω εγώ; Εγώ είμαι σκέτο βλήμα!» Ο Άλεξ δεν ήξερε, αυτοσχεδίαζε, είχε απορίες, κάποιος έπρεπε να του τις λύσει.

Η Μπούρκα σάστισε. Δεν ήξερε τι να απαντήσει και έτσι απάντησε το αυτονόητο.

«Επειδή είσαι ξάδερφός της;»

Αχά! Κάτι έπιασε. Ξάδερφος Μαίρης, Μαίρη; Μαίρη... Μαίρη! Η Μαιρούλα!

«Η Μαιρούλα!» Καταχάρηκε με την υπολογιστική ισχύ του μυαλού του. Χαμογέλασε λες και μόλις έμαθε ότι κέρδισε το τζόκερ.

«Ναι;»

«Α, δεν έχω ιδέα. Καλά θα ΄ναι», είπε με απάθεια. Φούσκα ο τζόγος.

«Α. Καλά, απλά εγώ νόμιζα, πως, ξέρεις, εσύ... κι αυτή... ξέρεις... μιας και... αφού... πάντως ο θείος της ο Αριστείδης πολύ καλός, τον συμπάθησα πολύ». Η Φούρκα δεν ήξερε τι να πει και είχε αρχίσει να κατασκευάζει απόψεις που μπορεί να ανέσταιναν την ήδη νεκρή συζήτηση. Ο Άλεξ δεν συμπαθούσε ιδιαιτέρως τον «Αριστείδη τον ανοιχτοχέρη», όπως τον αποκαλούσε όχι επειδή έβαζε βαθιά το χέρι στην τσέπη, αλλά γιατί πάντα χούφτωνε όποιο θηλυκό ήταν σε ακτίνα βολής. Περιορίστηκε σε ένα ουδέτερο «χμ» και ένα ψεύτικο μειδίαμα.

«Εσύ, πώς και δεν έχεις πάει να ψηφίσεις;» Η Φλώρα άλλαξε θέμα και όνομα ποιο γρήγορα απ΄ ό,τι αλλάζουν λάστιχα στα πιτ στοπ της φόρμουλα ένα. Προσπαθούσε να πιαστεί από κάπου. Δεν της έκανε σωστό να σηκωθεί και να φύγει.

«Σκασίλα μου, αφού όλο τα ίδια λένε. Θα πάω σε κάνα δυο ώρες, δεν θα ΄χουν τελειώσει ακόμα, να δεις».

«Ναι, αλλά αν δεν ακούσεις τις απόψεις τους πώς θα ψηφίσεις;» Είχε και αυτή τα δίκια της. Ήθελε κάτι παραπάνω. Μόνο που λιγόστευε το φως στο τούνελ. Και ξέρετε τι λένε για το φως στο τέλος του τούνελ. Μπορεί να είναι και επερχόμενο τρένο.

«Τι να ακούσω ρε κοπέλα μου, αφού τα ίδια λένε. Αυτά που λένε και οι πατεράδες τους στην τηλεόραση. Θα τα δω στις ειδήσεις, τα ίδια θα ΄ναι. Ο έτσι θα θάβει τον αλλιώς, ότι δεν κάνει καλά τη δουλειά του. Ο αλλιώς θα λέει πως όλα θα πάνε καλά αρκεί να κάνουμε υπομονή και μετά θα σκάσει μύτη κι ο αλλιώτικος και θα πει ότι είναι μαλάκες και ο έτσι και ο αλλιώς και να παν να γαμηθούν και θα το κλείσουμε το μπουρδέλο και φωτιά στους τοίχους και αντίδραση. Και τελικά θα κλείσουμε».

«Γιατί είσαι τόσο σίγουρος ότι θα κλείσουμε;»

«Γιατί ό,τι ιδεολογία και φούμαρα να πουλάν αυτοί εκεί πάνω -ένα δάχτυλο προέκταση ενός προτεταμένου χεριού έδειξε κάπου αόριστα προς τα κτήρια- εν τέλει όλοι θέλουν να κλείσουμε για να πάνε διακοπές στα χιονοδρομικά και στα σαλέ. Όλα τα άλλα είναι μπούρδες. Λόγια του αέρα. Για να νιώσουν αυτοί σημαντικοί κι εμείς χρήσιμοι. Μετά το παίζουν και επαναστασίες».

Η Φωφώ δεν άντεξε άλλο. Ιδίως εκείνο το «επαναστασίες» τής πλήγωσε τη νεοελληνική της καρδιά. Τον θυμόταν για καλύτερο παιδί. Ίσως έπρεπε να αναθεωρήσει. Χαμογέλασε ευγενικά και έκανε να φύγει. Αυτή τη φορά ο Άλεξ δεν έκανε τίποτα. Έβαλε το καλαμάκι στο στόμα του και μασουλισορούφηξε 0,27 ευρώ καφέ. Ήταν και πετιμέζι. *Ε, ρε θα τους πάρει και θα τους σηκώσει.*

Φλεβαρης
_Ή γιατί τα όνειρα κάνουν κακό

Χιόνι πηχτό. Στα βουνά. Καλές μέρες. Ήλιος. Είχε όμως κρύο. Σανίδες. Γάντια και γυαλιά. Και λουκέτα. Επ᾽ αόριστον. Κάποιοι στα βουνά και κάποιοι στους δρόμους. Και αρκετοί σπίτι τους. Όλοι είχαν τη δική τους ατζέντα να ικανοποιήσουν. Καταλήψεις. Παντού. Τι να πει κανείς; Ποιος είχε δίκιο και ποιος άδικο; Κανείς και όλοι. Δεν υπάρχει λογική στο θέατρο του παραλόγου. Δεν υπάρχει ούτε λογική ούτε ευαισθησία. Ούτε ζόμπι. Όσοι το είχαν πάρει χαμπάρι, μαζεύτηκαν σε γκρουπάκια, έδωσαν πέντε καφέδες προμήθεια έκαστος για βενζίνη και εξάρτυση και έφυγαν για τα βουνά. Πλησίαζε και η πανσέληνος. Είχε βάλει και κρύο. Το ῾παμε αυτό. Ο Πέτρος χτύπησε το κουδούνι του Άλεξ. Η πόρτα άνοιξε και ο προφήτης άνοιξε ντυμένος μόνο με το μπουρνούζι του, βαστώντας στην άκρη των χειλιών ένα τσιγάρο, έτοιμο να πέσει. Ύφος αγελάδας που μόλις έχει γίνει σταρ του Χόλυγουντ και μαλλί αχινός σε απεικόνιση του Νταλί.

«Εσύ είσαι;» ρώτησε ρητορικά, εμφανώς απογοητευμένος.

«Ναι, γιατί, σε χαλάω;»

«Γιατί, πότε με έφτιαξες για να με χαλάσεις; Τον Μπάμπη περιμένω. Με το μεσημεριανό μου». Καθώς ο Άλεξ έκανε μεταβολή

για να επιστρέψει στην πολυθρόνα του, ο Πέτρος παρατήρησε ότι στο πίσω μέρος του μπουρνουζιού του έγραφε με χρυσά γράμματα «ΕΓΩ».

«Εσύ;» ο Πέτρος αποφάσισε να σχολιάσει.

«Εγώ;» μια απάντηση-ερώτηση στην ερώτηση-απάντηση.

«Ε, εσύ! Όχι;»

«Εγώ, εγώ, βεβαίως-βεβαίως».

Ο Πέτρος μάζεψε από την κουζίνα δύο πόντους σκόνη με το δάχτυλό του. Άνοιξε δύο τυχαία ντουλάπια και αντίκρισε μονάχα ιστούς αράχνης γύρω από ένα κουτί ζάχαρης.

«Ρε μαλάκα, πότε θα μάθεις να μαγειρεύεις; Τι θα γίνει με την πάρτη σου;»

«Γιατί να μάθω, δεν κατάλαβα;»

«Να χαρώ εγώ προκοπή. Άμα βρεις γυναίκα ρε, ποιος θα της μαγειρεύει;»

Ο Άλεξ έπιασε την πολυθρόνα του και ο Πέτρος τον καναπέ. Είχε κουβαλήσει μαζί του κάτι χάρτες. Ο Άλεξ πήρε αγκαλιά το τασάκι, το φραπέ και το πακέτο με τον καπνό του. Έβαλε το πόδι σταυρωτά επάνω στο άλλο πόδι, θυμίζοντας τριχωτή εκδοχή της Σάρον Στόουν στο Βασικό Ένστικτο.

«Θα βρω γυναίκα για να μαγειρεύει αυτή ρε, όχι εγώ! Άκου εκεί λογική ο δικός σου. Εμ, θα την μπαστακωθώ, εμ θα της μαγειρεύω κιόλας;»

«Πού ζεις ρε πατατοκέφαλε; Πλέον έχουμε ισότητα. Πάνε αυτά που ήξερες. Οι γυναίκες ξεσηκωθήκαν, θέλουν καταμερισμό του νοικοκυριού και επίδομα ανθυγιεινής εργασίας».

«Ναι, τις έχω δει εγώ και τις δικές μας που ούτε ένα αβγό δεν ξέρουν να βράσουν. Μηδέν παιδεία από το σπίτι πια. Άχρηστες».

«Μίλησε και ο χρήσιμος τώρα. Σε ποιον είσαι χρήσιμος εσύ ρε;» Ως απάντηση στο ερώτημα του Πέτρου, χτύπησε το κουδούνι.

Ο Άλεξ σηκώθηκε αργά, άφησε το ποτήρι του φραπέ στον πάγκο και απάντησε θριαμβευτικά αυτό που και οι δύο σκέφτονταν: «Στον

Μπάμπη!» Έπειτα τον προσπέρασε σαν ντίβα με το κεφάλι ψηλά και χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου. Τρόπος του λέγειν δηλαδή, τι βάθος θα μπορούσε να έχει το χολ μιας γκαρσονιέρας είκοσι πέντε τετραγωνικών. Άνοιξε την πόρτα.

«Καλώς τον άρχοντα του οβελία, τον βασιλέα της σούβλας, τον θεό των κρεατικών προσμείξεων!»

«Τι κάνεις ρε ρεμάλι;»

«Μπάμπη. Με πληγώνεις...» Ο Άλεξ είχε νάζι.

«Ρε, πότε θα σοβαρευτείς εσύ;»

«Mpampis. Stamata sou lew. Πλιζ!»

«Δύο διπλές γύρο, ζαμπό, μπέικο, ουγγαρέζα, ας γιούζουαλ. Χαμένο κορμί. Μάθε να μαγειρεύεις ρε!» Ο Μπάμπης ήταν αμείλικτος.

«Ρε, τι πάθατε όλοι απ΄ το πρωί; Συνεννοημένοι είστε;» παραπονέθηκε ο Αλεξάκης καθώς έψαχνε πού είχε κρυφτεί το γαλάζιο πεντάευρό του, ψαχουλεύοντας άσκοπα το γαλάζιο μπουρνούζι. Το γαλάζιο πεντάευρο ήταν στο χέρι του. Το γαλάζιο μπουρνούζι δεν είχε τσέπες.

«Τι ψαχουλεύεις ρε, αφού δεν έχει τζέμπες».

«Τι δεν έχει;»

«Τζέμπες».

«Mpampis, σ΄ αγαπάω, σ΄ αγαπώ, αλλά θα πρέπει να σε πληγώσω. Εκτός κι αν αναφέρεσαι σε κάποιο ανερχόμενο ποδοσφαιρικό αστέρι απ΄ τη Βραζιλία, ονόματι Φαβέλ Τζέμπες, τότε ατύχησες. Ελληνιστί, τζέμπες, δεν».

«Η μαμά σου τι κάνει;» Ο Μπάμπης πάντα έφερνε στην κουβέντα τη μητέρα του εκάστοτε συνομιλητή του, όταν ο τελευταίος κατάφερνε να τον προσβάλει με κάποιον τρόπο. Δεν το έκανε με κακία όμως. Είχε στυλ. Είχε ρυθμό. Και χαμόγελο.

«Καλά είναι, σου στέλνει τα φιλιά της». Ο Άλεξ δεν παρεξηγούσε τέτοιες ατάκες, ιδίως από τον πατέρα-Μπάμπη. Αν ο Άλεξ ήταν ο υπολογιστής τότε ο Μπάμπης ήταν το τροφοδοτικό. Αν ο Άλεξ ήταν

ο καπνός τότε ο Μπάμπης ήταν η καμινάδα, αν δε ο Άλεξ ήταν το νερό τότε ο Μπάμπης ήταν το σιντριβάνι.

«Αυτή σου χάρισε το μπουρνούζι;»

«Όχι, αυτό είναι της μάνας σου». Ο Αλεξάκης δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη. Ο Μπάμπης κοκκίνισε. Φούντωσε. Έλαμψε. Έγινε Λάμπεις. Του την είχανε φέρει μπαμπέσικα. Με το ίδιο του το νόμισμα. Ηρέμησε. Χαμογέλασε.

«Η μάνα μου ρε, δεν νταραβερίζεται με κουμμουνιστές και αναρχικούς. Έχει και κάποιο γούστο».

«Το τι κάνει η μάνα σου, άσε να το ξέρω εγώ καλύτερα!» Ο Αλεξάκης έριξε και δεύτερο χτύπημα κάτω απ΄ τη ζώνη.

Ο Μπάμπης δεν απάντησε. Το άφησε να περάσει. Ίσως έχασε τη μάχη, μα όχι και τον πόλεμο.

«Θα κάτσεις λίγο μαζί μας Mpampis;»

«Έχεις καφέ;»

«Φραπέ».

«Βάλε έναν και κάθομαι. Σκέτο, χωρίς ασπράδι (βλ. φρέντο)». Ο Μπάμπης πέρασε στο καθιστικό και ο Αλεξάκης πήγε στην κουζίνα να χτυπήσει το φραπεδάκι. Τα τοπωνύμια ίσως ξεγελούν. Στον ίδιο χώρο ήταν όλοι τους. Η μεταξύ τους απόσταση ήταν μόλις δύο μέτρα.

«Πέτρο».

«Μπαμπά!» αναφώνησε ο Πέτρος με ανακούφιση. Είχε ένα σταυρόλεξο στα χέρια του. Και ένα φραπέ μπροστά του. Έλυνε βαριεστημένα οριζοντίως και καθέτως. Ο Μπάμπης χαμογέλασε. Αυτά τα παιδιά ήταν «τα παιδιά του». Και είχε πολλά παιδιά σε αυτή την πόλη.

«Τι οργανώνετε;» ρώτησε, παρατηρώντας τους χάρτες που ήταν απλωμένοι στο τραπέζι.

«Αλήθεια, τι οργανώνουμε;» ρώτησε και ο φραπεδοχτυπητής, βρίσκοντας την ευκαιρία να λύσει την απορία του για τους χάρτες που είχε κουβαλήσει ο Πέτρος.

«Ταξιδάκι». Έλυσε μαζικά τις απορίες ο Πέτρος. «Πάμε βουνό».

«Ναι ε!» επιδοκίμασε ο Μπάμπης.

«Ναι ε;» ακούστηκε η αμφιβάλλουσα ηχώ από τα βάθη της κουζίνας.

«Ναι», δήλωσε τελεσίδικα ο Πέτρος. Δεν είχε ξεχάσει την αποστολή που του είχε αναθέσει η υπόλοιπη παρέα. Να ενημερώσει, και όχι να ρωτήσει, τον Άλεξ. Να μην τον αφήσει να αρνηθεί. Να είναι αποφασιστικός και σταθερός. Να μην ενδώσει στις όποιες αντιρρήσεις. Η παρέα είχε καιρό να κάνει εκδρομή. Είχε έρθει η ώρα.

«Και πού πάτε;» ρώτησε ο Άλεξ αρχίζοντας ήδη να σκερτσάρει.

«Και πού πάτε;» απόρησε η ντελιβεράδικη ηχώ από το καθιστικό. Ο Πέτρος δεν ήξερε προς τα πού έπρεπε να απευθύνει το λόγο. Αριστερά του στον φραπεδοχτυπητή ή δεξιά του στον γυροκουβαλητή. Έτσι ήπιε μια γουλιά από τον καφέ και απάντησε και στους δύο, κοιτώντας στη μέση όπου βρισκόταν η τηλεόραση.

«Πά*με* -τονισμένο το «με»- στο χιονοδρομικό. Φεύγουμε αύριο, γυρνάμε μεθαύριο. Εύκολα πράγματα». Η κυρία δημοσιογράφος που εκείνη την ώρα ανέλυε το κυκλοφοριακό στους δρόμους της πρωτεύουσας, δεν έδειχνε να συγκλονίζεται ιδιαίτερα με την απάντηση του Πέτρου. Πιθανόν να ζήλευε. Δεν ήθελε να δείξει τα αισθήματα της. Ήταν πολύ ικανή σε αυτό. Ήταν μέρος της δουλειάς της. Από την άλλη ο Αλεξάκης δεν ήταν.

«Τι θα κάνουμε εκεί πάνω ρε;» ρώτησε ρίχνοντας δύο παγάκια στο ποτήρι. Η πόρτα του καταψύκτη θα είχε κλείσει με μεγαλύτερο θόρυβο και μανία, αν δεν είχε τα ανατομικά μαξιλαράκια στο πλάι. Ο Πέτρος ετοιμάστηκε να απαντήσει, μα δεν πρόλαβε.

«Σνάουπορτ!» Η φωνή του Μπάμπη τόνισε τον έκδηλο θαυμασμό του για το χειμερινό αυτό σπορ που του είχε κλέψει την καρδιά, παρ' όλο που δεν γνώριζε τίποτα γι' αυτό. Ούτε καν το όνομά του.

«Snowboard Mpampis, snowboard». Ο Αλεξάκης σέρβιρε τον αφελή πατέρα του. Δεν μπορούσε να τον παρεξηγήσει. Ήταν θέμα

σεβασμού.

«Ρε μαλάκα τρελαθήκατε, τι θα κάνουμε εκεί πάνω; Αφού δεν ξέρουμε τέτοια εμείς».

«Καιρός να μάθουμε. Οι άλλοι τι είναι δηλαδή που πάνε; Πιο έξυπνοι;»

«Όχι. Πιο αργόσχολοι. Πιο κυριλέδες. Και πιο λεφτάδες. Αυτά».

«Έλα ρε, ξεκόλλα με τα χρήματα και τις δικαιολογίες. Κάνε και κάτι διαφορετικό μια φορά στη ζωή σου!»

«Ναι ρε ρεμάλι, τράβα μπας και μάθεις καμιά τέχνη στο βουνό». Ο Μπάμπης σιγοντάρισε την κουβέντα κλίνοντας προς το πλευρό του Πέτρου. Ο Αλεξάκης δεν έμοιαζε να μπορεί να ξεφύγει από την καλοστημένη παγίδα.

«Η μόνη τέχνη που παίζει εγώ να μάθω στο βουνό είναι η τέχνη του Γέτι».

«Και ποια τέχνη είναι αυτή;»

«Να κρύβομαι μέχρι να έρθει η ώρα να φύγουν όλοι οι περίεργοι».

«Κοίτα χούμορ το παλικάρι μου. Απ' τις πατάτες μου θα είναι! Κάποιος μού είχε πει πως η ουσία που έχουν μέσα αυξάνει τη θεά ουσία του εγκεφάλου».

Ο Πέτρος αποφάσισε να μην σχολιάσει. Αντ' αυτού φόρεσε το επικριτικό του ύφος προς τον Αλεξάκη, αυτό που πρόβαρε όλο το πρωί.

«Θα έρθω ρε, αλλά άμα σπάσω κάνα πόδι εσείς μετά θα με νταντεύετε...»

«Φεύγω ρεμάλια, έχουμε και δουλειές μερικοί από μας». Ο Μπάμπης κίνησε να φύγει.

«Σιγά πατέρα! Πήγαινε να εκτελέσεις το άγιο έργο σου!»

«Ρεμάλια».

Ο Πέτρος επέστρεψε στο εφτά καθέτως. Του είχε εξαντλήσει την υπομονή και ακόμα δεν μπορούσε να το βρει. Ο Μπάμπης είχε φτάσει στην πόρτα. Άνοιξε και πήρε το κόκκινο τσαντάκι του. Παρατή-

ρησε πως τα σουβλάκια του Άλεξ ήταν ακόμα μέσα. Τα ακούμπησε στο τραπεζάκι δίπλα στην είσοδο.

«Το φαί σου ρε! Νηστικός θα μείνεις;»

«Ε, με ζαλίσατε, ένα μυαλό έχω χειμώνα καλοκαίρι. Άστα εκεί ρε Μπάμπη».

«Ε, ρε νεολαία!»

«Μπάμπη, πριν φύγεις. Εφτά καθέτως, γυναικεία μορφή της αρχαίας Ελλάδας, μούσα πολλών αρχαίων τραγικών, εφτά γράμματα». Ο Μπάμπης έπιασε το αστείο.

«Η μαμά του Αλεξάκη». Η πόρτα έκλεισε.

«Αυτό είναι δεκατέσσερα ρε αναλφάβητε!» Η πόρτα είχε κλείσει. Ο Μπάμπης χαμογελούσε καθώς απομακρυνόταν. Και ήταν δεκαπέντε γράμματα.

Το επόμενο πρωί σακίδια στοιβάχτηκαν, σάντουιτς διπλοτυλίχτηκαν, διαθέσεις αναπτερώθηκαν, πορτοφόλια άδειασαν, ντεπόζιτα γέμισαν, σιντί εγγράφτηκαν, ένα αμάξι, μία μηχανή, δύο οδηγοί, τέσσερις συνεπιβάτες, ένας προορισμός. Χιονοδρομικό κέντρο Ελαφίνας. Χίλια κάμποσα μέτρα υψόμετρο, κρύο, ήλιος, γυαλιά ηλίου, σανίδια με ετικέτες και χρονοχρέωση, χιόνια, τούμπες, καφέδες, βρεγμένα ρούχα, κι άλλα χιόνια, κι άλλες διαδρομές, κι άλλες τούμπες, χαμόγελα, τσιγάρα, φωνές, πανικός, δεν παίρνετε τα χαμπάρια σας, μετά σουπίτσα, ζεστό ψωμί, ζεστά ρούχα, ηρεμία χαλάρωση. Δύο δωμάτια πανδοχείου, άδεια πορτοφόλια, λίγες δυνάμεις για επιβίωση, κρεβάτια, κουβεντούλα, τα δύο δωμάτια έγιναν ένα, συζητήσεις, φασαρία, μίνι μπαρ, βότκες, τεκίλες, σοκολάτες και αρωματικά μαντηλάκια, πετσέτες και μπουρνούζια στα σακίδια, οδοντόβουρτσες, οι έξι έμειναν τρεις. Φανή, Φαίη και Άλεξ. Οι δύο οδηγοί και η μία συνοδηγός ξεκουράζονταν για την οδήγηση της επομένης.

«Κορίτσια, τώρα που είμαστε οι τρεις μας, δεν γδυνόμαστε να κά-

νουμε σεξάκι;» Ο Άλεξ ξαπλωμένος ανάμεσα στις δύο κοπέλες, είπε να δοκιμάσει την τύχη του. Μεταξύ αστείου και πιο αστείου. Χαμογελούσε, τα δόντια του άστραφταν και είχε και ένα τσιγάρο να κρέμεται κάπου στην αριστερή άκρη των χειλιών του.

«Θα ΄θελες», απάντησε η μία για λογαριασμό της και για λογαριασμό της άλλης. Χωρίς επιβεβαίωση. Δεν ήταν απαραίτητη.

«Γιατί, θα σας χάλαγε ρε;»

«Με σένα; Εμ βέβαια», απάντηση η δεύτερη για λογαριασμό της πρώτης.

Ο Αλεξάκης ανασηκώθηκε στηρίζοντας το βάρος του στους αγκώνες. «Σοβαρά τώρα. Θα το κάνατε ποτέ; Δύο σε έναν. Σάντουιτς με διπλό τυρί».

«Μαλακίες λες τώρα. Γιατί να το κάνουμε;»

«Γιατί όχι;»

«Σου λείπει το σεξ αγόρι μου; Υπάρχει λύση και γι΄ αυτό. Κοστίζει λίγο βέβαια».

«Γιατί να πληρώσω αφού υπάρχει ελεύθερο στον κόσμο;»

«Γιατί αλήθεια;»

Παύση.

Η Φανή συνέχισε.

«Εμένα μου το είχε προτείνει κάποτε ένας πρώην μου».

«Τι σου είχε πει δηλαδή;» ρώτησε αφελώς η Φαίη.

«Θυμάμαι ήμασταν διακοπές, καλοκαίρι, μεγάλη παρέα. Είχαμε πιεί αρκετά. Ήμασταν στην παραλία, εκείνος ήταν ωραίο παιδί, τον γούσταρε και μια φίλη μου, το ήξερα. Ε, σε κάποια φάση μού είπε, πως του είχε κάνει κίνηση η φίλη μου και πως εκείνος της είπε ότι θα έκανε κάτι μαζί της, μόνο αν συμφωνούσα κι εγώ να είμαι μαζί. Έτσι, είπε, δεν θα ήταν κεράτωμα».

«Ναι, θα ήταν ευλογία», πετάχτηκε ο Αλεξάκης.

«Και εσύ τι είπες;»

«Δεν του απάντησα, σηκώθηκα και έφυγα. Την άλλη μέρα ρώτησα την Ασπασία, τη φίλη μου, αν όντως είχε γίνει κάτι τέτοιο. Εκεί-

νη γέλασε και μου είπε ότι της είχε πει ακριβώς το ίδιο. Ότι εγώ του είχα πει να το κάναμε με κάποια άλλη για να ανανεώσουμε τη σχέση μας και πως εκείνος είχε σκεφτεί την ίδια, επειδή ήταν φίλη μου και έτσι θα ένιωθα πιο οικεία».

«Καλός μαλάκας!» αναφώνησε η Φαίη.

«Καλός», επαναπροσδιόρισε ο Άλεξ, παραλείποντας διακριτικά το "μαλάκας". Είχε πλέον ένα ινδαλμα.

«Πες μου ότι συμφωνείς τώρα;» Η Φαίη ανασηκώθηκε και κάθισε οκλαδόν στο στρώμα.

«Εκατό τοις εκατό». Ο Άλεξ ένωσε τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι του και τράβηξε μια γερή τζούρα απ' το τσιγάρο. «Γιατί να μην το κάνεις, δεν κατάλαβα; Οι άντρες είμαστε πληθυσμιακά λιγότεροι. Πρέπει να καλύψουμε ολόκληρο το γυναικείο πληθυσμό».

«Σίγα τα κελεπούρια». Η Φαίη είχε αρχίσει να θίγεται σε διάφορα επίπεδα. Προσωπικά. Κοινωνικά. Φυλετικά. Οικουμενικά. Γραμματικά. «Εγώ δεν θέλω το αγόρι μου να κοιτάει άλλες κοπέλες. Πόσο μάλλον να κάνει κάτι με κάποια».

«Γιατί ρε, σου ανήκει; Άμα ο τύπος έχει πέραση γιατί να περιορίζεται δηλαδή; Αφού είναι στη φύση του ανθρώπου να τα θέλει όλα. Ταυτόχρονα».

«Άμα τα θέλει όλα, να πάει σε καμιά που να τα δίνει. Σε καμιά χαζή που θα του κάνει τα χατίρια. Εγώ μπορώ να του προσφέρω εμένα. Και μόνο εμένα. Και πιστεύω πως καμία γυναίκα που σέβεται τον εαυτό της δεν θα έκανε τέτοια παραχώρηση στο αγόρι της. Εκτός κι αν είναι...»

«Τελικά δέχτηκα». Η Φανή αποφάσισε να προλάβει τη φίλη της πριν πει κάτι που θα την έφερνε σε δύσκολη θέση. Η Φαίη κοκκίνισε και σώπασε απότομα. Στράφηκε προς το ταβάνι και δεν είπε τίποτα άλλο. Ο Άλεξ γύρισε και κοίταξε τη Φανή. Εκείνη χαμογελούσε αφηρημένα.

«Εμένα εξακολουθεί να μου φαίνεται κακή ιδέα», μονολόγησε η Φαίη χαμηλόφωνα και γύρισε πλευρό να κοιμηθεί.

Η επιστροφή στη βάση είναι πάντα πιο σιωπηλή. Είναι στη φύση του ανθρώπου να σκέφτεται το μετά. Αυτό που ακολουθεί. Όλοι είχαν χαθεί σε σκέψεις πάνω στις υποχρεώσεις τους. Στα πρέπει τους. Ο Τόλης σκεφτόταν τα δύο γκομενάκια στο κυλικείο της σχολής, που τη μία την ψιλογούσταρε, αλλά εκείνη του το έπαιζε πιο δύσκολη, παρ' όλα αυτά του έριχνε κάτι κλεφτές ματιές πού και πού, και την άλλη που του ριχνόταν χύμα και απροκάλυπτα, αν και εκείνος δεν πολυτρελαινόταν. Η Φένια και η Φαίη συζητούσαν, χαμηλοφώνως λόγω νύστας, για το αν θα γίνει τελικά η εξεταστική. Οι καταλήψεις δεν έμοιαζαν να τελειώνουν και αν δεν άλλαζε η κατάσταση το πολύ σε δύο βδομάδες, η εξεταστική θα χανόταν. Το εξάμηνο «πουφ!», σκόνη, αέρας, θρύψαλα. «Παράταση σπουδών». Μια φράση που δεν σε τρελαίνει όταν ήδη έχεις δώσει πολλές παρατάσεις και θες να προχωρήσεις. Να εξελιχθείς. Να αλλάξεις περιβάλλον, ασχολίες, ζωή. Να κάνεις κάτι καινούργιο. Ο Αλεξάκης σκεφτόταν τα τραγούδια για τη φοιτητική συναυλία που σε μια βδομάδα θα ήταν μέρος των εκδηλώσεων για τις καταλήψεις. Πρόβες. Τσακωμοί. Προβλήματα. Πανικός. Άκληροι Δέκα.

Ο Πέτρος σκεφτόταν τη Ναταλία. Ούτε τη δουλειά. Ούτε τη χαμένη εξεταστική. Ούτε το φαινόμενο του θερμοκηπίου, τις τριτοκοσμικές χώρες, τον πόλεμο στο Ιράκ, τον πληθωρισμό, την παγκοσμιοποίηση, τίποτα, νιετ, νάδα, ριέν. Μόνο εκείνη υπήρχε στο μυαλό του. Σκεφτόταν τι να έκανε εκείνη τη στιγμή. Λογικά θα ήταν σπίτι της, σε εκείνον τον κόκκινο καναπέ και θα χάζευε τηλεόραση. Θα είχε στα πόδια της εκείνο το μαξιλάρι με την κεντημένη καρδιά πάνω, που τόσο αγαπούσε. Θα είχε τα μαλλιά της λυμένα, αφού δεν θα την ένοιαζε να τα έχει φτιαγμένα. Θα φορούσε μια γκρίζα φόρμα και ένα πουλοβεράκι και θα έμοιαζε τόσο ήρεμη, τόσο γαλήνια. Ανά διαστήματα, όταν κατάφερνε η οθόνη να ερεθίσει την αίσθηση του χιούμορ της, θα χαμογελούσε, ίσως και να γελούσε ελαφρά

και τότε... τότε θα ήταν απλώς υπέροχη. Και αυτός; Πώς κολλούσε στην εικόνα; Αυτός θα γυρνούσε στην πόλη, θα άφηνε τα παιδιά, θα έπαιρνε το αμάξι και θα πήγαινε κοντά της. Θα πάρκαρε σε εκείνο το άδειο οικόπεδο πίσω από το σπίτι της και θα ανέβαινε τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της εισόδου. Δεν θα άνοιγε με τα κλειδιά του, παρ' όλο που θα είχε, για να μην την τρομάξει, θα χτυπούσε το κουδούνι σαν όλους τους άλλους και θα του άνοιγε εκείνη. Και θα ήταν τόσο όμορφη. Και θα τη φιλούσε λες και την έβλεπε για πρώτη φορά. Και θα κάθονταν αγκαλιά στον κόκκινο καναπέ. Και δεν θα είχε ανάγκη πλέον το κόκκινο μαξιλάρι με την κεντημένη καρδιά επάνω, γιατί θα είχε τη δική του αγκαλιά. Δέντρο. *Δέντρο;* «Ρεεεε!» Ναι, δέντρο. Και πάμε κατά πάνω του. Θόρυβος. Φρεναρίσματα. Φωνές. Σύγκρουση. Λάστιχα να ξεφουσκώνουν. Ατμοί.

«Καλά ρε μαλάκα, τι σκέφτεσαι γαμώ! Θα μας σκοτώσεις!» Ο Αλεξάκης πάνω στη Φανή και από πάνω του η Φαίη. Η επιθυμία της χτεσινής βραδιάς είχε ένα κυνικό τρόπο να επιστρέψει με σάρκα και οστά. Λίγα αίματα, επιφανειακοί τραυματισμοί. Πρώτα πανικός. Οδική βοήθεια. Μετά τσιγάρο και γέλια.

Είναι ωραία να είσαι στην ηλικία που μπορείς ακόμα να γελάς όταν τρακάρεις με ένα δέντρο. Είτε μεταφορικά, είτε κυριολεκτικά.

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ 3

-Ρε συ Μπάμπη, πόσο χρόνων είναι ο αδερφός σου;
-Κοσπέντε, σα και τα μούτρα σου. Γιατί;
-Και είναι παντρεμένος μου έλεγε;
-Ναι, εδώ και δυο χρόνια.
-Μικρός, ε; Εσύ πώς και γλίτωσες;
-Εγώ θα το σκεφτώ καλά πριν ανοίξω οικογένεια.
-Ρε Mpampis δεν είναι φύλλο η οικογένεια να την ανοίξεις.
-Τρία κι εξήντα παρακαλώ.

-Ε, είσαι...
-Και εσύ.

ΣΤΑΓΟΝΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ, ΛΗΣΜΟΝΙΑΣ ΛΙΜΝΗ Η ΑΓΑΠΗ

Λίγο πριν τη μέση του μήνα, μια μέρα πριν για την ακρίβεια και μία μέρα μετά τα δίσεκτα, για κάποιο λόγο γιορτάζουν οι ερωτευμένοι. Όχι λόγω του έρωτα πάντως. Πριν φτάσει ακόμα εκείνη η μέρα, τα μαγαζιά αρχίσουν να αλλάζουν τους οπτικούς χρωματισμούς και οι αποχρώσεις τείνουν όλες προς το κόκκινο. Συναντάς αρκουδάκια και λουλούδια σε κάθε γωνία. Σε κάθε βιτρίνα, απ΄ το πιο μεγάλο εμπορικό μέχρι τον αθίγγανο που τα πουλάει σε μουσαμά στους δρόμους, το κυρίως πιάτο έχει έρωτα. Άμεσα συνυφασμένα με τον έρωτα πλέον είναι τα αρκουδάκια και τα λουλούδια. Τα σημάδια της παγκοσμιοποίησης έχουν αρχίσει να γαργαλάνε τις πατούσες της αγάπης και η απδία έγκειται όχι τόσο στην εμπορική κίνηση, μα στην κοινωνική αποδοχή. «Αχ Λάμπη μου, θα μου πάρεις ένα αρκουδάκι; Είναι τόόόσο γούτσου!» Και βέβαια ο Λάμπης θα το πάρει. Σιγά μην και δεν το πάρει ο Λάμπης. Χαζός είναι; Πρέπει να βρίσκεται μέσα ο Λάμπης όταν θα αρχίσει να βρέχει έξω. Μεταφορικά μιλώντας πάντα. Δεν είναι δυνατόν να πάει κόντρα στο ρεύμα. Όχι σε τέτοια θέματα τουλάχιστον. Έτσι, ποτέ δεν θα σκεφτεί ο Λάμπης και ο κάθε Λάμπης: «Τι τη χρειάζομαι αυτή τη γιορτή ρε φίλε; Εγώ είμαι ερωτευμένος ούτως ή άλλως και μπορώ να γιορτάζω όποτε θέλω».

Ο έρωτας δεν είναι για τα κλισέ ερωτοπαρασκευάσματα που βγαίνουν μαζικά από εργοστάσια στις Ινδίες ή το Μπαγκλαντές. Ο έρωτας πάντα ήθελε πρωτοτυπία. Προσωπική έκφραση. Το δικό σου στίγμα, Λάμπη μου. Μια πινελιά δική σου, ένα κάτι που να τις λέει μετά από πέντε-δέκα χρόνια που θα σε έχει ξεχάσει, πως αυτό το δώρο στο έκανε ο Λάμπης και ξόδεψε και μια-δυο μέρες να το κά-

νει. Δεν το αγόρασε απ΄ τον πρώτο τυχόντα κάτω απ΄ την πόρτα σου, γιατί το θυμήθηκε τελευταία στιγμή. Ο κόσμος είναι γεμάτος από τύπους εμπορικούς. Οι ρομαντικοί είναι που έχουν αρχίσει και εκλείπουν.

_ΠαΠΑΚΙ

Ο Πέτρος είχε εμπνευστεί αυτό το άρθρο παρατηρώντας ένα ζευγαράκι που προσπαθούσε να αποφασίσει αν θα αγοράσει το κόκκινο αρκουδάκι που του πρόσφερε η χρυσομαλλούσα, μελαμψή κυρία στο δρόμο. Μετά τα πρώτα δέκα, «ζουζουνάκι μου», και «μωάκι μου» και «έλααααα» και «εγώ που σα ααπάω;» μα και της μελαμψής τα «έλα κύριος πάρε σε κορίτσι σου, τόσο όμορφο έχει, πάρε να χαρείς ομορφιά της», ο τύπος υπέκυψε και έδωσε τα πέντε ευρώ που τσιγκουνευόταν τόση ώρα. Ο Πέτρος σηκώθηκε απ΄ το παγκάκι και αποφάσισε να πάει μέχρι το σινεμά με τα πόδια, αφού βαριόταν να περιμένει τον Άλεξ να μαζέψει τη Φανή, που κλασικά είχε αργήσει. Έβαλε τα ακουστικά του αναπαραγωγέα προηχογραφημένης μουσικής, ή αλλιώς εμ πι θρι πλέιερ, στα αυτιά και πάτησε το κουμπί εκκίνησης. Το εναρκτήριο λάκτισμα. Το βάδισμά του άρχισε να επιταχύνει και να συντονίζεται με το ρυθμό του κομματιού που άκουγε, το «I still haven't found what I'm looking for» των U2. Ένα κομμάτι που πάντα τον έβαζε σε σκέψεις. Καθώς διέσχιζε έναν από τους πιο εμπορικούς δρόμους της πόλης, μία από της πιο εμπορικές μέρες του χρόνου, πέρασε δίπλα από ένα σεβαστό αριθμό ζευγαριών. Αγόρι-κορίτσι. Ενίοτε και αγόρι-αγόρι ή κορίτσι-κορίτσι. Καθώς όμως άκουγε τον Bono να τραγουδάει πριν δύο δεκαετίες, ότι έχει σκαρφαλώσει τα ψηλότερα βουνά και έχει διασχίσει τις πιο δύσβατες ζούγκλες για να είναι μαζί της και παρ' όλα αυτά δεν είχε βρει αυτό που πραγματικά έψαχνε, ο Πέτρος σκεφτόταν.

...Τι είναι αυτό που πραγματικά έψαχνε ο φίλος Bono; Την απόλυ-

τη αγάπη; Τον απόλυτο σύντροφο; Αυτόν που κάθε στιγμή, σε κάθε πετάρισμα των βλεφάρων θα είναι το ίδιο τέλειος με το προηγούμενο; Και πόσο πολύ αξίζει να τον ψάχνει για κάτι τέτοιο; Πόσο αξίζει να απορρίπτει τα προηγούμενα και πάντα να κοιτάει μπροστά, προς το επόμενο; Τόσα και τόσα ζευγάρια τριγυρνούν ανέμελα μέσα σε κάτι που μοιάζει η απόλυτη ευτυχία. Είναι έτσι; Ή ξεγελούν τον εαυτό τους; Μήπως έχουν θέσει το δικό τους πήχη πολύ χαμηλά; Μήπως απλώς συμβιβάζονται; Μοιάζουν όμως τόσο χαρούμενοι. Ίσως αυτή να είναι και η λύση. Ίσως το να ξεγελάς τον εαυτό σου πιάνει. Πιάνει ίσως σε αυτούς. Σε μένα όχι τόσο. Δεν μπορώ να ξεγελάσω το μυαλό μου. Έχω ερωτευτεί και είμαι ερωτευμένος. Ίσως με μια ιδέα. Ίσως με ένα τίποτα. Αλλά είμαι. Μα και εγώ έχω συμβιβαστεί, έχω συμβιβαστεί με την ελπίδα. Η ελπίδα πρέπει να υπάρχει. Και να διεκδικείται. Πρέπει πάντα να ψάχνεις το τέλειο. Επειδή δεν το βρίσκουν όλοι, δεν σημαίνει πως δεν θα το βρεις και εσύ. Και αν δεν το βρεις, τουλάχιστον θα έχεις ζήσει τα πράγματα όπως τα αγαπάς. Όταν έρθει η ώρα να σκεφτείς για παιδιά και οικογένεια, βλέπουμε. Ο έρωτας πρέπει να συμβολίζει το τέλειο. Το υπερφυσικό. Το αψεγάδιαστο...

Τον φόβιζαν τόσο οι ίδιες του οι σκέψεις. Μα ήταν ακόμα μικρός και δεν είχε ανάγκη να τις αναθεωρήσει. Έφτασε.

ΑΓΑΠΑ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΟΥ

Ένα φερμουάρ άνοιξε οριζοντίως και από μέσα ξεπρόβαλε κάτι που δύσκολα θα έβρισκες σε μια γυναικεία τσάντα. Η κυρία Μιραφιώρη κοίταξε ειρωνικά τον Αποστολόπουλο, τον ιδιωτικό ντετέκτιβ που η ίδια είχε προσλάβει πριν μερικές βδομάδες για να βρει τον άντρας της. Τον ίδιο ντετέκτιβ που αυτή τώρα σημάδευε με ένα ρεβόλβερ σαν και το δικό του.

«Δεν το περίμενες αυτό Αποστολόπουλε;» του είπε με βλέμμα γε-

μάτο ικανοποίηση. «Σε προσέλαβα, να ψάξεις να βρεις τον άντρα μου, γιατί οι γλώσσες της πιάτσας έλεγαν για σένα πως είσαι πια ξεφτισμένος, ένα τίποτα. Ένας αλκοολικός χαμένος κάπου στον πάτο του ουίσκι του. Άλλα εσύ, όχι! Έπρεπε να το πάρεις προσωπικά, έπρεπε να κάνεις το αναπάντεχο, το απροσδόκητο».

Ο Αποστολόπουλος καθόταν ήρεμος στην αναπαυτική γυριστή καρέκλα του και κάπνιζε, σαν από μια άλλη εποχή, ένα από τα σαντέ του, άφιλτρο, όπως ήταν κι ο ίδιος άλλωστε. Η ζωή του κρεμόταν από μια νευρική κίνηση του δείκτη της κυρίας Μιραφιώρη. Όλα έμοιαζαν να έχουν χαθεί για το θρυλικό ντετέκτιβ των βορείων προαστίων, μα αυτός φαινόταν πιο ήρεμος και απ΄ το μάτι του κυκλώνα.

«Νομίζετε πως δεν έχω καταλάβει ότι εσείς η ίδια είχατε σκοτώσει τον άντρα σας κυρία Μιραφιώρη;» της είπε χωρίς να γυρίσει να την αντικρίσει. «Νομίζετε πως δεν έμαθα για τα εφτά εκατομμύρια ευρώ, σε χρυσές λίρες, που έκρυβε τόσο χρόνια ο μακαρίτης πεθερός σας; Νομίζετε πως δεν ξέρω για το προβληματικό συκώτι σας, για το οποίο ο άντρας σας αρνιόταν πεισματικά να βοηθήσει; Ή για τον κρυφό πάθος σας με τον τζόγο και τους νέους άντρες, που μόνο η νύχτα μαρτυράει; Νομίζετε ότι δεν γνωρίζω για το ρεβόλβερ που με σημαδεύει αυτή τη στιγμή, έτοιμο να μου στερήσει το ξημέρωμα; Γνωρίζω κυρία Μιραφιώρη. Γνωρίζω...»

Ο Αποστολόπουλος είχε καταπλήξει όχι μόνο την κυρία Μιραφιώρη, η οποία είχε αρχίσει να γίνεται όλο και πιο νευρική, αλλά και το τηλεοπτικό του κοινό, ανάμεσά τους ο Άλεξ, ο Πέτρος, ο Τόλης και η Φανή που παρακολουθούσαν με αγωνία την εξέλιξη της τελευταίας, ίσως, βραδιάς του Αποστολόπουλου, ιδιωτικού ντετέκτιβ, χωρίς να μπορούν να βρουν έστω και μια τυφλή ελπίδα σωτηρίας. Ο Αποστολόπουλος ήταν στα σίγουρα νεκρός. Παρ΄ όλα αυτά το πρόγραμμα της τηλεόρασης έδειχνε πως η σεζόν συνεχίζεται για ακόμα δέκα επεισόδια, πιθανώς για ξεκάρφωμα.

Παίρνοντας αυτό που, ίσως, ήταν η τελευταία τζούρα από το σαντέ του, ο Αποστολόπουλος συνέχισε: «Απ΄ τις κηλίδες αίματος που

βρήκα στο πίσω μέρος του αμαξιού σας, γνωρίζω ότι εσείς σκοτώσατε τον άντρα σας. Γνωρίζω για το συκώτι σας γιατί ανάγκασα με ωμή και ακατέργαστη βία τον προσωπικό σας ιατρό, κύριο Αυγουλίδη, να μου το αποκαλύψει. Γνωρίζω για τα εφτά εκατομμύρια ευρώ, σε χρυσές λίρες, γιατί αποπλάνησα την προσωπική σας υπηρέτρια, τη δεσποινίς Αλιφαντή, σε μια νύχτα άγριου σεξ. Αγνό κορίτσι, καθαρό και καθώς πρέπει, πάντα με το σεις και με το σας, μα λέει πολλά περισσότερα απ΄ ό,τι θα έπρεπε, όταν ξέρεις που να πατήσεις. Γνωρίζω για το πάθος σας με τον τζόγο και τον Αρμάντο, τον Ανδαλουσιανό νεαρό μασέρ σας που συχνά ζεσταίνει τα σεντόνια της προσωπικής σας σουίτας στο καζίνο Μοντ Πλεζίρ. Και...»

Η καρέκλα του Αποστολόπουλου άρχισε να γυρνάει αργά προς το μέρος της Κυρίας Μιραφιώρη, η οποία ακούγοντας άλαλη το μέγεθος της αντρίλας του Αποστολόπουλου, το πόσο καλός πραγματικά ήταν, είχε αρχίσει να τρέμει χωρίς να καταλαβαίνει αν ήταν απ΄ το φόβο ή απ΄ την ερωτική έλξη. Το κοινό είχε μείνει άναυδό και κρεμόταν στην κυριολεξία απ΄ την επόμενη φράση του ιδιωτικού ντετέκτιβ. Το κύκνειο άσμα του. Οι μπίρες και τα ποπ-κορν είχαν ξεχαστεί στα τραπεζάκια και όλοι μασουλούσαν τα νύχια τους. Η καρέκλα του Αποστολόπουλου ολοκλήρωσε την περιστροφή της και εκείνος αντίκρισε την κυρία Μιραφιώρη. Έμοιαζε πιο σκουρόχρωμος απ΄ ό,τι κανονικά, ενώ ξεκολλούσε από το πρόσωπο του κάτι που έμοιαζε να είναι ψεύτικες φαβορίτες.

«...Και γνωρίζω πως το ρεβόλβερ σας είναι άδειο, κυρία Μιραφιώρη, γιατί εγώ αφαίρεσα της σφαίρες, χτες το βράδυ στο καζίνο που σας έκανα έρωτα, προσποιούμενος ότι είμαι ο Αρμάντο, ο Ανδαλουσιανός μασέρ σας». Η στιγμή ήταν τόσο δυνατή και ο Αποστολόπουλος τόσο καλός, που ακόμα και τα εργοστάσια της ΔΕΗ υπερφορτώθηκαν από το μέγεθος της ενέργειας που έκπεμψε. Ξαφνικά τα φώτα της πόλης έσβησαν. Ο Άλεξ, ο Πέτρος, ο Τόλης και η Φανή έμειναν με ανοιχτό το στόμα και με κλειστό το φως. Απόλυτη ησυχία, με μόνη εξαίρεση ένα μακρινό συναγερμό που επίμονα σφύρι-

ζε το μόνο ρυθμό που ήξερε.

«Πω, είναι πολύ καλός», αποφάσισε να σπάσει τη μαύρη σιγή ο Πέτρος.

«Ο Αποστολόπουλος είναι το ινδαλμά μου», συμπλήρωσε ο Άλεξ.

«Μαλάκας είναι», είπε η Φανή εμφανώς απογοητευμένη. «Αντί να βγάλει φωτογραφίες με την κυρία Φιραμιώρη, ή όπως στο διάολο τη λένε, γυμνή και μετά να την εκβιάζει για ένα μερίδιο από τα εφτά εκατομμύρια ευρώ, σε χρυσές λίρες, κάθεται και της λέει πόσο καλός είναι. Και πόσο φτωχός θα είναι σε λίγο αφού θα συλλάβει τον άνθρωπο που τον προσέλαβε. Δεκάρα δεν θα δει, ο μαλάκας».

«Φτωχός, πλην τίμιος», πρόσθεσε με άκρατο σεβασμό ο Άλεξ.

«Και πού το ξέρεις ότι δεν είχε σκοπό να την εκβιάσει; Ότι δεν την εκβιάζει ήδη αυτή τη στιγμή που εμάς μας έχει καλύψει το σκότος της άγνοιας;»

«Η πολλή λογοτεχνία σου ΄χει κάνει κακό αγόρι μου, κόψ' την. Και σιγά μην την εκβίαζε, δεν ξέρεις πώς πάνε αυτές οι σειρές μωρέ; Αυτή θα φρίκαρε, θ' άρχισε να πυροβολεί άσκοπα, εκείνος θα της έπιασε το χέρι απ΄ τον καρπό και θα της έριξε πρώτα ένα φιλί, και μετά μια-δυο καλές -συμπλήρωσε το ηχητικό επιφώνημα ο Τόλης μισοκοιμισμένος απ΄ την πολυθρόνα του- θα την έδεσε καρεκλοπόδαρα και θα την τσουβάλιασε η αστυνομία. Το επεισόδιο θα κλείσει με τον αρχηγό της αστυνομίας, που κανείς δεν θυμάται το όνομά του και που κλασικά παίζει μόνο στο τέλος και στην αρχή, να λέει στον Αποστολόπουλο πόσο καλός είναι. Σκατά με φράουλες».

«Σαν πολύ δεν βρίζεις τώρα τελευταία;» ρώτησε ο Άλεξ επικριτικά.

«Και εσένα τι σε νοιάζει ρε; Πατέρας μου είσαι;» Η Φανή είχε αρχίσει να νευριάζει, χωρίς εμφανή λόγο. Ο Άλεξ δεν απάντησε, μονάχα ακούστηκε να σηκώνεται και να πηγαίνει προς το μπαλκόνι, παρέα με μερικά σιχτίρια σε κάθε έπιπλο στο οποίο σκόνταφτε. Ησυχία.

«Οι άλλες τι ώρα τελειώνουνε χορό;» ρώτησε ο Πέτρος. «Εσύ για-

τί δεν μιλάς ρε;» Ο Τόλης δεν αντέδρασε στο σκούντημα του Πέτρου.

«Κοιμήθηκε», αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή που έμοιαζε να απομακρύνεται. Ένας συρτός ήχος ακούστηκε και η μπαλκονόπορτα άνοιξε για δεύτερη φορά. Ο Πέτρος έμεινε μόνος του. Χωρίς φως. Χωρίς ελπίδα. Τη σκέφτηκε. Το Λύκο. Η φωνή της σκέψης του απλώθηκε στο σκοτεινό και άδειο δωμάτιο. Πήρε μορφή και υπόσταση μέσα στο απόλυτο τίποτα και άρχισε να βασανίζει ένα ήδη βασανισμένο μυαλό.

-Γιατί να μην μπορώ να την έχω...;
-Γιατί πολλές φορές δεν έχουμε αυτό που θέλουμε.
-Γιατί;
-Δεν νομίζω ότι μπορεί κανείς να στο εξηγήσει. Μάλλον γιατί πολύ απλά, άλλα θέλει ο ένας και άλλα ο άλλος.
-Αντικρουόμενα συμφέροντα δηλαδή;
-Κάπως έτσι.
-Μα ξέρω πως αν έκανε μια προσπάθεια και έμενε μαζί μου για λίγο, θα της άρεσε. Θα έβρισκε κάτι καλό. Θα ήμουν αυτό που πάντα ονειρευόταν.
-Και να σε ρωτήσω εγώ κάτι: πού ξέρεις εσύ, τι ονειρεύεται;
-Όλοι δεν ονειρεύονται έναν άνθρωπο να αγαπήσουν και να τους αγαπήσει;
-Ίσως, μα πολλές φορές βάζουν διαφορετικές εικόνες στο μυαλό τους και δεν βλέπουν αυτό που βλέπεις εσύ.
-Δεν θα ήταν ο κόσμος τους ομορφότερος αν το έβλεπαν;
-Όχι, ο δικός σου κόσμος θα ήταν ομορφότερος.
-Εγώ ξέρω να αγαπάω, δεν έχω ανάγκη.
-Όλοι έχουν ανάγκη. Μην γίνεσαι εγωιστής τώρα.
-Γιατί είμαι εγωιστής;
-Γιατί τα θες όλα εδώ και τώρα. Σαν τα κακομαθημένα παιδάκια που κρέμονται απ΄ το μπράτσο του πατέρα τους γκρινιάζοντας και

μυξοκλαίγοντας γιατί δεν τους αγόρασε το αγαπημένο τους παιχνίδι.

-Πάντα μου άρεσαν τα παιχνίδια.

-Βλέπεις; Για σένα οι γυναίκες είναι ακόμα ένα παιχνίδι. Τίποτα παραπάνω. Κάτι για να ενθουσιαστείς μέχρι να το βαρεθείς και μετά το πετάς. Χωρίς έγνοια, χωρίς ενδοιασμούς.

-Δεν είναι έτσι. Πάντα με στεναχωρούσε να χωρίζω. Μα για να βρω αυτές που αξίζουν, έπρεπε να περάσω κι απ΄ τις άλλες.

-Δεν υπάρχουν αυτές και οι "άλλες". Όλες ίδιες είναι. Το μόνο που τις ξεχωρίζει είναι αυτές που σου έκατσαν και αυτές που δεν σου έκατσαν. Οι τελευταίες είναι αυτές με τις οποίες κόλλησες. Τις θεοποίησες, τις έκανες στο μυαλό σου τον απόλυτο στόχο, το τέλειο θηλυκό. Η απόλυτη αιθέρια ύπαρξη που έχει όλα τα καλά, ενώ όλα τα κακά της εξανεμίζονται. Όσες σου δόθηκαν τις θεώρησες δεδομένες. Πήρες ό,τι ήταν να πάρεις και...

-Έδωσα όμως. Έδωσα πολλά. Σε όλες.

-Έδωσες μόνο εκεί που ήθελες, στους άλλους τίποτα. Τυπικός Σκορπιός.

-Μην αρχίζεις κι εσύ σαν τον Κύριο Καρπούζη τώρα.

-Σου λείπει η ευτυχία. Αυτή που θα έρθει μέσα απ΄ την ανιδιοτέλεια, τη συμπόνια και την αγάπη για τον πλησίον σου. Για τα συναισθήματα του.

-Τι έγινε, με πήγαινες στο κατηχητικό όσο κοιμόμουν;

-Μην γίνεσαι γελοίος. Είναι ανθρώπινα συναισθήματα αυτά για τα οποία μιλάμε. Ανθρώπινες καρδιές. Σαν αυτές που ζωγραφίζεις στα τετράδια, μόνο που αυτές δεν είναι απλώς σχήματα.

-Έτσι είναι ο έρωτας. Μάχη. Ένα ναρκοπέδιο. Δεν υπάρχουν αιχμάλωτοι. Είμαστε μικροί και πρέπει να ζήσουμε κάποια πράγματα, δεν μπορώ να αφήσω μια μέτρια κατάσταση να εμποδίζει την πραγματική μου ευτυχία.

-Και ποια είναι η πραγματική, η απόλυτη ευτυχία; Αυτή που θα ψάχνεις μια ζωή και ποτέ δεν θα βρεις; Και πόσους είσαι διατεθειμέ-

νος να ποδοπατήσεις μέχρι να τη βρεις;
-Όσους χρειαστούν.
-Είσαι καθίκι.
-Τι να σου πω... Διαφωνούμε.
-Αυτό που ζεις τώρα το έχουν ζήσει αυτές που εσύ απέρριψες για χάρη της «πραγματικής ευτυχίας», όπως την ονόμασες.
-Τις λυπάμαι.
-Εγώ εσένα λυπάμαι.
-Γιατί;
-Γιατί αυτό που νομίζεις πως θα βρεις έτοιμο, δεν βρίσκεται. Πρέπει να το δημιουργήσεις. Όπως οι χρυσοθήρες ξέρουν να διαχωρίζουν το ακατέργαστο χρυσάφι από τα υπόλοιπα μεταλλεύματα και μετά με πολλή υπομονή και αγάπη το σμιλεύουν μέχρι να λάμψει. Τόσο επιπόλαια που εξετάζεις τα πέτρωμα σου, έχεις ήδη πετάξει μια περιουσία. Χώρια τα έξοδα και την κούραση.
-Η κούραση είναι μεγάλη. Δεν αντέχω άλλο.
-Τι δεν αντέχεις άλλο; Με νευριάζεις.
-Γιατί;
-Δεν σου αξίζει τίποτα από αυτά που έχεις. Να το ξέρεις. Εγώ σου εύχομαι να μην τα χάσεις ποτέ. Ποτέ να μην αναγκαστείς να μάθεις με τον άσχημο τρόπο τι μετράει στη ζωή και τι όχι.
-Αρκετά μιλήσαμε για μένα. Θα μου πεις γιατί δεν μπορώ να την έχω;
-Γιατί δεν σε γουστάρει ρε μάγκα, γι΄ αυτό. Αποδέξου το.
-Μα πώς δεν με γουστάρει; Αφού μου έχει πει τόσα.
-Μιλάς εσύ για λόγια; Οι πράξεις μετράνε. Στα λόγια όλοι καλοί είμαστε. Εσύ δε, πρώτος. Τάζεις έρωτες και παντοτινές αγάπες σε κάθε μία που είναι του γούστου σου και σου κάνει τη δύσκολη και μόλις την καταφέρεις, πού πάει ο έρωτας; Πού πάνε οι παντοτινές αγάπες και οι όρκοι πίστης;
-Μα ζώντας τες συνειδητοποιώ πως δεν είναι...
-Α, ναι. Ο ιδανικός έρωτας.

-Η πραγματική ευτυχία.
-Το απόλυτο.
-Αυτή.
-Είσαι βλάκας. Αλλά θα μάθεις. Όλοι μαθαίνουν αργά ή γρήγορα, μην ανησυχείς.
-Ξέρεις τι λένε, ε; Αν ο ένας είναι βλάκας, αυτός που μιλάει σε έναν βλάκα τι είναι;
-Εξυπνάδες. Σε αυτές είσαι καλός. Και στα ωραία λόγια και στις φανφάρες. Όμως είσαι λίγος. Ρηχός. Δεν αποκαλύπτεις τίποτα παραπάνω απ΄ τη φλοίδα. Ό,τι σε συμφέρει. Ένας πραγματικός...
-Σκορπιός. Ναι, το είπαμε.
-Όλα αυτά τα έχουμε ξαναπεί. Χιλιάδες φορές. Αλλά εξακολουθείς και με φωνάζεις.
-Έχει μοναξιά γι΄ αυτό. Πίσω στο θέμα μας τώρα.
-Δεν υπάρχει θέμα φίλε μου. Δεν υπάρχει τίποτα. Δεν λέω πως είσαι άσχημος. Δεν λέω πως δεν μπορείς να την κάνεις ευτυχισμένη. Δεν λέω πως δεν μπορεί να ευτυχήσεις κι εσύ μαζί της. Λέω απλώς πως τώρα δεν μπορείς να την έχεις. Τέλος.
-Και πότε θα μπορώ;
- Δεν ξέρω, μπορεί ποτέ. Ευχαριστήθηκες;
-Καθόλου.

«Τι καθόλου;» ακούστηκε η φωνή της Φανής από το διάδρομο.

«Τίποτα».

«Τι λέτε εσείς οι δύο εδώ;»

«Ποιοι δύο;»

Δύο μορφές εισέβαλαν αργά στο σκοτεινό δωμάτιο. Η Φένια και η Φαίη. Το τιμ ήταν πλέον όλο παρών.

«Τι λέτε;»

«Μπείτε, πάρτε καρέκλες, αν τις βρείτε, και καθίστε. Ο Πέτρος μιλάει για το Λύκο υπό το σκότος της... πώς το είπες πριν ρε;»

«Άγνοιας», συμπλήρωσε ο Πέτρος το απόφθεγμά του. Οι σούστες

του καναπέ έτριξαν, ακούστηκαν μερικά σουξου-μουρμουρητοειδή του στυλ «κάνε πιο κει», «έχουμε νερό;» «πιάνεις μία τα τσιγάρα;» και τέτοια. Ο Άλεξ έκατσε δίπλα στη Φανή, εμφανώς ανανεωμένος. Ακολούθησαν και η Φένια με τη Φαίη. Ο Τόλης ξύπνησε απότομα και σηκώθηκε να φτιάξει φραπέ.

«Γιατί κλείσατε τα φώτα ρε; Θα σκοτωθούμε».

«Α, καλά. Καλημέρα αγόρι μου».

Εκεί υπό το φως του σκοταδιού και μετά την προσωπική του κάθαρση, ο Πέτρος ένιωσε για μια στιγμή πιο δυνατός. Έτσι, διηγήθηκε σε όλους τα γεγονότα των Χριστουγέννων. Το βράδυ που πέρασαν με τη Ναταλία, το πρωινό ξενέρωμα, τα πάντα. Τους είπε ακόμα και για τη Γατούλα, την κοπέλα που είχε γνωρίσει και που είχε διακριτικά αποφύγει από τότε. Είναι αξιοσημείωτο το πώς τα ίδια λόγια μεταφέρονται τόσο διαφορετικά από άτομο σε άτομο, ανάλογα με την προσωπικότητα του καθενός. Μετά το μονόλογο του Πέτρου οι αντιδράσεις ήταν ποικίλες. Κανείς δεν τις εξωτερίκευσε όμως.

Η Φένια έχασε πολύ από το σεβασμό που του είχε, μετά τα όσα έμαθε για τη Γατούλα. Το θεωρούσε ανεπίτρεπτο κάποιος κοντινός της να φερθεί έτσι σε μια κοπέλα. Να τη χρησιμοποιήσει, όπως η ίδια θεωρούσε. Ο Άλεξ πίστευε ότι ο Πέτρος μπερδεύεται με σκέψεις που εκείνος δεν θα έκανε ποτέ, γιατί πολύ απλά τις βρίσκει άχρηστες, του πεταμού. Ένιωσε ότι έπρεπε να βοηθήσει το φίλο του να προσεγγίσει αυτή τη "Γατούλα", καθώς ακουγόταν καλή κοπέλα. Η Φανή τον συμμεριζόταν και τον καταλάβαινε, ίσως καλύτερα απ' όλους τους άλλους. Σκέφτηκε πως αν αυτή είχε ζήσει τα ίδια πράγματα, σχεδόν σίγουρα θα είχε πράξει το ίδιο και είναι πιθανόν να είχε διαλέξει τις ίδιες ακριβώς λέξεις για να τα περιγράψει έπειτα. Ίσως με μερικές πιο καυτές λεπτομέρειες για το βράδυ με τη Γατούλα. Η Φαίη δάκρυσε από τον πόνο του ανεκπλήρωτου, το μόνιμο βάσανο στα ερωτικά της ζωής της. Πραγματικά νοιαζόταν για τον Πέτρο και ένιωθε τον πόνο του για δικό της, παρ' όλο που αυτό που είχε εκείνη στο μυαλό της δεν ήταν το ίδιο με αυτό

που ο Πέτρος περιέγραφε και ζούσε. Α, και ο Τόλης. Ο Τόλης προσπαθούσε να κάνει το χτυπητήρι του καφέ στην κουζίνα να δουλέψει. Μάταια, γιατί δεν είχε ρεύμα. Τελικά χτύπησε τον καφέ με κουτάλι και όταν επέστρεψε στο σαλόνι, είχε χάσει την ευκαιρία να γίνει μάρτυρας των εξομολογήσεων του Πέτρου. Είχε αργήσει. Μια μέρα. Σαν την αγάπη.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ 3

-Ρε Μπάμπη, έλα να βοηθήσεις γιατί προσπαθώ να...
-Τα πας περίφημα. Είναι τέσσερα ευρώ.
-Ζητάς λεφτά από το ίδιο σου το παιδί ρε;
-Πότε σε έκανα και δεν θυμάμαι;
-Άκαρδος ρε πατέρα...
-Άφραγκος είμαι.
-Εσύ; Με το καλύτερο σουβλάκι της πόλης;
-Σταμάτα, κοκκινίζω.
-Μπάμπη, ξέρεις, σε εκτιμώ βαθύτατα.
-Ψάξε λίγο πιο βαθύτατα μπας και βρεις τα τέσσερα ευρώ. Λέρα.

Ο Φλεβάρης είναι τόσο μικρός. Του λείπουν μόνο λίγες μέρες, μα μοιάζει πάντα τόσο μικρός. Και η εξεταστική τόσο μεγάλη. Τ ό σ ο μεγάλη. Ο χειμώνας τελειώνει με το Φλεβάρη και έρχεται η άνοιξη. Αυτό στα χαρτιά, γιατί πρακτικά τέλη Φλεβάρη καταλαβαίνεις χειμώνα. Ο Μάρτης είναι ένα ενδιάμεσο ξεκίνημα. Το νέο εξάμηνο, μπορεί να μην είναι τόσο ανάλαφρο όσο το χειμερινό, καθώς κουβαλάει την κούραση τόσων μηνών στην πλάτη του, παρ' όλα αυτά είναι μια νέα αρχή. Κάθε αρχή και δύσκολη όμως, όπως έλεγαν κάποιοι σοφοί όταν γνωμάτευαν τις ιδιοτροπίες της ζωής. Κάπου. Κάποτε.

Στην παρέα η ανασκόπηση βρήκε τον Άλεξ να γράφει γυμνός στο παγωμένο μπαλκόνι του στίχους, για τραγούδια που και ο ίδιος αδυνατούσε να κατανοήσει γιατί τα γράφει. Παρέα με τον Τζίμη και την Κάνναβη να διηγείται ιστορίες του μυαλού του, ενός μυαλού με πολλά αγκάθια και αιχμηρές προεξοχές. Η σκέψη του γυρνούσε γύρω από πλημυρισμένους διαδρόμους, γεμάτους ανασφάλειες, φοβίες, έρωτα και πόνο.

Η Φένια αδιάφορα φυτοζωούσε μέχρι να τελειώσει το διάβασμα, η εξεταστική ήταν κάτι που την επηρέαζε βαθύτερα από τους υπόλοιπους, την τοποθετούσε σε μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, μια λυτρωτική πνοή από τα κύματα της καθημερινότητας της. Έβαζε το κεφάλι κάτω και το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν αυτό. Η σχολή. Τίποτα παραπάνω. Για ένα τόσο ανήσυχο μυαλό όσο της Φένιας, αυτό ήταν μεγάλη υπόθεση.

Η Φαίη δεν χρωστούσε μαθήματα. Η εξεταστική της ήταν διπλή, όπως όλων των τεχνικών σχολών και έτσι είχε άπλετο χρόνο να ετοιμάσει όσα έπρεπε. Ήταν άριστη και το μόνο που μπορούσε να την αποσπάσει από τη νιρβάνα του διαβάσματος, ήταν οι σκέψεις που ήταν ανήμπορη να τις περιορίσει. Ο Τόλης έμπαινε πάλι στο κεφάλι της σαν μια καρφίτσα που τσιμπάει με πόνους περιοδικούς, σαν το κουνούπι που γυροφέρνει το αυτί σου, δηλώνοντας συνεχώς την παρουσία του. Μεταξύ του χορού και της διασκέδασης προτιμούσε το χορό, τα μαθήματα αυξάνονταν και όλο και περισσότερο έδινε ένα κομμάτι του εαυτού της εκεί, παρά αλλού.

Η Φανή, κενή από συναισθηματικά φορτία, με μικρές μπαταρίες στο συγκεκριμένο θέμα, πάντα ζούσε τη στιγμή. Οι στόχοι της ήταν βραχυπρόθεσμοι και φρόντιζε να πραγματοποιούνται. Ποτέ δεν έδινε δικαίωμα στον εαυτό της να ονειρευτεί κάτι που μπορεί να ήταν και άπιαστο. Ήθελε πάντα να έχει το πάνω χέρι και σχεδόν πάντα το είχε. Σχεδόν.

Ο Πέτρος από μικρός είχε ένα πρόβλημα. Δινόταν υπερβολικά εύκολα. Συναισθηματικός, ενθουσιώδης, μετρούσε τις πράξεις ανά-

λογα με τους ανθρώπους και αντίστροφα. Είχε μάθει να δέχεται την ευτυχία μέσω τρίτων, όχι απευθείας μέσω του εαυτού του. Δεν μπορούσε να συλλάβει το, κατά τη γνώμη του, άδικο της ζωής. Δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει πως ο πόνος της ανεκπλήρωτης αγάπης είναι τόσο μεγάλος, μιας αγάπης που εκείνος μεγαλοποιούσε στο μυαλό του μέρα με τη μέρα και δεν μπορούσε να νιώσει υπομονετικός. Δήλωνε ερωτευμένος με μια κοπέλα που δεν μπορούσε να ξεμπλέξει τη ζωή της και μέσα στο κουβάρι άλλος βρίσκει την αρχή και άλλος το τέλος.

Ο Φλεβάρης πάντως είχε βρει το τέλος του. Και μαζί του ο χειμώνας. Μια στάλα δροσιάς έπεσε πάνω σε ένα γκριζωπό πλακάκι του δήμου, καθώς οι πάγοι στα φύλλα μιας νεραντζιάς άρχισαν να γίνονται νερό από το πύρινο άγγιγμα του ήλιου. Η νεραντζιά, πλήρως συγχρονισμένη με τη φυσική εξέλιξη των εποχών, είχε αφεθεί στα χέρια των στοιχείων της φύσης να τη διαμορφώνουν, άλλοτε αρμονικά, άλλοτε άγρια και επίπονα. Η επιβίωσή της εξαρτάται καθαρά από την αντοχής της. Από τα μεγάφωνα μιας διπλανής καφετέριας ακουγόταν το «Here goes the fear» των Doves.

Μαρτης
_Ή αλλιώς, όταν πέφτουν οι κουρτίνες

«Μάρτης γδάρτης, εκείνη κοίταξε μπροστά της
Δεν βρήκε τίποτα, εκείνη η σπάνια ομορφιά της
Είχε κρυφτεί, είχε χαθεί, είχε λύσει τα δεσμά της.
Φύλακας άγγελος, μια άχαρη ριπή, η πίκρα κοντά της
Καθώς ο κύκλος έκλεινε τα βράδια της Τετάρτης,
χάθηκε μακριά, στους βάλτους της καρδιάς της.
Εκείνος έψαχνε μια ελπίδα στα χαρτιά της
Σε όσα είχε μπροστά του, δεν έβγαζε ρίμα η λέξη της αγάπης.
Τα μαλλιά της, το άρωμά της,
τα μάτια του, τα μάτια της, ο πόνος του ερωτά της
Πώς να ξεχάσει, όσα είχε πει, πώς να εμφανιστεί μπροστά της
Εκείνη είχε κυλήσει, αργά απ΄ τη φωτιά της
Μικρές χαρές συγκρατούν τα χέρια, τα φτερά της
Εκείνος έκλαψε, μα δάκρυ δεν βγήκε, μονάχα η λησμονιάς της.
Στιγμές σχοινοβατούσαν αγγίζοντας τ΄ όνειρά της.
Ήταν μόνος, ήταν μόνη, πώς θα μπορούσε να αλλάξει αυτό που έμοιαζε
Μια αιώνια αλυσίδα, που τον κρατούσε μακριά της;»

_ΠαΠΑΚΙ

Ο Πέτρος προτιμούσε να γράφει στο χέρι. Το αγαπούσε. Αν και πολλές φορές οι σκέψεις του σχηματίζονταν πιο γρήγορα απ΄ ό,τι μπορούσε το χέρι του να συγκρατήσει και πολλές χάνονταν πάλι βαθιά, στο κενό του μυαλού του. Κάποια βράδια ξυπνούσε έντρομος, ιδρωμένος, με μια σκέψη στο μυαλό, η οποία είχε επιστρέψει σαν ένα κακό μαντάτο που δαιμονισμένα τριγυρνούσε γύρω απ΄ τα ίδια μέρη. Ανατρίχιαζε και ξαναέπεφτε για ύπνο, αφού πρώτα έπινε ένα ποτήρι παγωμένο νερό. Κάθε τέτοιο βράδυ το μυαλό του ταξίδευε εκεί όπου εκείνος δεν τολμούσε να ταξιδέψει την ημέρα. Όσα μπορούσε να χαλιναγωγήσει, τα έγραφε σε ό,τι είχε πρόχειρο τη δεδομένη στιγμή. Γιατί η ζωή έχει εκατομμύρια στιγμές. Δεδομένες και μη. Μερικές από αυτές, τις έδινε στο «Πα.Π.Α.Κ.Ι.» κάθε βδομάδα, για να μην τις αντιμετωπίζει μόνος. Το πού θα οδηγούσε αυτό, κανείς όμως δεν ήξερε. Έτσι ο Μάρτης είχε φτάσει. Παρ΄ όλο που δεν είχε φέρει μαζί του την άνοιξη, ήρθε ως μια επιβεβαίωση πως και ο χρόνος πολλές φορές ξεχνάει.

ΠΥΡΙΝΟ ΒΙΟΣ

Εφτά παρά δέκα. Απόγευμα. Έξω ήλιος με δόντια, η θερμοκρασία απαιτούσε την παρουσία χοντρού μακρυμάνικου ακόμα και τις ώρες που οι δρόμοι πύρωναν από τις ακτίνες του μεγάλου κίτρινου κύκλου, που τα παιδιά πάντα ζωγραφίζουν με ένα πλατύ χαμόγελο. Ο Πέτρος βγήκε από την εξώπορτα έχοντας έναν κόμπο στο στομάχι. Πήγαινε να συναντήσει τη Ναταλία. Ήθελε λέει να μιλήσουνε. *Και τι να πούνε πάλι;* αναρωτήθηκε. Πολλές σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του. Από την πιο αισιόδοξη, ότι είχε χωρίσει και τον έψαχνε απεγνωσμένα γιατί δεν άντεχε λεπτό μακριά του, μέχρι και το πιο απαισιόδοξο, ότι απλώς ήθελε να πιούνε καφέ. Όπως έχουν πει

πολλοί στο παρελθόν, ο θάνατος δεν είναι πάντα η χειρότερη μοίρα. Ήταν τώρα τέσσερις περίπου μήνες που την είχε στο μυαλό του και σε όλα τα συναισθήματά του. Ο Πέτρος άρχισε να αλλοιώνεται, να διαβρώνεται, όπως η αλμύρα της θάλασσας πετσικάρει τα ξύλινα παραθυρόφυλλα των παραλιακών σπιτιών. Όσο δεν την έβλεπε οι μέρες του κυλούσαν πιο ήρεμα. Είχε και τη δουλειά, τη σχολή, την εφημερίδα, τους φίλους, την τεκίλα, πολλούς τρόπους να ξεχαστεί, να αλλάξει μελάνι στον εγκέφαλο, πριν αυτός καεί απ΄ τις δυσλειτουργίες.

Οι γνώριμοι δρόμοι τον οδηγούσαν σε γνώριμα στέκια, καθώς περνούσε από τη μόνη πράσινη πλατεία της πόλης και όδευε για την καφετέρια όπου είχαν δώσει ραντεβού. Μια γλυκιά, μικρή, γαλλικού τύπου καφετέρια, όπου ο χρόνος έμοιαζε να κυλάει πιο αργά για τους θαμώνες του. Το γιατί οι πλατείες πλέον αντί για δέντρα είχαν μπετόν και πλακάκια, δεν θα το καταλάβαινε ποτέ.

Σε κάποιο άλλο σημείο της πόλης, όπου τα δέντρα ήταν λιγότερα από τις λακκούβες και τα χαντάκια σχηματίζονταν σε ανύποπτα σημεία στους δρόμους, ο Άλεξ περίμενε κάποιον ή κάτι ανυπόμονα, χτυπώντας τα χέρια του νευρικά στην πλάτη από ένα ξύλινο παγκάκι, το οποίο είχε τοποθετηθεί εκεί ακριβώς γι΄ αυτό το λόγο. Γι΄ αυτούς που περιμένουν.

Λίγο πιο έξω απ΄ το κέντρο, εκεί όπου τα δέντρα ζούσαν όπως ακριβώς τα είχε προορίσει η φύση, ελεύθερα, ο Τόλης περίμενε κάποιον. Κρατούσε το κράνος του και ένα δεύτερο παραμάσχαλα. Ένιωθε νευρικά, παράξενα και έκανε κύκλους γύρω απ΄ το ίδιο πλακάκι κοιτώντας επίμονα το ρολόι ξανά και ξανά.

Ο Πέτρος κάθισε στη μια πλευρά ενός μεγάλου, παραλληλόγραμμου, ξύλινου τραπεζιού. Αν όλες οι πλευρές του ήταν διαθέσιμες, εκεί θα μπορούσαν να σερβιριστούν τουλάχιστον δέκα άτομα, όμως δεν ήταν. Διαθέσιμες δηλαδή. Ήταν οι μισές, οι άλλες μισές ήταν στην υπηρεσία του προσωπικού. Καφέδες και αναψυκτικά, χυμοί και αφεψήματα, τοστ και σάντουιτς με γαλοπούλα, ζαμπόν ή προ-

σούτο, βάφλες, παγωτά, κάθε λογής καλούδι περνούσε μπροστά από τα μάτια του καθώς την περίμενε. Έμοιαζε ήρεμος, αν και το μυαλό του κάθε άλλο παρά ήρεμο δεν ήταν. Ανήσυχος. Τον απασχολούσε μέχρι και η μικρότερη λεπτομέρεια. Μήπως δεν είχε διαλέξει το σωστό τραπέζι να κάτσουν, μήπως εκεί θα είχε πολύ κόσμο γύρω και θα τους άκουγαν όλοι; Προσπαθούσε να φανταστεί στο μυαλό του τη συνάντησή τους, σαν να ήταν σκηνή από δραματική ταινία. Κάνοντας και αυτός ζουμ σε διάφορες λεπτομέρειες, προτιμώντας αυτό το πλάνο από εκείνο, δίνοντας ρεσιτάλ φωτογραφίας. Σηκώθηκε, αντάλλαξε βλέμμα με μια σερβιτόρα η οποία τον κοίταξε μήπως ήθελε κάτι. Με ένα μικρό, διακριτικό χαμόγελο την προσπέρασε και πέρασε στο βάθος του μαγαζιού όπου τα τραπέζια ήταν λιγότερα και πιο διάσπαρτα. Έκανε να σηκωθεί πάλι μα το μετάνιωσε. *Ηρέμησε,* έλεγε στον εαυτό του. Ό,τι και να γίνει. Εκείνη δεν φαινόταν πουθενά. Είχε αργήσει.

Μερικά στενά πιο κάτω ο Άλεξ έψαχνε ένα όνομα, ανάμεσα σε δέκα-δεκαπέντε ακόμα. Τελικά το βρήκε, πάτησε το κουμπί που δέσποζε δεξιά του και περίμενε μέχρι ο ηλεκτρονικός πορτιέρης να του επιτρέψει να περάσει. Κάπου στην απέναντι μεριά του δρόμου, ένας προληπτικός περαστικός απέφυγε να περάσει κάτω από μια σκάλα με αποτέλεσμα να στραμπουλήξει τον αστράγαλο του κατεβαίνοντας απ΄ το πεζοδρόμιο. Οι σακούλες με τα ζαρζαβατικά που κουβαλούσε χύθηκαν στο δρόμο. Την ώρα που η πόρτα έτριζε περιμένοντας ανυπόμονα κάποιον να τη σπρώξει, μια μελιτζάνα έφτασε στα πόδια του Άλεξ. Δύο παιδιά γελούσαν με τον άτυχο προληπτικό. Τα γέλια τους διακόπηκαν απ΄ το κλείσιμο της πόρτας. Το τζάμι χρειάστηκε μερικά δευτερόλεπτα να πάψει να τρίζει απ΄ τη δόνηση και ο Άλεξ χρειάστηκε τα ίδια περίπου δευτερόλεπτα για να φτάσει στο ασανσέρ. Το χολ της εισόδου μύριζε έντονα δεντρολίβανο. Προορισμός του, ο έβδομος. Το δώμα.

Ο Τόλης έφερε τη μηχανή σε όρθια θέση και σήκωσε το σταντ. Αφού σιγουρεύτηκε πως το κλειδί ήταν στη μίζα, έβαλε μπρος και το δίκυκλο συνονθύλευμα από μέταλλο και πλαστικό έβγαλε μια κραυγή άξια της κατάφρακτης παρουσίας του. Ο «Γκοτζίλας» είχε ξυπνήσει. Το κέντρο βάρους ξαφνικά μετακινήθηκε ελαφρώς προς τα πίσω. Δύο χέρια σφιχταγκάλιασαν τη μέση του Τόλη, καθώς αυτός είχε βγάλει το λουρί και ο «Γκοτζίλας» ξεκινούσε ελεύθερος την πορεία του προς την ελευθερία. Προορισμός του μια γραφική και ήσυχη ταβέρνα, χωμένη στα μέρη που πάντα χώνονται οι γραφικές και ήσυχες ταβέρνες. Πού και πού μούγκριζε λίγο παραπάνω, ειδικά αν κάποιος ανίδεος οδηγός τού ΄κλεινε το δρόμο ή αν έβρισκε πολλά, καταραμένα, κόκκινα φανάρια στο διάβα του. Ο Τόλης τον είχε εκπαιδευμένο όμως. Ο Γκοτζίλας μούγκριζε, αλλά δεν δάγκωνε. Όταν τα πρώτα ορεκτικά, έφτασαν στο τραπέζι, μια συζήτηση φαινόταν πως ήταν έτοιμη να ξεκινήσει.

«Γεια». Μια γλυκιά, απαλή φωνή ξύπνησε τον Πέτρο από τη χειμερία νάρκη στην οποία είχε υποβάλει τον εαυτό του, μέχρι να εμφανιστεί η Ναταλία. Με μόνη παρέα το φραπέ και το τσιγάρο, περίμενε υπομονετικά χωρίς να μπορεί να αποφασίσει αν το πρόσμενε ή όχι. Καθώς σήκωσε το βλέμμα του αντίκρισε κάτι για το οποίο δεν είχε προετοιμαστεί να αντικρίσει. Ήταν η Γατούλα. Έτσι τη θυμόταν. Η φωνή της, το άρωμά της, όλα του θύμισαν κάτι οικείο. Ένα ακορντεόν ακούστηκε στο βάθος, κοντά στην είσοδο, καθώς είχε κάνει την είσοδό της μια κομπανία από low budget μουσικούς δρόμου. Χαμόγελα, καπελάκι και κάτι από Παρίσι επιβλήθηκε για μια στιγμή στην ατμόσφαιρα. Μα ήταν ακόμα μια στιγμή.

«Γεια! Τι κάνεις;» Ο Πέτρος δεν έδωσε άμεσο σημείο αντίδρασης. Ανήμπορος να αποφασίσει αν πρέπει να της προτείνει να κά-

τσει ή όχι, έμεινε να την κοιτάει χαμογελαστός. Η Γατούλα είδε πως κάτι δεν πήγαινε καλά και έφυγε λέγοντας: «Χάρηκα που σε είδα! Φαίνεσαι καλά. Πολύ πιο ήρεμος από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε. Να περνάς καλά!»

Καθώς η Γατούλα έκανε το πρώτο βήμα, ο Πέτρος μπήκε σε διαβολικό πειρασμό να τη σταματήσει, σήκωσε ακόμα και το δείκτη του χεριού του, μα τελικά αποφάσισε πως δεν ήταν καλή ιδέα. Πριν περάσουν δύο τζουρογουλιές φραποτσίγαρου, ένα δεύτερο «γεια!» ήρθε να ταράξει τη γαλήνια λιμνούλα που είχε ξανασχηματιστεί στο μυαλό του.

«Γεια! Κάτσε». Αυτή τη φορά είχε έρθει το σωστό άτομο.

«Τι κάνεις; Πώς τα περνάς;» Οι ερωτήσεις της έσκασαν απανωτά στο τραπέζι με περίσσιο ενδιαφέρον, χωρίς όμως οπτική επαφή καθώς εκείνη έβγαζε το σφιχτοδεμένο παλτό της. Φορούσε ένα μαύρο μαλλιαρό παλτό, με ένα δυνατό κόκκινο φουλάρι. Από κάτω φορούσε μονάχα ένα κολάν που λογικά θα ήταν πολύ χοντρό· έξω ο καιρός δεν συγχωρούσε. Ένα ζωηρό «καλά!» ακούστηκε ως απάντηση-κλειδί στις παραπάνω ερωτήσεις. Ζωηρό, ώστε να μοιάζει όσο πιο πειστικό γίνεται. Η Ναταλία άφησε την τσάντα της στο πάτωμα και αμέσως έκανε πίσω, δίνοντας χώρο στη σερβιτόρα να αφήσει το ποτήρι με το νερό.

«Ένα χυμό μπανάνα-βύσινο θα ήθελα».

Η σερβιτόρα, συγκαταβατική όπως το απαιτούσε η δουλειά της, χαμογέλασε για επιβεβαίωση.

«Ευχαριστώ», πρόσθεσε η Ναταλία, γιατί είχε τρόπους.

«Λοιπόν;»

«Τι λοιπόν;»

«Τι ήθελες να πούμε;

«Έτσι; Ξεροσφύρι; Πες μου τα νέα σου πρώτα!»

Ο Πέτρος γρύλισε από μέσα του. Δεν του άρεσε αυτό το παιχνίδι. Χέσε μέσα Πολυχρόνη που δεν γίναμε Ευζώνοι, που έλεγε και ο παππούς του ο Τζανής. Ο οποίος παππούς Τζανής, πλέον δεν ζού-

σε, είχε πεθάνει πριν τέσσερα χρόνια, δύο μήνες και μια μέρα, σε ηλικία ενενήντα τεσσάρων. Ένα ωραίο πρωινό ο κυρ-Τζάνος, όπως τον φώναζαν οι γείτονες, πήρε τα κλειδιά της κόρης του, της κυρα-Στέλλας και μπήκε στο Ι.Χ. για βόλτα στην παραλιακή. Χωρίς να βλέπει, χωρίς να ακούει και χωρίς να μπορεί να κρατήσει σταθερά το τιμόνι από το πάρκινσον, ήταν θαύμα Θεού που δεν σκοτώθηκε και κανένας άλλος εκείνο το βράδυ. Αυτός «τα είχε φάει τα ψωμιά του», όπως έλεγε και η κυρά-Στέλλα σε όσους περνούσαν για συλλυπητήρια, μαζί και στον εαυτό της για πολλές μέρες μετά την κηδεία. Ο Πέτρος είχε προσπαθήσει να ψυχολογήσει την κίνηση του παππού, να οδηγήσει με τον Χάρο ανεβασμένο στο καπό, μα θεώρησε πως ο κυρ-Τζάνος θα είχε τους λόγους του, γιατί πολλά ήταν, μα τρελός όχι. Πίσω στον πολύ γλυκό καφέ όμως.

«Νέα; Νέα. Τι νέα; Χμ. Καλά». Ο Πέτρος, προσπάθησε. Δεν του βγήκε. Είπε να προσπαθήσει λίγο ακόμα. «Η σχολή καλά, πιστεύω να τελειώσω φέτος. Αν τα καταφέρω...»

«Θα τα καταφέρεις!» τον διέκοψε με ενοχλητική αισιοδοξία.

«Γιατί το λες;»

«Γιατί έτσι! Δεν ξέρω. Το νιώθω!» Η αισιοδοξία της, απόρροια της προσπάθειας να σπάσει τον πάγο, έφερε αποτέλεσμα.

«Αμ νοτ γκόινγκ του μέικ ιτ!» δήλωσε ο Πέτρος στροβιλίζοντας μια τζίβα απ΄ τα μαλλιά του. Έπειτα ήπιε άλλη μια τζουρογουλιά φραποτσίγαρου και είπε: «Πέρα απ΄ τη σχολή, δουλειά. Καλά κι εκεί. Ήρεμα».

«Στο παπάκι, γράφεις ακόμα;»

«Ναι. Μπούρδες».

«Δεν είναι μπούρδες! Είναι πολύ ωραία!»

«Μπούρδες».

«Πέτρο, να σε ρωτήσω κάτι;» Ένα καταφατικό, σχετικά απαθές, νεύμα προς απάντησή της και συνέχισε: «Έχεις γράψει ποτέ κάτι και να σκέφτεσαι εμένα;»

«Γιατί; Τι σημασία έχει;»

«Έχει. Για μένα έχει».

«Μην με ρωτάς τέτοια πράματα. Δεν ξέρω τι να σου απαντήσω».

«Την αλήθεια».

«Η αλήθεια πολλές φορές είναι άσχημη».

«Καλά. Πάντως...» Η σερβιτόρα με το δίσκο της διέκοψε μια συζήτηση που είχε ξεκινήσει ήδη με δυσκολία. Η ατμόσφαιρα είχε γλυκάνει καθώς μια από τις τελευταίες συνθέσεις του Yann Tiersen κοσμούσε τα αυτιά και τις ψυχές του κόσμου. Η μυρωδιά της λιωμένης σοκολάτας που μπεν-μαριζόταν, μπορούσε να γλυκάνει τις καρδιές ακόμα και τον πιο πικραμένων. Ο φωτισμός καθώς και οι ταπετσαρίες, με μια γαλήνια, σαν από αμπαλάζ απόχρωση του πορτοκαλί, έδεναν τον κόσμο μεταξύ τους. Παρ' όλα αυτά η ατμόσφαιρα ήταν τεταμένη. Και ήταν μόνο η αρχή.

«Πέρνα». Η φωνή προστακτική, η πόρτα μισάνοιχτη, ο φωτισμός τεχνητός αν και έξω ήταν ηλιόλουστη μέρα. Ο Άλεξ πέρασε στο μικρό διάδρομο, προχώρησε ανοίγοντας ακόμα μια πόρτα. Φυσικό φως δραπέτευσε και ξεχύθηκε στο μικρό χολ της εισόδου για μερικές μόνο στιγμές, μέχρι κι εκείνη η πόρτα να κλείσει. Ένα δωμάτιο-θερμοκήπιο στο δώμα ήταν η συνέχεια και ο τελικός προορισμός του μικρού αυτού στούντιο. Το καλοκαίρι αυτό το δωμάτιο θα μπορούσε να θερμοκηπεύσει ντομάτες, αγγούρια, πιπεριές και άλλα οπωροκηπευτικά. Με λίγο καλό χώμα και λίπασμα οι τακτικές επισκέψεις στο μανάβη θα ήταν πλέον περιττές. Όμως αν και ο χώρος για ανθρώπους ήταν ανυπόφορος και ο Θεός το είχε προορίσει για κατοικία ζαρζαβατικών, τελικά νοικιαζόταν σε φοιτητές. Γι' αυτό υπήρχε και το μέσα δωμάτιο. Με αρκετά καλή μόνωση και κλιματιστικό ήταν σαν ένα σανατόριο θερμοκρασίας.

Τώρα όμως δεν ήταν καλοκαίρι. Ήταν χειμώνας. Μάρτης, γδάρτης που λένε. Και το δωμάτιο είχε υποφερτή θερμοκρασία. Σε αυτό βοηθούσαν και τα φυτά που υπήρχαν σε γλάστρες όλων των σχημά-

των και μεγεθών, περιμετρικά του γυάλινου αυτού επιστεγάσματος. Μια τέτοια κατασκευή στις σκανδιναβικές χώρες θα έκανε θραύση, στην Ελλάδα όμως ακόμα και το χειμώνα αποδεικνυόταν υπερβολικά θερμή.

Στο παλιό αυτό δώμα είχε δημιουργηθεί ένας ξεκούραστος χώρος. Τα ξύλινα έπιπλα έδεναν όμορφα με το πράσινο του χώρου. Ένας καναπές δέσποζε στο κέντρο και προς τα πίσω. Μπροστά και προς το κέντρο ένας μεγάλος πάγκος, χρήσιμος τόσο για γραφείο, όσο και για τραπέζι κουζίνας.

Ο Άλεξ είχε αρχίσει να ιδρώνει, δεν ήταν όμως σίγουρος αν ήταν λόγω της θερμοκρασίας ή λόγω της θέας του γυμνού γυναικείου κορμιού που έστεκε θελκτικά απέναντί του, ακουμπισμένο στο μεγάλο ξύλινο πάγκο. Ένιωθε τον ιδρώτα να στάζει απ΄ το μέτωπό του, μαρτυρώντας την ταραχή του, αλλά και τη ζέστη. Εκείνη ήταν από ώρα ιδρωμένη. Οι σταγόνες κυλούσαν αργά από το πρόσωπό της, κόκκινες σαν αίμα, έχοντας πάρει λίγο απ΄ το χρώμα των μαλλιών της. Χρωμάτιζαν το στητό της στήθος διασχίζοντάς το, στέκονταν λίγο στο στολισμένο αφαλό της. Εκεί έβρισκαν ταίρι με το κόκκινο λαμπύρισμα που είχε τοποθετηθεί με βελόνα πριν αρκετά χρόνια. Ακολουθώντας πιστά τις καμπύλες του καλοσχηματισμένου κορμιού της, οι δρόμοι οδηγούσαν ανάμεσα στα πόδια της. Εκεί το καλοξυρισμένο δέρμα της, μαρτυρούσε τη σπάνια τέχνη με την οποία ήταν σχεδιασμένη. Το λουλούδι της κοκκίνιζε και αυτό, ίσως απ΄ τις κόκκινες σταγόνες ιδρώτα, ίσως απ΄ τον πόθο της. Οι μηροί της σαν φυσική εξέλιξη ενός εξωτικού ταξιδιού, οδηγούσαν τις σταγόνες μέχρι τα γόνατα, από εκεί στις λείες γάμπες της, φτάνοντας μετά από πολύ κόπο, στο πάτωμα. Η ξύλινη επίστρωση είχε ποτίσει ακριβώς δίπλα στα κόκκινα νύχια των ποδιών της. Θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει πως βάφτηκαν από μόνα τους, χωρίς προσπάθεια, μόνο και μόνο από την ώρα που έστεκε και ίδρωνε εκεί. Ένα ακόμα λαμπύρισμα ξεχώριζε, καθώς μια ασημένια αράχνη ισορροπούσε ανάμεσα στα πλούσια στήθη της. Η ασημένια αλυ-

σίδα είχε πυρώσει, όπως είχε πυρώσει και όλο το είναι του Άλεξ. Και όχι μόνο.

«Έλα κοντά μου». Μια προσταγή που θα φάνταζε θεόσταλτη στα μάτια κάθε άντρα.

«Δεν είπες ότι θες να μιλήσουμε;» Ο Άλεξ είχε απορίες. Και δεν έκανε ούτε ένα βήμα αν δεν τις έλυνε πρώτα.

«Μετά. Τώρα θέλω να με γαμήσεις». Ένα διαολεμένο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της Φανής, καθώς ο Άλεξ ξεροκατάπιε. Δεν ήταν ότι δεν του είχε περάσει από το μυαλό. Τα Χριστούγεννα είχαν βρεθεί αρκετές φορές λίγο πιο κοντά, από το κοντά, ο ένας με τον άλλο. Ο πόθος της για αυτόν, είχε γεμίσει με τη μυρωδιά του το χώρο. Η αφροδισιακή ουσία που έκρινε από τους αδένες της, είχαν οδηγήσει τον Άλεξ σε μια ακραία ορμονική κατάσταση. Οι αισθήσεις του είχαν αποσυντονιστεί, έτσι που πότε νόμιζε πως κρύωνε, πότε πως ζεσταινόταν, πότε χαμογελούσε, πότε σοβάρευε, ενώ θα μπορούσε εύκολα να ορκιστεί ότι άκουγε καμπάνες να χτυπάνε. Την ήθελε.

Έκανε ένα βήμα μπρος, μα δεν τόλμησε δεύτερο. Στάθηκε και την κοιτούσε. Εκείνη, βλέποντας τον κομπλαρισμένο παρατηρητή της, αποφάσισε να του δώσει ένα επιπλέον κίνητρο. Εξάλλου η αμηχανία του τήν ερέθιζε περισσότερο. Άνοιξε ελαφρά τα πόδια της και άρχισε να χαϊδεύει το κορμί της απαλά, πότε με την εξωτερική πλευρά των νυχιών και πότε με ολόκληρη την παλάμη. Σαν να προσπαθούσε να απλώσει ομοιόμορφα ένα αόρατο επίστρωμα πάνω της. Η μικρή αράχνη έπεσε στο μάτι του Άλεξ. Βρισκόταν σε ένα σημείο που σίγουρα δεν υπήρχε περίπτωση να το δει ένας ξένος. Εκείνη η μικρή ζωγραφιστή αράχνη πάνω στο απαλό, ξυρισμένο της δέρμα. Ο Άλεξ γδύθηκε και την πλησίασε. Η Φανή τού έριξε μια τελευταία ματιά πριν κλείσει τα βλέφαρά της. Εκείνη η ματιά είχε συσσωρευμένη μέσα της, όλη της την ύπαρξη ως γυναίκα, όλα της τα θέλω. Αν ο Άλεξ ερμήνευε πλήρως το νόημα της ματιάς, εκείνη δεν θα χρειαζόταν να ξαναμιλήσει για τίποτα.

Μόλις έφτασε μπροστά της, γονάτισε και έφερε τη μικρή ζωγραφιστή αράχνη κοντά στα μάτια του. Την παρατηρούσε από μια ανάσα μακριά. Τα λεπτά πόδια της αράχνης απλώνονταν στο χώρο, χαρούμενα που είχαν δει για ακόμα μια φορά το φως του ήλιου. Ένας μικροσκοπικός σταυρός ήταν σχεδιασμένος μέσα στο κεφάλι της. Η ανάσα του Άλεξ είχε βαρύνει πολύ και εκείνη την ένιωθε σαν να ανάσαινε μέσα στο κορμί της. Η ζέστη που ανέδυε την ερέθιζε ακόμα περισσότερο και το γλυκό μαρτύριο τελείωσε όταν εκείνος ακούμπησε τα χείλη του και φίλησε τη μικρή ζωγραφιστή αράχνη. Τα χέρια του είχαν ακουμπήσει τα δικά της και τη χάιδευαν, πότε τραβώντας την προς τα κάτω και πότε σηκώνοντάς την. Συνέχισε να τη φιλάει και να τη χαϊδεύει. Το μικρό της λουλούδι είχε ανθίσει από το πάθος και εκείνος απαλά με τη γλώσσα του ακολούθησε όλες τις γραμμές που είχαν χαραχτεί μπροστά του. Με τα δάκτυλά του περιεργάστηκε τα ανοιχτά της πόδια, σαν μικρό παιδί που για πρώτη φορά αντικρίζει κάτι σπάνια όμορφο στο κόσμο.

«Δεν αντέχω άλλο, γάμησέ με». Η προσταγή είχε γίνει ανυπόμονα, καθώς οι γυναικείες της άμυνες είχαν καταρρεύσει μπροστά στον πόθο της ηδονής.

«Δεν έχω φέρει τίποτα», είπε αυτό που σκεφτόταν ο Άλεξ, χωρίς να υπολογίζει πολύ αυτό που έλεγε και σηκώθηκε μπροστά της.

Η Φανή χωρίς να ανοίξει καν τα μάτια της, είπε αδιάφορα: «Δεν με νοιάζει, γάμησέ με τώρα, όπως είσαι».

Εκείνος μπήκε μέσα της και για την επόμενη μία ώρα τα τζάμια θόλωσαν στο μικρό δώμα του έβδομου ορόφου. Τα φυτά κοκκίνισαν. Ο ήλιος χλόμιασε.

«Σου αρέσει;»
«Πολύ!»
«Τι σου άρεσε περισσότερο;»
«Χμ. Αυτό!»

«Δεν σου φάνηκε λίγο;»

«Λίγο;»

Αμηχανία. Νευρικά χαμόγελα. Βλέμματα χαμένα. Σκέψεις.

«Να σε ρωτήσω κάτι; Τη μηχανή σου γιατί τη βάφτισες Γκοτζίλα;»

«Δεν τη βάφτισα εγώ, τα αυτοκόλλητα υπήρχαν εκεί πριν την αγοράσω».

«Αααα!»

Άλλη μία παύση.

«Λοιπόν;»

«Λοιπόν».

Τσιγάρο. Τζούρα. Τσίπουρο. Τσούγκρισμα. Τσούξιμο.

«Πω, δεν το αντέχω το τσίπουρο, με καίει!»

«Είναι ωραίο όμως. Ειδικά τώρα που έχει και κρύο».

Πάλι σιωπή.

«Τόλη, πρέπει να πούμε κάτι».

«Πρέπει;»

Χαμόγελα.

«Ε, δεν πρέπει;»

«Πρέπει, ναι. Θα αρχίσεις εσύ ή εγώ;»

«Σ΄ αγαπάω».

Χέρι που τρέμει. Τσίπουρο. Τσούξιμο. Τσιγάρο. Τζούρα.

«Μάλιστα».

Σιωπή. Ένα γκαρσόνι, σαν από μηχανής θεός, ήρθε και μάζεψε τα πιάτα. Ο Τόλης χτυπούσε νευρικά το μικρό δάχτυλο του ποδιού του στο πόδι της καρέκλας δεξιά του. Το κάθισμα της καρέκλας είχε πάνω χαραγμένους αριθμούς, ημερομηνίες και γράμματα. «ΛΥΚΕΙΟ ΝΕΑΠΟΛΗΣ ΄06 ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ» , «ΑΣΤΕΡΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΥ, ΒΟΥΙΖΕΙ Ο ΚΡΟΤΑΦΟΣ ΜΟΥ», «ΤΟΥΛΑ Σ΄ ΑΓΑΠΩ, ΠΑΟΚ». Του φάνηκαν αστεία, μα δεν γέλασε. Δεν το σήκωνε η στιγμή. Τα φύλαξε στη μνήμη του για να τα χρησιμοποιήσει αργότερα.

«Αυτό μόνο έχεις να πεις; Μάλιστα;» Η Φαίη είχε κοκκινίσει. Ντρεπόταν. Είχε ήδη κάνει ένα τεράστιο βήμα για αυτήν, ένα βήμα

που της πήρε χρόνια να το τολμήσει. Αν ήταν εκεί η Φένια θα της έλεγε πως έπρεπε να νιώθει περήφανη που κατάφερε να ξεπεράσει το φόβο της και να μιλήσει ανοιχτά γι΄ αυτό που ένιωθε. Μα ακριβώς επειδή της είχε πάρει χρόνια να το κάνει, είχε πλέον και την ύψιστη σημασία, και ένα «μάλιστα» ήταν κάπως προσβλητικό. Ένιωθε το φόβο να γεμίζει κάθε πτυχή της ακάλυπτης καρδιάς της. Είχε βγει από το καβούκι της και η πρώτη επαφή με την άγρια επιφάνεια της ωμής πραγματικότητας, αιωρούνταν απειλητικά πάνω από τις πιο εύθραυστες πτυχές της προσωπικότητας της. Το μαρτύριο συνεχιζόταν με κάθε λεπτό που περνούσε σιωπηλό. Τα μεζεδάκια πάντως ήταν καταπληκτικά.

Ένα μικρό κρουασανάκι, έβοσκε στο ασημένιο λιβάδι μαζί με τα δύο μικρά του αδερφάκια. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο, το πιο καλοθρεμμένο. Ξάφνου, μια τραγική στιγμή, ένα θεόρατο χέρι από ψηλά ήρθε και το πήρε μαζί του, χωρίζοντάς το από τα αδέρφια του. Τρόμος επικράτησε στο λιβάδι, μιας και αυτό που έμοιαζε ως τιμωρία Θεού, τρομοκράτησε τα άλλα δύο μικρά κρουασανάκια, τα οποία συνειδητοποίησαν τη ματαιότητα της ύπαρξής τους. Δεν μπορούσαν όμως να κουνηθούν, είχαν βαρύνει πολύ από το βούτυρο και έτσι έμειναν ακούνητα να θρηνούν το χαμένο τους αδερφό, νιώθοντας την ύστατη στιγμή τον πόνο της απώλειας.

«Είναι πολύ ωραία αυτά τα κρουασανάκια!»

«Αν και αρκετά βαριά. Πρέπει να τους βάζουν πολύ βούτυρο».

«Ποιοι;»

«Οι κρουασανάδες».

Η Ναταλία χαμογέλασε. Της άρεσε η αφέλεια με την οποία αντιμετώπιζε τη ζωή πολλές φορές ο Πέτρος. Αν και η ίδια δεν ήταν ποτέ τόσο αφελής. Εξάλλου ήταν γυναίκα.

«Θέλω να μάθω αληθινά τι σκέφτεσαι για μένα».

«Και εγώ το ίδιο θέλω να μάθω».

«Μην πας να βγάλεις άκρη με μένα, είμαι πολύ μπερδεμένη».

Ο Πέτρος τσίτωσε. Από τα ηχεία ακουγόταν το «Sometimes» του James, ή των James αν θέλετε. Ένα αισιόδοξο τραγούδι για μια απαισιόδοξη στιγμή. Ο Πέτρος ένιωσε την ανάγκη να μιλήσει. Για πράγματα που δεν ήξερε αν πρέπει να πει. Πάντα πίστευε πως δεν πρέπει να λες στους άλλους χύμα τι πιστεύεις γι' αυτούς, ιδίως όταν δεν είσαι ήρεμος και αντικειμενικός. Άρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. Τα γαλάζια χαρτάκια του μειώθηκαν και ένα μικρό χαρτάκι, διαφορετικό από τα άλλα, τον προειδοποίησε πως του απέμεναν μόνο δέκα τσιγάρα. Μάταια. Εκείνος είχε αλλού το μυαλό του.

«Όταν μια γυναίκα λέει ότι είναι μπερδεμένη, λέει ψέματα».

«Είναι πολύ άσχημο αυτό που λες και δεν είναι αλήθεια». Η Ναταλία σοβάρεψε. Ίσως θίχτηκε. Ίσως φοβήθηκε. Ίσως ένιωσε απροστάτευτη.

«Δεν μου είπες ότι θέλεις να μάθεις τι σκέφτομαι για σένα;»

«Αυτό σκέφτεσαι για μένα; Ότι είμαι μια κοπέλα που θέλει μόνο να σε κοροϊδεύει; Να σου λέει ψέματα;»

«Μην τραγικοποιείς τα πράγματα. Δεν είπα αυτό». Το τσιγάρο ήταν έτοιμο. Η Ναταλία δεν ήταν έτοιμη. Γι' αυτά που θα ακολουθούσαν. «Πιστεύω ότι είσαι ανώριμη. Και δεν υπολογίζεις καθόλου τα συναισθήματα των άλλων. Και κοιτάς βασικά την πάρτη σου και τη βόλεψή σου. Και το "είμαι μπερδεμένη" το έχεις σαν δικαιολογία στον εαυτό σου, σαν μια κατάσταση στην οποία μπαίνεις για να μπορείς να κάνεις αυτά που θες, όταν τα θες, χωρίς να νιώθεις τύψεις γι' αυτά. Κοιμήθηκες μαζί μου. Κοιμήθηκες μαζί του. Με ερωτεύτηκες; Όχι. Μου χαμογέλασες. Όπως και σε αυτόν. Με απομάκρυνες. Όπως και αυτόν. Κάνεις του κεφαλιού σου. Κάνεις ό,τι σου κατέβει. Υπολογίζεις σε σένα και στο πώς εσύ θα είσαι καλύτερα την κάθε δεδομένη στιγμή».

«Πέτρο, δεν σε πιστεύω. Αν έχεις τέτοια γνώμη για μένα, γιατί μου μιλάς; Είναι πολύ άσχημο αυτό που λες. Και είναι λάθος».

Ο Πέτρος είχε ήδη μετανιώσει γι' αυτά που είπε. Όχι γιατί δεν τα

πίστευε, αλλά γιατί δεν έπρεπε να της τα πει έτσι. Δεν είχε διαλέξει προσεκτικά τις λέξεις και ένιωθε ότι το μήνυμα που ήθελε να περάσει, δεν θα περνούσε. *Μα και να περνούσε τι διαφορά θα έκανε; Πώς είναι δυνατόν ένα τόσο τέλειο πλάσμα, να μην είναι τέλειο στα πάντα;*

«Δεν θα μιλήσω άλλο. Θέλω μόνο να μου πεις... Μάλλον όχι. Δεν θέλω να μου πεις τίποτα. Δεν έχει νόημα. Τα λόγια πάντα έλεγα πως δεν έχουν σημασία, μόνο οι πράξεις. Και έτσι είναι. Οι πράξεις έχουν νόημα. Αλλά εγώ τα λόγια πιστεύω. Απ΄ τα λόγια δένομαι. Τα κρεμάω ψηλά πάνω απ΄ το κεφάλι μου και τα χαζεύω σαν να ΄τανε τα αστέρια. Κάθε τι που έχεις πει, έχει χαραχτεί στην καρδιά μου. Και δεν μου αρέσει αυτό, γιατί τα λόγια είναι αέρας. Με διαφορετική τονικότητα». Άφησε μερικά χρήματα στο τραπέζι. Έπιασε την τσάντα του και σηκώθηκε απότομα. «Ξέρεις κάτι. Βαρέθηκα. Βαρέθηκα να νιώθω ότι παίζω σε σαπουνόπερα. Σε ριάλιτι. Αγαπάω, μα δεν μ΄ αγαπάνε, πονάω, κλαίω, κυνηγάω. Δεν βλέπω τις κάμερες, δεν νιώθω τους προβολείς, δεν μ΄ αρέσει και το σενάριο. Κουράστηκα. Κουράστηκα να σκέφτομαι εσένα. Να γράφω για σένα. Να πονάω για σένα. Να χαμογελάω για σένα. Έκανα τη ζωή μου έναν κύκλο γύρω απ΄ τη δική σου. Γιατί; Έτσι ένιωθα. Ενθουσιασμός; Κεραυνοβόλος έρωτας; Αληθινή αγάπη; Γιν και Γιανγκ; Ή απλώς ένα καπρίτσιο της στιγμής; Δεν ξέρω τι. Ό,τι και να ήταν, το βαρέθηκα.

»Δεν πρόκειται να σε πιέσω να αλλάξεις τη ζωή σου, να ιππεύσουμε μαζί στο ηλιοβασίλεμα. Το ξέρω ότι σου αρέσω. Το ξέρω γιατί το βλέπω στα μάτια σου. Και τα μάτια λένε πάντα την αλήθεια σε κάποιον που ξέρει να κοιτάζει. Αλλά βολεύτηκες. Και κολακεύτηκες. Και έμεινες στάσιμη. Δικαίωμά σου. Όμως εγώ δεν μπορώ να μείνω άλλο στάσιμος. Κουράστηκα. Το ποια πορεία θα ακολουθήσεις είναι στο χέρι σου. Αλλά από μένα δεν πρόκειται να πάρεις τίποτα καινούργιο και τίποτα από αυτά που ήδη πήρες, μέχρι να τα κερδίσεις. Είσαι πανέμορφη, μια βασίλισσα, μια οπτασία. Ακό-

μα και οι βασίλισσες όμως πρέπει να κερδίζουν το στέμμα τους».

Η σερβιτόρα έστεκε άφωνη δίπλα από τον Πέτρο με ένα δίσκο φρέσκα ποτήρια με νερό. Δροσερά. Είχε το ένα στο χέρι και ήταν έτοιμη εδώ και ώρα να τους το αφήσει. Όταν ο Πέτρος σηκώθηκε, εκείνη παραμέρισε και από εκεί και πέρα έγινε μάρτυρας του ξεσπάσματος. Ο Πέτρος πήρε το ποτήρι από το χέρι της, το ήπιε, έσταξε λίγο στο άλλο του χέρι και δρόσισε το κεφάλι του. Ένιωθε ζέστη, παρ΄ όλο που έξω έκανε κρύο. Δεν ήταν καλά. Έφυγε.

Τα θολά τζάμια του δώματος απέκτησαν μια νέα... θολούρα. Πιο αέρινη, πιο πηχτή. Μαστούρα. Ένα άγνωστης χημικής υπόστασης τσιγάρο, άλλαξε μεριά σαν μπαλάκι του πινγκ πονγκ καθώς ο Άλεξ και η Φανή, γυμνοί, ξαπλωμένοι στη φλοκάτη είχαν χαθεί σε μία άλλη, προσωπική τους διάσταση. Κανείς απ΄ τους δύο δεν είχε το κουράγιο να χαλάσει τη στιγμή. Με τις ορμόνες τους αποφορτισμένες, τα μυαλά ελεύθερα από κάθε είδους απασχόληση και τα πνευμόνια τους γεμάτα με ένα σύννεφο που θόλωνε το ρεαλισμό, ταξίδευαν, όπως ακριβώς τους γέννησε η μάνα τους, σε κόσμους όπου τα πράγματα κυλούσαν σαν σε κλεψύδρα στο κενό. Δύο κόκκοι άμμου που πότε κυλούσαν προς τα κάτω και πότε αιωρούνταν προς τα πάνω. Ο χρόνος έμοιαζε να αμφιταλαντεύεται. Επειδή όμως καμία στιγμή δεν κρατάει για πάντα, λίγο αργότερα η σιωπή έσπασε.

«Όταν μου είπες στο τηλέφωνο πως θέλεις να μιλήσουμε, δεν είχα ακριβώς αυτό στο νου μου».

«Δεν σε χάλασε». Η Φανή κατέβασε άλλη μια τζούρα, αργά προσπαθώντας να μαζέψει όσο περισσότερο καπνό μπορούσε, κράτησε για λίγο την αναπνοή της, σαν ο χρόνος να είχε σταματήσει και μόλις όλα ξεκίνησαν πάλι, έκανε πάσα το τσιγάρο στα αριστερά της, χωρίς να κουνήσει το απλανές βλέμμα της από τη χρωματισμένη ψευδοροφή.

«Παίζει και να με χάλασε».

«Γιατί;»

«Γιατί είσαι επικίνδυνη».

«Και σε χαλάει αυτό;»

«Όχι. Με χαλάει το ότι *δεν* με χαλάει». Ο Αλεξάκης προσπαθούσε πολύ να βγάλει νόημα σε όσα έλεγε. Αλλά ήταν η στιγμή δύσκολη και οι καιροί παράξενοι. Και τα σκυλιά δεμένα επίσης. Το τσιγάρο επεστράφη ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, όπως έφυγε. Μόνο λίγο μικρότερο.

«Μ' αρέσεις».

Παύση.

«Φράουλες».

Δεύτερη παύση. Επεξεργασία. Τζούρα.

«Τι φράουλες;»

«Δεν ήξερα τι να απαντήσω. Έπρεπε να απαντήσω κάτι».

«Γιατί έπρεπε;»

«Ξέρω 'γω; Δεν πρέπει να απαντάς κάτι, όταν ο άλλος σου λέει κάτι τόσο προσωπικό;»

«Όχι. Ποτέ δεν πρέπει. Αλλά αν θες να απαντήσεις κάτι, μπορείς να πεις μόνο "ευχαριστώ". Αυτό θα έφτανε».

«Και 'μένα μ' αρέσεις».

«Αράχνες».

Χαμογέλασαν και οι δύο. Κανένας δεν κούνησε το βλέμμα του από το πορτοκαλοκόκκινο ταβάνι. Με την άκρη του ματιού τους, συνειδητοποίησαν πως είχαν την ίδια ακριβώς αντίδραση.

«Σ' αρέσουν οι αράχνες ε;»

«Πολύ».

«Γιατί;»

«Γιατί... χμ...» Παύση. «Γιατί έχουν πολλά πόδια».

«Και;»

«Και όταν έχεις πολλά πόδια πατάς πιο σταθερά. Και δεν πέφτεις».

«Ναι. Αλλά τα δικά τους πόδια είναι τριχωτά. Τα δικά σου όχι».

«Μ΄ αρέσει αυτή σου η παρατήρηση».

«Μια ξυρισμένη αράχνη».

Σιωπή. Μερικά λεπτά κύλησαν, μερικές τζούρες πάρθηκαν, μερικά χαμόγελα ανταλλάχθηκαν υπόκωφα, το ταβάνι είχε όλη την προσοχή πάνω του. Η Φανή χαμένη κοιτούσε το παράθυρο και ο Άλεξ το ταβάνι.

«Σ΄ αυτό το σπίτι έμενε ένας αυτόχειρας».

«Φαίνεται».

«Από τι;»

«Από το ταβάνι του. Είναι τόσο μπερδεμένο. Μοιάζει να έχει ζωγραφιστεί από τα χέρια ενός ανισόρροπου ανθρώπου, που βρίσκεται στη φθαρμένη άκρη της κλωστής του. Έτοιμος να σπάσει».

«Εγώ έβαψα το ταβάνι». Σιωπή. Αμηχανία. Ανάμικτα συναισθήματα. Μπέρδεμα. Η Φανή συνέχισε: «Ξέρεις τι είναι αυτό που μου αρέσει σε σένα;»

«Τι;»

«Που όταν σου είπα, "μ΄ αρέσεις", εσύ απάντησες "φράουλες"».

«Δεν βγάζει νόημα αυτό που λες. Έχω αρχίσει και κρυώνω. Να ντυθούμε;»

«Όχι». Άλλη μια φορά το τσιγάρο έφτασε στα χέρια της Φανής.

«Θα φέρεις λίγο τσίπουρο τουλάχιστον; Να ζεσταθούμε;»

«Θα φέρω».

Καθώς η Φανή σηκώθηκε και περπάτησε προς το μέσα δωμάτιο, ο Άλεξ παρατήρησε το σώμα της. Το δέρμα της ήταν τόσο λείο, τόσο απαλό, λες και είχε γεννηθεί μόλις χτες. Ο χρόνος δεν την είχε επηρεάσει καθόλου. Και δεν μπορεί κανείς να πει ότι η Φανή είχε κάνει μια ήσυχη και ήρεμη ζωή. Είχε μπελάδες στη ζωή της, είχε ζήσει δύσκολες καταστάσεις, παρ΄ όλα αυτά δεν υπήρχε τίποτα πάνω της που να το μαρτυρεί. Ο Άλεξ θαύμασε τις καμπύλες του κορμιού της, καθώς αυτές διαγράφονταν θολά μέσα στην κάπνα, το ημίφως και την υγρασία. Μια φιγούρα με κόκκινα μαλλιά. Ήταν εκείνη ακριβώς η στιγμή που την ερωτεύτηκε. Ένα ρίγος τον δια-

πέρασε. Προσπάθησε να κρατήσει τη στιγμή αυτή χαραγμένη στο μυαλό του, σαν φωτογραφία, ώστε να μπορεί να τη φέρνει ξανά και ξανά μπρος στα μάτια του όταν το είχε ανάγκη. Ο χρόνος κυλούσε σε μικρές δόσεις. Κάθε δόση, μια στιγμή. Κάθε στιγμή ένα συναίσθημα. Κάθε συναίσθημα μια εμπειρία. Ένας διαπεραστικός ήχος γυαλιού να ακουμπάει σε γυαλί έφτασε στα αυτιά του και η Φανή εμφανίστηκε με δύο σφηνοπότηρα στο ένα χέρι και ένα πλαστικό μπουκάλι νερού στο άλλο. Όμως τα φαινόμενα πολλές φορές απατούν. Η ετικέτα από το μπουκάλι νερού έλειπε για να υποδηλώνει ακριβώς αυτό. Τη διαφορετικότητα του.

«Στην υγειά σου».

«Στην υγειά σου».

«Στην υγειά μας λοιπόν».

Τσούγκρισμα, τσίπουρο, τζούρα, τζίφος.

«Κι εγώ κρυώνω».

«Ε, περίμενε δεν πιάνει αμέσως. Πιες άλλο ένα».

Η Φανή ήπιε άλλο ένα.

«Καλύτερα;»

«Ναι».

«Τι σ΄ έπιασε σήμερα. Θέλω να πω, όλο αυτό, σήμερα, τι;»

Η Φανή ήπιε ένα τρίτο σφηνάκι και προσπάθησε να απαντήσει.

«Εγώ, δεν είμαι τόσο... Δεν ήμουν ποτέ έτσι εγώ, δεν, εγώ ήθελα πάντα... Κοίτα, ο τρόπος που εμείς... Δηλαδή όλα κυλάνε τόσο... δηλαδή είναι περίεργο, κατάλαβες; Είναι πολύ περίεργο όλο αυτό. Και ωραίο. Και περίεργο γιατί δεν... Από μικρή εγώ πάντα δεν ήθελα, όχι δεν ήθελα, δεν προσπαθούσα, γιατί δεν πιστεύω πως αν προσπαθείς... αλλά και η προσπάθεια μετράει... χλομό όμως... Λέω μαλακίες».

«Ναι».

«Τι, ναι; Κατάλαβες τίποτα;»

«Ναι, λες μαλακίες».

Χαμόγελα. Σιωπή. Ανασυγκρότηση. Τσιγάρο. Τζούρα. Τσίπουρο.

Τσούγκρισμα. Τσίτωμα. Χαμόγελο.

«Δεν θα βγάλω άκρη με ΄σένα σήμερα».

«Αλεξάκη; Άντε γαμήσου αγόρι μου».

«Έλα σόρυ, από αμηχανία τα λέω όλα αυτά».

Σιωπή. Ηρεμία. Γαλήνη. Ο Άλεξ ξεκίνησε να στρίβει ένα ακόμα. Η Φανή γέμισε τα ποτήρια. Η στιγμή σήκωνε ποτό και τσιγάρο.

«Όπως έχει πει κι ο Μπάμπης, η ζωή είναι σαν την πίτα. Είναι πιο καλή για την υγεία σου όταν είναι στα κάρβουνα, μα όλοι θέλουν να τη λαδώνουν».

«Πού κολλάει τώρα αυτό το άτοπο, ασυγχρόνιστο και -μεταξύ μας- βλακώδες, γνωμικό που σου είπε ένας καμένος ντελιβεράς που όλη μέρα μαστουρώνει τσικνίζοντας το γύρο του;»

«Ο Μπάμπης δεν είναι ο Μπάμπης ο τυχαίος. Ο Μπάμπης ξέρει. Λέει πολλά, αν μπορέσεις να συλλάβεις αυτά που ο ίδιος αδυνατεί με τις ατάκες του. Τεσπά, αυτό που ήθελα να πω, είναι πως εγώ σε θέλω λαδωμένη».

«Ε;»

«Λαδωμένη, όχι στα κάρβουνα».

Η Φανή χαμογέλασε.

«Θα το πούμε στους άλλους;»

«Μπορούμε».

«Θα μας κράξουν».

«Μπορούνε».

«Θα με βγάλεις και πρώτο ραντεβού;»

«Μπορεί».

«Θα με ξαναγαμήσεις;»

«Τώρα;»

«Ναι».

«Είσαι αχόρταγη».

«Είσαι μαλάκας».

Το τσιγάρο έσβησε. Τα ποτήρια άδειασαν. Το ταβάνι χάζευε και τα τζάμια θόλωσαν.

Κάπου σε ένα άλλο τραπέζι μιας άλλης γειτονιάς, ακριβώς την ίδια ώρα, τα πράγματα δεν κυλούσαν τόσο ανέμελα.

«Εσύ; Μ' αγαπάς;»

«Τι με ρωτάς τώρα;»

«Μια ερώτηση».

«Και τι, ερώτηση είναι αυτή; Είναι ερώτηση αυτή; Δηλαδή, αυτή ερώτηση είναι;»

«Ναι. Και θέλω μια απάντηση».

«Δεν ξέρω».

«Δεν ξέρεις αν μ' αγαπάς ή δεν ξέρεις να απαντήσεις;»

«Σε βρίσκω τραβηγμένη».

«Εγώ σου άνοιξα τα χαρτιά μου και εσύ με βρίσκεις τραβηγμένη που θέλω μια απάντηση;»

«Ποια χαρτιά σου; Πώς είναι δυνατόν να μου λες τέτοιες κουβέντες όταν δεν με ξέρεις καλά-καλά;»

«Τι δεν σε ξέρω ρε Τόλη, τόσα χρόνια σε ξέρω!»

«Τόσα χρόνια με *γνωρίζεις*. Δεν με *ξέρεις*. Κανείς σας δεν με ξέρει».

«Ε, δώσε μου μια ευκαιρία να σε μάθω. Θέλω να σε μάθω».

«Δεν ξέρω».

«Πάλι δεν ξέρεις. Ξέρεις κάτι ποτέ;»

Ένα ποτήρι ακουμπήθηκε με βία στο τραπέζι, έλκοντας τα βλέμματα μερικών από τα γύρω τραπέζια. Μετά όλοι επέστρεψαν σε αυτό που έκαναν πριν. Και η γη συνέχισε να γυρίζει.

«Λυπάμαι, μα αυτό που θες να ακούσεις, δεν θα στο πω. Δεν μπορώ να στο πω».

«Γιατί; Επειδή δεν το νιώθεις;»

«Δεν ξέρω τι νιώθω για σένα. Αλλά δεν μπορώ να σου πω κάτι μόνο και μόνο επειδή το ζητάς».

«Θες να είσαι μαζί μου;»

«Δεν ξέρω».

«Με βρίσκεις ερωτεύσιμη;»

«Δεν ξέρω».

«Θα ΄θελες να με γαμήσεις;» Τα τελευταία λόγια ακούστηκαν περισσότερο απ΄ ό,τι θα έπρεπε. Η Φαίη είχε αναψοκοκκινίσει. Ο Τόλης δεν απάντησε. Η Φαίη συνέχισε: «Χρόνια τώρα σκέφτομαι το τι θα πουν οι άλλοι, αν πω αυτά που σκέφτομαι. Και δεν τα λέω. Και στροβιλίζονται στο κεφάλι μου αφηνιασμένα σαν ζωύφια και μου προκαλούν πόνο. Θα σκάσω. Δεν αντέχω άλλο να μην μιλάω. Το ξέρεις χρόνια ότι σε γουστάρω. Και παίζεις μαζί μου. Σ΄ αρέσει κατά βάθος που σε γουστάρω και δεν κάνεις τίποτα γι΄ αυτό. Και τώρα που έρχομαι εγώ, το μόνο που μου λες είναι δεν ξέρω και δεν ξέρω».

«Αφού δεν ξέρω».

«Ξέρεις. Όλοι ξέρουν».

Σιωπή. Σκέψη. Αμφιβολία. Αποδοχή.

«Δεν σ΄ αγαπάω. Ούτε είμαι ερωτευμένος μαζί σου. Ναι, θα σε γαμούσα».

«Ευχαριστώ». Η Φαίη σηκώθηκε, ήπιε το υπόλοιπο του τσίπουρου μονομιάς, δεν την έκαψε καθόλου, πήρε την τσάντα της και έφυγε. Περπάτησε για περίπου τριάντα λεπτά μέχρι που κάλεσε ένα ταξί να τη μαζέψει από το δρόμο. Ο Τόλης δεν κουνήθηκε. Δεν μίλησε. Δεν είπε τίποτα. Δεν σκέφτηκε τίποτα. Ήπιε το υπόλοιπο καραφάκι, κάπνισε εφτά ακόμα τσιγάρα και μετά από μία ώρα περίπου έφυγε με τον Γκοτζίλα.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ 4

-Μαλάκα, ήρθε ο λογαριασμός του τηλεφώνου.

-Του σταθερού;

-Ναι.

-Και; Πόσο;
-Είναι εκατόν εξήντα ευρώ.
-Οεο! Και τι θα κάνεις ρε;
-Πήρα τη μάνα μου.
-Και πώς το δέχτηκε;
-Της τηλεφώνησα και της λέω: «Έλα μάνα, ήρθε ο λογαριασμός τηλεφώνου. Είναι εφτακόσια ευρώ». Εκείνη φρίκαρε. Την άφησα λίγα δευτερόλεπτα να κράξει και είπα: «Έλα πλάκα σου κάνω, διακόσια πενήντα είναι μόνο». Και μου απαντάει: «σε καλό σου παιδάκι μου με τρόμαξες! Θα σ΄ τα στείλω αύριο».
-Γιατί διακόσια πενήντα;
-Ε, να μην πάρω κάτι για τον κόπο μου;
-Ποιο κόπο;
-Του να συλλάβω αυτό το ιδιοφυΐες σχέδιο.
-Ε, είσαι...
-Σατανικός!

ΦΑΟΥΣΤ

Απόγευμα. Ο ήλιος είχε αρχίσει να μετράει την ώρα που του είχε απομείνει. Βαριόταν. Ήθελε να πάει αλλού, σε άλλα μέρη. Η πόλη είχε ζεστάνει καθώς ο Μάρτης πλησίαζε στο τέλος του. Τα χιονοδρομικά έκλεισαν και οι φανατικοί των χειμερινών σπορ αποχαιρέτησαν ο ένας τον άλλο με βαριά καρδιά, ανανεώνοντας το ραντεβού για του χρόνου. Τα ποτάμια άρχισαν να φουσκώνουν και ήδη τα πρώτα περιστατικά με αγνοούμενους ορειβάτες σε πλαγιές και χαράδρες, κοσμούσαν τα πανικόβλητα δελτία ειδήσεων. Φαινομενικά τίποτα δεν είχε αλλάξει στην παρέα, παρ΄ όλο που όλοι υπογείως συζητούσαν σαν τους Χιώτες σε δυάδες, για το θέμα της Φαίης με τον Τόλη. Οι τύποι όμως και η πρέπουσα συμπεριφορά κρατούνταν σταθεροί και η παρέα έμοιαζε σαν τις αμερικάνικες παρέ-

ες της τηλεόρασης που όλοι είναι τόσο αγαπημένοι και χαρούμενοι και που τα αστραφτερά χαμόγελα τους είναι άξια διαφήμισης οδοντόπαστας.

Ο Πέτρος καθόταν ως συνήθως στον υπολογιστή της Φαίης και προσπαθούσε να σκεφτεί τι θα έγραφε στο Πα.Π.Α.Κ.Ι. για τον επόμενο μήνα. Η σεζόν ολοκληρωνόταν σύντομα, περί τα τέλη Ιουνίου. Είχε επιστρατεύσει κάθε ίχνος εγωισμού για να ξεχάσει τη Ναταλία, μα κατά έναν διαβολικό τρόπο το μόνο που γυρόφερνε στις σκέψεις του ήταν εκείνη. Πολλές φορές ο Πέτρος σκεφτόταν ότι ερωτευόταν απλά και μόνο για να κάνει τον κόσμο να μοιάζει ομορφότερος. Έτσι τώρα, μπροστά από τα χιλιάδες μικροσκοπικά λαμπάκια που συγχρονισμένα αναβόσβηναν με υποδειγματική ακρίβεια, προσπαθούσε να τιθασεύσει την υπέρμετρη ανάγκη του για έρωτα.

Λίγο παραδίπλα, ένας φορητός υπολογιστής παρασιτούσε, κλέβοντας ένα μέρος της τηλεφωνικής γραμμής της Φαίης, για να συνδεθεί στο ίντερνετ. Ένα παράσιτο που ήλεγχε ο Άλεξ. Ως αυθεντικός λάτρης του διαδικτύου, του άρεσε να περνάει χιλιάδες ώρες μπροστά στην οθόνη, να μιλάει με διαδικτυακούς φίλους, να παίζει παιχνίδια, να χαζεύει χρήσιμες κι άχρηστες πληροφορίες, να κατεβάζει ταινίες και τραγούδια, να τσεκάρει γκομενάκια και να πουλάει σε on-line δημοπρασίες αντικείμενα από καιρό αχρείαστα. Η τελευταία αυτή ασχολία, που είχε κερδίσει το μεγαλύτερο μερίδιο του διαδικτυακού του χρόνου, πέρα απ΄ την ικανοποίηση τού να πουλάει σαβούρες σε ξένους, του άφηνε κι ένα καλό χαρτζιλίκι. Ο Άλεξ ως δογματικός ρακοσυλλέκτης της γενιάς του, είχε γεμίσει το σπίτι του με άπειρα μικροπράγματα από τη δεκαετία του ΄80. Και πλέον στα ΄10, η δεκαετία του ΄80 ήταν ρετρό για εκατομμύρια έφηβους και μη. Όμως τώρα, είχε ένα πανούργο σχέδιο. Ένα σχέδιο τόσο πανούργο που ακόμα και το ίδιο τρόμαζε από την πανουργία του.

«Καλά, έχω έμπνευση σήμερα».

«Τι;» ακούστηκε μια ανδρική, αδιάφορη φωνή από τον καναπέ. Ο

Τόλης παρακολουθούσε τα νέα με τα πόδια απλωμένα σε ένα τραπεζάκι.

«Δεν παίρνεις τα χαμπάρια σου».

«Θα μας πεις;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή απ΄ την πολυθρόνα. Η Φανή διάβαζε ένα από τα άπειρα φεμινιστικοειδή περιοδικά μόδας και γυναικείων συμβουλών που ήταν στοιβαγμένα σε ένα ψάθινο καλάθι.

«Ένα σχέδιο τόσο πανούργο...» Μερικά πλήκτρα ακούστηκαν με απαράμιλλο ζήλο και ενθουσιασμό. Τα χέρια του είχαν πάρει φωτιά. «...που ακόμα και το ίδιο τρομάζει από την πανουργία του!»

«Αλεξάκη. Πες. Τέλος». Η Φανή σηκώθηκε και πήγε προς το μέρος του. Δεν είχε σκοπό να περιμένει για να ικανοποιήσει την περιέργειά της.

«Τι λέτε εσείς;» Η Φένια πέρασε στο σαλόνι από την κουζίνα με ένα πιάτο κόκκινα μήλα, κομμένα σε μικρά, βαρκοειδή κομμάτια στο ένα χέρι και ένα κουτί μερέντα στο άλλο.

«Όχι ρε φίλε, αυτό είναι όντως σατανικό!» Ο Πέτρος είχε αφήσει τα χέρια του να αιωρούνται πάνω από το δικό του πληκτρολόγιο και είχε γείρει ολόκληρος πάνω από την οθόνη του Άλεξ, μοιάζοντας με τον πύργο της Πίζας.

«Τι είναι μωρέ;» Ο Τόλης, απαθής, βαρύς κι ασήκωτος, δεν κούνησε ρούπι απ΄ τον καναπέ του, κάνοντας ανεπαίσθητα ηλεκτρονικά νεύματα προς την τηλεόραση όταν ήθελε να αλλάξει κανάλι.

«Σατανικό!»

«Ιδιοφυές»

«Ανυπέρβλητο!»

«Ανησυχητικά καλοστημένο!»

«Θα πείτε τι γίνεται;»

«Μεγαλειώδες!»

«Σωτήριο!»

«Αναντικατάστατο...»

«Ρε, μιλήστε. Βαριέμαι να σηκωθώ». Τα ηλεκτρονικά νεύματα

προς το τηλεοπτικό κουτί είχαν γίνει συχνότερα και πιο αγχωτικά.

«Κοσμογονικό!»

«Ατιθάσευτο!»

«Ακατανίκητο!»

«Πομπώδες!»

«Ε, είστε μαλάκες». Η τηλεόραση έκλεισε. Δύο πόδια κατέβηκαν από το προαναφερθέν τραπεζάκι. Το τηλεκοντρόλ έπνιξε το πόνο του κυλώντας στον καναπέ. Άτυχο ως ήταν, είχε πολλή φορά και έσκασε βίαια στο πάτωμα. Βήματα πλησίασαν την κατενθουσιασμένη παρέα. Τα πλήκτρα του υπολογιστή του Άλεξ συνέχισαν να ακούγονται μανιασμένα, σαν γραφομηχανή συγγραφέα με έξαρση νέων ιδεών που προσπαθεί να τις καταγράψει όλες, πριν το μυαλό του χάσει εκείνο το σπάνιο ερέθισμα και γυρίσει πίσω στις ίδιες κυκλικές, κοινότοπες σκέψεις.

«Σπάνιο, μοναδικό!»

«Φρικαλέο!»

«Ηράκλειο!»

«Ακόμα, δεν κατάλαβα. Τι στα κομμάτια κάνετε;»

«Υπέρμετρο!»

«Ένα αριστούργημα!»

Ο Άλεξ πάτησε τα τελευταία πλήκτρα με αργούς, σίγουρους ρυθμούς, όπως τα τελευταία βήματα ενός αθλητή σε αγώνα δρόμου, ο οποίος έχοντας αφήσει μίλια πίσω τον ανταγωνισμό, ανοίγει τα χέρια και τερματίζει με στυλ και άνεση. Όλα είχαν μπει στη θέση τους. Κανείς δεν μιλούσε.

«Θα μιλήσει κανείς; Ρε!» Τίποτα. «Νιώστε λίγο... Ρε Αλεξάκη;»

«Έλα».

«Τι κάνεις;»

«Περιμένω».

«Τι περιμένεις;»

«Έναν αγοραστή».

«Τι πουλάς πάλι;»

«Την ψυχή μου».

«Ορίστε;»

«Σατανικό. Απλώς σατανικό!» Η φωνή της Φανής δεν μπορούσε να κρύψει τον ενθουσιασμό της.

«Πώς πουλάς την ψυχή σου ρε μαλάκα;» Ο Τόλης δεν μπορούσε να μπει στο νόημα. Δεν είχε μεγάλη εμπειρία πάνω στο παράδοξο του διαδικτύου.

«Τι πώς ρε; Τα πάντα πουλάς στο ίντερνετ. Ό,τι μαλακία θες. Από παλιά τραπεζομάντηλα, οδοντόβουρτσες, οδηγούς για να δέσεις τα κορδόνια σου, παλιούς δίσκους, καινούργιους δίσκους, δίσκους σερβιρίσματος, σερβιέτες, σαβούρες, σβούρες, μπουγελόφατσες, μπουγάδες, μπουκάλες, μπουφέδες, καφέδες, κορίνες, τζάμια, βιτρίνες, στίχους, τοίχους, τίτλους ευγενείας και γαλάζια αίματα».

«Και υπάρχουν άνθρωποι που πληρώνουν για όλα αυτά;»

«Ναι», είπε ο Άλεξ.

«Ναιιι», είπε ο Πέτρος.

«Ναι!» είπε η Φανή.

«Ναι...» είπε η Φένια.

«Τραγικό ε;»

«Τελείως».

«Και πόσο την πουλάς;»

«Εκατό ευρώ».

«Φτηνός είσαι. Να χαρώ εγώ αυτοεκτίμηση!»

«Δεν είναι θέμα αυτοεκτίμησης. Είναι θέμα αυτοκριτικής».

«Στα εκατό ξεκινάει ο πλειστηριασμός», πετάχτηκε η Φανή.

«Το πού θα φτάσει είναι άλλο θέμα», ολοκλήρωσε ο Πέτρος.

«Και πόση ώρα κρατάει όλο αυτό;»

«Ο πλειστηριασμός; Δύο ώρες».

«Έχουμε τίποτα ακόμα;»

«Όχι. Αν και είναι άπειρος κόσμος μέσα. Μιλάμε για εκατοντάδες».

«Και είναι αξιόπιστο αυτό; Θα πάρεις χρήμα;»

«Πιο σίγουρο απ΄ ότι αυτός θα πάρει την ψυχή μου».

«Τι κάνετε;» είπε η Φαίη που μόλις είχε βγει απ΄ την κουζίνα με τους φραπέδες.

«Ο Άλεξ πουλάει την ψυχή του στο ίντερνετ».

«Τόσο χαμηλά έχεις πέσει;»

«Εκεί που άλλοι βλέπουν τον ξεπεσμό, εγώ οραματίζομαι την ιδιοφυία».

«Keep walking». Η Φένια έπιασε ένα κομμάτι μήλου, το βούτηξε στη μερέντα και τίμησε πρώτη τη δροσιστική και γλυκιά δημιουργία της. Η μυρωδιά της σοκολάτας ξεχύθηκε στο χώρο.

«Μερέντα!» ακούστηκε μια χαριτωμένη φωνή, εφάμιλλη αυτής του Σπίντι Γκοντζάλες, και ξαφνικά το βάρος της παρέας μετατοπίστηκε στο μπολ με τα μήλα. Μέσα σε λίγα λεπτά η αναίμακτη σφαγή που ακολούθησε, αποδεκάτισε τη στρατιά των μήλων, αφήνοντας μερικά σκόρπια τα οποία τράπηκαν σε άτακτη φυγή. Μάταια. Ήταν παγιδευμένα. Ξαφνικά ένας ηλεκτρονικός πνιχτός ήχος επέστρεψε το ενδιαφέρον όλων στον υπολογιστή.

«Ωπ, να ο πρώτος!»

«Jakekob_1977. Τι όνομα είναι αυτό ρε. Κάνας κατεστραμμένος θα ΄ναι απ΄ το Ουισκόνσιν».

«Μην μιλάς έτσι για τον πιθανό αφέντη μου», ο Άλεξ επίπληξε τη Φανή. Είχε μπει στο ρόλο του.

«Πόσα δίνει;»

«Εκατόν είκοσι».

«Χουβαρντάς ο δικό σου».

«Ωπ, κι ένας άλλος, εκατόν τριάντα».

«Μεγάλη σφαγή».

«Ντέρμπι».

Τα καφεδάκια μοιράστηκαν και το σόου είχε ήδη αρχίσει. Μέχρι οι φραπέδες να φτάσουν στη μέση, η ώρα του πλειστηριασμού πλησίαζε προς το τέλος της. Οι προσφορές αρκετές και οι μονομάχοι κονταροχτυπιούνταν με διαφορές εικοσάευρων. Παράλλη-

λα η παρέα το διασκέδαζε με τα ονόματα τους. «Mairy_porkins», «Luke_n_the_duke», «Johnny flipit», «Mr. Spaghetti», «Ringo guy», «paokaras24». Το τελευταίο υπόκειται σε μια παγκόσμια θεωρία που ανάγεται σε διαφήμιση γνωστής ελληνικής μπίρας: παντού υπάρχει ένα παόκι. Η παρέα άρχισε να επαναπαύεται, όλα έμοιαζαν να έχουν τελειώσει σε μια προσφορά του «I_was_batman_now_i'm_that man», στα διακόσια πενήντα. Οι υπόλοιποι ενδιαφερόμενοι δεν αξιολογούσαν την ψυχή του Άλεξ ικανή να τους στερήσει ακόμα ένα εικοσάευρο. Ο Αλεξάκης σηκώθηκε απ΄ την καρέκλα και κινήθηκε θριαμβευτικά προς το μπάνιο. Με το ύφος χιλίων καρδιναλίων που τον χαρακτήριζε όταν ένιωθε καλά με τον εαυτό του, είπε: «Πάω να εξαγνιστώ». Ήχος. Ήχος υπολογιστή. Νέα προσφορά.

«Άλεξ...» είπε ο Πέτρος

«Άλεξ», είπε η Φανή

«Άλεξ!» είπε η Φένια.

«Τι;»

«Ε, έλα λίγο. Πρέπει να το δεις αυτό». Πανικός, φωνές και σκόνη, οχλαγώγησαν την επιστροφή και των χιλίων καρδιναλίων, καθώς ο Άλεξ έσυρε και τους χίλιους, σύσσωμους στον υπολογιστή του, αφού πρώτα έκανε μια στάση από το μπολ με τα μερεντόμπλα, παίρνοντας χωρίς τύψεις το τελευταίο. Δεν το έφαγε ποτέ. Ο Πέτρος απήγγειλε αυτό που όλοι έβλεπαν ως κακόγουστο αστείο, γραμμένο στην οθόνη του υπολογιστή.

>>> Νέα προσφορά: 666 ευρώ, από το χρήστη Φάουστ <<<

Σιωπή. Μερικά λεπτά πέρασαν μουγκά. Νέο μήνυμα.

>>> Η δημοπράτηση τελειώνει σε πέντε λεπτά <<<

«Ρε μαλάκα, θα πουλήσεις την ψυχή σου στο διάβολο;» Σιωπή.

«Μαλάκες», μάζεψε τις σκέψεις του ο Άλεξ, «πρέπει να μπει κάποιος να κάνει μεγαλύτερη προσφορά, τώρα!»

«Τι λες μωρέ; Πού θα βρούμε τόσα λεφτά; Γίνεσαι υπερβολικός».

«Ρε τι υπερβολικός, δεν βλέπεις; Φάουστ. 666!»

«Χαλάρωσε, κάνα πιτσιρίκι θα ΄ναι απ΄ τη Νέα Υόρκη που τον λένε Μπομπ και η φάτσα του έχει γεμίσει σπυράκια απ΄ την πολλή τσόντα».

«Ρε, δεν με νοιάζει ρε, να μπει κάποιος τώρα!! Ανεβάστε την τιμή και μετά μην πληρώσετε, σιγά μην σας κυνηγήσω!» Ο Πέτρος έπιασε το διπλανό υπολογιστή πάλι και ο αγώνας με το χρόνο ξεκίνησε.

«Μαλάκες, δεν μπαίνει!»

«Πού δεν μπαίνει;»

«Στο ίντερνετ! Λέει, το δίκτυο είναι υπερφορτωμένο, να προσπαθήσουμε πάλι».

«Ε, προσπάθα!»

«Προσπάθα; Τι λέξη είναι αυτή;» Η Φένια και η Φανή το διασκέδαζαν βλέποντας τους πανικόβλητους άντρες. Όλοι πάγωσαν. Νέος ήχος απ΄ τον υπολογιστή.

>>> Ο χρήστης Φάουστ σας έστειλε ένα προσωπικό μήνυμα:
Say hi to your new master <<<

Ανταλλαγή βλεμμάτων, Πέτρος, Άλεξ, Τόλης, Πέτρος, Άλεξ, Τόλης, επιστροφή στη χώρα του πανικού με περίσσιο άγχος.

«Έλα, θα μπούμε απ΄ το κινητό μου».

«Δώσ΄ το δω».

«Άστο, το ΄χω».

«Κουκουνάρια έχεις, τελείωνε, δεν έχει μείνει χρόνος. Φέρ΄ το... Έλα είμαι μέσα. Τι λογαριασμό έχεις, με τι όνομα μπαίνεις;» Σιωπή. Απορία. Μετά πάλι σιωπή. Ο Άλεξ φώναξε. «Ρε μαλάκες, δεν έχει κανείς σας λογαριασμό εκτός από ΄μένα;»

Μερικά νεκρά βλέμματα προς απάντησή του.

«Να φτιάξουμε έναν».

«Απ΄ το κινητό; Θα μας πάρει χρόνια!»

«Δοκίμασε τον υπολογιστή εσύ, θα προσπαθήσω εγώ από δω!»

«Ρε, το κινητό σου μου ζητάει κωδικό ασφαλείας και κάτι μαλακίες»

«Τι;»

«Τι τι;»

«Τι τι τι; Κωδικό ασφαλείας λέω!»

«Και πού να ξέρω εγώ, βάλε 12345, πάντα κάτι τέτοιο είναι! Ή πάτα το μηδέν».

«Ποιο μηδέν ρε κι εσύ σαν τη μάνα μου;»

«Από δω δεν μπαίνει, λέει τώρα πως ο απομακρυσμένος υπολογιστής δεν αποκρίνεται!»

«Ρε τον απομακρυσμένο... Κουκουνάρια πες του».

Ο Αλεξάκης πάντα έλεγε κουκουνάρια όταν ήθελε να πει «παπάρια» ή «αρχίδια» χωρίς να βρίσει. Και τώρα δεν ήθελε να βρίσει. Ένας ενδόμυχος φόβος τον άγγιξε βαθιά μέχρι την ψυχή του. Για όσο ακόμα ήταν δική του δηλαδή.

«Μπήκα!» Ο Πέτρος έριξε ένα ελπιδοφόρο φως στο δωμάτιο.

«Κάνε προσφορά, χτύπα!»

Αδρεναλίνη, φωνές, φασαρία.

«Δεν μ΄ αφήνει».

«Τι εννοείς δεν σ΄ αφήνει;»

«ΔΕΝ Μ΄ ΑΦΗΝΕΙ! Αυτό εννοώ!»

>>> Ο πλειστηριασμός έληξε.
Αγοραστής, ο χρήστης Φάουστ για εξακόσια εξήντα έξι ευρώ. <<<

Σιωπή.

«Ρε. Μόλις πούλησες την ψυχή σου στο διάβολο;»

«Κουκουν... Αρχίδια».

Απριλης
_Ή αλλιώς, Απρίλιος

Φέτος το Πάσχα έπεφτε αργά. Τέλη Απρίλη. Αυτό σήμαινε πως μετά τις διακοπές, έφτανε η εξεταστική. Επίσης αυτό σήμαινε πως μέχρι τις διακοπές κανείς δεν θα διάβαζε γιατί όλοι είχαν τη δικαιολογία-καραμέλα: «θα διαβάσω στις διακοπές». Πράγμα που κανείς δεν έκανε και κανείς δεν πίστευε πραγματικά ότι θα κάνει εξ αρχής. Όμως οι placebo δικαιολογίες είναι το άλφα και το ωμέγα της φοιτητικής κοινότητας. Μπορείς να κάνεις ό,τι θες αρκεί να βρεις μια καλή δικαιολογία, έτσι για να υπάρχει. Κατά τα άλλα ο Απρίλης είναι από τους πιο ουδέτερους μήνες. Τίποτα το συγκλονιστικό δεν φαίνεται να υπάρχει στον ορίζοντα για τον Απρίλη. Και συνήθως είναι αυτοί οι μήνες που κρύβουν εν τέλει και τα πιο συγκλονιστικά.

Ο Άλεξ με τη Φανή ανακοίνωσαν το δεσμό τους στην παρέα, τις πρώτες μέρες του Απρίλη. Τα γέλια ήταν τόσο μακρόσυρτα που τους τσάντισαν και σηκώθηκαν και έφυγαν. Κανείς δεν τους σταμάτησε γιατί κανείς δεν μπορούσε να σταματήσει να γελάει. Ο Τόλης με τη Φαίη είχαν αρχίσει να μιλάνε πάλι, έστω και τυπικά, μα το θέμα τους ήταν ακόμα νωπό. Για τη Φαίη τουλάχιστον, την οποία είχε αναλάβει η Φένια. Τα ζευγάρια που χωριστήκαν διαμόρφωσαν πολλά από τα μελλοντικά συμβάντα και αυτό που έμοιαζε ένα ήρε-

μο τέλος της σεζόν, δεν ήρθε ποτέ.

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ 5

-Ρε Τόλη;
-Τι;
-Γιατί χαθήκαν τα όνειρά μας;
-Δεν χαθήκαν, πήγαν περίπατο.
-Θες να πεις, ψάχνουν το δρόμο τους;
-Ακριβώς.
-Εμείς;
-Εμείς τι;
-Εμείς πού χαθήκαμε;
-Εκεί που δεν το περίμενε κανείς.
-Δηλαδή;
-Στην επιστροφή.

ΤΑ‡ΙΔΙΑ, ΤΑ ‡ΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ‡Ι ΔΙΑ

Ένας δρόμος. Τέσσερις λωρίδες ανά κατεύθυνση. Διαχωριστικό για προστασία στη μέση με φυτά και θάμνους. Ψηλές κολώνες λιμανιού με φώτα κίτρινα για να μην κουράζουν το μάτι. Μαύρη, καλοστρωμένη και τραχιά άσφαλτος για σταθερότητα και άνετη οδήγηση. Στις στροφές ξεκάθαροι οι ανακλαστικοί σημαντήρες προειδοποιούν και προστατεύουν. Ταμπέλες και έξοδοι καλοφώτιστες, σηματοδοτούν τα μέρη όπου μπορεί κάποιος να εξέλθει από αυτή την εθνική οδό, η οποία στην Ελλάδα ως είδος σπανίζει.

Λακκούβες, μιάμιση λωρίδα με το ζόρι ανά κατεύθυνση, χωρίς διαχωριστικό, χωρίς αναισθητικό, μάχη, πόλεμος, σφαγή, lights out και όποιος επιζήσει. Μια μηχανή, δύο αναβάτες. Ο Πέτρος και ο

Τόλης έφυγαν. Το είχαν ανάγκη και οι δύο. Λίγο να ξεφύγουν, να ξεσκάσουν και να ξεσκεπάσουν. Τον αδερφό του Πέτρου, ο οποίος είχε χαθεί κάπου στο μικρόκοσμο του. Μια διαδρομή μερικών ωρών, που θα γίνονταν μερικές παραπάνω, με στάσεις για βενζίνη, καφέ και χάζι. Ξεκίνησαν αρκετά νωρίς, προσπαθώντας να αποφύγουν τους Παρασκευάτικους εκδρομείς που θα ξεκινούσαν μαζί τους. Το «προβάδισμα της ψυχικής γαλήνης», όπως θα έλεγε κάποιος με εμπειρία στην υπεραστική οδήγηση. Ο Πέτρος πήρε το πολυπόθητο ρεπό από τη δουλειά για τέσσερις μέρες, προφασιζόμενος οικογενειακή ανάγκη. Αίτιο όχι αναίτιο. Απ΄ την άλλη ο Τόλης πήρε άδεια από τα δύο γκομενάκια τη Λαμπρή και την Ελίνα που είχε κλείσει για το σαββατοκύριακο, με σκοπό να τους δείξει πώς να «γρασάρουν τα γρανάζια» ή κάτι παρόμοιο. Απελευθερώθηκαν από τα δεσμά, γέμισαν τα σακίδια τσιγάρα και λεφτά, και μερικά ρούχα όπου χωρούσαν, και οι δρόμοι υποτάχθηκαν στον Γκοτζίλα.

Τα ταξίδια είναι όμορφα. Τα ταξίδια με τη μηχανή είναι ακόμα πιο όμορφα. Συγγραφική διαύγεια να σου πετύχει. Ας ξαναπροσπαθήσω: Τα ταξίδια αποτελούν μερικές από τις ομορφότερες στιγμές στη ζωή ενός ανθρώπου. Από τα νυχτερινά σουλατσαρίσματα στις γειτονικές πόλεις για ποτό, αγάπη και βραδινό μπάνιο, μέχρι τις διππειρωτικές και υπερατλαντικές αυτομολήσεις με χρονοδιάρκεια και χρονοχρέωση. Είναι εκείνες οι στιγμές που βγαίνεις απ΄ το καβούκι σου και έρχεσαι σε επαφή με το παγκόσμιο, με το όλο. Βλέπεις μέρη που σου θυμίζουν κάτι το οικείο, μα και κάτι το διαφορετικό. Γνωρίζεις ανθρώπους που ανατομικά σου είναι γνώριμοι, μα διαφέρουν σε χρώμα, γλώσσα, λογική, χιούμορ και τρόπο σκέψης. Βλέπεις πως πέρα από το άσπρο και το μαύρο υπάρχει μια σωρεία χρωμάτων και αποχρώσεων και αν μπορέσεις να φιλτράρεις αυτό το μαζικό βομβαρδισμό ερεθισμάτων, ίσως πάψεις να είσαι μαύρος ή άσπρος και γίνεις λίγο μπλε ή λίγο κόκκινος ή λίγο μωβ ή τουρκουάζ ή λαχανί ή βεραμάν ή γουατέβερ. Και τελικά αν είσαι τόσο ταξιδιάρης και φτάσεις στα περιβόητα παιδάκια στην Κένυα

που διψάνε, και τα οποία έχω προαναφέρει μια χούφτα φορές, τότε ίσως και να μπορέσεις να συνδεθείς μαζί τους, να τα νιώσεις πραγματικά, να τα βοηθήσεις.

«Ρε συ Τόλη, πού είμαστε;»

«Κάτσε να ρωτήσω». Ο Γκοτζίλας ήθελε να προχωρήσει, μα το λουρί στο λαιμό έσφιξε, αναγκάζοντάς τον για μία ακόμα φορά να υποταχθεί στον αφέντη.

«Συγνώμη;»

Ένα κεφάλι στρίβει. Ρυτιδιασμένο. Γέρικο. Στο πάνω μέρος ένα ζεύγος μάτια, ίσα-ίσα διακρίνονται ανάμεσα στις μελαμψές ρυτίδες. Μια γκρίζα τραγιάσκα κρύβει το σημείο όπου κάποτε φύτρωναν όμορφα, ζωντανά μαλλιά. Μερικές τρίχες ξεφεύγουν τόσο στα πλάγια της τραγιάσκας όσο και στο άνοιγμα του γαλάζιου, ριγέ πουκάμισου. Ο παππούλης μοιάζει να δυσκολεύεται να σταθεί για πολύ στην ίδια θέση χωρίς να χάσει την ισορροπία του και να σωριαστεί κατάχαμα. Γι' αυτό ο Τόλης συνεχίζει χωρίς ανάσα.

«Πού είμαστε;»

«Στ' Άλιδες!» Η φωνή, αν και με στόμφο, ήταν αδύναμη, μόλις που υπερκάλυψε το μουγκρητό του Γκοτζίλα.

«Στις ποιες;» Απορία. Ο Τόλης έσβησε τη μηχανή μπας και ακούσει καλύτερα. Μάταιο. Ό,τι ήταν να ειπωθεί, ειπώθηκε και «ο έχων ωτά ακούειν, ακουέτω». Και όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται επίσης, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα. Ο γέρος δεν έμοιαζε αποφασισμένος ούτε να προχωρήσει, ούτε να πλησιάσει, ούτε να φωνάξει. Ούτε να ξαναμιλήσει γενικότερα. Σαν παγιδευμένος σε λογικό παράδοξο, ο εγκέφαλός του δεν φαινόταν να μπορεί να δώσει καμία είδους οδηγία, έτσι έκανε αυτό που σε Αμερική και Αγγλία θα ονόμαζαν hovering. Ο δρόμος έρημος, αν και έμοιαζε να υπάρχει ζωή σε αυτό το μικρό χωριό που έτυχε να βρεθεί στα πόδια τους. Αν και ποτέ τίποτα δεν βρίσκεται τυχαία στα πόδια σου.

Ένα μουγκρητό, πολύ πιο αδύναμο από αυτό του Γκοτζίλα, ακούστηκε κάπου πίσω μακριά και ένα ακόμα δίτροχο ζώο πλησίασε.

Ένας μεσήλικας πάνω σε ένα υπερήλικο, σμπαραλιασμένο μηχανάκι που έμοιαζε μόλις και μετά βίας ικανό να συγκρατήσει τον επιβάτη, πόσο μάλλον την ξέχειλη μπάκα του.

«Καλημέρα Δήμαρχε!» είπε περνώντας ο κύριος με το μηχανάκι, σχεδόν χάνοντας την ισορροπία του αφού προσπάθησε να οδηγήσει με το ένα χέρι και να χαιρετήσει με το άλλο.

«Στ' Αλίδες!» Η ίδια πνιχτή, νευρόσπαστη κραυγή προς απάντηση. Ο Πέτρος με τον Τόλη κοιτάχτηκαν. Κανείς απ' τους δύο δεν ήλπιζε να πάρει κάποια απάντηση απ' τον παππούλη, μα δεν τους έκανε καρδιά να φύγουν. Είχαν περιέργεια να δουν αν θα μπορέσει να συνεχίσει το δρόμο του ή αν θα μείνει εκεί για πάντα, σαν κολώνα αλύπητα γδαρμένη απ' τα σημάδια του χρόνου, να πληροφορεί περαστικούς και ντόπιους πως εδώ είναι «Στ' Αλίδες».

Μια παχουλή κυρία γύρω στα πενήντα βγήκε από ένα μπακάλικο με τέσσερις τσάντες σε κάθε χέρι, συνεχίζοντας μια συζήτηση που μάλλον είχε ξεκινήσει εντός του καταστήματος, αυξάνοντας τον τόνο και την ένταση της φωνής της όσο απομακρυνόταν, ελπίζοντας να διατηρήσει τη συζήτηση ζωντανή. Ο παππούλης γύρισε αργά αλλά σταθερά το κεφάλι του για να αντικρίσει την παχουλή κυρία η οποία εντός δευτερολέπτων θα περνούσε δίπλα του.

«Γεια σου Δήμαρχε!» είπε η παχουλή κυρία. Στα παιδιά είχε δημιουργηθεί η εντύπωση πως ζούσαν σε έναν ατέρμονο κύκλο, σαν την ημέρα της μαρμότας. Η ζέστη τούς είχε χτυπήσει κατακούτελα, ήταν κουρασμένοι και παρ' όλα αυτά δεν είχαν σκοπό να κουνηθούν. Ήθελαν και οι δύο να δουν τι θα γίνει παρακάτω σε αυτό το μικρό δρόμο, αυτού του μικρού χωριού. Ο παππούλης ξάφνιασε τόσο τα παιδιά όσο και την παχουλή κυρία, όταν έκανε μια μικρή, αλλά δυναμική, κίνηση προς το μέρος της. Της γρύλισε «Στ' Αλίδες», γεμίζοντάς την με σάλια, καθώς αυτό που αρχικά έμοιαζε με κίνηση να τη χαιρετήσει, στην πραγματικότητα ήταν μια επιθετική προειδοποίηση παρόμοια με αυτή που κάνουν τα σκυλιά όταν κάποιος τα πλησιάζει άγαρμπα για να τα χαϊδέψει και νιώθουν να

απειλείται ο χώρος τους. Η παχουλή κυρία τρόμαξε, πισωπάτησε, βρήκε τοίχο και της έπεσε μία τσάντα πάνω στον πανικό. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου τη σήκωσε, ίσιωσε το φουντωτό καπέλο της που της είχε κατέβει στα μούτρα και με το τρόμο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της άνοιξε βήμα για μακριά. Τα τακούνια της γέμισαν το δρόμο με ήχους νευρικού καλπασμού.

Σαν από μηχανής Θεός, μια κοπέλα γύρω στα τριάντα και κάτι βγήκε από το σπίτι έξω απ΄ το οποίο είχαν σταθμεύσει προσωρινά τα παιδιά. Η ίδια σκέψη τους έσκασε στο μυαλό, καθώς εκείνη με βήμα γοργό και πολυάσχολο, ετοιμαζόταν να τους προσπεράσει. Πρόλαβε να της μιλήσει ο Πέτρος. Ο Τόλης έμεινε με τις λέξεις στη γλώσσα του και κατάπιε τον ίδιο αέρα.

«Συγνώμη, πού βρισκόμαστε;»

«Στο Λιβάδι. Πού πάτε;»

«Στο πέρα χωριό».

«Α, δεν είναι μακριά. Θα πάρετε το δρόμο ευθεία μέχρι την πλατεία και από εκεί θα ακολουθήσετε τις ταμπέλες για Λιβαδοχώρι. Κάπου στα μέσα της διαδρομής θα δείτε ένα εκκλησάκι και τη στροφή που ψάχνετε».

«Να ΄σαι καλά!» Ο Πέτρος χαμογέλασε ανακουφισμένος και η κοπέλα κίνησε να φύγει, μα τη σταμάτησε ο Τόλης που τον είχε φάει η περιέργεια για τη μυστική τοποθεσία που ξεστόμιζε με τόση προσπάθεια, ξανά και ξανά, ο παππούλης. Μπορεί εκεί να βρισκόταν κρυμμένος ένας αρχαίος θησαυρός και ο παππούλης, νιώθοντας το τέλος του να πλησιάζει, είχε την ανάγκη να μαρτυρήσει το μυστικό.

«Συγνώμη, ο παππούλης, τι λέει συνέχεια; Ποιες είναι αυτές οι Στ΄ αλίδες; Και τι του έχουν κάνει;»

Η κοπέλα άρχισε να γελάει σαν να θυμήθηκε κάτι αστείο μετά από καιρό.

«Δεν λέει Στ΄ αλίδες!»

«Και τι λέει;»

«*Είστε αλήτες*».

«Γιατί είμαστε αλήτες;» Η κοπέλα δεν ήξερε τι να απαντήσει και έτσι χαμογέλασε. «Και γιατί τον φωνάζουν όλοι δήμαρχο;» επέμεινε ο Τόλης.

«Γιατί είναι!»

Παύση. Σκέψη. Επεξεργασία.

«Αλλά γιατί ψηφίζουν κάποιον που...», το ξανασκέφτηκε. «Άστο».

«Έτσι δεν γίνεται πάντα;» Με τα τελευταία της λόγια, η κοπέλα έδειξε ότι βιάζεται, χαμογέλασε ευγενικά και πήρε το δρόμο της. Καθώς ο Γκοτζίλας πέρασε μπροστά απ΄ τον παππούλη, εκείνος έστριψε το κορμί του αργά, παρακολουθώντας την πορεία που διέγραφαν οι αναβάτες του μεταλλικού θηρίου. Ο Πέτρος ως συνεπιβάτης, γύρισε το κεφάλι του και παρατήρησε τον παππούλη που ίσιωσε την τραγιάσκα του -αν και δεν είχε φύγει από τη θέση της- και με αναπάντεχη σβελτάδα πήρε το δρόμο του, που τόση ώρα έμοιαζε ανήμπορος να ακολουθήσει. Ο Πέτρος συνέχισε να τον κοιτάει από τον καθρέφτη να μικραίνει και να μικραίνει, ώσπου χάθηκε τελείως από το οπτικό του πεδίο.

Η νύχτα ομορφαίνει μια πόλη. Κρύβει της αδυναμίες της, την ασχήμια της. Πολλοί άντρες θα υποστηρίξουν ότι το ίδιο κάνει και στις γυναίκες. Αλλά αυτοί οι ίδιοι άντρες, αγαπητή γυναίκα αναγνώστρια, είναι νάρκισσοι, φαλλοκράτες και γουρούνια. Ή τουλάχιστον έτσι θα υποστηρίξουν πολλές γυναίκες. Εκείνες οι γυναίκες όμως, αγαπητέ άντρα αναγνώστη, είναι κομπλεξαρισμένες, φεμινίστριες και επιθετικές. Οπότε η αλήθεια ποια είναι; Ότι η νύχτα ομορφαίνει τα πάντα. Όπως και το ποτό. Ομορφαίνουν την πόλη, τον κόσμο, τη μουσική, τη διάθεση. Γι΄ αυτό και τα μπαρ είναι η καλύτερη διέξοδος για ένα βράδυ ευγενούς ψυχαγωγίας.

Ο Άλεξ και τα 3Φ βγήκαν τσάρκα. Μπαρότσαρκα συγκεκριμένα. Μαγαζί και σφηνάκι. Αυτή ήταν η συμφωνία. Και όταν έβρισκαν το κατάλληλο κλίμα και τον κατάλληλο κόσμο θα έδεναν την άγκυρα

τους. Υπήρχε και ένα μυστικό σχέδιο, που η Φαίη αγνοούσε. Να τη μεθύσουν και να τις πλασάρουν ένα αρσενικό. Έτσι ωμά το είχαν συζητήσει ο Άλεξ με τη Φανή και είχαν μετέπειτα βάλει στο κόλπο και τη Φένια. Ύστερα από μερικά μπαρ και μερικά σφηνάκια, το κεφάλι είχε ήδη αρχίσει να ομορφαίνει τα πράγματα και βρήκαν ένα μπαράκι που έμοιαζε να είναι το κατάλληλο. Το «Ναυάγιο» άνοιξε διάπλατα της πόρτες του και ο Άλεξ και οι γυναίκες του στάθμευσαν σε ένα μικρό σταντ, άφησαν τσάντες και τσαντάκια στα πόδια τους και μοίρασαν εργασίες. Ο Άλεξ έστριψε τσιγάρο γι΄ αυτόν και τη Φανή, κάπου στην πορεία του ζήτησε και η Φένια ένα. Δεν κάπνιζε ιδιαίτερα, μα συχνά-πυκνά έκανε ένα, έτσι για να μην ξεχάσει πώς είναι. Η Φένια απ΄ την άλλη ανέλαβε να παραγγείλει ποτά, δηλαδή τεκίλες. Η Φανή ανέλαβε να τσεκάρει τον αντρικό πληθυσμό μιας και, όπως η ίδια υποστήριζε, έκοβε το μάτι της. Είχε στο νου της κάτι το συγκεκριμένο για τη Φαίη. Οι άντρες γι΄ αυτήν ήταν ανοιχτά βιβλία. Από το στήσιμο, την εμφάνιση και τους μορφασμούς του προσώπου, μπορούσε να καταλάβει τι στυλ είχε ο καθένας, τι μέθοδο πεσίματος θα ακολουθούσε αν έβλεπε κάτι το ενδιαφέρον, πώς θα φερόταν στο κρεβάτι και το σημαντικότερο γι΄ αυτήν, πόσο ευγενικός και σωστός θα ήταν. Η Φανή υποστήριζε πως ποτέ δεν έπεφτε έξω αν και η ίδια θυμόταν τουλάχιστον τέσσερις περιπτώσεις που είχε πέσει.

«Βρήκα».

«Τι βρήκες;»

«Θύμα».

Ένα νεύμα υπέδειξε στον Άλεξ τον πιθανό στόχο.

«Καλός είναι, μας κάνει».

«Και βέβαια μας κάνει, αφού τον διάλεξα εγώ».

«Θα ΄ρθει λες;»

«Από μόνος του;»

«Ναι».

«Ε, όχι».

«Έχεις κάτι στο νου;»

«Πολλά. Κάποια θα στα δείξω αργότερα. Στις τουαλέτες».

«Γίνεσαι πρόστυχη».

«Το ξέρω». Η Φανή χαμογέλασε, μετά πήγε στο μπαρ. Έμεινε εκεί για λίγα λεπτά ψιθυρίζοντας στο αυτί του μπάρμαν. Αυτός ήταν που θα έβγαζε το φίδι από την τρύπα. Αυτή ήταν εν μέρει και η δουλειά του άλλωστε. Σχεδόν ταυτόχρονα, η μια σερβιτόρα του μαγαζιού παρέδωσε ένα ποτό στη Φαίη, «απ΄ το παιδί εκεί» και η άλλη σερβιτόρα παρέδωσε ένα ποτό στο παιδί, «απ΄ την κοπέλα εκεί». Ο συγχρονισμός με τον οποίο τα δύο ποτά κεράστηκαν ήταν άξιος δαφνών, καθώς όταν η Φαίη γύρισε να ευχαριστήσει το νεαρό με το κλασικό «στην υγειά σου» από απόσταση, εκείνος είχε μόλις στρέψει το βλέμμα του για να κάνει το ίδιο. Το καλοσχεδιασμένο πλάνο, σκηνοθετικά, δεν άφησε καμία υπόνοια συνωμοσίας, καθώς και οι δύο νόμιζαν ότι ευγενικά χαιρετούσαν αυτόν που τους κέρασε. Μετά από λίγο ο νεαρός που αναθάρρεψε είπε να δοκιμάσει την τύχη του και με καρφωμένο το χαμόγελο της πρώτης γνωριμίας, έκατσε δίπλα στη Φαίη. Το μόνο που έφτασε στα αυτιά της παρέας ήταν το «γεια σου!» Και η αντίστοιχη, μα πιο σεμνότυφη, απάντηση της Φαίης. Μετά το παιχνίδι πέρασε σε πιο κλειστούς κύκλους. Ψίθυροι και χαχανίσματα πνίχτηκαν από τη μουσική, το ποτό ζέσταινε τις καρδιές και τα πνευμόνια και όλα έμοιαζαν να βαίνουν καλώς. Οι υπόλοιποι τρείς ένιωθαν πως το έργο τους τελείωσε και πλέον απολάμβαναν το ποτό τους, νικητές στο πεδίο της μάχης.

«Πόσο καιρό παίζεται η ιστορία σας πίσω απ΄ την πλάτη μας;» Η Φένια είχε απορίες και έπρεπε να τις λύσει.

«Όχι πολύ», απάντησε αδιάφορα η Φανή.

«Ούτε λίγο», συμπλήρωσε εξίσου αδιάφορα ο Άλεξ.

«Πάντως τα παιχνίδια στα μπαρ έχουν αλλάξει χαρακτήρα πια». Η Φανή άλλαξε το θέμα της συζήτησης ανάλογα με ό,τι τις ερχόταν στο κεφάλι. Μετά από μια μελαγχολική παύση συμπλήρωσε: «Δεν υπάρχει φλερτ στις μέρες μας».

«Συμφωνώ», συμπλήρωσε η Φένια έχοντας κάποιον συγκεκριμένο στο νου της.

«Έχεις κάποιον συγκεκριμένο στο νου σου;» ρώτησε ο Αλεξάκης που είχε πιάσει το νόημα.

Η Φανή γύρισε πλευρό και πλέον η Φαίη ήταν χωρίς υποστήριξη.

«Ε, ξέρετε, να μωρέ, μου αρέσει λίγο, κάπως, ο Ιεροκλής».

«Ελπίζω να μιλάς για τον Στολτίδη», απάντησε ο Άλεξ που τελικά είχε πιάσει λάθος νόημα.

«Τον ποιον;» απόρησε η Φένια που δεν σκάμπαζε γρι από μπάλα.

«Τον Φρανς εννοεί μωρέ», έδωσε τις απαραίτητες εξηγήσεις η Φανή.

Όλοι χαμογέλασαν καθώς ο dj έβαλε τη «Φανή» του Καζούλη.

«Βρε τον Φρανς το γυναικοκατακτητή...» μονολόγησε ο Άλεξ.

«Χέστης είναι μωρέ, τόσες φορές έχουμε βρεθεί τετ α τετ και δεν κάνει τίποτα. Και να πεις ότι δεν του ΄δειξα. Του ΄δειξα».

«Τι του ΄δειξες δηλαδή;»

«Χέσε μας ρε Άλεξακη. Τα συναισθήματά μου εννοώ».

«Ε, είναι ντροπαλό το παιδί ρε, μην το αδικείς. Είναι δύσκολα πια τα πράματα για έναν άντρα».

«Ε;» ακούστηκαν δυο απορημένες φωνές.

«Γι΄ αυτό φταίτε εσείς οι γυναίκες και το φεμινιστικό σας κίνημα». Ο Άλεξ άγγιξε πάλι το αγαπημένο του θέμα. Τις γυναίκες.

«Γιατί φταίμε εμείς, δεν κατάλαβα;»

«Τι γιατί; Παλιότερα ήσασταν το αδύναμο φύλο. Ξεκάθαροι ρόλοι. Εμείς οι κυνηγοί εσείς τα θηράματα. Η τακτική ήταν συγκεκριμένη και είτε θα είχε το επιθυμητό αποτέλεσμα είτε όχι. Τώρα...»

«Τώρα τι;» Η Φανή και η Φένια κρατιόνταν με νύχια και με δόντια για να μην ξεσπάσουν πάνω του, μόνο και μόνο επειδή ήθελαν από περιέργεια να δουν πού το πάει.

«Τώρα, που έχετε κηρύξει την αυτοδυναμία σας και το παίζετε απελευθερωμένες...»

«Δεν το παίζουμε, είμαστε», τον διέκοψε απότομα η Φανή, ανή-

μπορη να ελέγξει το θυμό που είχε αρχίσει να βράζει μέσα της.

«Όχι. Το παίζετε. Δεν είστε. Θέλετε λέτε άντρες με αρχίδια, αλλά τα πολλά αρχίδια σας τρομάζουν».

«Τι λες μωρέ; Εσείς έχετε γίνει φλώροι και δεν μπορείτε να πείτε δυο κουβέντες σε μια γυναίκα χωρίς να φανείτε πρόστυχοι ή απελπισμένοι».

Εδώ όλοι γύρισαν το κεφάλι ψάχνοντας τον Τόλη, μα τότε θυμηθήκαν πως έλειπε. Ο Άλεξ ξεροκατάπιε.

«Έ, εντάξει, κάποιες φορές, είμαστε και εμείς λίγο... κόπανοι», ανάσα, «και εσύ φιλαράκι, να της φερθείς καλά, μην γίνεις κόπανος», έριξε μια γρήγορη κατσάδα στο νεαρό που μιλούσε με τη Φαίη, ο οποίος δεν είχε καταλάβει καν ότι όλοι αυτοί ανήκαν στην ίδια παρέα. Έπειτα ο Άλεξ σταύρωσε τα πόδια και άρχισε να κάνει αυτό που ήξερε καλύτερα: να στρίβει τσιγάρο. Σαν να ήταν συνεννοημένος, ο κεντρικός πυλώνας της ΔΕΗ δέχθηκε έναν κεραυνό από την επικείμενη καταιγίδα και η πόλη βυθίστηκε στο σκότος. Το μαγαζί άδειασε. Έξω ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει. *Έπρεπε να είχα φέρει ομπρέλα*, σκέφτηκε ο Άλεξ. *Τέρμα τα ξίδια. Θα βρέξει.*

«Θα πάμε με ταξί, διά τέσσερα;» πρότεινε η Φανή. Κανείς δεν αποκρίθηκε. Μόνο η Φαίη ετοιμάστηκε να πει «δια πέντε», αλλά το μετάνιωσε.

Το κουδούνι γκρίνιαζε άσκοπα. Δεν το άκουγε κανένας. Θα μπορούσα να πω πως το κουδούνι ντρίνιαζε άσκοπα, καθώς το ντριν ακουγόταν πεντακάθαρα σε ολόκληρη την πολυκατοικία, που έμοιαζε να είναι από χρόνια εγκαταλελειμμένη. Βλέπετε είχαν φτάσει μεσημέρι. Και ο Φρίξος έλειπε. Πόσο καιρό, ήταν το ερώτημα.

«Ρε Πντ, δεν είναι εδώ. Άστο το ρημάδι, θα σηκώσουμε όλη τη γειτονιά στο πόδι».

«Πού είναι πάλι ο τρελός; Δεν σηκώνει τηλέφωνα, δεν απαντάει κουδούνια, έλεος με αυτό το παιδί».

«Τι είσαι ρε μαλάκα, πατέρας του; Μεγάλο παιδί είναι, ξέρει τι κάνει».

«Το ότι είναι μεγάλο παιδί δεν σημαίνει ότι ξέρει τι κάνει. Πάμε να φύγουμε».

Ο Γκοτζίλας ξύπνησε και η συζήτηση συνεχίστηκε αργότερα σε ένα τοπικό σουβλατζίδικο, όχι σαν του Μπάμπη, αλλά hey, κανείς δεν είναι τέλειος.

«Ρε, πρέπει να αφήνεις τον κόσμο να κάνει τα λάθη του. Δεν μπορείς να συμβουλεύεις και να τους πατρονάρεις όλους για πάντα. Λες μία, λες δύο, τέρμα. Από κει και πέρα είναι δικό του θέμα», ξεκαθάρισε ο Τόλης.

«Είναι αδερφός μου ρε, τι θες να κάνω; Να τον αφήσω στην πρέζα του; Μέχρι να με πάρουν μια μέρα τηλέφωνο οι τύποι στα λευκά να πάω να τον μαζέψω;»

«Κοίτα μπορεί η αλήθεια να ΄ναι σκληρή, αλλά οι άνθρωποι μπαίνουν στο ποτάμι κάποια στιγμή κουβαλώντας ό,τι εφόδια έχουν μαζί τους μέχρι τότε, με αυτά θα τη βγάλουν. Άλλοι θα πάνε καλά και άλλοι όχι. Και δυστυχώς αυτοί δεν σώζονται από τρίτους. Πρέπει οι ίδιοι να το θελήσουν».

«Και ποιος δεν το θέλει ρε; Θέλει κανείς να πονάει; Να εξαρτιέται από μια ουσία που τον σκοτώνει, πότε αργά και πότε γρήγορα;»

«Ναι».

«Ε, λες μαλακίες, κανείς δεν το θέλει».

«Τότε γιατί το κάνει;»

«Γιατί; Γιατί είναι μαλάκας, γι΄ αυτό. Και δεν σκέφτεται. Αν σκεφτόταν δεν θα ήταν έτσι».

«Να σου πω κάτι. Μπορεί να μην σκέφτεται στην επιφάνεια, αλλά στο πίσω μέρος του μυαλού, εκεί όπου ζει εκείνη η μικρή φωνούλα, όλοι σκέφτονται. Εκεί όλοι ξέρουν. Απλώς μερικοί διαλέγουν να τη σωπαίνουν και το καταφέρνουν με τον καιρό».

«Εγώ ξέρω ότι είναι αδερφός μου. Είναι αίμα μου. Και αν θα πρέπει να γίνω δεύτερος ή πρώτος πατέρας του για να τον κρατήσω στη

ζωή, θα το κάνω».

«Εσύ ρε Πέτρο θα τον κρατήσεις στη ζωή; Αυτό είναι εγωιστικό».

«Καλά,τι λες τώρα;»

«Για σένα θα τον κρατήσεις; Άμα αυτός θέλει να τη σκοτώσει τη ζωή του, τότε εσύ τι δικαίωμα έχεις;»

«Έχω, γιατί μαζί με τη δική του τη ζωή σκοτώνει και τη δική μου και της μάνας του».

«Άρα δεν το κάνεις γι΄ αυτόν, αλλά για εσένα και τους γονείς σου. Δηλαδή για να μην χάσεις εσύ κάτι, προτιμάς να επιβάλεις τον εαυτό σου στον άλλο. Η αλήθεια όμως είναι πως εκείνος γουστάρει τη ζωή του να τη ρίξει στα σκουπίδια. Για τον άλφα ή βήτα λόγο. Μπορείς να τον συμβουλέψεις, να προσπαθήσεις να τον κάνει να δει και μια άλλη οπτική, αλλά χωρίς να του την επιβάλεις. Δεν έχει νόημα αυτό».

«Από πότε μου έγινες εσύ ψυχίατρος;»

«Από ανέκαθεν».

«Όχι "από ανέκαθεν". Ή ανέκαθεν ή από πάντα».

«Εσύ από πότε έγινες φιλόλογος;»

Χαμόγελα.

«Παρ΄ τον στο κινητό πάλι. Μπορεί να το σηκώσει».

«Σιγά μην το σηκώσει. Σκατά».

«Από κάνα φίλο του δεν έχεις τηλέφωνο;»

«Έχω, του Μπαταρία. Και ενός... Κάγκελου».

«Ονόματα είναι αυτά;»

«Όχι, στάσεις ζωής».

Η εκδρομή στέφθηκε, αλλά με μαραμένα στεφάνια. Ο Φριτζ άφαντος, σε μια από τις γνωστές-άγνωστες περιπλανήσεις του, μαζί με τους γνωστούς-άγνωστους φίλους του. Παρ΄ όλα αυτά μια εκδρομή είναι πάντα μια εκδρομή. Δηλαδή κάτι το ευχάριστο. Έπειτα από λίγες μέρες, καθώς ο Απρίλης θα πλησίαζε στο τέλος του και

ο κόσμος θα ετοίμαζε τις χρωματιστές απόχες του για να πιάσει το Μάη, ο Φρίξος θα έκανε την εμφάνισή του στα κανάλια της τηλεόρασης, μαζί με τους φίλους του να διεκδικούν το δικό τους κομμάτι απ΄ την πίτα. Κάπου έξω από το Πολυτεχνείο της πρωτεύουσας με καπνούς, μάσκες και άποψη για τον κόσμο.

Ο Απρίλης ζέσταινε τη γη, η Φαίη ζέσταινε το φαγητό της και ο Πέτρος προσπαθούσε να ζεστάνει την καρδιά του. Μάταια. Εφησυχασμένος από την κατανόηση της συναισθηματικής του ιδιαιτερότητας, προσπαθούσε να ξεπεράσει έναν έρωτα που είχε χτίσει μόνος στο μυαλό του, ίσως για να κάνει τη ζωή του λίγο πιο πικάντικη. Πάντως αυτό που συμπέρανε είναι πως ακόμα και οι φτιαχτοί έρωτες πονάνε αληθινά.

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΕΜΑΡΑΣ

Καναπές. Τηλεόραση. Τέσσερα πόδια στο τραπέζι, σταυρωμένα ανά δύο. Τηλεκοντρόλ. Ανία.
-Ρε Πέτρο.
-Έλα.
-Πιάσε μία τα τσιγάρα μου.
-Ξέρεις, σκεφτόμουν...
-Χαίρομαι για σένα, πιάσ΄ τα μία τώρα, είναι δίπλα απ΄ το αριστερό σου πόδι.
-...Πόσα θα μου έδινες για να σου δώσω τα τσιγάρα σου;
-Ε;
-Πόσο αξίζει η βαρεμάρα σου;
-Χμ, δύσκολη ερώτηση.
-Σκέψου το.
-Θα έλεγα, άνετα είκοσι με τριάντα λεπτά.
-Κι αν ήθελες μια μπίρα απ΄ το ψυγείο τώρα;
-Μα δεν θέλω, μόνο τα τσιγάρα θέλω, γι΄ αυτό κάνε μία με το πόδι

προς τα δω.
-Ναι, λέμε ρε παιδί μου, άμα.
-Ίσως και μισό ευρώ αν ήταν παγωμένη.
-Και αν ήθελες να πεταχτώ να σου φέρω κάτι σημειώσεις απ΄ τη Φανή;
-Απ΄ τη Φανή; Μπορεί και πεντάευρο.
-Τι έγινε; Μαλώσατε;
-Περίπου. Θα της περάσει.
-Εσένα, θα σου περάσει;
-Πέτρο; Πόσα θες για να μ΄ αφήσεις να δω τον αγώνα;
-Έλα, αφού χάνετε ούτως ή άλλως- στραβοκοίταγμα. Με δύο ευρώ δεν ξαναμιλάω.
-Ωραία, σου κερνάω το επόμενο ταξί.
-Πάντως μαλάκα, θα μπορούσα να το κάνω επάγγελμα αυτό.
-Ποιο;
-Το να κάνω αυτά που βαριέται να κάνει ο κόσμος, επί πληρωμής.
-Είναι πολλά, δεν βαριέσαι;
-Βαριέμαι η αλήθεια είναι.
-Σπρώξε τα τσιγάρα τότε. Και έχασες και το ταξί.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ Η ΑΓΑΠΗ

Αυτή ήταν η πρόταση-κλειδί για μια από τις γνωστές συζητήσεις μεταξύ Τόλη και Πέτρου, οι οποίες όλο και συχνότερα απασχολούσαν τις μεταμεσονύχτιες ώρες τους. Ο Πέτρος έκλεινε το μαγαζί περίπου στις δύο το πρωί, τις καθημερινές τουλάχιστον. Ο Τόλης κάπου τότε ξεμπέρδευε από τις υποχρεώσεις του διδακτορικού του, που σαν πανεπιστημιακό βαμπίρ τού ρουφούσε το αίμα όλο και περισσότερο. Έτσι έπιναν μια μπίρα πριν πάνε για ύπνο. Όμως περνούσαν καλά και η μια γινόταν δύο και το μισάωρο, μία ώρα και προς το τέλος του Απρίλη κατέληγαν πολλές φορές να βλέ-

πουν την αυγή. Ο τόπος δεν ήταν προκαθορισμένος. Πότε το λιμάνι, πότε το κάστρο στην παλιά πόλη, πότε κάποιο παγκάκι πλατείας ή ένα αντικέ καφενείο, πατσατζίδικο ή κάποιο βρώμικο, ακόμα και σε τοπικό κωλάδικο είχαν καταλήξει ένα βράδυ που έβρεχε ο ουρανός αλύπητα. Κανείς απ΄ τους δύο δεν πίστευε πως θα μπορούσαν να ταιριάξουν ως άτομα, γιατί πολύ απλά όντως δεν ταίριαζαν καθόλου, ούτε ιδεολογικά, ούτε φιλοσοφικά, ούτε ηθικά, ούτε κοινωνικά, ούτε συναισθηματικά, ούτε πολιτικά. Μέχρι και στα αθλητικά αντίθετοι ήταν· ο Τόλης ασχολιόταν, ο Πέτρος όχι. Όπως όμως σε όλες τις γνήσιες φιλίες, ήταν θέμα αρχών και σεβασμού. Σεβασμός προσώπου, χαρακτήρα και αποφάσεων. Από συγκυρίες, όπως η αϋπνία και η ανάγκη για κουβέντα, πέρασαν πολλά βράδια και έχτισαν κάτι δυνατό ανάμεσά τους. Και είναι τόσο ευχάριστα περίεργο, πόσο πιο εύκολα χτίζονται αυτές οι φιλίες της καρδιάς μετά τα μεσάνυχτα. Ο χρόνος κύλαγε αδάμαστος όταν ήταν μαζί, ενώ το χάος κυριαρχούσε όταν ήταν χωριστά.

«Απίστευτη!» ο Πέτρος κάτι θυμήθηκε. Από εκείνα τα κάτι τα οποία θυμάσαι πού και πού.

«Τι ρε;»

«Ούτε το ένα δεν μου έδωσε!»

«Το ένα; Το ένα τι; Το ένα τουίξ; Το ένα μπουένο;»

«Όχι, το ένα σχέδιο».

«Εξηγήσου. Δεεεεεν...»

«Την Παρασκευή. Πήρα τη Ναταλία και πήγαμε μια βόλτα πριν τη δουλειά. Και μας σταμάτησε στο δρόμο ένας τύπος, Ρώσος, Σλάβος, σκλάβος, δεν ξέρω τι σκατά ήταν, και άρχισε να τη ζωγραφίζει ή μάλλον να την κόβει με ένα ψαλίδι...»

«Σατανικό, ανατρίχιασα»

«...σε ένα χαρτί».

«Α. Προχώρα».

«Και της έκανε, κόβοντας, το αρνητικό περίγραμμά της σε καρικατούρα. Πολύ πετυχημένο αν θες τη γνώμη μου».

«Καλόγουστο ακούγεται».

«Είπα κι εγώ, να το παίξω...»

«Κορόιδο;»

«Άντρας».

«Το ίδιο κάνει. Άσε να μαντέψω. Της είπες πως ένα σκίτσο δεν μπορεί την ομορφιά της ούτε στο ελάχιστο να καθρεφτίσει; Πως η αστείρευτη πηγή απ' την οποία ο Κρόνος...»

«Όχι, σκάσε, απλά το πλήρωσα».

«Αα. Αααα. Α».

«Το σκίτσο έβγαινε σε δύο αντίτυπα. Έξυπνοι οι Ρώσοι. Σου λένε το κάνουμε διπλό. Όταν έρχεται το ζευγαράκι κάνουμε σκίτσο του τύπου...»

«Κάνουμε και σκίτσο της κοπέλας...»

«...Και τους λέμε ν' ανταλλάξουν ο καθένας από ένα αντίτυπο ώστε να έχουν ο ένας τον άλλον...»

«...Και βγάζουμε διπλά λεφτά!»

«Το 'πιασες. Είσαι καλός».

«Και εσύ φίλε μου. Πες μου όμως το πρόβλημα; Η παρατυπία ποια ήταν; Σε ξεγέλασε ο Ρώσος;»

«Όχι. Η γυνή! Δεν μου έδωσε το αντίτυπό της, το έξτρα».

«Ε, ούτε εσύ της έδωσες δικό σου».

«Δεν είναι αυτό το θέμα! Εξάλλου εγώ το πλήρωσα».

«Ρε Πητ. Να σε ρωτήσω κάτι; Γιατί ταλαιπωριέσαι ακόμα με την τύπισσα; Την έχεις δει, πέντε, δέκα -καχύποπτο βλέμμα-, δεκαπέντε έστω φορές στη ζωή σου. Πόσο πολύ μπορεί να τη γουστάρεις; Δηλαδή, πόσο την έχεις ερωτευτεί; Μήπως όλο αυτό είναι λίγο στο μυαλό σου;»

«Ρε, είναι η πιο όμορφη γυναίκα που έχω αντικρίσει...»

«Οκ, δεκτό. Πέρα από αυτό όμως, δεν είναι και πολύ εντάξει. Δηλαδή το λουκ της, τα αιτιολογεί όλα;»

«Ε, όχι ρε».

«Τα περισσότερα;»

«Ίσως και να το κάνω αυτεπάγγελτα. Εν γνώσει μου. Ίσως να έχω ανάγκη κάτι τέτοιο για να βλέπω τη ζωή...»

«Τη Ναταλία».

«Όχι, τη ζωή. Να βλέπω τη ζωή πιο όμορφη».

«Μα νόμιζα πως είπες ότι είναι η πιο όμορφη απ΄ όλες».

«Ναι, η Ναταλία. Η ζωή όμως;»

«Και η ζωή είναι όμορφη. Απλά τα ΄χει μ΄ άλλον».

«Και η Ναταλία το ίδιο...»

«Χμ... Δεν είναι έτσι η αγάπη όμως».

«Και πώς είναι δηλαδή;»

«Η αγάπη είναι σαν τις σφραγίδες στα κλαμπ. Ξέρεις που σου βάζουν για να δείχνουν ότι έχεις πληρώσει. Έτσι όσες φορές κι αν βγεις και ξαναμπείς δεν ξαναπληρώνεις. Έτσι είναι κι η αγάπη. Ανιδιοτελής. Μια φορά δίνεις και μετά είσαι μέσα».

«Μαλάκα, δεν κατάλαβα τίποτα απ΄ όσα είπες».

«Σάμπως κατάλαβα εγώ; Το άκουσα κάπου στην τηλεόραση και ήταν πολύ βαθυστόχαστο. Συμβουλή ολόκληρη».

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Ο Άλεξ ήταν έτοιμος να σηκώσει το τηλέφωνο. Χρειαζόταν συμβουλή. Χρειαζόταν τον Μπάμπη. Επειγόντως.

«Έλα Mpampis», η φωνή του απεγνωσμένου ασώτου υιού στη μια άκρη του ακουστικού.

«Έλα ρεμάλι», η βαριά, στριφνή απάντηση από την άλλη.

«Mpampis, χρειάζομαι τη συμβουλή σου. Επειγόντως. Πιάσε μια μερίδα κοντοσούβλι-320γρ. χοιρινό νωπό, ξέρεις, ένα τζάτζο, δύο πατ και έλα».

«Μουστ και κετς θες;»

«Και δεν φέρνεις; Καίγομαι».

«Σε δύο είμαι εκεί».

Η ταχύτητα με την οποία ο Μπάμπης ο σουβλατζής ετοίμαζε τις πίτες, έχει απασχολήσει κατά καιρούς διάφορους επιστήμονες που κινούνται στο πεδίο του χωροχρόνου και των κβάντων. Η αστραπιαία εκτέλεση οιαδήποτε παραγγελίας, στοιχείο πάνω στο οποίο ο Μπάμπης είχε στηρίξει το πλάνο επιχειρηματικότητάς του, θα ήταν λογικά αποδεκτή μόνο αν το οβελιστήριο του με όνομα «Η ΤΑΧΥΣ», βρισκόταν σε κάποια αρχαία, χαμένη χρονοδίνη. Παρ' όλες τις πολύχρονες μυστικές μελέτες κανένας ποτέ δεν μπόρεσε να εξηγήσει γιατί η παραγγελία ερχόταν όντως σε δύο. Λεπτά. Ο Άλεξ είχε τη δική του θεωρία για να εξηγήσει το εξωπραγματικό αυτό γεγονός. Πίστευε πως ο χρόνιος παρασκευαστής του πιτοτυλιχτού σαλατόγυρου είχε αναπτύξει, λόγω εμπειρίας, μαντικές ικανότητες, με αποτέλεσμα να γνωρίζει την παραγγελία του επόμενου τηλεφωνήματος πριν αυτό καν πραγματοποιηθεί. Όπως και να είχε, ο Μπάμπης χτύπησε το κουδούνι σε ακριβώς δύο λεπτά.

«Πατέρα!» Μια οικεία αναφώνηση καθώς η πόρτα άνοιγε.

«Παιδί μου. Τι σου κάνανε;»

«Κάτσε Mpampis, έχω πρόβλημα. Ούτε το χόρτο δεν μου δίνει λύση».

«Δεν σου 'χω πει ρε μαλακισμένο να κόψεις αυτές τις βλακείες; Μόνο τα πρόβατα και οι χορτοφάγοι τρώνε όλη μέρα χόρτα και με κανέναν απ' τους δύο δεν έχω ιδιαίτερες συμπάθειες».

«Ρε πατέρα, άσε το κήρυγμα, με ταλαιπωρεί η δικιά μου».

«Τι της έκανες;»

«Καλά δεν ακούς τι σου λέω; Αυτή με ταλαιπωρεί!»

Ο Μπάμπης έριξε ένα επικριτικό βλέμμα στον άσωτο υιό του. «Ρε ρεμάλι, μια ζωή προβλήματα έχεις με τις γυναίκες. Άρα δεν σου φταίνε αυτές. Λέγε τι έκανες;»

«Τίποτα, τίποτα. Μπορεί ίσως να ξέσπασα λίγο παραπάνω και να είπα λίγες λέξεις που δεν έπρεπε. Ξέρεις εμένα μ' αρέσει να λέω τα πράγματα όπως τα σκέφτομαι».

«Αυτό είναι που γουστάρω σε σένα».

«Ε, τώρα δεν θέλει ούτε να με βλέπει».

«Θα της περάσει. Πίστεψέ με».

«Πίστευε και μη ερεύνα».

«Νήστευε και μη ταβέρνα».

«Βλέπω το χιούμορ σου Mpampis διατηρείται σε δυναμικά επίπεδα».

«Το γυμνάζω, γι' αυτό. Ο μικρός τι κάνει;»

«Ποιος, ο Πέτρος;»

«Ναι».

«Τραβιέται κι αυτός. Μ' ένα χαλόνι που του έχει βάλει τα δύο πόδια σε ένα παπούτσι».

«Ή τα δύο παπούτσια σε ένα πόδι;»

«Όπως το βλέπει ο καθένας αλήθεια. Το ίδιο σκατά είναι και τα δύο».

«Οι γυναίκες είναι σαν τα γραμματόσημα...»

«Όσο τις φτύνεις κολλάνε;»

«Όχι. Είναι σαν τα γραμματόσημα γιατί όποιος βρίσκει μία που να του φαίνεται ωραία, πιστεύει πως είναι και σπάνια. Μοναδική. Του παίρνει λίγο καιρό μέχρι να μπορέσει να συνειδητοποιήσει πόσο κοινή είναι».

«Κακό πράγμα η απομυθοποίηση Mpampis».

«Μιας και είπες απομυθοποίηση, καμιά μύθος έχεις να πιούμε;»

«Κάτσε να σε στρώσω, πιάσε καρέκλα κι έρχομαι. Εσύ Μπάμπη έχεις ερωτευτεί ποτέ;»

«Βέβαια, ένα χαλόνι καστανό, όταν ήμουν πιτσιρίκι, κάπου στα χρόνια σου».

«Ήταν κεραυνοβόλος;»

«Ποιος;»

«Ο έρωτας ρε Mpampis».

«Ναι, την ερωτεύτηκα εν ριπή ο φαλού».

«Εε, οφθαλμού;»

«Όχι. Ο φαλού». Ο Δον Ζουαν της πίτας έκλεισε το μάτι πονηρά

και κούνησε το δείκτη του κυκλικά, ώσπου να δείχνει κάτω, εκεί που βρισκόταν το όργανο του ερωτά του.

«Είσαι σιχαμερός».

«Εσύ είσαι οχτώ και σαράντα. Λέρα».

ΚΡΑΤΗΡΑΣ

Ο Πέτρος ήταν έτοιμος να βγει. Τελευταία μέρα του Απρίλη έλαχε να είναι Σάββατο. Είχε περάσει από το πανεπιστήμιο, παρ΄ όλο που ήταν μέρα που ούτε κι οι Εβραίοι δεν δουλεύουν, για να πει ένα «καλησπέρα» και να λάβει ένα «καλή τύχη» απ΄ τον Τόλη, που σε αντίθεση με τους Εβραίους, δούλευε. Το μπάνιο τον είχε δροσίσει και είχε καθαρίσει το δέρμα του από τη γύρη και τις σκόνες που του προκαλούσαν αλλεργία. Ο καιρός έξω ήταν αίθριος, δεν πίστευε πως θα χρειαζόταν κάτι παραπάνω από ένα ελαφρύ σακάκι. Διάλεξε και ένα από τα αγαπημένα του καπέλα που να ταιριάζει λίγο με το στυλ και κλείδωσε τρεις φορές την πόρτα ασφαλείας. Είχε ραντεβού με τη Ναταλία, στο σπίτι της. Όσο κι αν έλεγε να ξεκολλήσει, αυτός ήταν εκεί σαν να μην πέρναγε μια μέρα. Θα μπορούσε κανείς να πει πως βάδιζε στο στόμα του Λύκου. *Βρε το Ναταλάκι,* σκέφτηκε, χαμογελώντας, ότι θα ήταν η πρώτη ατάκα του Άλεξ, όταν αύριο του διηγούνταν τι είχε γίνει. Ο Άλεξ πάντα είχε έναν τρόπο να αφαιρεί ένα κομμάτι της βαρύτητας των καταστάσεων και αυτό ήταν κάτι που ο Πέτρος το ζήλευε.

Ο Πέτρος είχε ένα γερό μισάωρο περπάτημα μέχρι το σπίτι της και διάλεξε να ακολουθήσει την πιο ήσυχη διαδρομή για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του παράλληλα. Άνοιξε τα ψηλά κουμπιά του σακακιού του όσο και το βήμα του και βυθίστηκε στις σκέψεις.

Τι ήθελε από αυτή την κοπέλα; Πόσο πολύ την είχε όντως ερωτευτεί; Μήπως όλα αυτά ήταν ένα παιχνίδι του μυαλού του; Μήπως το γεγονός ότι δεν μπορούσε να την έχει, τον έκανε να τα νιώ-

θει όλα αυτά; Εξαιρετικά πιθανό. Πώς θα μπορούσε να έχει μια σίγουρη απάντηση; Πώς θα μπορούσε να βεβαιωθεί; Σε έναν από εκείνους τους εσωτερικούς διαλόγους που έκανε, είχε πει πως δεν αξίζει να κυνηγάς κάτι που από μόνο του φαίνεται ότι δεν τραβάει. Μια σχέση που για να προχωρήσει πρέπει να εφευρίσκεις συνέχεια κάτι καινούργιο και πρωτότυπο, δεν μοιάζει να φτουράει. Στο κάτω-κάτω τι πάει να πει «είναι η πιο όμορφη κοπέλα που έχω γνωρίσει», μια φράση που συχνά επαναλάμβανε στον εαυτό του, σαν ένα ξόρκι, ικανό να τον κάνει να ενώσει βουνά και να χωρίσει λίμνες για να βρίσκεται πλάι της.

Είχε πλησιάσει την κεντρική πλατεία και παρατήρησε για πρώτη φορά την άνοιξη σε ένα ανθισμένο παρτέρι, ενώ η σκέψη του δίκαζε την απομυθοποίηση. Το βήμα του γοργό, όπως του έβγαινε, ήδη είχε διανύσει τα μισά της διαδρομής. Ένα λεωφορείο κόντεψε να τον πατήσει όταν αναγκάστηκε να κατέβει απ΄ το πεζοδρόμιο, αφού μόνο πεζοδρόμιο δεν ήταν με τόσα εμπόδια, λακκούβες και κακοτεχνίες. Έχασε τον ερωτικό ειρμό των σκέψεων του γεμίζοντας οργή και αγανάκτηση. Η κατάντια της κοινωνίας του φαινόταν τόσο ντε φάκτο, τόσο παγιωμένη, που ούτε τη σκέψη του δεν ήθελε να σπαταλήσει για να την αναλογιστεί.

Καθώς έστριψε στη οδό Λ. ένα τεράστιο γιασεμί που είχε ξεχυθεί από τα μεταλλικά σύνορα μιας στριφογυριστής καγκελαρίας, αναθέρμανε το ρομαντισμό του. Έκοψε ένα άνθος, μα του φάνηκε λίγο και έκοψε και δεύτερο, αυτή τη φορά με λίγο περισσότερο κοτσάνι. Πήρε μια τζούρα και αισθάνθηκε λίγο γήινος, έκλεισε τα μάτια και ένιωσε μακριά από τους μπετονένιους τοίχους της καθημερινότητας του. Κοίταξε το μίνι ματσάκι και σκέφτηκε πως κάθε γυναίκα στη ζωή του έμοιαζε με αυτό. Ότι αυτός αναζητούσε τα μικρά αυτά ματσάκια για να νιώθει καλύτερα μέσα σε ένα αφιλόξενο, απρόσωπο και παγερό περιβάλλον.

«Γεια!» ακούστηκε η γνωστή γλυκιά, σαν από σαντιγί, φωνή της αγαπημένης του μούσας.

«Γεια. Ε, δεν μπορώ τελικά. Απόψε. Για απόψε δηλαδή. Δεν μπορώ. Ήρθα απλώς να σου αφήσω αυτό», είπε αστραπιαία ο Πέτρος και εμφάνισε την τούφα από γιασεμί. Το κακόμοιρο τσαμπάκι είχε μαραθεί απ' την υγρασία της παλάμης του και δεν έμοιαζε άξιο να θεωρηθεί δώρο. «Μην ανησυχείς, θα φουντώσει αν του ρίξεις λίγο νερό». Έκανε να φύγει. Μα ξαναγύρισε. «Κανείς δεν αξίζει όλη αυτή την ταλαιπωρία. Καταλαβαίνεις;» Η τελευταία του λέξη δεν είχε ίχνος κακίας ή αυστηρότητας. Με αυτά τα λόγια έφυγε, αυτή τη φορά χωρίς να ξαναγυρίσει.

Ο Λύκος έμεινε άφωνος στο κατώφλι της πόρτας του, καθώς ο Πέτρος απομακρυνόταν ολοταχώς προς το κοντινότερο ανώνυμο μπαράκι στο οποίο θα μπορούσε να βουτήξει τα νεύρα του στο γιατρικό τους. Δυστυχώς το σώμα του τον οδήγησε μοιραία στο fra.p.e. που ήταν και το μόνο μέρος στο οποίο ήξερε να πάει μηχανικά.

Το μόνο σκαμπό που ήταν άδειο στο μπαρ έπρεπε να γίνει δικό του. Το σήκωσε απ' τη γωνία που ήταν παρατημένο πριν προλάβει κάποιος να το εντοπίσει. Το καλό του να δουλεύεις σε ένα μαγαζί, είναι ότι μαθαίνεις το χώρο και ξέρεις πού να ψάξεις όταν αναζητάς κάτι. Καθώς κουβαλούσε το σκαμπό που ήταν μισοκρυμμένο πίσω απ' τον καλόγερο με τα παλτά, μια παρέα έδειξε σημάδια δυσφορίας που δεν είχε παρατηρήσει τον κρυμμένο αυτό θησαυρό. Όλοι εκτός απ' τον τύπο που είχε πάρει σχεδόν με το ζόρι στα πόδια του μία από τις κοπέλες, που μόλις είχε γνωρίσει, «για να μην κάθεται όρθια και στραβώσει» όπως καθόλου κομψά έθεσε. Εκείνη εμφανώς απογοητευμένη απ' την απώλεια της σωτηρίας της κοίταξε τον Πέτρο στα μάτια καθώς περνούσε δίπλα της. Ο Πέτρος την αγνόησε. Είχε τα δικά του και δεν ήταν έτοιμος να το παίξει κύριος. Εξάλλου αν τόσο δεν της άρεσε, μπορούσε πάντα και να σηκωθεί.

Ο Πέτρος κοιτούσε το μικρό ποτήρι, ευρέως γνωστό στους κύκλους πελατών, σερβιτόρων και μπάρμεν ως σφηνοπότηρο, όταν άκουσε μια φιλική φωνή. Το στόμα του Τόλη που μιλούσε, φαινόταν παραμορφωμένο αν το κοιτούσες μέσα απ΄ το σφηνοπότηρο.

«Τι έγινε;» Ο Τόλης έκατσε όρθιος, απουσία σκαμπό, ακουμπώντας το πόδι του στο μεταλλικό σίδερο στο κάτω μέρος της μπάρας, επιχειρώντας να δώσει έτσι στη στάση του άποψη. «Δεν πήγες;»

«Πήγα. Αλλά έφυγα». Ο Πέτρος μιλούσε διστακτικά, χαρακτηριστικό της αβεβαιότητας των επιλογών του.

«Γιατί; Τι έγινε;»

Ο Πέτρος σηκώθηκε, έκανε μια βόλτα μέχρι τη μέσα πλευρά της μπάρας, έβαλε μια τεκίλα για το φίλο του και επέστρεψε πάλι στο σκαμπό.

«Σου έχει τύχει ποτέ να γνωρίσεις μια κοπέλα και να την εξιδανικεύσεις; Να την κάνεις σύμβολο;»

«Εεε... Όχι, αλλά συνέχισε».

«Είναι ωραίο συναίσθημα αυτό. Κάτι που δεν αλλοιώνεται απ΄ το ατελές του ανθρώπινου».

«Ε; Έχεις πάρει τίποτα;»

«Όχι. Απλώς σκέφτομαι».

«Πάντα σκέφτεσαι. Να δω πότε θ΄ αρχίσεις να ζεις κιόλας».

«Γι΄ αυτό έφυγα. Γιατί αν έμενα εκεί μαζί της, τίποτα δεν επρόκειτο να βγει σε καλό».

Ο Τόλης ίσα που άκουσε το τελευταίο σχόλιο απ΄ το φίλο του, καθώς το μάτι του είχε πέσει στη θελκτική Φραντζέσκα. Η Φραντζέσκα ήταν μία από τις τρεις καθηγήτριες χορού της Φένιας και της Φαίης. Επίσης η πρώτη στη σειρά προτίμησης του Τόλη. Ψηλή με μακριά πόδια, κόκκινα μαλλιά λίγο πιο δαμασκηνί όμως απ΄ της Φανής, άσπρο δέρμα με λίγες φακίδες στο πρόσωπο, κάπου λίγο μετά τα τριάντα όπως ο ίδιος εκτιμούσε, ήταν μια λάτιν παρουσία σε ένα κατά τα άλλα εργοστασιακό σκηνικό. Η χορεύτρια είχε δείξει το ενδιαφέρον της για τον Τρολ και παλιότερα- ως εκεί. Του Τόλη βέ-

βαια δεν του καιγόταν καρφί ιδιαιτέρως για τη Φραντζέσκα, γι᾽ αυτό και δεν είχε αντιδράσει. Τώρα όμως λίγο η τεκίλα, λίγο η συζήτηση και λίγο η μοναξιά, αποφάσισε να πάει να της μιλήσει.

Ο Πέτρος έμεινε αγκαλιά με το σφηνοπότηρο του, κοιτώντας το υπόλοιπο μαγαζί να διασκεδάζει, είδε πρόσωπα να μιλούν με ενδιαφέρον, άλλα αναψοκοκκινισμένα απ᾽ τη ζέστη ή από τα γέλια, είδε μάτια να κοιτούν λαμπερά το συνομιλητή τους και ζήλεψε όλους αυτούς τους ανθρώπους που έμοιαζαν να περνούν τόσο ευχάριστα και διασκεδαστικά το βράδυ τους. Αναρωτήθηκε αν όντως εκείνη τη στιγμή όλοι αυτοί περνούσαν τόσο καλά ή αν βαριόνταν κατά βάθος και απλά είχαν καλύτερες θεατρικές ικανότητες από εκείνον. Γιατί όταν ο Πέτρος βαριόταν, όλοι το καταλάβαιναν.

Μπήκε για άλλη μια φορά μέσα από τη μπάρα, έβαλε στον εαυτό του μια τεκίλα και έστειλε με τον Διαμαντή, το σερβιτόρο της σημερινής βραδιάς, ένα ακόμα ποτό στον Τόλη. Όταν επέστρεψε στη θέση του, το μάτι του έπεσε πάνω σε μια κοπέλα που πραγματικά ήταν πανέμορφη. *Ίσως η πιο όμορφη κοπέλα που έχω δει ποτέ,* ετοιμάστηκε να πει, μα συγκρατήθηκε, από σεβασμό προς την αξιοπιστία των δηλώσεων του. Ο Πέτρος πολλές φορές έκανε flash forward σε σκηνές από την εξιδανικευμένη σχέση που θα ήθελε να έχει. Με μια κοπέλα χωρίς πρόσωπο μα μονάχα σιλουέτα, φανταζόταν να κάθεται στον καναπέ μαζί του, να έχει κουρνιάσει στην αγκαλιά του φορώντας εκείνες τις λαγουδίσιες παντόφλες της που κι εκείνος τις λάτρευε, και να παρακολουθούν μαζί ταινία. Τη φανταζόταν αφοσιωμένη στην ταινία, να γελάει με τα ίδια αστεία που γελούσε κι αυτός, να κάνει σχόλια ρίχνοντας το μαλλί πίσω στην πλάτη της, χωρίς να χαλάει την ατμόσφαιρα της ταινίας και πάντα να βρίσκει χρόνο να του κάνει ένα από τα ανύποπτα χαδάκια που τόσο του άρεσαν. Τα αναψοκοκκινισμένα της μάγουλα να επισημαίνουν πόσο θερμή στην πραγματικότητα ήταν, ενώ τα δάχτυλά της λεπτά και λυγερά να ξανεμίζουν τα μαλλιά της, όπως ακριβώς θα έκανε ένα απαλό ρεύμα αέρα. Μετά μια λάμψη και ξαφνικά να

τη, τη φανταζόταν καθισμένη στο χαλί του σαλονιού, να παίζει μαζί με την παρέα επιτραπέζια παιχνίδια. Το χαμόγελό της τόσο δυνατό που σε έκανε κι εσένα να χαμογελάς. Μετά μια λάμψη και οι δυο τους πηγαίνουν βόλτα στο δρόμο, είναι νύχτα, περπατούν κάνοντας σχήματα, χαζεύουν τον κόσμο γύρω τους και μιλούν φιλοσοφικά για τις αλήθειες που έχουν ανακαλύψει στη ζωή τους. Αυτές οι εικόνες, αναμφίβολα επηρεασμένες απ΄ τις πολλές χολυγουντιανές ταινίες που έχει δει στον υπολογιστή του, τού έρχονταν από μόνες τους και υποσυνείδητα τις αναζητούσε.

«Η ζωή δεν είναι ταινία...» μια φωνή σαν απ΄ το μυαλό του, περιγέλασε τις αισθήσεις του. Ήταν όμως απ΄ τα αριστερά του. Και ήταν της Γατούλας.

«Όμως πολλές φορές μοιάζει ε;»

«Μόνο αν τη θες να μοιάζει!» απάντησε η Γατούλα τόσο πιο χαριτωμένα.

«Πάμε να φύγουμε;»

«Πάμε».

«Φεύγω», είπε από μακριά στον Τόλη κι εκείνος χαμογέλασε.

«Και εγώ», απάντησε ο Τόλης και ο Πέτρος τού ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Τα λέμε αύριο», είπε πάλι ο Πέτρος, επιβεβαιώνοντας αυτό που και ο Τόλης σκεφτόταν ταυτόχρονα. Ένας από τους συνηθισμένους τους καφέδες στο γραφείο του στο πανεπιστήμιο.

«Κράτα γερά», επιβεβαίωσε και ο Τόλης χαμογελώντας.

Ειρωνικά, εκείνη η στιγμή ήταν και η τελευταία φορά που τον είδε.

Μαΐος

_Ή αλλιώς, «όταν η άνοιξη χόρτασε να σκορπάει χαρταετούς στον ουρανό»

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΑΣΤΡΟΝ

«Και τι θα δείτε;»

«Αυτό τι σου λέει;»

«Όχι, δεν είναι καλό, το ΄χω δει».

«Μπάμπη δεν σου ξεφεύγει τίποτα ε;»

«Πολλή υπόθεση, λίγη δράση... Να δείτε αυτό καλύτερα».

«Α, παίζει η Κάρμεν Ηλέκτρα; Αυτή δεν ήταν κορίτσι του Μιτς;»

«Του ποιανού;»

«Του Μιτς απ΄ το μπέιγουοτς, Mpampis».

«Εγώ την ξέρω απ΄ το μπέιμπγουοτς. Πολλή δύναμη στον κινητήρα».

«Και από ζυγοστάθμιση;»

«Αλφάδι».

«Κίνηση;»

«Στους τέσσερις τροχούς».

«Σασμάν;»

«Και σασμάν και αμορτισέρ και καρμπιρατέρ και Φρανκ ντε Πιερ και απ΄ όλα».

«Χμ, δεν ξέρω. Αυτό μου μοιάζει καλύτερο. Παίζει κι ένας γνωστός μπιμουβάς».

«Ρε τσόντα θα πάτε να δείτε ή μπας-κλας ταινία του κώλου;»

«Γιατί και η τσόντα τι είναι;»

«Η τσόντα είναι ποίηση».

«Είστε σοβαροί;» μια γυναικεία φωνή χάλασε τον αντρικό φιλοσοφισμό. «Θες να τα ξαναβρείτε και θα την πας να δείτε *τσόντα*;»

«Γιατί, πιστεύεις δεν θα της αρέσει;» ρώτησε ο Άλεξ με την απορία απότομα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, καθώς άκουγε τη Φένια να τον επιπλήττει. Η Φένια απ΄ την άλλη δίστασε να απαντήσει.

«Άστο, ξέχνα το», είπε αδιάφορα. *Όντως παίζει να της αρέσει,* μονολόγησε πηγαίνοντας προς την κουζίνα. Ένιωθε νευριασμένη. Μέσα από το θέατρο αυτό του παραλόγου ένιωθε την προσωπική της ανωτερότητα να ενισχύεται. Θεωρούσε πως ήταν η μόνη στην παρέα, λογική και άρτια μεγαλωμένη για να τύχει μιας καλύτερης μοίρας.

Ο Άλεξ φαλλοκράτης, οπαδός του σταρχιδισμού, τεμπέλης και ανώριμος, ζύγιζε τη ζωή με ασθενικά κριτήρια. Η Φανή φαντασμένη και συνεπαρμένη, νυμφομανής με άποψη-φούσκα για τα πάντα, νάρκισσος και κατά τα άλλα απαίδευτη στις κακουχίες της ζωής, προικισμένη με ένα σωρό καλά που δεν της άξιζαν. Η Φαίη ντροπαλή και ανήμπορη να διεκδικήσει ό,τι θέλει, από τον άντρα που ποθεί μέχρι και την καριέρα της, καταδικάζοντας την ίδια της τη ζωή σε χρόνια παράλυση. Ο Τόλης πεζός και αμάθευτος σε αυτό που ονομάζεται ευαισθησία και ανιδιοτέλεια, ζορίζοντας μόνο τα δικά του λουριά, έθετε στον εαυτό του όρια που ήξερε ότι μπορεί να φτάσει και ποτέ δεν ζητούσε παραπάνω. Τέλος ο Πέτρος, κλεισμένος στο δικό του παραμύθι, κάπου μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, κάπου μεταξύ ψυχασθένειας και σωτηρίας, ποιητής κατά φαντασία, ρομαντικός, αγαπητικός της μοναξιάς του, τής έμοιαζε. Ίσως ήταν ο δεύτερος ποιο σωστός απ΄ όλους μετά την ίδια.

Γιατί όμως να έχει τέτοια τύχη; Ή μάλλον τέτοια ατυχία. Γιατί είχε κολλήσει τώρα εδώ σε ένα αχούρι να ετοιμάζει φραπέδες για δύο αγροίκους, οι οποίοι συζητούσαν σε πιο σινεμά με τσόντες έπρεπε να πάει ο ένας την κοπέλα του; Πόσο πιο σουρεάλ μπορούσε να γίνει η κατάσταση; Η Φένια παράτησε κάτω τα ποτήρια και πήρε το μπουφάν της απ' την πολυθρόνα.

«Φεύγω», κοινοποίησε χωρίς να περιμένει απάντηση.

«Ε;» είπε ο Άλεξ.

«Καφέ;» είπε ο Mpampis.

«Γεια», είπε η Φένια και πήρε τους δρόμους. Έκανε ένα μεγάλο περίπατο. Εκείνη ήταν η μέρα που κατάλαβε πως έπρεπε να μάθει να αγαπάει τους ανθρώπους γύρω της χωρίς αυτήν την αυστηρή κριτική, χωρίς να προσπαθεί να τους αλλάξει και να τους διαμορφώσει όπως αυτή πίστευε ότι θα έπρεπε να είναι. Γιατί οι άνθρωποι διαφέρουν και το ποιος είναι σωστός και ποιος όχι είναι μια κουβέντα χωρίς πάτο και ήταν καταδικασμένη σε δυστυχία αν τη συνέχιζε. Στο κάτω-κάτω της γραφής και η ίδια της έσερνε τα δικά της μειονεκτήματα, ένα σωρό βαλίτσες από μια ταραγμένη ζωή.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πρώτη του Μάη και όλα στην πόλη είχαν παραλύσει. Εργάτες και εργοδηγοί φόρτωσαν αμάξια, μηχανές και λεωφορεία, και κατευθύνθηκαν προς την εξοχή. Να πιάσουν το Μάη. Οι φοιτητές που το πρωινό ξύπνημα δεν ήταν και το δυνατό τους σημείο, σηκώθηκαν, ως επί το πλείστον, το μεσημέρι για να βρουν μια πόλη ερημωμένη. Οι μόνοι που ακόμα βρίσκονταν εκεί ήταν οι αριστεροί φίλοι τους που είχαν διαδηλώσει στο κέντρο της πόλης, διατηρώντας έτσι μια παράδοση ζεστή χωρίς απαραίτητα να τους έχει βιωματικά απασχολήσει ποτέ. Όπως και να 'χε τα φοιτητικά στέκια γέμισαν και μερικοί αποφάσισαν να πιάσουν το Μάη του χρόνου.

Η παρέα απέτυχε να κανονίσει κάτι για την Πρωτομαγιά. Αυτή η αποτυχία στηριζόταν σε τρεις βασικούς παράγοντες. Τον Πέτρο, τις χορεύτριες τάνγκο της Σιγκαπούρης και τον Σάουρον.

Ο ΚΥΡ-ΘΥΜΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ ΤΑΝΓΚΟ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

Ήταν περίπου τέτοια εποχή, πριν τέσσερα χρόνια όταν ο κυρ-Θύμιος, μαζί με τον κολλητό του τον Λεωνίδα, ταξίδεψαν στας Ευρώπας. Πορτογαλία για την ακρίβεια. Ποιος είναι ο κυρ-Θύμιος; Είπαμε. Θείος της Φαίης και της Φανής. Κοινός, μακρινός και γουστόζος. Και ντυμένος στα χρώματα του έθνους.

Μπλε κασκόλ, μπλε καμουφλάζ, η σημαία της Ελλαδάρας μεταξοτυπία στη μούρη και οι δύο παλικαράδες, σαράντα εφτά χρονών έκαστος, σε μια έξαρση εφηβείας πήγαν να υποστηρίξουν το όνειρο. Η Εθνική στον τελικό του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος ποδοσφαίρου. Γύρω τους κι άλλοι πατριώτες, παιδιά με σημαίες στο μπόι τους και προσωπάκια βαμμένα μπλε με άσπρο, έφηβοι με ντουντούκες και βουβουζέλες, αλλά και ανάσες που βρωμούσαν μπίρα και σουβλάκι γιατί ναι, και εκεί υπήρχε gyros pita. Η Ελλάδα τελικό, «impossible is nothing», «θα πάρω την κούπα και θα φύγω, Λούις Φίγκο, Λουις Φίγκο», «πάμε ρε Ελλαδάρα», «θα τους πάρουμε τα σώβρακα», «δεν μας ξέρουν καλά εμάς», «ποιος Ζιντάν και ποιος Ζεράρ ντε Παρτιέ καλά μας τα ΄πε και αυτός!» Και να σου οι καπνοί κι οι τσίκνες και τα «γεια μας!» και τα «ώπα!», τα κρασιά και οι μπίρες να χύνονται στα τραπέζια απ΄ τα τσουγκρίσματα. Αληθινό ελληνικό γλέντι μέχρι πρωίας. Ο κυρ-Θύμιος βέβαια ως αυθεντικός Έλλην (μαζί και ο φίλος Λεωνίδας) δεν είχαν προμηθευτεί εισιτήρια για τον τελικό. Πιστεύω πως η στάση του ήταν περίπου η εξής: «Ναι μωρέ θα βρούμε, μην αγχώνεσαι», ενώ για το θέμα ξενοδοχείου: «Έλα μωρέ, ολόκληρη Πορτογαλία ένα δωμάτιο δεν θα ΄χει και για μας;» Εισιτήριο επιστροφής; «Σιγά μωρέ πόσοι

Έλληνες θα γυρίζουν, μια σταλιά είναι η Ελλαδίτσα μας!»

Έτσι όταν το απόγευμα του τελικού τα hanged over, απ΄ την πολλή αλκοόλη και τα πολλά τσουγκρίσματα, Ελληνοπαλικάρια έφτασαν έξω απ΄ το γήπεδο, αγκομαχώντας για το εικοσάλεπτο περπάτημα που αναγκάστηκαν να κάνουν, δεν υπήρχε εισιτήριο ούτε για δείγμα. Υπήρχαν όμως και άλλοι Έλληνες σαν κι αυτούς, που είχαν σκάσει μύτη χωρίς εισιτήριο, «τσολιάδες», όπως θα έλεγε και ο Άλεξ. Αλλά όπως είπαμε, εισιτήρια γιοκ. Για την ακρίβεια δεν υπήρχαν εβδομάδες πριν, αλλά αυτό ήταν κάτι το ασήμαντο. Ο ένστολος, και άμοιρος ελεγκτής, απορούσε τι είχε φταίξει και τι πλήρωνε, να έχει τριακόσιους νοματαίους να του φτύνουν σάλια και θυμό στα μούτρα, σε σπαστά αγγλικά. Αδικημένοι απ΄ τους πάντες και τα πάντα, απαιτούσαν να τους παραδώσει το κεφάλι του Ιωάννη στο πιάτο.

«Μίστερ, γιου σίριους; Ελλαδάρα ρε, φαίναλ κι εμείς απ΄ έξω;»

«What sir?»

«US λέω, US? OUT? GREECE FINAL FRIEND!»

«Ρε Θύμιο, πες κι εσύ κάτι στον καραβανά από δω, δεν ταξίδεψα εγώ μέχρι την άλλη μεριά του κόσμου για να μείνω έξω».

«Μίστερ, εδώ, εγώ σου μιλάω, Greece in the final μίστερ!»

«Yes I know sir, but you have no tickets. I am very sorry but you cannot go in».

«Βρε το μαλάκα, τι λέει ρε Θύμιο;»

«Τι να λέει, ότι δεν έχουμε εισιτήρια. Τι είναι αυτοί οι Πορτογάλοι ρε;»

Από πίσω η οχλαγωγία έδινε ρυθμό και ο Λεωνίδας έξαλλος και αναψοκοκκινισμένος προσπαθούσε να βρει το δίκιο που δεν είχε ποτέ.

«Ε, ρε τρόμπες Πορτογάλοι, μου θέλετε και να μπείτε στην Ευρώπη ρε, γαμώ το πόρτο-ρίκο σας ρε!» Από πίσω το αβαδαντάρισμα του πλήθους συνέχισε με ατάκες του στυλ, «πες τα αδερφέ!», «πάνε να μας φάνε πάλι ρε!», «τσιράκια των Αμερικάνων κι αυτοί!» και η ένταση όλο και δυνάμωνε. Δεν θα αργούσε να ξεσπάσει ένας

πατροπαράδοτος ελληνικός καυγάς. Ήδη μια ομάδα παρακείμενων αστυνομικών είχε μυριστεί τη φασαρία και είχε αρχίσει να χαϊδεύει νευρικά την πάνω μεριά των γκλοπ τους.

«Ρε συ Θύμιο, πόσα γαμημένα χιλιόμετρα είναι η Πορτογαλία;»

«Πού να ξέρω ρε μαλάκα; Σου μοιάζω για πιλότος;»

«Ε, περίπου ρε! Τι σκατά σου μάθανε στο λύκειο;»

«Ξέρω ‘γω, καμιά δεκάρα χιλιάδες;»

«ΜΙΣΤΕΡ! ΤΕΝ ΘΑΟΥΣΑΝΤ ΚΙΛΙΟΜΙΤΕΡΣ! ΤΕΝ ΡΕ! ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΩ;»

«Excuse me sir?»

«ΦΑΚ ΠΟΡΤΟ-ΡΙΚΟ ΑΪ ΣΕΪ!»

«Sir, I have to ask you to leave please. All of you. Or I will be forced to call the police and things might get ugly».

«Τι “άγκλι” λέει ρε Θύμιο, εσύ που τα μιλάς;» Ο κυρ-Θύμιος ήταν ο σπουδαγμένος από τους δύο. Δηλαδή είχε βγάλει το λύκειο και είχε και μια πινελιά αγγλικής στο πετσί του.

«Λέει δεν σ’ αφήνει γιατί είσαι άσχημος».

Ο Λεωνίδας με τους τριακόσιους οργισμένους Έλληνες στο πλευρό του δεν είχε σκοπό να κάνει πέρα όμως. Έτσι τα πράγματα «did get ugly». Μετά από μισή ώρα και οι τριακόσιοι Ελληνάρες είχαν βγει στη γύρα με θιγμένο τον εγωισμό απ’ την ταπείνωση και τις μπαστουνιές, ψάχνοντας για κάνα μπαράκι που να δείχνει τον αγώνα. Το τσούρμο απ’ όπου περνούσε σκορπούσε πανικό, χάος, βρωμιά, ενώ κάποιος με αρκετή φαντασία θα μπορούσε να τους παρομοιάσει με τους τρελούς Γαλάτες. Μόλις δε, μπήκε το νικητήριο γκολ, οι σκέψεις όλων δεν ήταν στο να πανηγυρίσουν, μα στο να βρουν εκείνον τον κακομοίρη ελεγκτή και να του φωνάξουν «ΙΝ ΓΙΟΡ ΦΕΙΣ ΡΕ, ΧΑΡΙΣΤΕΑΣ ΡΕ, ΧΑΟΥ ΓΙΟΥ ΛΑΪΚ ΙΤ ΝΑΟΥ ΜΑΛΑΚΑ! ΕΕΕ, ΟΟΟ, ΠΗΡΑΜΕ, ΤΟ ΠΗΡΑΜΕ, ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ» και άλλα τέτοια συναφή. Όπως και έκαναν. Και είπαν και μερικά παραπάνω για τη μάνα του. Και πάλι τις μάζεψαν και πάλι βγήκαν στη γύρα, αυτή τη φορά όμως, για πάρτι.

Η Ελλάδα το Ευρωπαϊκό; Δεν υπήρχε μεγαλύτερη δικαιολογία για διασκέδαση εκείνη τη στιγμή. Ο Λεωνίδας οδήγησε τους τριακόσιους του στα στενά των δρόμων της Λισαβόνας, αναζητώντας το κατάλληλο στέκι για το βράδυ. Δηλαδή ένα στριπτιζάδικο. Δυστυχώς η αναζήτηση στα τυφλά δεν απέδωσε καρπούς και έτσι μετά από αρκετό περπάτημα αποφάσισαν να στρατοπεδεύσουν στο πρώτο συμπαθητικό μαγαζί που θα είχε οποιουδήποτε είδους γυναικείο χορευτικό. Με την ελπίδα να το κάνουν αυτοί στριπτιζάδικο.

Μετά από συμβούλιο αποφάσισαν να κάτσουν στο «COLOMBUS», για δύο λόγους. Πρώτον γιατί θα είχε κάτι χορεύτριες τάνγκο και δεύτερον γιατί θα έδειχνε την απονομή του κυπέλου στην τηλεόραση, καθότι ο μαγαζάτορας δήλωσε αγνός φιλέλλην (μόλις είδε τους τριακόσιους πιθανούς πελάτες). Αφού απόλαυσαν το live, που τελικά ήταν βραζιλιάνικη σάμπα αλλά στα μάτια τους όλα τα λατινοαμερικάνικα χορευτικά ισούνταν με τάνγκο, κέρασαν δύο από τις μαύρες χορεύτριες ποτά. Οι οποίες μαύρες χορεύτριες βέβαια ήταν Βραζιλιάνες και όχι από τη Σιγκαπούρη, όμως έπιναν Singapore Sling γεγονός που έπεισε τους τριακόσιους ότι κατάγονταν από εκεί. Δυο-τρεις τις πρότειναν να τους ακολουθήσουν στο ξενοδοχείο τους. Βέβαια ίσως και να είχαν καταφέρει κάτι αν είχαν ξενοδοχείο να τις πάνε, αλλά πάνω στην έξαρση του τελικού, είχαν αμελήσει να βρουν δωμάτιο, έστω και τελευταία στιγμή. Έτσι οι μαύρες χορεύτριες έφυγαν απογοητευμένες, το πλήθος έσπασε και οι τριακόσιοι περιπλανήθηκαν από παγκάκι σε παγκάκι μέχρι το πρωί, τραγουδώντας το ρεφρέν του «We are the champions», με έξτρα έμφαση στο «my friend». Βέβαια η ιστορία στην πατρίδα ακολούθησε άλλη πορεία, πέρασε τα όρια της μυθοπλασίας και ο κυρ-Θύμιος διηγούνταν τις χορεύτριες της Σιγκαπούρης με κάθε ευκαιρία, είτε στις ανιψιές του είτε στους φίλους τους, αποκτώντας έτσι κύρος πρωθυπουργού στη χειρότερη.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ – ΜΕΡΟΣ ΝΤΕΥΤΕΡΟΝ

Όπως είπαμε λοιπόν, ο πρώτος παράγοντας της αποτυχίας του να κανονιστεί κάτι για Πρωτομαγιά ήταν ο Πέτρος. Ο Πέτρος δεν είχε δώσει σημάδι ζωής εδώ και δύο μέρες, όχι ότι αναρωτήθηκε κανείς πού είναι. Ο Πέτρος ήταν με τη Γατούλα. Περνούσαν τις μέρες και τις νύχτες στο σπίτι της, χωρίς υποχρεώσεις, χωρίς ρούχα, χωρίς ρολόγια, χωρίς τηλέφωνα, μονάχα με τηλεόραση, ταινίες, τσιγάρα, μουσική, φαγητό, γλυκά και πολύ-πολύ σεξ. Πολύ. Η Γατούλα ήταν αχόρταγη. Ο Πέτρος όχι τόσο, μα του άρεσε η ιδέα του να είναι, οπότε και το αφομοίωσε. Οι ώρες κυλούσαν σαν μαστουρωμένες και σύντομα δεν είχε διαφορά αν έξω ήταν μέρα ή νύχτα. Κρύο ή ζέστη. Ήλιος ή βροχή ή και χιόνι. Η μυρωδιά του φρέσκου αέρα τους χτυπούσε μόνο όταν άνοιγαν τα παράθυρα για να αερίσουν τον ντουμανιασμένο χώρο.

Ο δεύτερος παράγοντας ήταν ο κυρ-Θύμιος που είχε σκάσει εκτάκτως στην πόλη για κάτι δουλειές και αποφάσισε να κάνει μια στάση να δει τα ανιψούδια του. Και αφού ο κυρ-Θύμιος δεν βρήκε καμία στο σπίτι της, αρκέστηκε να χωθεί σε ένα μπαράκι που του άρεσε η ονομασία, το fra.p.e. Εκεί συνάντησε τον Άλεξ και τον Τόλη στην έξοδο, έτοιμους να πάνε για ουζάκια. Τον πήρανε μαζί τους, άλλο που δεν ήθελε ο κυρ-Θύμιος σαν άκουσε για ούζα και μεζέδες, και άρχισαν τα «πού ΄σαι ρε θείο», «τι κάνετε ρε ρεμάλια», «τι τραβάει η καρδιά σου, τσιπουράκι ή ουζάκι;»

Ο κυρ-Θύμιος ως γνωστόν, μετά το τρίτο ποτηράκι άρχιζε τις ιστορίες και αυτή με τις χορεύτριες ήταν η αγαπημένη των παιδιών. Παρ΄ ότι την είχαν ακούσει τουλάχιστον δέκα με δεκαπέντε φορές, κάθε μία ήταν καλύτερη απ΄ την προηγούμενη, ανάλογα και με το πόσο μεθυσμένος ήταν ο κυρ-Θύμιος. Αρχικά οι χορεύτριες ήταν δυο μαύρες καλλονές, μετά τέσσερις ξανθιές γαλανομάτες με μπότες μέχρι τους γλουτούς, μια άλλη φορά ήταν οχτώ φορώντας μόνο γούνες Σιβηρίας και τραγουδούσαν σοβιετικά τραγούδια, χοροπη-

δώντας στο κρεβάτι και λούζοντας τον εαυτό τους με βότκα.

Η Φένια όντας άκεφη είχε πιάσει τη λογοτεχνία απ΄ το πρωί, αλλάζοντας μπαλκόνια για ν΄ αποφεύγει τον ήλιο. Η συνεχής παρουσία της στα μπαλκόνια τσίτωνε τις αντρικές μερίδες της απέναντι πολυκατοικίας, που ακόμα προσπαθούσαν να κλείσουν ραντεβού με μία -όποια να ΄ναι- από τις αγαπητές κοπελούδες. Η Φένια ακάθεκτη προσπαθούσε να τελειώσει το πρώτο μέρος του Άρχοντα των Δαχτυλιδιών, μόνο και μόνο επειδή είχε υποσχεθεί στον Πέτρο ότι θα προσπαθήσει, αν και τη δυσκόλευε τρομερά. Το έβρισκε παντελώς βαρετό. Με τον μόνο που ένιωθε οικεία ήταν τον Σάουρον, τον Άρχοντα του Σκότους, ο οποίος στο Βασίλειο της Μόρντορ παρακολουθούσε τους πάντες και τα πάντα με το μοχθηρό και μισητό του μάτι, σπέρνοντας κατάρες και σινάφια.

ΜΑΥΡΟ ΑΤΣΑΛΙ

Δώδεκα και τριάντα οχτώ. Το πρωί. Ανάθεμα κι αν κανείς κατάλαβε. Αν έλεγα δώδεκα και τριάντα οχτώ το βράδυ θα ήταν λάθος, αλλά όλοι θα καταλάβαιναν ποια ώρα της ημέρας εννοώ. Δώδεκα και τριάντα εννιά. Ο χρόνος δεν περιμένει κανέναν. Ο Πέτρος, υπασπιστής του fra.p.e, πάλευε μέχρι θανάτου με το λυσσασμένο κόσμο του Σαββατόβραδου. Ποτά, δυνατή μουσική που σου τρυπάει τα αυτιά, ιδρώτας, κάψιμο στα χέρια απ΄ τα λεμόνια. Ο μόνος τρόπος να αντέξεις τη δουλειά στο μπαρ Σάββατο βράδυ, είναι να την έχεις μάθει μηχανικά. Τα χέρια σου να πιάνουν μόνο ό,τι πρέπει και όταν πρέπει. Πολύ σημαντικό. Ο Πέτρος ίσα που έβλεπε απ΄ τα φωτορυθμικά το ποτό που έβαζε. Το φως έφευγε και επανερχόταν βίαια, όπως βίαιο ήταν και το κομμάτι που έπαιζε. Δεν ήταν σίγουρος για τον τίτλο του, αλλά είχε την εντύπωση πως λεγόταν «Black Steel» από τον Tricky. Είχε ώρα να πάρει ανάσα. Η τεκίλα του είχε νερώσει. «I got a letter from the government the other day, opened it

and read it, they said they were suckers», άγριος ήχος, μια γυναικεία φωνή να ξεσπάει σε έναν ρευστό μονόλογο, τόσο παγωμένο όσο και το ίδιο το ατσάλι. Για κάθε παραγγελία που τελείωνε, τρεις νέες έφταναν στα χέρια του. Η απελπισία των σερβιτόρων τον έκανε να χαίρεται που τουλάχιστον η μεταλλική μπάρα τον προστάτευε από το μαινόμενο κόσμο, που πότε παλλόταν, πότε χοροπηδούσε, πότε κραύγαζε και πότε χτυπιόταν αριστερά-δεξιά, αδιαφορώντας για το ποιον μετακινούσε στο διάβα του. Ιδρώτας. «How long has it been? They got me sittin' in the state pen. I gotta get out, but that thought was thought before», τα μπάσα κουνούσαν τα ποτήρια, τα έκαναν να τρίζουν μεταξύ τους. «I'm not a fugitive on the run, I'm not a fugitive on the run...» Η μουσική έδινε το ρυθμό και την ένταση που είχε ανάγκη για να δουλέψει. Από ώρα είχε δει το κινητό του να αναβοσβήνει αρκετές φορές, μα ούτε λόγος να κοιτάξει ποιος τον έψαχνε. Ούτε για αστείο. Πιθανόν να ήταν η Γατούλα. Μπορεί η Ναταλία, ή κάποιος απ' τα παιδιά. Δεν είχε το χρόνο ούτε καν να τσεκάρει γύρω του. Μπορεί να βρίσκονταν παντού. Παντού και πουθενά. «I' m not a fugitive on the run, I'm not a fugitive on the run», σαν δεύτερη σκέψη του η τραγουδίστρια επαναλάμβανε εκστατικά την ίδια φράση.

Ο πανικός κόπασε γύρω στις τέσσερις και πρόλαβαν να ξαποστάσουν λίγο. Ο Φρανς, μιας και είχε φρικάρει απ' την ώρα που ξεκίνησε το μακελειό, ανέλαβε να στρίψει τσιγάρα για το προσωπικό. Ο Πέτρος σκεφτόταν με ποια σειρά να κάνει αυτά που ήθελε πριν πέσει πάλι στη δουλειά. Να καπνίσει ένα τσιγάρο, να πιει ένα ποτό, να κατουρήσει και να κοιτάξει το κινητό του. Τελικά πήρε το κινητό, ένα τσιγάρο απ' τον στριφτοκάρυδο, όπως φώναζαν το Σαββατιάτικο πόστο του Φρανς, το ποτήρι με την τεκίλα και πήγε προς την τουαλέτα, σε μια φιλόδοξη προσπάθεια να τα κάνει όλα ταυτόχρονα.

Γύρισε απ' το μέρος, που ακόμα και ο βασιλέας πήγαινε μόνος του, χωρίς τσιγάρο, χωρίς ποτήρι, χωρίς κινητό και καθώς έμοια-

ζε, χωρίς ψυχή. Το βλέμμα του πλανιόταν κάπου στο άπειρο, λες και είχε δει φάντασμα. Είχε χλομιάσει και ήταν εμφανές πως είχε ξεράσει τουλάχιστον τα σημερινά. Πήγε στο μπαρ, πήρε την τσάντα του και έφυγε.

Ο Φρανς, ο Μανώλης, το παιδί που δούλευε μαζί του στο μπαρ, και όποιος άλλος από το προσωπικό δεν ήταν απασχολημένος εκείνη την ώρα, έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Ο dj έπαιζε απ' τον ίδιο δίσκο το «Hell is around the corner».

5 ΜΑΗ

Ο Τόλης πέθανε στις πέντε του Μάη τα ξημερώματα. Ο Απόστολος πέθανε. Στις πέντε του Μάη. Τα ξημερώματα. Έφτασε στο νοσοκομείο με βαριά τραύματα και πριν μπει στο χειρουργείο ξεψύχησε. Ο Γκοτζίλας είχε πάρει την εκδίκησή του. Τόσος καιρός συσσωρευμένης καταπίεσης, βγήκε στην επιφάνεια, απελευθερώθηκε. Το κτήνος που ζούσε με τον Τόλη συγκαταβατικά, τελικά τον νίκησε. Η οργή που εναπόθετε μέσα του κάθε φορά που ο αφέντης τον περιόριζε, έφτασε στο όριό της και μια τελευταία στροφή έγινε η σταγόνα που ξεχειλίζει. Ο Τόλης έστριψε, μα το κτήνος δεν υπάκουσε. Βρυχήθηκε χαιρέκακα, τέντωσε το λαμαρινένιο προσωπείο του δείχνοντας τα κοφτερά του δόντια και λυσσασμένο ξεκίνησε μια ξέφρενη, αυτοκαταστροφική πορεία εκτός δρόμου και τυλίχθηκε στις φλόγες.

Ο Απόστολος πέθανε. Στις πέντε του Μάη. Τα ξημερώματα. Είχε πει επανειλημμένα ότι «το να οδηγείς μια μηχανή ήταν, είναι και θα είναι η καλύτερη απόφαση που έχεις πάρει ποτέ, μέχρι τη μέρα που θα πεθάνεις». «Σταμάτα μωρέ, χτύπα ξύλο», όλοι του έλεγαν και χτυπούσαν όποια ξύλινη επιφάνεια υπήρχε γύρω τους, λες και αυτό θα έκανε καμία διαφορά. Ο Τόλης απαντούσε «ξέρω πως έτσι θα πεθάνω», μα εκείνη τη στιγμή, λίγο πριν το τέλος του, ξαφ-

νιασμένος συνειδητοποίησε πως πραγματικά δεν το είχε πιστέψει ποτέ. Το είχε πει με την ίδια βαρύτητα που το είχε ακούσει να το λένε πολλά «σκληρά καρύδια» της μεγάλης Χολυγουντιανής οθόνης. Μα αυτοί πάντα τη γλίτωναν. Το ίδιο πίστευε και αυτός μέχρι που το οδόστρωμα του έκλεισε τα μάτια.

«Ήταν ένας άδικος χαμός». Αυτή η φράση ακουγόταν από νέους και γέρους σαν πνοή γέρικου ανέμου, στο μικρό κοιμητήρι του χωριού του όπου τον έθαψαν. Ο Πέτρος σκιαζόταν κάθε φορά που την άκουγε, *και ποιος χαμός δεν είναι άδικος δηλαδή;* Κάποιος απ΄ τα βάθος πίσω είπε ανάμεσα σε λυγμούς, «δεν πέθανε ρε παιδιά, μόνο κοιμάται».

Ο θάνατος είναι μια περίεργη ψυχολογική κατάσταση για όσους τον βιώνουν μέσω ενός κοντινού προσώπου. Κανείς τους δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι ο Τόλης χάθηκε και δεν θα τον ξαναβλέπανε. Με την ίδια δυσκολία που κανείς δεν συνειδητοποιεί αμέσως έναν κεραυνοβόλο έρωτα ή μια απόλυση ή τα κέρδη από κάποιο τυχερό παιχνίδι και γενικότερα κάθε μεγάλη και απότομη αλλαγή στη ζωή του. Αυτά τα πράγματα θέλουν χρόνο για να κατακαθίσουν, και για να θρηνήσεις χρειάζεσαι χρόνο να συνειδητοποιήσεις τι συνέβη. Στην αρχή είναι αυτοματοποιημένη η αντίδραση, μονάχα από τη σκέψη πως τον έχασες, αφού δεν είσαι σε θέση να νιώσεις την απώλεια.

Έτσι και ο Πέτρος για μέρες μετά ήταν ανήμπορος να κλάψει ή να λυπηθεί, ενώ πεισματικά έπιανε τον εαυτό του να παίρνει τηλέφωνο τον Τόλη για να βγούνε, πολλές φορές μηχανικά έφτανε έξω απ΄ την πόρτα του γραφείου του στο πανεπιστήμιο, μόνο και μόνο για να παραξενευτεί με το άγνωστο όνομα στην ταμπέλα. Και είναι αυτή η απόρριψη της συνήθειας και της ρουτίνας που σε πονάει για σου θυμίζει αυτό που πολλές φορές από κεκτημένη ταχύτητα έχεις λησμονήσει. Σαν μια πληγή στο χέρι που τσούζει κάθε φορά που προσπαθείς να κόψεις λεμόνια, για να σου θυμίζει ότι είναι ακόμα εκεί. Έτσι του ξέφευγε ένα δάκρυ κάθε φορά που προσπαθούσε να

τον δει και θυμόταν πως αυτό δεν πρόκειται να γίνει.

Συνειδητοποιούσε πως ο Τόλης δεν θα ζούσε να δει την επόμενη μέρα, την επόμενη εκδρομή τους, να ακούσει το επόμενο αστείο που θα τον κάνει να ξεκαρδιστεί στα γέλια, να γνωρίσει τη γυναίκα του και να νιώσει την ανάγκη να χαμογελάσει μπροστά στην ομορφιά της, να νιώσει την πληρότητα τού να χαζεύει το παιδί του, που δεν θα ένιωθε εκείνο το ρίγος στη σπονδυλική στήλη που έχει νιώσει κάθε άντρας, όταν εκείνο τον πρωτοφωνάξει «μπαμπά». Που δεν θα ζούσε να γεράσει και να νιώσει την ολοκλήρωση η οποία θα τον οδηγούσε σε αμοιβαίο συμβιβασμό με το θάνατο ή έστω για να διαπιστώσει πως αυτή η ολοκλήρωση και αυτός ο συμβιβασμός είναι κάτι αδύνατο γι΄ αυτόν.

Μα όσα είχαν ζήσει μεταξύ τους τού έμοιαζαν με μικροσκοπικές στιγμές από ένα μεγάλο σύνολο στιγμών, που όλα μαζί σαν μικρά φώτα θα έφτιαχναν μια λαμπερή εικόνα. Μια εικόνα στον ουρανό που γέροι πια, θα μπορούσαν να τη βλέπουν και να τη θαυμάζουν, σαν το δικό τους προσωπικό επίτευγμα. Μπορεί να ήταν και ένα εκατομμύριο στιγμές στο σύνολό τους και αυτοί είχαν μόλις προλάβει να αποκαλύψουν λίγες από αυτές, αποσπασματικά, ίσα-ίσα για να δουν ότι αυτό που μπορούσαν να διαβάσουν στο σύνολο είναι κάτι όμορφο. Και το παζλ αυτό θα έμενε πάντα ανολοκλήρωτο, πεταμένο κάτω, ένα εκατομμύριο στιγμές να κείτονται, στο νεκρικό πάτωμα μεταξύ του χτες και του αύριο. Αυτό τον κατασπάραζε, αυτό τον έτρωγε ζωντανό.

Μια από εκείνες τις κουρασμένες νύχτες που το σώμα του ήταν κουρέλι, μα το μυαλό σε εγρήγορση, τις ώρες που δυσκολευόταν να ελέγξει τις σκέψεις του, έκατσε στο γραφείο. Άναψε το μικρό λαμπατέρ που είχε δίπλα, χαρίζοντας μια κόκκινη απόχρωση στο χώρο. Το κάλυμμα της λάμπας ήταν κεντημένο, διαφανές σε ένα απαλό, κρεμώδες χρώμα. Είχε χρόνια βέβαια να το χρησιμοποιήσει, από τότε που το σπίτι της Φαίης είχε γίνει το κέντρο των πολιτιστικών δραστηριοτήτων για την παρέα.

Σκόνη εκτινάχθηκε απ΄ το στατικό ηλεκτρισμό και πέταξε στον αέρα για να γλιτώσει το ξεσκόνισμα. Από τα ηχεία ακουγόταν το «Death and all of his friends» των Coldplay. Ο Πέτρος πήρε ένα χαρτί, ένα μολύβι και ένα κομπιουτεράκι, και έκατσε αποφασισμένος να μετρήσει ακριβώς πόσες στιγμές γνώριζε τον Τόλη. *Γνωριστήκαμε πριν έξι χρόνια και... οχτώ μήνες*, αποφάσισε. Με μερικούς γρήγορους υπολογισμούς, συμπέρανε πως αυτό ήταν όχι ένα εκατομμύριο στιγμές, όπως αρχικά είχε σκεφτεί, παραλληλίζοντας τον τίτλο της στήλης του στο Πα.Π.Α.Κ.Ι, μα διακόσια εφτά εκατομμύρια και τριακόσιες εξήντα χιλιάδες. Διακόσια εφτά εκατομμύρια και τριακόσιες εξήντα χιλιάδες στιγμές. Άφησε το μολύβι στο τραπέζι και άρχισε να κλαίει.

Η συναισθηματική φόρτιση ήταν τόσο μεγάλη που όταν το πρώτο δάκρυ κύλησε, απλώς ξεχείλισε το ποτήρι και ο Πέτρος ξέσπασε σε λυγμούς. Δυνατούς. Διατρητικούς. Ανατριχιαστικούς. Το μέτωπό του ακούμπησε το τραπέζι και τα χέρια του σταύρωσαν από πάνω, σαν να φοβόταν μην του πέσει το ταβάνι στο κεφάλι. Ένιωθε μέσα του όλα να φουσκώνουν. Ο χρόνος κυλούσε τόσο πιο γρήγορα απ΄ το κανονικό και ο Πέτρος ένιωθε να παρασέρνεται σε μια δίνη όπου όλα κυλούν βίαια. Τα σάλια του άρχισαν να στάζουν στο πάτωμα. Ήθελε να φωνάξει «Ώπα ρε, σταματήστε! Πάμε πάλι πίσω», με την ελπίδα όλα να γυρίσουν όπως ήταν. Σαν ένα παιχνίδι απ΄ αυτά που έπαιζε ο Άλεξ στον υπολογιστή, όπου μπορούσες να σώσεις το χαρακτήρα σου και αν εκείνος πέθαινε κάποια στιγμή, απλώς πατούσες ένα κουμπί και όλα γύριζαν στον πριν.

Ζαλίστηκε από την ταχύτητα, ξέρασε ανάμεσα στα πόδια του. Είδε το χαρτί στο τραπέζι. Είχε γίνει μούσκεμα και τα γράμματα είχαν ξεθωριάσει. Σήκωσε το μολύβι και τα ξαναπάτησε από πάνω με δύναμη. Ένιωσε την ανάγκη να διορθώσει ό,τι έχει τη δύναμη να διορθώσει. Η αναπνοή του είχε γίνει απότομη και βίαιη. Δυσκολευόταν να αναπνεύσει, κάθε ανάσα έμοιαζε με ανάσα κολυμβητή πριν κάνει βουτιά. Πνιχτή και αγχωτική, τον έκανε να νιώθει πως η καρ-

διά του θα σπάσει από την ένταση.

Φόρεσε τα πρώτα ρούχα που βρήκε, πήρε κλειδιά και έφυγε με βήμα γρήγορο. Στο δρόμο βάδιζε χωρίς να ξέρει προς τα πού. Ο χρόνος στηριζόταν σε ανισοϋψείς κολώνες και έμοιαζε να γέρνει επικίνδυνα πλέον. Η μικρή φωνούλα που σεργιάνιζε συνήθως τέτοιες ώρες και στιγμές κοντά του, τού υπενθύμιζε πως ό,τι και να κάνει, τα πράγματα δεν θα γίνουν όπως ήταν. Έτσι βούρκωνε και πιεζόταν να μην μοιάζει διαφορετικός στο δρόμο όταν περνούσαν από δίπλα του κορίτσια, αγόρια, ζευγάρια, στο δικό τους μήκος κύματος, με χαμόγελα στα χείλη, καθώς γι' αυτούς εκείνες οι μέρες ήταν σαν όλες τις άλλες. Ο Πέτρος τούς κοιτούσε λες και είναι ασήμαντοι, αφού δεν καταλαβαίνουν τι έχει γίνει ή απλώς δεν το έχουν μάθει ακόμα. Δεν ήξερε για πού κινούσε, μα ήταν το τελευταίο που τον ένοιαζε. Συνέχισε να περπατάει ευθεία και από τη φυσική ροή των πραγμάτων έφτασε στη μαρίνα. Πέρασε όλα τα πολυτελή γιοτ, τα ψαροκάικα, μερικά ταχύπλοα που είχαν χωθεί στα κενά και σκαρφάλωσε στον κυματοθραύστη. Εκεί εξαντλημένος χάθηκε για λίγο στο μαύρο της θάλασσας, κοίταξε το απέραντο των αστεριών και αποφάσισε ότι εκείνος θα κρατούσε τις ένα εκατομμύριο στιγμές μονάχα. Όπως ήταν και ο τίτλος της στήλης του, τίτλο που είχε προτείνει ο Τόλης. Θυμόταν ότι του είχε κάνει εντύπωση, καθώς δεν τον είχε για δημιουργικό τύπο.

Ο Πέτρος έβγαλε ένα νόμισμα απ' την τσέπη. *Αφού αποφάσισες για αυτόν, θ' αποφασίσεις και για μένα,* σκέφτηκε. Διάλεξε πλευρές, έστριψε το νόμισμα και εκείνο έκατσε κορώνα. *Όπως πάντα.* Χαμογέλασε για λίγο. Μετά δάκρυσε. Έπειτα έκλαψε. Ύστερα έφυγε. Πίσω στο σπίτι του η μουσική ακόμα έπαιζε. Το τραγούδι με τίτλο «42» έφτανε στο τέλος του. Ο Κρις Μάρτιν επαναλάμβανε...

«You thought you might be a ghost,
you didn't get to heaven but you made it across».

ΑΠ΄ ΤΟ ΕΔΩ ΣΤΟ ΕΚΕΙ

Η Φαίη ήταν στον καναπέ της. Φορούσε ένα κόκκινο μπλουζάκι με τη μικρή pucca, το γνωστό κορίτσι-καρικατούρα, σταμπαρισμένο στο ύψος του στήθους της. Φορούσε επίσης το κάτω από ένα πυτζαμοείδες νυχτικό, αδιάφορου σχήματος, όψης και χρώματος. Ας το πούμε γκρι. Είχε τα πόδια της μαζεμένα στο πλάι, θυμίζοντας καθιστή γοργόνα. Κρατούσε ένα από τα μαξιλάρια του καναπέ αγκαλιά, προσπαθώντας να παρακολουθήσει μια σειρά στην τηλεόραση.

Κανονικά σε λίγο θα άρχισε να καταφθάνει η παρέα, γιατί ξεκινούσε το αγαπημένο αστυνομικό τους σίριαλ. Μα ο ντετέκτιβ Αποστολόπουλος δεν θα είχε την τιμητική του απόψε. Αν και ούτε τα δύο προηγούμενα επεισόδια τα είχαν παρακολουθήσει, η Φαίη είχε αποφασίσει να δει το αποψινό. Είχε ετοιμάσει και ποπ-κορν όπως συνήθιζε και είχε κρύψει μια μικρή σακούλα με χρησιμοποιημένα χαρτομάντιλα δίπλα στον καναπέ. Αυτό που έπαιζε τώρα ήταν μια ανούσια σειρά με απαράδεκτους χαρακτήρες, απαράδεκτο σενάριο και απαράδεκτη ηθοποιία. Θυμήθηκε όμως πως και τον Αποστολόπουλο κάπως έτσι άρχισαν να τον παρακολουθούν, πέρσι που ήταν ο πρώτος κύκλος επεισοδίων. Ήταν πάντα πριν από τις νύχτες κινηματογράφου, νύχτες όπου προβάλλονταν στο συγκεκριμένο κανάλι, κλασικές και χιλιοπαιγμένες ταινίες. Έτσι η τηλεόραση άνοιγε από νωρίς και η παρέα μαζευόταν και χλεύαζε για ζέσταμα τον Αποστολόπουλο και το υπόλοιπο καστ. Τους άρεσε να κοροϊδεύουν την τηλεόραση, ήταν πιο διαδραστικό απ΄ το να την παρακολουθούν. Όμως σιγά-σιγά συνήθισαν τον πολυμήχανο ιδιωτικό ντετέκτιβ και έτσι όταν οι νύχτες κινηματογράφου σταμάτησαν, γιατί είχαν κουραστεί να επαναλαμβάνουν τα ίδια και τα ίδια, ο Αποστολόπουλος έγινε το πρώτο θέμα της βραδιάς. *Πώς φτάσαμε απ΄ το εδώ στο εκεί,* σκέφτηκε η Φαίη με νέα δάκρυα στα μάτια. Μα το «εδώ»

απ΄ το «εκεί» δεν είχε καμία διαφορά στον κόσμο. Μόνο στις ψυχές των ανθρώπων.

Η πόρτα του fra.p.e. άνοιξε και η Φένια πλησίασε το μπαρ. Πλησίαζε ήδη το κλείσιμο και ο κόσμος είχε αραιώσει, τόσο που το μαγαζί ήταν πλέον πιο αισθητό απ΄ ό,τι ο κόσμος μέσα. Ο dj έπαιζε το τελευταίο του τραγούδι, το «Angel» των Massive Attack. Του άρεσε να κλείνει τις Παρασκευές έτσι. Ο Φρανς μόνος του πίσω από την μπάρα, έκανε το ταμείο της Σταυρούλας, μιας από τις σερβιτόρες που είχε ζητήσει να φύγει λίγο νωρίτερα. Είχε έρθει το αγόρι της για Σαββατοκύριακο, όχι ότι έχει ιδιαίτερη σημασία.

«Γεια». Ως απάντηση πήρε το χαμόγελο του Φρανς. «Βάλε μου σε παρακαλώ ένα ποτό».

Η Φένια κάθισε σε ένα σκαμπό και κράτησε με το χέρι τα μαλλιά της, με τον ίδιο τρόπο που θα το έκανε μια στέκα. Ήταν σκεπτική. Ο Φρανς την κέρασε ένα ποτάκι, τζιν με σόδα όπως το συνήθιζε. Για την ακρίβεια όπως το συνήθιζε η Φένια, όταν ήταν στις κλειστές της. Ο Φρανς δεν ρωτούσε, έβαζε. Είχε την ικανότητα να θυμάται πολλές λεπτομέρειες, που σε άλλους μπορεί να φαίνονταν ασήμαντες. Αυτό αρέσει στις γυναίκες. Ο Φρανς ήταν άντρας που αρέσει στις γυναίκες. Όχι από την άποψη ότι ήταν ιδιαίτερα όμορφος ή γεροδεμένος, αυτά ούτως ή άλλως δεν μετράνε τόσο πολύ. Ίσως στην αρχή. Όχι μετά. Μετά βάρυνε η ικανότητα του να συγκρατεί τις λεπτομέρειες, όπως το τι ποτό της αρέσει να πίνει μόνη της και τι με παρέα, ποιο είναι το αγαπημένο της χρώμα, ποια σειρά στην τηλεόραση της αρέσει πολύ και ποια βλέπει έτσι, για να περνάει η ώρα. Πότε έχει γενέθλια, πότε πρέπει να μιλήσεις και πότε πρέπει να την αφήσεις να πει τα δικά της. Τι από αυτά που λέει σημαίνουν κάτι γι΄ αυτήν και τι λέει έτσι, για να πει κάτι. Ποιο είναι το αγαπημένο της φαγητό, τι της αρέσει να τρώει όταν είναι στις μέρες εκείνες του μήνα, τι της αρέσει να ακούει για τον εαυτό της και

τι όχι. Αυτές και ακόμα ένα σωρό απειροελάχιστες λεπτομέρειες, που μόνο κάποιος σαν τον Φρανς μπορούσε να θυμάται.

Ας πούμε όταν η Φένια είχε πρωτοπαραγγείλει το τζιν με τη σόδα, είχε βγάλει από μέσα το συνοδευτικό λεμονάκι και έτσι αυτός δεν τις ξαναέβαλε ποτέ, αν και πάντα της έφερνε μερικά σε ένα πιατάκι, σε περίπτωση που άλλαζε γνώμη. Ο Φρανς ήταν πολύ προσεκτικός με αυτά, ήταν έτσι ο χαρακτήρας του. Αγαπούσε τις λεπτομέρειες που κάνουν τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστό. Και αυτό, όπως προείπα, αρέσει στις γυναίκες. Βέβαια η Φένια δεν είχε σκοπό να κάνει κάποιο βήμα και τον Φρανς τον διέκρινε έλλειψη θάρρους και αυτοπεποίθησης· δεν θα μπορούσε να τα έχει και όλα εξάλλου. Συνεπώς, τίποτα δεν συνέβη εκείνο το βράδυ. Ούτε το επόμενο. Ούτε το παραεπόμενο. Ούτε κανένα.

Ο Άλεξ είχε γίνει ένα με το πάτωμα. Αυτή η έκφραση έχει παρά-χρησιμοποιηθεί μεταφορικά, ώστε να μπορεί να περιγράψει το πόσο πολύ ο Άλεξ είχε γίνει ένα με το πάτωμα. Ήταν λες και μια αόρατη δύναμη, εφάμιλλη της βαρύτητας, τον είχε καθηλώσει -σχεδόν χτίσει- στο πάτωμα. Ένιωθε εκείνη την αίσθηση που νιώθει κάποιος όταν πρωταρχίζει να καπνίζει ή όταν το ξαναρχίζει μετά από καιρό. Εκείνη τη ζαλάδα. Την ένιωθε βέβαια χίλιες φορές πιο δυνατή. Ένιωθε σαν να έπεφτε συνέχεια. Αυτό το υγρό που βρίσκεται κάπου στον εγκέφαλο και είναι υπεύθυνο για την ισορροπία, αλλά κανείς δεν θυμάται το όνομά του, πρέπει να είχε μαζευτεί όλο μπροστά, γιατί ο Άλεξ ένιωθε πως το πίσω μέρος του κεφαλιού του ήταν κενό και ελαφρύ σαν πούπουλο. Και έπεφτε. Συνεχώς. Μάλλον κάπου θα έφταιξαν οι φιλοσοφικές, και επιεικώς μεταλλαγμένες, πίτες του Μπάμπη, κάπου το αλκοόλ που κατανάλωσε και κάπου τα υπερμεγέθη και υπερχορταριασμένα τσιγάρα που είχε καπνίσει άφτερ. Μα ούτε ο Μπάμπης, ούτε το Τζόνυ με την κόκκινη ετικέτα, ούτε ο Τζίμης, ούτε η Κάνναβη δεν ήταν δυνατόν να τον

ηρεμήσουν. Όσο από αυτά και να χρησιμοποιούσε. Όχι, δεν γινόταν τίποτα. Μαυρίλα. Σκουπίδια. Απομόνωση. Θρύψαλα. Φράουλες. Τουλάχιστον οι χημικές αντιδράσεις όλων αυτών που συνδύασε, τον κατέστησαν ανήμπορο σκέψης και πράξης. Το μυαλό του ταξίδευε σε μονοπάτια στενά, δίχως φώτα στους δρόμους. Οι κάτοικοι εκεί ήταν γρουσούζηδες και κατσιασμένοι, και ο ουρανός σχημάτιζε σύννεφα με λέξεις. Η πρώτη λέξη «χορός». Μια αταίριαστη λέξη, εκτός κι αν ήταν χορός της βροχής. Εκεί είχε κάποιο νόημα. *Μα και το νόημα, τι νόημα έχει;*

Ξάφνου μια άσπρη νεράιδα με κόκκινα μαλλιά, ξεπρόβαλε από μια λίμνη. Ο Άλεξ τη χαιρέτησε με ένα λουλούδι που είχε μαζέψει από τον κήπο της γιαγιάς του. Η νεράιδα χαμογέλασε, ενώ εκείνος δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Προσπάθησε να αγγίξει τα χείλια του, μα το χέρι του σηκωνόταν και σηκωνόταν χωρίς να φτάνει ποτέ το στόμα. Τα χέρι του ταξίδευε χρόνια ή τουλάχιστον έτσι ένιωθε. Σε κάποια φάση τερμάτισε, δεν πήγαινε πιο πάνω. *Γαμώτο.* Τότε, θυμήθηκε τα κοχύλια. Βέβαια! Τα κοχύλια. Πώς τα είχε ξεχάσει; Χίλια κοχύλια είχε κρύψει πέρσι το Πάσχα στην ντουλάπα. *Γιατί όμως;* Δεν θυμόταν. Για την ακρίβεια, θυμόταν πως είχε κάτι να κάνει με τη Μίνα και αμυδρά με ένα ροζ μαγιό. *Ή μήπως ήταν η Κίνα και όχι η Μίνα;* Ίσως πάλι να μην είχε μαγιό η εικόνα, μα ένα σταυρό. Ένα σταυρό που έμοιαζε με αράχνη. Αράχνη, ναι. Κάτι θύμιζε αυτό. Προσφάτως είχε προστεθεί στην εικόνα κι ένα παιδί, ο Μάγος, -δηλαδή δεν θα ήταν παιδί πια- που δεν κόλλαγε βέβαια ούτε με τα χίλια κοχύλια, ούτε με τη Μίνα, ούτε με το ροζ μαγιό και σίγουρα ούτε με την Κίνα. Εκτός κι αν είχε μετακομίσει εκεί πρόσφατα, κάτι που ο Άλεξ δεν γνώριζε και, το σημαντικότερο, δεν τον ένοιαζε. *Τότε, γιατί ο Μάγος ήρθε στο προσκήνιο;* Ίσως λόγω του ότι ήταν μια μισητή μορφή στο μυαλό του. Μια χαιρέκακη μορφή απ΄ το σχολείο που μονίμως φώναζε στα διαλλείματα «ο Ανέστης είναι χέστης, ο Ανέστης είναι χέστης», και πουφ! εξαφανιζόταν πριν τον προλάβει και τον πιάσει να του ρίξει δυο καλές, όπως θα έλεγε κι ο...

...Τζούρα

Το σκηνικό θόλωσε ακόμα περισσότερο. *Αλήθεια ο Ανέστης ποιος ήταν; Εγώ; Εγώ είμαι; Θα μπορούσε... Δεν είμαι σίγουρος όμως. Ίσως να ρωτήσω τη νεράιδα. Πού πήγε η νεράιδα;* Ο Άλεξ ανασηκώθηκε ελαφρώς, μα εκεί που κοιτούσε δεν υπήρχε ούτε νεράιδα, ούτε Μάγος, ούτε Μίνα ή Κίνα, ούτε το ροζ μαγιό της, ούτε τα χίλια κοχύλια. Μόνο ο τοίχος. Είχε αρχίσει να βρέχει, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων, ένιωθε μικρές σταγόνες να του τσιμπάνε το δέρμα. *Μήπως ήταν μυρμήγκια;* Ξέρετε τα μυρμήγκια που μπαίνουν και κόβουν βόλτα κάτω από το δέρμα όταν στηρίζεσαι πολύ ώρα πάνω στο ίδιο σημείο του σώματος. Αυτά τα μυρμήγκια. Χίλιες καρφίτσες τα έλεγε ο Τόλης. *Ή μήπως χίλια κοχύλια; Πού είναι αλήθεια η Μίνα; Ωραίο χαλόνι η Μίνα...* Ξάπλωσε ξανά, γιατί το κεφάλι του κουράστηκε να κοιτάζει τον τοίχο. *Αλλά είχε μικρό στήθος. Νταξ', όχι ότι είναι πρόβλημα πάντα, δηλαδή βολεύεσαι και με μικρό ρε παιδί μου, αλλά όπως και να το δεις, είναι ένα μείον.*

Τα βλέφαρα έκλεισαν.

Το σκοτάδι έκανε τα πράγματα να μοιάζουν πιο κοντά.

Είδε τα χίλια κοχύλια να του τρυπούν το δέρμα σαν καρφίτσες. Ήταν και η Μίνα εκεί και μάζευε όσα μπορούσε να κρατήσει. Είχε και το ροζ μαγιό της. Ήταν τόσο όμορφη, όσο ήταν και πριν δώδεκα χρόνια που την είχε δει για τελευταία φορά. *Ή μήπως ήταν έντεκα; Ή μήπως δεκατρία;* Τα νούμερα περνούσαν δίπλα του τεράστια. Όμως το πρόσωπό της ήταν διαφορετικό. Είχε κόκκινο μαλλί. Και σαφώς μεγαλύτερο στήθος. Είχε κι έναν σταυρό με μια αράχνη κρεμασμένο στο στήθος. Ο Τόλης όμως πού ήταν; Στην άκρη. Μόνος του και κοίταζε πέρα, προς τη δύση. Μήπως να πήγαινε να του κάνει παρέα; Ή μήπως να καθόταν να χαζέψει τη Μίνα λίγο παραπάνω; Να δει πόσα κοχύλια θα χωρέσει το μαγιό της, πριν τσιτώ-

σει και σπάσει, αφήνοντας ακάλυπτα τα πάντα. Σκοτείνιασε. Η βροχή επέστρεψε. Ο Τόλης δεν είχε ούτε κουκούλα ούτε αδιάβροχο. Η Μίνα δεν είχε πρόβλημα φορούσε το μαγιό της, αλλά ο Τόλης;

Έπρεπε να ΄χα φέρει ομπρέλα, σκέφτηκε λίγο πριν ο ύπνος τον αφήσει άσκιαχτο απ΄ τα όνειρα των ξύπνιων.

Η Φανή ποτέ δεν καθόταν στο γραφείο της και σχεδόν ποτέ δεν έγραφε. Έβαζε στυλό κάτω μόνο στις εξετάσεις και αυτό με πολλή, πολλή προσπάθεια. Μα σίγουρα όχι στο γραφείο της. Ακόμα και σημειώσεις όταν κρατούσε, πάντα είχε το τετράδιο στα πόδια ή στο πάτωμα ή στην πλάτη του μπροστινού ή κάπου αλλού. Πάντως τώρα ήταν καθισμένη στο γραφείο και έγραφε. Οποιοσδήποτε με αετίσια όραση ή έστω λάτρης της λεπτομέρειας θα καταλάβαινε ότι η Φανή είχε κλάψει νωρίτερα. Ήταν ντυμένη και μακιγιαρισμένη με ειδικά αδιάβροχα καλούδια, λες και θα έκαναν έφοδο τα media στο σπίτι της από στιγμή σε στιγμή. Είχε χρώματα μπροστά της. Εκείνες τις ξυλομπογιές που αν τις βρέξεις γίνονται νερομπογιές. Τα δάκρυα παρεμπόδιζαν το έργο της. Έγραφε με χρώματα, για χρώματα... Δεν ήξερε τι έγραφε, μόνο ό,τι τις έβγαινε...

«Χρωμάτισα σύννεφα,
Κόκκινο, μπλε,
Μωβ.
Κεραυνοί πλησιάζουν.
Περίεργα αισθήματα
Ανάμεικτα, δυσπρόσιτα.
Σύννεφα.
Αν μπορούσα να τα δω αλλιώς
Ίσως να χρωμάτιζα τον ουρανό εγώ
Ίσως να μπορούσα να χτίσω
Ένα καλύτερο τοπίο.

Μια νέα εικόνα να μοιράζει φθηνές
Εμπειρίες σε όσους έσταζε
Το φρέσκο της χρώμα επάνω.
Κόκκινο, κίτρινο
Πορτοκαλί.
Μια συνεχόμενη ρόδα, ένας αέρας
Να λυσσομανάει και να δέρνει
Όσους τολμούν να τον αψηφήσουν.
Τα μαλλιά του να ανεμίζουν σε ρυθμούς
Που θα ταίριαζαν σε γοργόνα.
Πάνω στο σιδερένιο άλογο,
ένας μύθος που αγγίζει
Τα όρια του τι είναι
Αληθινό
Και τι ανάγκη.
Μια χρωματιστή κορδέλα
Πιάνει ένα μέρος των μαλλιών του
Και τα σφίγγει για να αντέχουν.
Μπλε, κίτρινο,
Πράσινο.
Φεύγεις μα σε κρατάω κοντά μου...»

Κάθε φορά που έγραφε το όνομα ενός χρώματος, το χρωμάτιζε από πάνω. Ξάφνου κοίταξε γύρω τις. Θυμήθηκε ότι έπρεπε να φύγει. Δεν είχε κουράγιο. Βαριόταν. Πονούσε. Έσταζε. Σηκώθηκε και το παρεό που φορούσε κόλλησε στην καρέκλα, αφήνοντάς τη γυμνή. Σταμάτησε. Το σήκωσε και καλύφθηκε. Για πρώτη φορά δεν ένιωθε βολικά να κυκλοφορεί γυμνή, ένιωθε... απροστάτευτη, αδύναμη. Δίπλα στο κρεβάτι είχε ακουμπήσει τα ρούχα που είχε διαλέξει για εκείνο το βράδυ. Άρχισε να τα φοράει, μα στη μέση σταμάτησε. Τα πέταξε το πάτωμα. Διάλεξε άλλα. Πιο κόκκινα. Μόλις τα φόρεσε έπεσε στο κρεβάτι. Έπρεπε να ξεκινήσει αν ήταν να μην

αργήσει πολύ. Ήδη έπρεπε να ήταν εδώ και μία ώρα στο ραντεβού της. Τα μάτια της μούσκευαν το σεντόνι. Δεν είχε συναίσθηση του τι είχε γίνει. Απλώς έκλαιγε και ένιωθε πως έκλαιγε για κάτι που της είπαν. Τα πέδιλά της έπεσαν στο πάτωμα, μια ένδειξη ότι θα αργούσε κι άλλο. Ή ότι δεν θα πήγαινε ποτέ. Την πήρε ο ύπνος. Στο γραφείο το γραπτό της, ζαρωμένο από το νερό των δακρύων της, έστεκε μόνο του, με τρεις ξυλομπογιές δίπλα του. Κόκκινο, κίτρινο, πορτοκαλί.

1.000.000 ΣΤΙΓΜΕΣ

Κάποιος, κάποτε, είχε πει πως κάθε δευτερόλεπτο που περνάει, είναι μία στιγμή. Μία στιγμή απ΄ την αιωνιότητα. Ζούμε τόσες στιγμές καθημερινά και τις περισσότερες δεν τις θυμόμαστε, δεν είναι άξιες της μνήμης μας. Κάποιες μπορεί και να είναι, μα πάνω στην καθημερινή πίεση τις ξεχνάμε, τις αφήνουμε στο πλάι. Και για εκείνες όμως έρχεται μια μέρα που τις θυμόμαστε. Όσες άξιζαν, μα δεν πήραν την προσοχή που έπρεπε.

Μια στιγμή μπορεί να είναι ένα βλέμμα, ένα χαμόγελο, ένα αναπάντεχο γέλιο, μια ατάκα, μια εικόνα, ένα τοπίο, μια νότα, μια έκφραση, μια αγκαλιά, ένα δάκρυ, ένα φιλί, μια σβούρα, μια χειρονομία, το στρίψιμο ενός νομίσματος. Μια στιγμή μπορεί να αποφασίσει για χιλιάδες, εκατομμύρια-εκατομμυρίων στιγμές μετά. Μια στιγμή αρκεί για πολλά. Αρκεί για να πονέσεις, να κλάψεις, να ερωτευτείς, να κάνεις μια βλακεία, μια χαζομάρα, ένα έγκλημα, μια αυτοθυσία, μια ερώτηση, να δώσεις την απάντηση, να σκεφτείς, να φανταστείς, να ονειρευτείς. Ακόμα και ν΄ ανάψεις ένα τσιγάρο. Η στιγμή είναι ακαριαία και πολυσύνθετη. Δεν περιμένει το ρολόι, ούτε τον ήλιο.

Εγώ ήμουν πάντα ένας άνθρωπος ο οποίος κρατούσε τις καλύτερες στιγμές από κάθε τι που τελείωνε. Δεν με ενδιέφεραν οι κακές. Τις έβρισκα ανούσιες, περιττές. Χαριτωμένα άχαρες. Όχι ότι

έχω συμπαθήσει όλους όσους έχω γνωρίσει. Απλά, δεν θυμάμαι τα κακά. Τα έχω διαγράψει ήδη. Τα καλά δυσκολεύομαι να αποχωριστώ. Μάλλον όχι να αποχωριστώ, αλλά να συνειδητοποιήσω ότι τελείωσαν. Είναι αστείο μα ο άνθρωπος ήταν, είναι και θα είναι, ον που ζει βάσει συνήθειας. Ό,τι έχουμε συνηθίσει και το γνωρίζουμε, ιδίως πράγματα θεμελιώδη, όπως η γη, ο κόσμος, η οικογένεια, τα φύλα, οι φίλοι και οι έρωτες, είναι δύσκολο να τα αποχωριστούμε. Όταν συμβεί κάτι απρόβλεπτο, αδυνατούμε να επανέλθουμε. Αυτές δεν είναι καταστάσεις εφάμιλλες όσων αντιμετωπίζουμε καθημερινά, μα είναι η ίδια τους η ιδιαιτερότητα που τις ξεχωρίζει. Υπάρχει όμως και μια ακόμα, μεγαλύτερη συνήθεια. Αυτή της ίδιας της ζωής. Αυτή που όλοι λένε πως «ξέρουν», μα λίγοι έχουν συνειδητοποιήσει πραγματικά. Ατάκες του στυλ, «κανείς δεν ζει για πάντα» και «μέχρι αύριο παίζει να ΄χω πεθάνει!» είναι ατάκες που όλοι έχουμε εκστομίσει, μα είναι τόσο μεγάλη η απόσταση μεταξύ της κατανόησης και του βιώματος μιας κατάστασης. Ούτε οι πιο γκουρού της εσωτερικής αναζήτησης, αυτοκριτικής και αυτοέλεγχου δεν μπορούν να ισχυριστούν ότι ο θάνατος τούς αφήνει αδιάφορους. Ότι μπορούν να τον κοιτάζουν στα μάτια και να χαμογελάνε. Όχι, είναι ψέμα και όσοι το λένε, απλώς κοροϊδεύουν τον εαυτό τους, για να νιώσουν καλύτερα. Οι ειλικρινείς και πραγματικοί αυτογνώστες θα σου πουν πόσο πολύ τους έχει κλονίσει/ απορρυθμίσει/ αποσυντονίσει/ καταβάλλει ένας θάνατος. Κανείς δεν ζει για πάντα ναι, μα αυτός που θα πεθάνει αύριο δεν το ξέρει, και αν του το πεις δεν θα το πιστέψει.

_ΠαΠΑΚΙ

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ

Καθώς ο Μάης ξέφτιζε, ένα ακόμα καλοκαίρι είχε αρχίσει να ξεμυ-

τίζει, φοβισμένο προς το παρόν, με δειλά βήματα. Πότε λίγο παραπάνω ζέστη, πότε λιγότερες βροχές, η δύση του ήλιου έπαιρνε μεγαλύτερη παράταση μέρα με τη μέρα, ενώ η αυγή βιαστικότερη από ποτέ, ξυπνούσε τους πάντες σχεδόν πριν τα κοκόρια προλάβουν να λαλήσουν. Ήδη πολλοί είχαν αρχίσει να ακολουθούν τους χειμερινούς κολυμβητές στις παραλίες, αφού τα νερά ζεσταίνονταν. Μέρα με τη μέρα όλο και περισσότεροι επιχειρούσαν βουτιές και τα πρώτα μαυρίσματα γίνονταν περιζήτητα, καθώς το ποιος έχει πιο σοκολατί δέρμα στην εποχή μας, είναι ένας σημαντικός παράγοντας χαρακτήρα, σεβασμού και κοινωνικού πόθεν έσχες.

Όμως το τέλος του Μάη επιφυλάσσει, μαζί με την αρχή του Ιούνη, μία δυσάρεστη έκπληξη: την εαρινή εξεταστική. Υπάρχει βέβαια -εκτός από το πενήντα, πενήντα και το τηλέφωνο- και η βοήθεια του Σεπτεμβρίου, την οποία οι περισσότεροι έχουν σκοπό να χρησιμοποιήσουν.

Ο Άλεξ την έβγαζε σπίτι της Φανής τον περισσότερο καιρό. Εκείνη περνούσε τις ώρες της κλεισμένη μέσα και όποτε ο Άλεξ έλειπε για πάνω από μισή μέρα τον αναζητούσε, φοβόταν να μείνει μόνη της. Κάθε μέρα που περνούσε τον έφερνε και πιο κοντά της, παρ' όλο που ο Άλεξ μετά το περιστατικό είχε γίνει πιο ιδιότροπος και κλειστός. Έγραφε πολλά τραγούδια και σιγομουρμούριζε πως ήθελε να τα παίξει στο μνημόσυνο, αλλά η Φανή δεν ρώτησε ποτέ. Το σεξ πολλές φορές έφερνε κλάματα και στις δύο πλευρές, μα τουλάχιστον είχαν ο ένας τον άλλο. Και σε αυτές τις στιγμές, είναι τόσο σημαντικό να έχεις κάποιον να αγκαλιάζεις με όλη σου την αγάπη και να ξέρεις πως μπορείς να κλάψεις πάνω του, να τον φιλήσεις, να καλύψεις τις ανάγκες σου.

Η Φαίη δεν είχε καμία αντρική αγκαλιά να κουρνιάσει και έτσι είχε βολευτεί με αυτή της Φένιας. Μετά την κηδεία τής είχε ζητήσει να κοιμηθεί σπίτι της. Από τότε κοιμούνταν κάθε βράδυ αγκαλιά, μια φρέσκια συνήθεια αυτοσυντήρησης. Προς τις αρχές Ιουνίου η Φένια ξενοίκιασε και μέχρι να τελειώσει τη διπλωματική και

να ορκιστεί, μετέφερε όλα της τα πράγματα στης Φαίης. Είχε σκοπό να γυρίσει πίσω στην πόλη της, μα για χάρη της Φαίης αποφάσισε να μείνει λίγο ακόμα. Πήγαιναν για χορό όλο και συχνότερα, διαθέτοντας τεράστια αποθέματα ενέργειας που κυκλοθυμικά ανανεώνονταν καθημερινά. Εκεί βρήκαν την πολυπόθητη εκτόνωση. Εκεί η Φαίη γνώρισε καλύτερα τη Φραντζέσκα, η οποία αν και ποτέ δεν της αποκάλυψε το σκηνικό μεταξύ της και του Τόλη, αποφάσισε να την πάρει υπό την προστασία της. Σε πολύ σύντομο διάστημα αναγνώρισε μέσα στη Φαίη το πάθος που είχε και η ίδια μικρότερη, και για αυτό την παρότρυνε να πάρει μια υποτροφία και να συνεχίσει το χορό στη Γαλλία. Μετά από πολλή πίεση η Φαίη αποδέχτηκε το δύσκολο έργο του να έρθει αντιμέτωπη με τους γονείς της.

Ο Πέτρος απ' την άλλη, είχε χαθεί. Δεν τον είχε δει κανένας και το τέλος του Μάη τον βρήκε να δίνει εξετάσεις επέκτασης του διπλώματος για δίκυκλο. Το νόμισμα τού είχε δείξει το δρόμο, τώρα αυτός απλώς τον ακολουθούσε.

Ιούνιος
_Ή πώς να κυνηγήσετε μέλισσες

ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ο Πέτρος έδινε τα τελευταία του μαθήματα. Έχοντας χαθεί από προσώπου γης για δεκαπέντε βράδια, επέστρεψε από τη χώρα του Ποτέ-Ποτέ, διαβασμένος. Αισθάνθηκε παράξενα καθώς βγήκε από τη σχολή, έχοντας δώσει και το τελευταίο μάθημα. Μετά από κόπο, ιδρώτα και εφτά χρόνια σπουδών, βρέθηκε να μην χρωστάει τίποτα και δεν έβγαλε ούτε έναν αναστεναγμό. Ψέλλισε μόνο ένα ξερό «πάει, τέλειωσε». Ένα από τα μεγαλύτερα κεφάλαια της μέχρι τότε ζωής του είχε μόλις ολοκληρωθεί. Περίμενε να νιώσει κάτι το ξεχωριστό, μα δεν ένιωσε τίποτα. Ώρες-ώρες ένιωθε πιο άβολα από πριν. Ένιωθε πως τώρα τα πράγματα θα ήταν χειρότερα. Τα βράδια δυσκολευόταν να κοιμηθεί. Η Γατούλα κυριαρχούσε στο μυαλό του χωρίς την παράλογη δόση έρωτα που είχε προηγηθεί, μα με μια ειλικρινή χαρά και περιέργεια. Να την ανακαλύψει σιγά-σιγά. Η Ναταλία δεν υπήρχε πουθενά, παρά μονάχα σε λιγοστές σκέψεις που έκανε όταν ήταν μεθυσμένος. Η καρδιά του πονούσε σε μέρη οικεία, δεν είχε το θάρρος και την όρεξη να περιπλανηθεί ξανά στο άγνωστο. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε όταν είδε τα παιδιά ήταν

ότι του έλειψαν, αλλά δεν τους το είπε, γιατί πάντα δυσκολευόταν να εκφράσει τα μέσα του.

Ενώ ο χρόνος κυλούσε στο fra.p.e. με φραπέ και τυπικές κουβέντες, ο Πέτρος πίστεψε πως όλοι τους ήταν σαν καρικατούρες από κόμικ. Μια ιστορία βαμμένη άσπρο-μαύρο. Ένιωθε περίεργα, σχεδόν σαν να τον έπιανε ναυτία. Έβλεπε τον Άλεξ, τη Φανή, τη Φαίη και τη Φένια σε αργή κίνηση. Τα πρόσωπά τους κουρασμένα, έμοιαζαν όλοι να έχουν μεγαλώσει απότομα. Τσιγάρα, χαμόγελα, προβληματισμένα μάτια, δάκρυα σε χρόνο ανύποπτο, χείλη σφιγμένα που έκρυβαν τη θλίψη μέσα τους. Όλοι προσπαθούσαν να νιώσουν όπως πριν, μα κανείς δεν μπορούσε. Ο Πέτρος παρατήρησε πολλές διαφορές στους φίλους του. Ήταν άτομα που τα ζούσε χρόνια και μπορούσε αμέσως να καταλάβει και την παραμικρή αλλαγή στην ψυχοσύνθεσή τους.

Η Φανή για παράδειγμα, ήταν ντυμένη όπως ακριβώς ντυνόταν πάντα η Φανή, δηλαδή ελάχιστα. Όμως είχε πάρει αγκαζέ τον Άλεξ, ήταν σχεδόν κολλημένη πάνω του. Δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει το πώς παρουσιαζόταν και πιθανότατα δεν την ένοιαζε πια. Ο Πέτρος έπαιρνε όρκο πως πριν δυο-τρεις μήνες, κάτι τέτοιο δεν θα το έκανε ποτέ, γιατί η Φανή πάντα πρόσεχε την εικόνα της από οπτική τρίτου προσώπου. Πώς δηλαδή φαίνεται στους άλλους, στον τυχαίο περαστικό, στον απέναντι, σε όλους. Δεν θα άφηνε ποτέ τον εαυτό της να φανεί σαν η γυναικούλα του κυρίου. Ήταν πολύ σχολαστική σε αυτό το ζήτημα και όποιος τη γνώριζε μπορούσε να ανιχνεύσει τις αλλαγές που έκανε κατά τη διάρκεια της καθημερινότητας στη στάση της, στα μαλλιά, στο χαμόγελο, στο πού καθόταν, στα πάντα. Μικροδιορθώσεις, που το μυαλό της, τις έκανε αυτόματα. Πλέον έμοιαζε να μην την απασχολεί. Έμοιαζε πιο... ανθρώπινη, πιο καθημερινή.

Ο Άλεξ είχε ξυριστεί. Ακόμα και τίποτα άλλο να μην λεγόταν γι' αυτόν, ήταν ήδη αρκετό. Ο Πέτρος στα έξι χρόνια που τον ήξερε, δεν τον είχε δει ποτέ ξυρισμένο. Αυτή η διαστρέβλωση της ανα-

μενόμενης εικόνας, με νέες και εκτός χαρακτήρα αντιδράσεις, τον ενοχλούσε πάνω απ΄ όλα στην παρέα. *Με το χρόνο, όλα θα φτιάξουν,* καθησύχασε τον εαυτό του. Όλοι έμοιαζαν να αγαπιούνται περισσότερο τώρα. Κανείς δεν έλεγε κακίες, κανείς δεν την έμπαινε στον άλλο. Όλα ήταν ήρεμα. Φοβήθηκε καθώς σκέφτηκε πως κι αυτός θα είχε υποστεί λογικά τις ίδιες αλλαγές. Αλλαγές που δεν συνειδητοποιούσε, όπως η Φανή δεν συνειδητοποιούσε τις δικές της.

«Λοιπόν μένετε μαζί;» Ο Πέτρος απεύθυνε την ερώτηση στη Φαίη και στη Φένια, αν και στην ουσία τον ενδιέφερε να μάθει για τον Αλεξάκη με τη Φανή.

«Ναι μωρέ, έχει πλάκα». Η Φένια συμφωνούσε και το έδειξε χαμογελώντας.

«Και εσείς;» Ο Πέτρος είχε στραφεί προς τους άλλους.

«Και εμείς, τι;»

«Και εσείς, μαζί;»

Μια περίεργη απάντηση κάπου ανάμεσα στο «ναι» και στο «όχι», με λίγο «περίπου» και «πολλές φορές», του έδωσε να καταλάβει πως το θέμα δεν ήταν ξεκάθαρο.

«Πήρα άδεια οδήγησης για μηχανή», είπε ξαφνικά ο Πέτρος και ήπιε μια γουλιά από τον καφέ του. Όσοι απ΄ την παρέα δεν είχε τύχει να το μάθουν, έμειναν άφωνοι. Οι υπόλοιποι εξίσου άφωνοι, μα πλέον συνηθισμένοι, βρήκαν μια καλή ευκαιρία να μάθουν παραπάνω για την αψυχολόγητη κίνηση του φίλου τους. Όλοι ήθελαν να ρωτήσουν το γιατί, μα κανείς δεν ήξερε αν ήταν ο κατάλληλος. Τελικά την απόφαση πήρε η Φανή.

«Γιατί; Είναι θέμα συντήρησης ή απλώς δεν πιστεύεις ότι μπορεί να τριτώσει το κακό;»

«Είναι θέμα ψυχολογίας υποθέτω».

«Εε, δηλαδή;» βρήκε την ευκαιρία να χωθεί και η Φαίη.

«Πάντα λέγαμε με τον... Με τον Τόλη να μου μάθει να οδηγώ. Τη μηχανή του. Πήγα και την πήρα απ΄ την μάντρα. Την έχω δώσει για

επισκευή, μόλις είναι έτοιμη -μάλλον σε κάνα δυο βδομάδες- θα την πάρω και θα φύγω».

«Για πού;»

«Ε;»

«Τι, ταξίδι;»

«Για πάντα;»

Πολλές διαφορετικές ερωτήσεις. Πού να πρωταπαντήσει. Η απάντηση ήταν ένα γενικό «ναι» προς όλες τις κατευθύνσεις. Ούτως ή άλλως δεν είχε σημασία να δώσει εξηγήσεις. Για τον Πέτρο, αυτή η χρονιά είχε τελειώσει, ένιωθε σαν να μην βρισκόταν εκεί.

«Από Σεπτέμβρη βλέπουμε...» μονολόγησε, προχωρώντας μόνος του τη συζήτηση παρακάτω. Τους είχε μπερδέψει όλους. Η Φανή ήταν η μόνη που τον ένιωθε. Μάλλον ένιωθε το πώς ήταν και το γιατί έκανε όλα αυτά. Και ήξερε τι έπρεπε να του πει, για να είναι καλύτερα αυτός. Τι άξιζε να του πει. Έτσι και του το είπε:

«Θα περάσεις τέλεια! Θα με πάρεις μαζί σου;»

Ο Πέτρος χαμογέλασε. Την κοίταξε για μια στιγμή, την ευχαρίστησε με τα μάτια. Γιατί όντως αυτό ήταν που είχε ανάγκη να ακούσει. Μια απάντηση με χιούμορ και εμπιστοσύνη. Η Φανή του χαμογέλασε και μετά κοίταξε τον Άλεξ, ο οποίος τους κοιτούσε και τους δύο, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τι γίνεται. Ένιωθε ζήλεια. *Γιατί να πάει μαζί του διακοπές;*

«Τι είναι ρε Αλεξάκη; Ζηλέψαμε που θα πάω με το μαναράκι εδώ στο εξωτερικό;»

«Εγώ; Χα! Δεν θα ΄σαι καλά μου φαίνεται».

«Έτσι είναι μωρό μου, όποιος έχει το πιο γρήγορο εργαλείο ρίχνει και την γκόμενα!»

Ο Πέτρος χαμογέλασε. Σκεφτόταν ότι ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τη Φανή να λέει κάποιον «μωρό μου». Αν και ήξερε πως το είπε χάριν εκφραστικότητας, παρ΄ όλα αυτά ήταν αστείο να ακούει ένα άτομο σαν τη Φανή να χρησιμοποιεί τόσο παράταιρες λέξεις. Μετά συνειδητοποίησε πως η Φανή είπε και τη λέξη «γκόμενα».

Μια λέξη που σιχαινόταν όπως ο διάολος το λιβάνι. Όπως τα βαμπίρ το σκόρδο και ο Σάουρον τα Χόμπιτ. *Γκόμενα;* Η Φανή παίζει να στραγγάλιζε όποιον ξεστόμιζε τέτοια λέξη! *Έχουν όντως αλλάξει τα πράγματα,* σκέφτηκε ο Πέτρος.

«Θα πάω στο Παρίσι!» ανακοίνωνε η Φαίη σε ένα κλάσμα δευτερολέπτου. Βρήκε την ευκαιρία μιας και τα νέα έπεφταν σαν μετεωρίτες στο τραπέζι.

«Ε;»

«Πότε;»

«Πού;»

«Για πόσο;»

«Για χαλαρώστε ρε παιδιά, ένας-ένας τις εκπλήξεις».

Όλα ακούστηκαν στο τραπέζι. Τους άφησε να ρωτήσουν και μετά συνέχισε με τις δικές τις εξηγήσεις, αυτές που είχε σκοπό να πει.

«Η Φραντζέσκα μού είχε κλείσει συνέντευξη για μια υποτροφία χορού στο Παρίσι. Και με πήρανε!»

«Μπράβο!» είπε η Φανή, αν και ο εγωκεντρικός τρόπος σκέψης της, την έκανε να υποβαθμίζει την κατάσταση. *Σιγά, δεν έγινε και τίποτα.* Η Φανή δεν ενθουσιαζόταν όταν κάτι καλό τύχαινε σε άλλον. Ήταν θέμα αυτοσυντήρησης του εγωισμού της. Ο Άλεξ απ΄ την άλλη είχε καταχαρεί.

«Τι λες τώρα ρε! Πωωω γουστάρω διακοπές Παρίσι με Πύργο του Άιφελ και Γαλλιδούλες και Μουλέν... -βλέμμα στραβωμένο εκ του αγκαζέ του- άσχημες... ναι... πολύ άσχημες οι Γαλλιδούλες. Ναι, βέβαια».

«Σιγά μην είναι και γαλοπούλες», ακούστηκε η αυστηρή φωνή της Φανής.

Ο Πέτρος χαμογέλασε. Ειλικρινά. Χαιρόταν για τη Φαίη. Ένιωθε ότι δεν χρειαζόταν να πει τίποτα. Η Φένια το ήξερε ήδη, το είχε μάθει αφού είχε συνοδέψει τη Φαίη στη συνέντευξη και τώρα χαμογελούσε. Μετά σκυθρώπιασε και είπε: «Ωραία, όλοι φεύγετε. Να δω εγώ με ποιον θα μείνω εδώ...»

«Εμείς εδώ θα είμαστε ρε!» είπε η Φανή, εκ μέρους του εαυτού της και του Άλεξ.

Η Φένια ένιωθε το χρόνο να κυλάει στα γόνατα, να σέρνεται για ένα μεγάλο καλοκαίρι, γεμάτο υποχρεώσεις, πρώτα εξεταστική, μετά δουλειά. Οι διακοπές θα ήταν ένα θαύμα, που δεν το έβλεπε να γίνεται. Στα μέσα του Ιούνη ήταν το μνημόσυνο του Τόλη. Κάπου τότε θα έφευγε και ο Πέτρος. Κάπου τότε θα έφευγε και η Φαίη. Κάπου τότε θα έμενε μόνη της. Στο μυαλό της τα ζευγαράκια δεν μετράνε για παρέα.

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ 3

Ο Άλεξ είχε αρχίσει να μπερδεύεται. Η ιδέα τού να πουλήσει την ψυχή του, είχε καταλήξει σε ένα μεταφυσικό ερωτηματικό. Και τώρα καθόταν μπροστά απ΄ τον υπολογιστή, διαβάζοντας στο διαδίκτυο για έναν ακόμα πρωτοπόρο συνάνθρωπο. Έναν τύπο κάπου στην Αυστραλία, ο οποίος πούλησε τον εαυτό μέσω ίντερνετ, έναντι διακοσίων χιλιάδων δολαρίων. Ο τύπος πούλησε τα πάντα που του ανήκαν, το όνομά του, τη θέση του στην οικογένεια του, τους φίλους του, τη δουλειά που είχε ως αρχισυντάκτης σε ένα μικρό περιοδικό, το σπίτι του, όλα του τα ρούχα και παπούτσια, τη συλλογή του από γραμματόσημα, πούλησε κυριολεκτικά τα ΠΑΝΤΑ που δημιουργούσαν αυτόν. Έφυγε με ένα μποξεράκι και μια βαλίτσα με διακόσιες χιλιάδες δολάρια.

Ο Άλεξ άναψε το τσιγάρο του, ακούμπησε τα πόδια πάνω στο τραπέζι, πήγε την πλάτη της πολυθρόνας πίσω και χαμογέλασε στο νέο ίνδαλμα του, τον Αυστραλό που τον κοιτούσε από μια ηλεκτρονική φωτογραφία στην οθόνη του υπολογιστή. Ή μάλλον πρώην Αυστραλό.

ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Δεκατέσσερις Ιούνη. Ο καιρός πλέον είχε καλοκαιριάσει για τα καλά. Τα χειμωνιάτικα μπήκαν στις ναφθαλίνες, τα μαγιό άρχισαν να αντικαθιστούν τα σουτιέν, τα κοντά άσπρα σορτσάκια αντικατέστησαν τα τζιν, τα ντεκολτέ μεγάλωναν και ο αντρικός πληθυσμός ανέβαζε θερμοκρασία, όχι μόνο λόγω ζέστης. Ήταν και το γιούρο φέτος. Δύο εβδομάδες ακόμα που θα μπορούσαμε να περηφανευόμαστε πως είμαστε πρωταθλητές Ευρώπης. Μετά...

Ο κυρ-Θύμιος πάντως είχε βρει την τέλεια ευκαιρία να αναζωπυρώσει την ιστορία για τις χορεύτριες τάνγκο της Σιγκαπούρης, φρεσκάροντας έτσι το κύρος του σε τυχαίες ξανθομαλλούσες μπι-μπι-μπό που συναντούσε σε μπαρ και σκυλάδικα. Δεκατέσσερις του Ιούνη. Οι εξεταστικές είχαν μπει για τα καλά στην ημερήσια διάταξη. Η Φένια είχε φουλ πρόγραμμα, χρωστούσε ακόμα πολλά. Η Φαίη σχεδόν τίποτα, οπότε είχε αναλάβει χρέη οικιακής βοηθού για την πηγμένη συγκάτοικό της. Οι ρόλοι είχαν αντιστραφεί εν όψει εξεταστικής. Παράλληλα έψαχνε να κλείσει δωμάτιο στην εστία του πανεπιστημίου στη Γαλλία. Το αεροπορικό εισιτήριο της ήταν για την επόμενη Δευτέρα. Το όλο θέμα την είχε ανανεώσει, της είχε αποσπάσει την προσοχή. Έφευγε και αυτή. Κάπου τότε θα έφευγε και ο Πέτρος, ο οποίος επίσης δεν χρωστούσε πλέον τίποτα, είχε επισήμως τελειώσει.

Η Φανή και ο Άλεξ είχαν μέλλον μπροστά τους. Αιώνιοι ανάμεσα στους αιώνιους φοιτητές, απέφευγαν να δηλώσουν όλα τα μαθήματα που χρωστούσαν, από φόβο μην δίνουν τρία και τέσσερα την ίδια μέρα. Το κλείσιμο στο σπίτι για διάβασμα δεν τους έβγαινε σε καλό, αφού κατέληγαν να ερωτοτροπούν ολημερίς και ολονυχτίς με ολέθριες συνέπειες για την ακαδημαϊκή τους πρόοδο. Έτσι αποφάσισαν να πηγαίνουν στη Φένια να διαβάζουν όλοι μαζί, μπας και συγκρατηθούν λίγο. Αυτό όμως από αύριο, γιατί σήμερα ήταν δεκατέσσερις του Ιούνη. Σαράντα μέρες μετά το θάνατο του Τόλη.

Ο Φρανς είχε ετοιμάσει ένα σπέσιαλ πάρτι-αφιέρωμα στο φίλο των φίλων του και άρα και δικό του φίλο.

Το βράδυ κυλούσε ήρεμα. Οι συζητήσεις ήταν διακριτικές και δεν βουτούσαν, παρέμεναν στην επιφάνεια. Γενικότητες. Για τον καιρό. Για τις γυναίκες. Για τους άντρες. Για μπάλα. Άντε και λίγο για τη σχολή μπας και πετάξει κανένα απ΄ τα γνωστά του αστεία ο Άλεξ και χαλαρώσει το κλίμα. Ο Πέτρος είχε σκοπό να φύγει την επομένη. Δεν το είχε πει σε κανέναν. Ήξεραν ότι θα έφευγε κάποια στιγμή, απλά δεν ήθελε να γίνει στο σημερινό βράδυ ξαφνικά αυτός ο επίτιμος καλεσμένος και να αρχίσουν να πίνουν στην υγειά του- όχι. Το αποψινό θα ήταν μόνο για έναν και για έναν μόνο. Ήταν και η Γατούλα εκεί. Τη γνώρισε στην υπόλοιπη παρέα και εκείνη ένιωσε άνετα αμέσως, έτσι ήταν ο χαρακτήρας της. Ήταν από τα άτομα που γνωρίζουν μια παρέα και γίνονται εύκολα μέρος της. «Χαμαιλέοντες», τους αποκαλούσε ο Πέτρος. Εκτός απ΄ τη Γατούλα. Η Γατούλα ήταν... η Γατούλα.

«Ρε συ Άλεξ;»

«Έλα μου». Είχαν μείνει τα δύο αρσενικά μόνα τους μπροστά στο μπαρ.

«Φεύγω αύριο».

«Για πού;»

«Δεν ξέρω. Λέω να φτάσω Πορτογαλία».

«Θες να δεις τις χορεύτριες τάνγκο ε;»

Ο Πέτρος χαμογέλασε και τελείωσε μονορούφι την τεκίλα του. Ο Άλεξ ένιωθε ένα δέσιμο στο στομάχι του.

«Η μηχανή;»

«Την πήρα το πρωί. Είναι μια χαρά. Καλύτερη από πριν».

«Θα γυρίσεις».

«Ναι».

«Δεν ρώτησα».

«Δεν περίμενα να ρωτήσεις».

«Τα παιδιά;»

«Πες τους το αύριο».

«Κι αν θυμώσουν;»

«Θα τους περάσει μέχρι το Σεπτέμβρη».

«Η Γατούλα;»

«Αυτή έχει τη δική της διαδρομή».

«Ο Λύκος;»

«Στα λημέρια του».

«Καμία επικοινωνία;»

«Είναι μοναχικός».

«Λόουνλι γούλφ».

Χαμόγελα. Δύο σφηνάκια παρακαλώ και συνεχίζουμε. Σειρά του Άλεξ.

«Την έχω ερωτευτεί».

«Το έχω καταλάβει».

«Αυτή το παίζει άνετη».

«Είναι όμως;»

«Δεν ξέρω...»

«Αλεξάκη, γουστάρω ρε φίλε, να πονάς και να παιδεύεσαι».

«Άκαρδος κι εσύ, τα ίδια μου ΄λεγε κι ο Μπάμπης το μεσημέρι».

«Δεν θα έρθω αύριο στο κοιμητήρι».

«Καταλαβαίνω... Μάλλον δεν καταλαβαίνω, αλλά σου έχω εμπιστοσύνη».

«Πάω να φύγω».

Ο Άλεξ σηκώθηκε. Τα μάτια του είχαν μια γυαλάδα, μα δεν θα έκλαιγε άλλο.

«Τα λέμε αδερφέ μου».

«Να προσέχετε».

«Κι εσύ. Και πού ΄σαι, άμα πετύχεις τις χορεύτριες της Σιγκαπούρης, ρώτα να μάθουμε τι πραγματικά έγινε».

Χαμόγελο.

Τους υπόλοιπους τους χαιρέτησε λες και θα τους έβλεπε αύριο. Το πρωί η Γατούλα ξύπνησε και το μόνο που βρήκε δίπλα της ήταν ένα μικρό σημείωμα, γραμμένο σε χαρτί κουζίνας με μαύρο μπικ.

«**Χ**ωνεύω **Α**λήθειες **Μ**έχρι **Ο**ι **Γ**εύσεις να **Έ**χουν **Λ**ίγο **Α**γάπη...»

Το σήκωσε, έτριψε λίγο τα μάτια της και το ξανακοίταξε. Το έβλεπε ακόμα θολό, αν και υποψιαζόταν τι γράφει. Ξαναέτριψε τα μάτια της να φύγουν οι τσίμπλες. Πήγε προς το μπάνιο, άφησε το σημείωμα στο τραπέζι της κουζίνας, πλύθηκε και μόλις βγήκε απ' το μπάνιο το ξαναδιάβασε. Της πήρε ώρα να βγάλει νόημα. Ήταν και πρωί. Ήταν δωδεκάμισι.

Ο Άλεξ ήταν από νωρίς ξύπνιος. Δεν είχε κοιμηθεί πολύ. Κάπνιζε τη νέα του πίπα, που του είχε πάρει δώρο η Φανή. Είχε σκαλισμένη στο πλάι μια αρκετά προκλητική γοργόνα. Είχε πάρει και το τεύχος από το Πα.Π.Α.Κ.Ι, το τελευταίο της χρονιάς. Φιλοξενούσε ένα αφιέρωμα στον Τόλη και τον άδικο χαμό του. Ακολουθούσαν κάτι δηλώσεις από οργανισμούς υπέρ της προστασίας του μοτοσικλετιστή, μερικές δηλώσεις των τοπικών φορέων για το θέμα της ασφάλειας στην εθνική οδό, του οδοστρώματος και τα λοιπά. Δεν στάθηκε πουθενά, γιατί το μόνο που θα έκαναν ήταν να τον εκνευρίσουν. Βρήκε το άρθρο του Πέτρου. Ήταν ένα ποίημα. Το διάβασε αρκετές φορές. Το άφησε και το ξαναδιάβασε ύστερα από λίγο.

«Είσαι ένα κύμα που δίνει ρυθμό
Ένα τραίνο που δεν έχει σταθμό
Μια ανάσα σε ένα δέντρο ψηλό

Είσαι η βροχή που σκάει στο καπό
Είσαι ένα σχήμα ασύμμετρο

Μια χαραμάδα σε μουντό ουρανό

Είσαι η ελπίδα που πεθαίνει στο τέλος
Είσαι το χέρι που αφήνει το βέλος
Το τελευταίο γεύμα στον κατάδικο

Είσαι η άδεια για ένα φαντάρο
Είσαι ο καπνός που φυσάει το φουγάρο
Ένα πινέλο που βάφει μουντό

Είσαι το γκρίζο, το μουντό της Αθήνας
Είσαι κομμάτι της ίδιας ρουτίνας
Ένας ακόμα δηλωμένος τρελός

Είσαι η μπάλα που κυλάει στο γρασίδι
Το χαμόγελο που σου ΄χει ξεφύγει
Ένα δωμάτιο βαμμένο λευκό

Είσαι ο ήχος που σβήνει τη νύχτα
Ένα αθώο παιδικό καληνύχτα
Είσαι όσα μπόρεσες να κλέψεις ως εδώ».

_ΠαΠΑΚΙ

Αφού το διάβασε αρκετές φορές, προσπάθησε να το μελοποιήσει στην κιθάρα του, αλλά τελικά το άφησε για αργότερα. Έπρεπε να φέρει τον Τζίμη και την Κάνναβη ενδιάμεσα. Σηκώθηκε και έβαλε στο πικάπ το «The end» των Doors, ήταν και πάλι το κομμάτι που έπρεπε να ακούσει. Έστριψε ένα μεγάλο, μεγάλο, και πιο μεγάλο από τα μεγάλα, τσιγάρο. Το άναψε και γύρισε σελίδα, φτάνοντας στον Κύριο Καρπούζη και τις ζωδιακές προβλέψεις του. Χαμογέ-

λασε και αποφάσισε να διαβάσει ενδεικτικά το ζώδιο της Φανής και του Πέτρου, το Σκορπιό. Πριν προλάβει όμως να φτάσει στους σκορπιούς, μια πρόταση τού αιχμαλώτισε το βλέμμα: «Θα δείτε που θα χιονίσει». Ήταν στους Καρκίνους. Ο ίδιος ήταν Καρκίνος. *Θα δούμε που θα χιονίσει;* Δεν τον έπεισε ο Κύριος Καρπούζης και ο Άλεξ προχώρησε στους Σκορπιούς. Εκεί τα πράγματα ήταν πιο εντός εποχής. *Μόνο εμείς έχουμε μείνει στο χειμώνα,* σκέφτηκε.

Πήρε μια δυνατή τζούρα, κατεβάζοντας σχεδόν το μισό τσιγάρο και παράτησε την εφημερίδα δίπλα. Έπιασε την κιθάρα και άρχισε από ντο ματζόρε, συνεχίζοντας σε φα. Δεν του άρεσε. Ξεκίνησε ξανά παίζοντας σε τέσσερα τέταρτα, από λα μινόρε, ντο ματζόρε, μετά φα ματζόρε και μετά πάλι ντο ματζόρε. Καλύτερα. Του έδωσε κι έναν πιο φάνκυ ήχο. Δεν τρελάθηκε, μα ήταν καλή προσπάθεια. Τράβηξε κι άλλη τζούρα. Ένας προειδοποιητικός ήχος τον πληροφόρησε πως είχε μήνυμα στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του. Άφησε την κιθάρα και έπιασε το πληκτρολόγιο. «Έχετε ένα νέο μήνυμα από το χρήστη Φάουστ», τον πληροφορούσε μια μικρή, μπλε ταμπέλα. Ήταν από το νέο του αφέντη.

>>> Is it snowing in Hell? <<<

Ο Αλεξάκης είχε παγώσει. Κοιτούσε ξανά και ξανά την οθόνη του υπολογιστή. Το ζαλισμένο μυαλό του αδυνατούσε να υποψιαστεί ότι πίσω από το κακόγουστο αστείο ήταν η Φανή και η Φένια, οι οποίες είχαν μπει από τον υπολογιστή της Φαίης για να τον τρομάξουν. Ήταν και το άλλο βλέπετε. Όταν ο Αλεξάκης κατάφερε να κουνηθεί από τη θέση του, έτρεξε στο μπαλκόνι. Βγήκε με το κοντομάνικο και είδε χοντρές νιφάδες χιονιού να πέφτουν μπροστά του. Χιόνιζε. Τον Ιούνη. *Τώρα γιατί; Πώς; Από πού;* Ο καθένας μπορεί να υποθέσει ό,τι θέλει. Δεν θα σας το χαλάσω. Πάντως στο σπίτι του Αλεξάκη έριχνε χιόνι τον Ιούνη. Και ο Κύριος Καρπούζης το είχε ανεξήγητα προβλέψει.

Καλοκαιρι
_Μια αδιάφορη εποχή

Το καλοκαίρι στην πανεπιστημιακή ορολογία είναι από το τέλος Ιούνη, μέχρι και το τέλος Αυγούστου, άντε αρχές Σεπτέμβρη για τους πολύ διαβασμένους (βλ. φυτά). Από πολλούς θεωρείται η πιο όμορφη εποχή του χρόνου και όταν λέω από πολλούς, υπενθυμίζω πως το βιβλίο αυτό αναφέρεται σε φοιτητές.

Υπάρχουν λοιπόν αυτοί που υποστηρίζουν ότι το καλοκαίρι «είναι τέλειο» και «τα σπάει» και άλλα τέτοια συναφή, άτομα που κυρίως περνούν τα καλοκαίρια τους απ΄ το ένα νησί στο άλλο, να πίνουμε μαργαρίτες και πίνιες κολάδες και ντάκιρι με φράουλες, κάτω απ΄ το ηλιοβασίλεμα.

Απ΄ την άλλη υπάρχει μια σεβαστή μερίδα φοιτητών που θεωρούν το καλοκαίρι μια κατάρα, που «σώζεται κάπως» λόγω θάλασσας. Αυτοί είναι συνήθως οι φοιτητές που δουλεύουν τα καλοκαίρια. Αυτοί που φτιάχνουν και σερβίρουν εκείνες τις μαργαρίτες και τις πίνιες κολάδες και τα ντάκιρι με τις φράουλες και όλα τα συναφή. Αυτοί που βαστούν τον ήλιο στο βασίλεμά του για να τον χαζεύουν οι ερωτευμένοι.

Όπως και να έχει το καλοκαίρι είναι μια αντιφατική εποχή και οι απόψεις πάνω στην εποχή αυτή αντιφάσκουν επίσης. Και όπως

έχει πει και κάποιος, όχι αρκετά διάσημος για να θυμάμαι το όνομα του, «κάθε τι που προκαλεί τόσο φανατικά αντιφατικές αντιδράσεις, είναι σίγουρα πολύ καλύτερο από αυτό που προκαλεί μέτριες».

Το συγκεκριμένο καλοκαίρι, μπορούμε απλά να πούμε ότι κύλησε πάνω σε ασημοστόλιστες ράγες και ο χρόνος πήγαινε τρία βήματα μπρος και δύο πίσω. Άργησε μα τελικά ο Σεπτέμβρης έφτασε.

Α, και η Εθνική έπαψε επιτέλους να θεωρείται Βασίλισσα της Ευρώπης. Θεός φυλάξοι, δεν θέλουμε τέτοιους τίτλους εμείς.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ
_Ή αλλιώς, επίλογος

ΦΤΕΡΑ ΖΩΓΡΑΦΙΣΑ, ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΩ ΕΝΑ ΨΑΡΙ

Κάθε Σεπτέμβρης είναι πιο βαρύς από τον προηγούμενο, κάθε χρονιά λίγο πιο γριά. «Όλα αλλάζουν και όλα μένουν ίδια», όπως αρεσκόταν να λέει η Φένια για πολλά θέματα. Ήταν η αγαπημένη της έκφραση. Του Πέτρου η αντίστοιχη ήταν το «φτερά ζωγράφισα, να παντρευτώ ένα ψάρι». Φράσεις τις οποίες είχαν πει ένα βράδυ στο σπίτι της Φαίης όπου έπαιζαν ένα παιχνίδι, προσπαθώντας να γράψουν ιστορίες χρησιμοποιώντας μόνο έξι λέξεις. Ήταν όντως διασκεδαστικό καθώς μερικές ήταν πολύ πετυχημένες όπως το «Μαγεία ζήλεψε ο ήλιος κι έκαψε», αλλά και μερικές πιο αστείες όπως το γνωστό «Πίσω απ΄ τις λέξεις κρύβεται ο Αλέξης», το οποίο είπε ο Άλεξ, αλλά επειδή ήταν εφτά λέξεις έφαγε το όμικρον και το πρόφερε: «Πίσω απ΄ τις λέξεις κρύβετ΄ Άλεξης», μασουλώντας όσα γράμματα μπορούσε, μέχρι να βαρεθούν όλοι να διαφωνούν μαζί του και να τον αφήσουν να κάνει του κεφαλιού του.

Ο Πέτρος αναλογιζόταν την ατάκα και χαμογελούσε. Το κεφάλι του ακουμπούσε στο στύλο του λεωφορείου. Ακολουθούσε την κλασική διαδρομή προς το σπίτι του. Ακόμα ένας Σεπτέμβρης που επέστρε-

φε, ακόμα μια στάση Παναγούλα. Ακόμα μια απ΄ τα ίδια. Η ίδια ζέστη που τον έκανε να νιώθει νερουλός, τρύπιος. Το αυτοματοποιημένο σήμα, πέρασε -για άλλη μια φορά- από τον εγκέφαλο στο δείκτη και το κόκκινο μπουτόν σήμανε στον οδηγό πως κάποιος πάλι θέλει να κατέβει. Εκεί έξω. «Όλα αλλάζουν και όλα μένουν ίδια», σκέφτηκε μεγαλοφώνως, επιβεβαιώνοντας το γνωμικό της Φένιας.

Καθώς κατέβηκε, από μπροστά του πέρασε μια κοπέλα. Έμοιαζε βιαστική. Κρατούσε τσάντες από διάσημες μάρκες και φορούσε ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου για μύγες, ξέρετε εκείνα τα τεράστια. Ο Πέτρος την πρόλαβε λίγο στο προφίλ και το βλέμμα του την ακολούθησε μέχρι να χαθεί από το τοπίο. Που ήταν αρκετή απόσταση. Εντυπωσιάστηκε. *Τι γυαλιά φοράνε ρε παιδάκι μου,* σκέφτηκε. *Λες και κρύβονται από προσώπου γης.*

Σταμάτησε έξω από το σπίτι του καταϊδρωμένος, μα δεν είχε όρεξη να ανέβει. Συνειδητοποίησε πως ούτε φέτος είχε βγάλει το ψυγείο από την πρίζα και ούτε που θυμόταν τι είχε αφήσει μέσα για τρεις μήνες. Είχε φτάσει χτες στην πόλη. Το προηγούμενο βράδυ πάρκαρε τον Γκοτζίλα έξω από της Φαίης και έμεινε εκεί. Ήταν και η Φένια, είχαν πολλά να πούνε. Μετά από ένα καλοκαίρι όλα ανανεώνονται, μέχρι και οι φιλίες. Η Φανή και ο Άλεξ θα επέστρεφαν έπειτα από μερικές μέρες.

Σε αυτό το σημείο είναι σημαντικό να σημειώσω, πως υπάρχει μια στιγμή στη ζωή κάθε φοιτητή, που όλα όσα κάνει και ξανακάνει επανειλημμένα για χρόνια, του είναι πλέον βαρετά. Και τα σταματάει. Μπουχτίζει να ζει τις ίδιες καταστάσεις, να βλέπει τα ίδια άτομα, να ακούει τις ίδιες ατάκες. Εκείνη είναι η στιγμή που αποφασίζει ότι θα φύγει και θα σταματήσει να είναι φοιτητής. Αυτό μεταφράζεται στο ότι θα πάρει πτυχίο -αν είναι εφικτό- ή απλά θα τα παρατήσει και θα κάνει κάτι άλλο. Είναι η φυσική εξέλιξη των πραγμάτων, αλλιώς όλοι θα έμεναν φοιτητές για πάντα. Αυτή η στιγμή είχε έρθει για τον Πέτρο. Το κατάλαβε επιστρέφοντας στα πάτρια εδάφη. Ένιωσε βαθιά μέσα στο πετσί του, πως έπρεπε να

φύγει. Για τα καλά.

Μεταξύ της αυλόπορτας και της εισόδου του σπιτιού του το μετάνιωσε και έκανε μεταβολή. Άρχισε να περπατάει με σκοπό να φτάσει στο σπίτι της Γατούλας. Μα έφτασε στο σπίτι της Ναταλίας, καθώς τα πόδια δύσκολα ξεχνούν ό,τι έχουν μάθει. *Δεν έχει γυρίσει ακόμα από τις διακοπές,* σκέφτηκε αντικρίζοντας τα πατζουρόφυλλα της μονοκατοικίας της κλειστά και σκονισμένα.

Έφυγε από της Ναταλίας και πήγε στη Γατούλα. Ανέβηκε στον τρίτο. Χτύπησε το κουδούνι και εκείνη άνοιξε, ως συνήθως, με κάτι ελάχιστα διακριτικό πάνω της. Ήταν και καλοκαίρι ακόμα, τουλάχιστον από άποψη θερμοκρασίας. Της χαμογέλασε και αποφάσισε πως ίσως καθόταν λίγο παραπάνω. Είχε βαρεθεί πλέον τις άσκοπες προκλήσεις και είχε εκτιμήσει την ομορφιά της απλότητας αυτού που είχε με τη Γατούλα. Στα μικρά και απλά πράγματα που χαίρεσαι να έχεις και ξεχνάς ότι υπάρχουν.

Για αυτόν, ο Α, ο Τ και τα 3Φ θα ήταν για πάντα η οικογένεια, μια κατάσταση δυναμικής εκτόνωσης, προστριβών αλλά και συμπαράστασης, ίσως λίγο ιδιόρρυθμης συμπαράστασης, αλλά hey, δεν μπορείς να τα έχεις όλα. Η Λαμπρινή, και το fra.p.e. θα είναι πάντα τα στέκια όπου γεννιούνταν οι πιο τρελές ιδέες, που γίνονται πράξεις τα πιο τραβηγμένα όνειρα, εκεί που έρχονται τα πιο απρόσμενα γέλια, τα μέρη που λάβαιναν χώρα όλων των ειδών οι συζητήσεις -από τις σοβαρές μέχρι τις κουτσομπολίστικες- εκεί που έρχονται οι συμβουλές, οι ψυχαναλύσεις και οι εξομολογήσεις, πάντα με τη βοήθεια ποτού ή καφέ. Για τον Πέτρο ο έρωτας, οι γυναίκες και ο ενθουσιασμός της πρώτης ματιάς, είναι μόνο ένας τρόπος, ένα όπλο να γίνει η ζωή λίγο πιο όμορφη, λίγο πιο παραμύθι. Γιατί δίχως αυτή την αίσθηση, καταντά πολύ ανάλατη. Τέλος, το πανεπιστήμιο θα είναι πάντα το μέρος όπου είχε το χρόνο και τα ερεθίσματα για να τα κατανοήσει όλα αυτά. Ένας κόσμος από μόνος του. Ένας κόσμος μέσα στον κόσμο. Μια ζωή μέσα στη ζωή. Μια ζωή γεμάτη στιγμές. Εκατομμύρια στιγμές. Μια ζωή που πλέον ένιω-

θε πως είχε ήδη αφήσει πίσω. Μα ήταν τόσο χαρούμενος που την είχε ζήσει.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

-Τι κάνεις αγόρι μου;
-Όλα καλά αδερφέ. Πώς πέρασες;
-Όμορφα.
-Όμορφα; Έλειπες δύο μήνες στο εξωτερικό και το μόνο που έχεις να πεις είναι «όμορφα»; Τίποτα πιο ποιητικό;

Χαμόγελο. Ο Πέτρος ακούμπησε στο κάγκελο έτσι ώστε να έχει πλάτη στη θάλασσα. Ήθελε να χαζέψει λίγο και προς την πόλη.
-Εντάξει λοιπόν. Στην Πορτογαλία, τα σπίτια έχουν μικρές τρύπες στις οροφές, σαν φεγγίτες. Όλα τους. Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ, μικρές κλεψύδρες, σαν νεράιδες πετούσαν μέσα στο δωμάτιο. Σβούριζαν πάνω απ΄ το κρεβάτι μου, γεμάτες με θειάφι και μετρούσαν το χρόνο σε στιγμές. Και κάθε μια από αυτές ήταν η πιο όμορφη που έχω δει στη ζωή μου. Και ήταν τόσο γλυκές, που ξόδευαν κάθε λίγο κόκκους σκόνης, γιατί μ΄ αγαπούσαν και ήθελαν να με μάθουν κι εμένα να αγαπώ.

-ΤΕΛΟΣ-

Ευχαριστίες

ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΩ όσους με βοήθησαν, ο καθένας με το δικό του τρόπο και στο δικό του χρόνο. Τους γονείς μου και την οικογένειά μου που με στήριξαν, τους φίλους μου και τους φίλους των φίλων μου –που είναι και δικοί μου φίλοι– για το χιούμορ και τις ιδέες τους, που από συζητήσεις σε τραπέζια πήραν σάρκα και οστά ή μάλλον πένα και χαρτί. Πιο συγκεκριμένα θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Γιάννη για τη βοήθεια στην επιμέλεια των γραπτών μου όλα αυτά τα χρόνια, τα παιδιά από τα Γιάννενα με τα κασμέρια τους και τη ζωή που κρύβουν και που όποιος είναι τυχερός να τη γευτεί θα νιώσει πάλι νέος. Την Εμμανουέλα Καραγιαννάκη για το τετράστιχο στο τέλος της σελίδας, αλλά και τα πανέμορφα κολάζ που κοσμούν το εξώφυλλο και οπισθόφυλλο, καθώς και την Ελένη Λαμπροπούλου για τη γραφιστική επεξεργασία που τα τελειοποίησε. Τέλος τον Κύριο Καρπούζη για τα σχέδια του βιβλίου και τις αστρολογικές προβλέψεις του.

«Ένα κομμάτι για τη μοναξιά, την ευφυΐα, τη φυγή.
Και ένα ακόμα για την τρέλα, την παρόρμηση,
για ένα εκατομμύριο στιγμές.
Και τα δύο μοιράζονται την παιδικότητα...»

http://voreiodytikes.blogspot.com

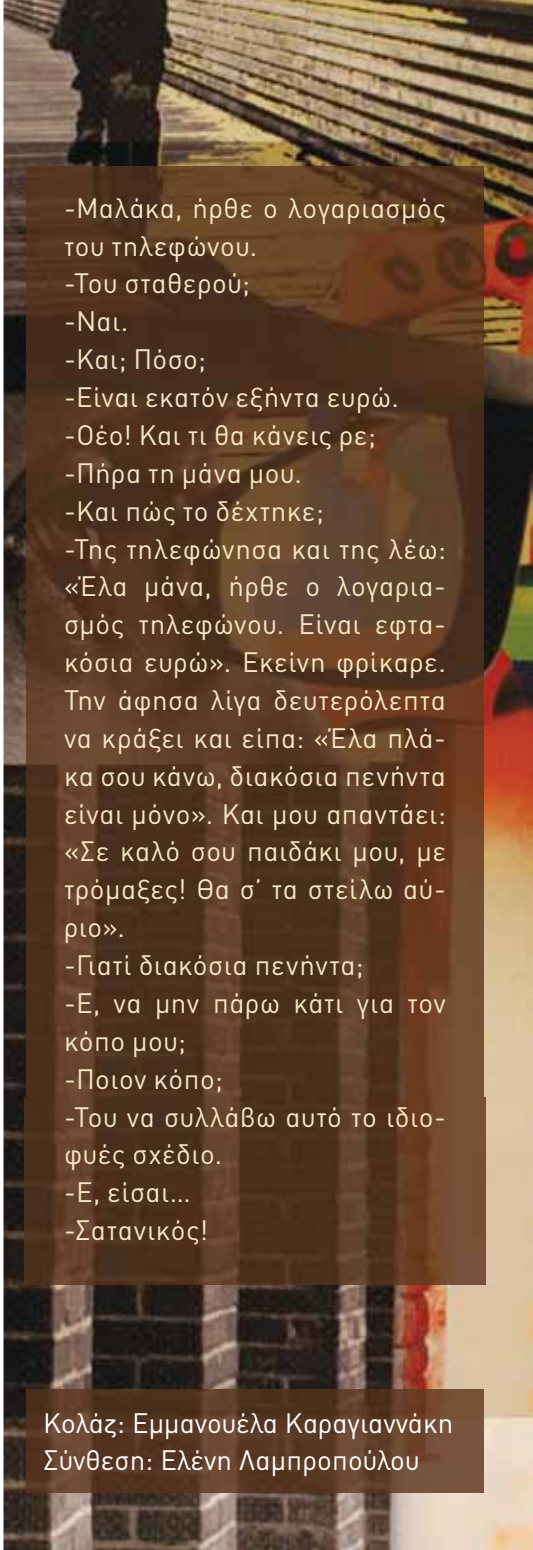

-Μαλάκα, ήρθε ο λογαριασμός του τηλεφώνου.
-Του σταθερού;
-Ναι.
-Και; Πόσο;
-Είναι εκατόν εξήντα ευρώ.
-Οέο! Και τι θα κάνεις ρε;
-Πήρα τη μάνα μου.
-Και πώς το δέχτηκε;
-Της τηλεφώνησα και της λέω: «Έλα μάνα, ήρθε ο λογαριασμός τηλεφώνου. Είναι εφτακόσια ευρώ». Εκείνη φρίκαρε. Την άφησα λίγα δευτερόλεπτα να κράξει και είπα: «Έλα πλάκα σου κάνω, διακόσια πενήντα είναι μόνο». Και μου απαντάει: «Σε καλό σου παιδάκι μου, με τρόμαξες! Θα σ' τα στείλω αύριο».
-Γιατί διακόσια πενήντα;
-Ε, να μην πάρω κάτι για τον κόπο μου;
-Ποιον κόπο;
-Του να συλλάβω αυτό το ιδιοφυές σχέδιο.
-Ε, είσαι...
-Σατανικός!

Κολάζ: Εμμανουέλα Καραγιαννάκη
Σύνθεση: Ελένη Λαμπροπούλου

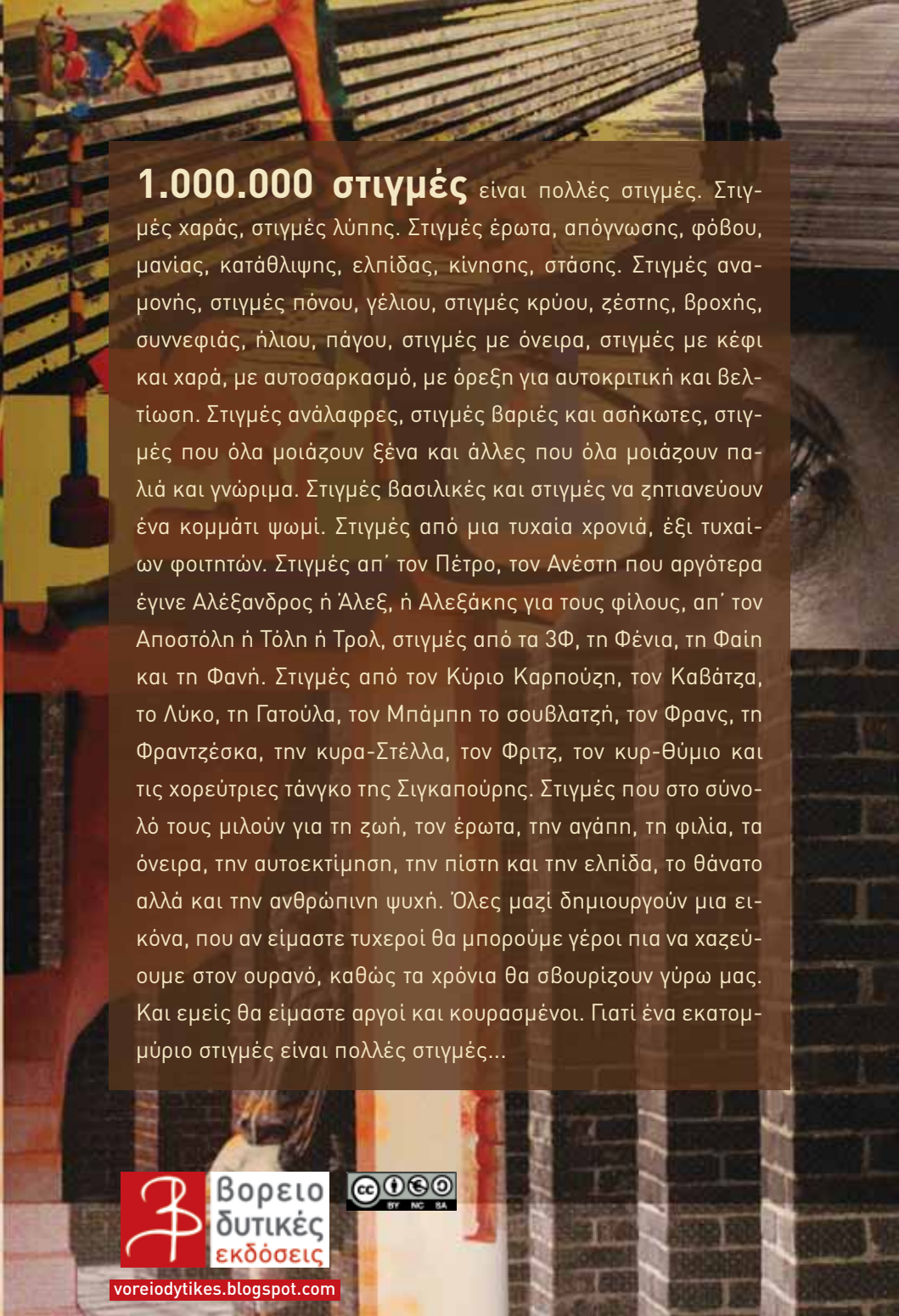

1.000.000 στιγμές είναι πολλές στιγμές. Στιγμές χαράς, στιγμές λύπης. Στιγμές έρωτα, απόγνωσης, φόβου, μανίας, κατάθλιψης, ελπίδας, κίνησης, στάσης. Στιγμές αναμονής, στιγμές πόνου, γέλιου, στιγμές κρύου, ζέστης, βροχής, συννεφιάς, ήλιου, πάγου, στιγμές με όνειρα, στιγμές με κέφι και χαρά, με αυτοσαρκασμό, με όρεξη για αυτοκριτική και βελτίωση. Στιγμές ανάλαφρες, στιγμές βαριές και ασήκωτες, στιγμές που όλα μοιάζουν ξένα και άλλες που όλα μοιάζουν παλιά και γνώριμα. Στιγμές βασιλικές και στιγμές να ζητιανεύουν ένα κομμάτι ψωμί. Στιγμές από μια τυχαία χρονιά, έξι τυχαίων φοιτητών. Στιγμές απ΄ τον Πέτρο, τον Ανέστη που αργότερα έγινε Αλέξανδρος ή Άλεξ, ή Αλεξάκης για τους φίλους, απ΄ τον Αποστόλη ή Τόλη ή Τρολ, στιγμές από τα 3Φ, τη Φένια, τη Φαίη και τη Φανή. Στιγμές από τον Κύριο Καρπούζη, τον Καβάτζα, το Λύκο, τη Γατούλα, τον Μπάμπη το σουβλατζή, τον Φρανς, τη Φραντζέσκα, την κυρα-Στέλλα, τον Φριτζ, τον κυρ-Θύμιο και τις χορεύτριες τάνγκο της Σιγκαπούρης. Στιγμές που στο σύνολό τους μιλούν για τη ζωή, τον έρωτα, την αγάπη, τη φιλία, τα όνειρα, την αυτοεκτίμηση, την πίστη και την ελπίδα, το θάνατο αλλά και την ανθρώπινη ψυχή. Όλες μαζί δημιουργούν μια εικόνα, που αν είμαστε τυχεροί θα μπορούμε γέροι πια να χαζεύουμε στον ουρανό, καθώς τα χρόνια θα σβουρίζουν γύρω μας. Και εμείς θα είμαστε αργοί και κουρασμένοι. Γιατί ένα εκατομμύριο στιγμές είναι πολλές στιγμές...

Βορειο δυτικές εκδόσεις
voreiodytikes.blogspot.com

CC BY NC SA